

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА
Сага за седемте слънца **108**

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**ГНЕВЪТ
НА ХИДРОГИТЕ**

ВЪЛНУВАЩОТО ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА •СКРИТАТА ИМПЕРИЯ•

КЕВИН АНДЕРСЪН ГНЕВЪТ НА ХИДРОГИТЕ

Превод: Камен Костов

chitanka.info

Изминали са пет години, откакто хората са събудили гнева на страховит и древен враг — хидрогите, които кръстосват слънчевата система, унищожавайки хората и световната гора. Човечеството тепърва узнава за древния конфликт между световната гора, фeroуите и хидрогите. А слънчевите фeroуи са ужасяващи в своята ярост. Войната набира скорост. Ще разрушат ли целия спирален ръкав воюващите създания?

На Джейм Ливайн, „вълшебната кръстница“ на тази поредица, която не само разпростря стабилното си издателско крило над „Сага за седемте слънца“, но си остана и искрена почитателка на историята.

Специално бих искал да благодаря на Роб Тераниши и Игор Корди, чието гениално въображение и оригинален изобразителен принос към вселената на Седемте слънца спомогнаха за избистряне на много от идеите ми и ме отпратиха към нови пленителни измерения. Както и на Джеф Мериът и Джон Ний от „Уайлдсторм“ затова, че ме оставиха да тръгна по всевъзможни посоки в тази огромна епопея. Също и на художниците на корицата Стивън Йоул и Крие Муър, които с един поглед изразиха някои от нещата, на които отделям купища страници.

На съпругата ми Ребека Мойста, която има огромен принос както по отношение на цялостния образ, така и на всеки ред поотделно... тя успява да съзри както гората, така и всяко дърво поотделно.

На Кетрин Сидор, която преписа този роман почти толкова бързо, колкото го бях продиктувал на моя магнетофон, като едновременно с това правеше коментари и предложения и отбелязваше нелогичните места. На първите ми читатели Даян Джонс и Брайън Хърбърт, които допринесоха с ценните си идеи и ми помогнаха да намеря най-добрата форма на цялата история.

На моите британски издатели Джон Джералд и Дерън Наш, които ми предложиха отличен коментар и подкрепа. На изключително компетентната Мелиса Уидърил, благодарение на която всички проблеми по публикуването на книгата бяха решени гладко...

И на моите агенти Мат Байелър, Робърт Готлиб и Ким Уейлър от „Трайдънт Медия Груп“, на чиято ревностна всеотдайност дължа успеха на книгата както в САЩ, така и в много други страни.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

Сред руините на древната цивилизация Кликис човешките археолози Маргарет и Луис Коликос откриват извънземна технология за взривяване на гигантски газови планети и превръщането им в нови слънца. При първия опит с кликиския факел на газовия гигант Ансиър наблюдатели са председателят на Теранския ханзейски съюз („Ханзата“) Базил Венцеслас и извънземният адар Кори'нх, върховен главнокомандващ на огромната, но загниваща империя Илдира. Въпреки че хуманоидните илдирийци са помогнали на земляните да колонизират Спиралния ръкав, те продължават да смятат човеците за амбициозни парвенюта. За тях опитът с кликиския факел е излишна самонадеяност, тъй като има предостатъчно други планети, които могат да бъдат колонизирани.

Ансиър е взривена и се превръща в плътно слънце. Зеленият жрец Бенето, човешко същество от гористата планета Терок, който е в особена симбиоза с полуразумните световни дървета, разпраща из галактиката спешни съобщения за събитието. Като живи телеграфни станции, зелените жреци могат да изпращат навсякъде мисли чрез обединената горска мрежа, която осигурява единствената моментална връзка на огромни разстояния.

На финала на опита с Ансиър наблюдателите виждат от разпадащия се газов гигант с невероятна скорост да се отдалечава грозд от диамантени сфери. Впоследствие учените класифицират гледката като непознато явление на кликиския факел. На Земята старият крал Фредерик, блестящ владетел-марионетка, устройва празненство по случай успешния опит, а адарът Кори'нх се завръща в столицата на Илдира и докладва на своя всемогъщ мага-император. Новината за странните диамантени сфери силно обезпокоява мага-император.

През това време на Илдира престолонаследникът Джора'х, първороден син на мага-император, завежда човека Рейналд, наследник на терокския трон, на представление на грандиозния епос

„Сага за седемте слънца“, след което в знак на приятелство му предлага да изпрати двама зелени жреци от Терок в Илдира, за да изучат Сагата. Световната гора, която трупа знания чрез посредничеството на хората, изпитва постоянен глад за исторически знания.

Рейналд напуска Илдира и отива на тайна среща в космоса със скитниците, абсолютно независими космически цигани, ръководени от говорителката Ихти Окая и красивото ѝ протеже Ческа Перони. Те обсъждат евентуален съюз, за да запазят независимостта си от разрастващата се и ненаситна Ханза. Рейналд дори предлага да сключи брак с Ческа, но тя вече е сгодена за небесния миньор Рос Тамблин.

Рос Тамблин се среща с брат си Джес в Синята небесна мина сред облаците на газовия гигант Голген. Скитническите небесни миньори събират и превръщат водорода в екти, или космическо гориво. Джес донася на брат си съобщения и подаръци от семейството, включително и от малката им сестра Тасия. Макар да са много близки, срещата им е помрачена, тъй като (без Рос да подозира) Джес и Ческа са се влюбили дълбоко, въпреки че тя е сгодена за Рос. Джес заминава за тайната столица на скитниците Рандеву.

Скитниците са натрупали големи печалби от опасни дейности и поради дълбоко законспирираната им секретност Ханзата не изпитва добри чувства към тях. Когато главнокомандващият на Земните въоръжени сили (ЗВС) генерал Кърт Ланиан научава за един непокорен космически скитник, той използва като стръв търговката Рлинда Кет и бившия ѝ съпруг лоцмана Брансън Робъртс, за да го залови и екзекутира.

Разтревожена от бруталното правосъдие на Ланиан, Рлинда отива на Терок, където се надява да започне търговия с извънземни стоки. Майка Алекса и отец Идрис (родителите на Рейналд и Бенето) не проявяват интерес, но такъв проявява амбициозната им по-голяма дъщеря Сарейн — мимолетна любовница на председателя Венцеслас. След като сключва сделка със Сарейн, Рлинда се споразумява да изпрати две терокски зелени жрици (непреклонната старица Отема и нейната помощничка Нира) на Илдира, за да изучат Сагата за седемте слънца. Впоследствие в Призматичния палат на мага-император престолонаследникът Джора'х се увлича сериозно по младата Нира,

въпреки че магът-император се отнася към зелените жреци като към експонати...

На Земята председателят Венцеслас и сътрудниците му обсъждат все по-големия брой груби грешки на стария крал Фредерик и тайно започват да търсят негов заместник. Те отвличат склонния към отстъпки уличник Реймънд Агуера и инсценират ужасен пожар в жилищния комплекс на Реймънд, при който загиват майка му и тримата му братя, без да останат никакви веществени доказателства. Ханзата променя външността на младия мъж; казват му, че сега той е „принц Питър“, и промиват мозъка му, подготвяйки го за новата му роля с помощта на учителя-компютер (робот-компаньон) ОХ като негов инструктор.

След успешния опит с кликиския факел Маргарет и Луис Коликос предприемат нови разкопки на пустинната планета Рейндик Ко, върху която са останали неизследвани древни градове на изчезналата насекомоподобна кликиска цивилизация. Единствените й функциониращи останки са тромавите бръмбароподобни роботи, които твърдят, че паметта им е била изтрита много отдавна. Трима от древните роботи придружават двамата Коликос до мястото на разкопките с надеждата да научат нещо за миналото си. Археологическият екип включва още един компютер — ДД, и зеления жрец Аркас. Сред руините Маргарет и Луис откриват странен зазидан каменен прозорец, отвеждащ към бездействащ механизъм. Докато Луис изследва механизма, Маргарет се опитва да разчете кликиските йероглифи с надеждата да намери отговор...

Мистериозни урагани и светкавици се развихрят от неизследваните дълбини на атмосферата на уединената Синя небесна мина на Рос Тамблин на Голген. След това от дълбоките облаци изплуват чудовищни кристални кораби, подобни на призрачното явление при опита с кликиския факел на Ансиър. Огромните огнени сфери изпепеляват небесната мина на Рос и го запокитват към смъртта на хиляди мили под облаците...

Чуждопланетните сфери се появяват и на Ансиър и унищожават наблюдателната платформа на новородената звезда. Сферите напълно и безмилостно унищожават небесните мини на скитниците на няколко газови гиганта. Неочакваните нападения потрисат както Ханзата, така и скитниците. Базил Венцеслас и генерал Ланиан се срещат, за да

обсъдят надвисналата опасност. Старият крал Фредерик успява да привлече нови доброволци за ЗВС.

Храбрата скитничка Тасия Тамблин се заклева да отмъсти за смъртта на брат си Рос и побягва, за да се присъедини към войската, като взема със себе си своя компи ЕА. Повален от скръб, бащата на Тасия умира от удар и Джес остава отговорен за семейния бизнес. Макар смъртта на Рос вече да не пречи на Джес и Ческа да се обичат, те не желаят да се възползват от трагедията за собствена облага.

На Илдира зелената жрица Нира прекарва много голяма част от времето си с престолонаследника Джора'х и му става любовница. Макар Джора'х да има множество кандидатки за брак и да е предопределен за следващия владетел на Илдира, той се влюбва искрено в Нира. Междувременно илдирийският историк Дио'сх открива древни тайни документи, според които смъртно опасните извънземни хидроги, които обитават ядрата на газовите гиганти, са се появявали много отдавна в предишна война, но всичко споменато за този конфликт е било отстранено от Сагата за седемте слънца. Дио'сх съобщава за ужасното си откритие на мага-император, който го убива, защото се меси там, където не му е работа, с думите: „Исках това да остане в тайна.“

ЗВС създават нови бойни кораби срещу странната чуждоземна заплаха и реквизират цивилни космически кораби, поради което Рлинда Кет е принудена да предостави всички свои търговски кораби за военни нужди, с изключение на своя личен кораб „Ненаситно любопитство“. Новопостъпилата Тасия Тамблин превъзхожда във военното обучение разглезените земни новонаети. Най-близък неин приятел е новонаетият Роб Бриндъл.

Скитниците са ужасени от непрестанните смъртоносни нападения. Много семейства решават да прекратят небесната миннодобивна дейност върху газовите гиганти. Джес Тамблин присъства на събиране на рода, където среща Ческа, с която иска да се съберат. Понеже няма търпение да слуша препирните, той решава сам да нападне чуждоземните неприятели, събира верни работници и се връща на Голген, където хидрогите са разрушили Синята небесна мина. Заедно с бойните си части той променя орбитите на кометите и запраща огромните вледенени снаряди с разрушителната сила на атомни бойни глави към газовите планети.

На Земята един изследовател подмамва един от кликиските роботи — Джоракс, в лабораторията си, с надеждата да открие ключ към нова технология. Когато ученият се опитва да разглоби чуждоземния робот, Джоракс го убива. „Има неща, които не би трябвало да узнаете“. Впоследствие роботът заявява, че безскрупулният учен активирал автоматичната му самозащитна система. Джоракс настоява да се отнасят към кликиските роботи като към суверенни същества и старият крал да забрани дисекционните опити с тях.

Поканват Бенето да заеме мястото на стария зелен жрец Талбун на колониалния свят Гарванов пристан. Бенето се съгласява с готовност, въпреки че това не е бляскавото положение, което майка Алекса и отец Идрис са очаквали да заеме. По-малката му сестра Естара — мъжкарана, с която са кръстосвали горите — го обожава и се сбогува натъжена с него. На Гарванов пристан старият жрец Талбун е доволен от добрата подготовка на Бенето и се оттегля в дъбравата си от световни дървета, за да умре и тялото му да бъде погълнато от мрежата на световната гора.

Докато обикаля из Призматичния палат в Илдира, Нира среща Удру'х, мрачния и напрегнат губернатор на Добро, друг син на мага-император, който я разпитва за телепатичните ѝ способности като зелена жрица. Губернаторът докладва на мага-император за тайните опити за размножаване между илдирийци и пленени хора на Добро. Владетелят заявява, че това е крайно наложително и неотложно, тъй като след завръщането на древния им враг хидрогите, те не разполагат с време генетически да създадат същество с необходимите качества, за да спаси империята. Удру'х предполага, че Нира притежава ДНК качествата, от които се нуждаят.

Главнокомандващият Слънчевия флот адар Кори'нх заповядва на офицерите си да използват новаторски терански военни упражнения. За много консервативни офицери новите техники са непривични, но Зан'нх — първородният син на престолонаследника Джора'х — е възприемчив към всякакви новости. Кори'нх повишава Зан'нх в чин и понижава най-невъзприемчивите от старите подкомандири.

Слънчевият флот пристига на газовия гигант Кронха 3, единственото действащо небесно минно съоръжение, където работят илдирийци. Когато бойните кълба на хидрогите се надигат от облаците

и започват да унищожават ектисъоръжението, Слънчевият флот влиза в свирепа битка. Въръжението на хидрогите е много по-съвършено, но униженият и понижен илдирийски подкомандващ предприема отчаяна самоубийствена постъпка, като блъсва бойния си кораб в най-близката кристална сфера и успява да я унищожи, с което дава възможност на Слънчевия флот да се оттегли със спасените небесни миньори. В описаната в Сагата за седемте слънца илдирийска история от хиляди години не е отбелязано нито едно подобно ужасяващо и унижително поражение.

На Земята Реймънд Агуера продължава да се подготвя да стане следващия цар под наблюдението на компито ОХ. Отначало не е в състояние да свикне с промяната от грубия уличен живот към дворцовия разкош, но скоро започва да негодува срещу безцеремонния контрол. За свой ужас открива, че именно Ханзата е причинила страхотния пожар, унищожил семейството му, и си дава сметка, че трябва да е много предпазлив.

След като научава, че илдирийците също са били нападнати от живеещите в ядрата на газовите гиганти извънземни, председателят Венцеслас се среща с мага-император, за да му предложи съюз. Самите хидроги не приемат предложенията за преговори и не отговарят на тях.

Докато Базил е на Илдира, край Земята се появява гигантска сфера и един пратеник на хидрогите настоява да разговаря с крал Фредерик. Разтревоженият стар владетел се опитва да изпрати съобщение на Базил чрез зелените жреци. Извънземният пратеник съобщава на краля, че опитът с кликиския факел е анихилирал една планета на хидрогите и е унищожил милиони техни хора. Ужасеният Фредерик поднася извинения за непреднамерено причинения геноцид, но хидрогът представя ултиматум: дейността на всички небесни мини трябва да бъде преустановена. Това означава да няма никакво ектигориво за илдирийските космически полети. Фредерик отправя молба към пратеника, но той взривява капсулата си под налягане и убива краля и всички присъстващи в тронната зала.

Базил се връща на Земята и казва на Реймънд, че „крал Питър“ моментално трябва да се възкачи на трона. След обявяването на предстоящата церемония по коронясването, Питър произнася внимателно написана реч, в която отхвърля ултиматума на хидрогите и обявява, че хората имат пълното право да добиват жизнено

необходимото им гориво. Той изпраща нова бойна група, включително Тасия Тамблин и Роб Бриндъл, с ектисъбирачи на Юпитер в самия заден двор на Земята. Охранителни кораби пазят при повишена бойна готовност храбрите небесни миньори. Няколко дни изминават спокойно, след което от облачните слоеве се надига масивна атака на бойни кълба, които завързват ожесточена битка със ЗВС. Тасия и Роб оцеляват, но разнебитените човешки кораби се оттеглят победени...

Преди някой да е научил за унизителното поражение, Базил Венцеслас подготвя коронясването на крал Питър, замислено като представление, което да вдъхне надежди и увереност. Питър, който се опитва да скрие омразата си към Базил, е упоен, за да се съгласи да участва в церемонията. Като имитира бащинска загриженост, Базил обещава на новия крал, че ако се държи добре, ще му намери кралица...

На Илдира магът-император решава да ускори осъществяването на плановете си. Нира разбира, че носи в утробата си детето на престолонаследника, но преди да успее да съобщи новината на Джора'х, магът-император го изпраща на дипломатическа мисия на Терок. След това сред тишината на летаргичния период жестоки илдирийски стражи идват да заловят Нира. Те заколват нейната менторка Отема пред очите ѝ, тъй като е твърде възрастна, за да бъде използвана в размножителните бараки. Нира е изпратена на зловецкия губернатор на Добро за генетични експерименти...

Ако хората не намерят други начини за производство на космическо гориво, ги очакват трудни времена. Говорителката Ихи Окая подканва изобретателните скитници да открият алтернатива на забранената дейност на небесните мини, а след това отстъпва поста си на Ческа Перони. Джес Тамблин вижда как любимата му жена става силен и далновиден вожд и осъзнава, че така тя се отдалечава все повече от него.

На далечната Рейндик Ко археолозите Коликос откриват, че каменният прозорец всъщност е транспортна система, коридор между измеренията, свързан с древния кликиски механизъм. Макар кликиските роботи да са категорични, че не си спомнят нищо съществено, Маргарет успява да разчете древни записи. Очевидно кликиските роботи имат известна отговорност за изчезването на расата, която ги е създала, и са участвали в древна война едновременно

с хидрогите и с илдирийците. Заше метени от тази новина, Маргарет и Луис се втурват към лагера си и виждат, че техният зелен жрец Аркас е убит, световните фиданки са унищожени и всички комуникации са прекъснати! Кликиските роботи са изчезнали.

С помощта на своя верен компи ДД Маргарет и Луис се опитват да се барикадират сред археологическите разкопки на скалния град, но кликиските роботи успяват да проникнат. ДД се опитва да защити господарите си, но кликиските роботи пленяват компито, като внимават да не повредят подобната на тях интелигентна машина. В последния момент Луис успява да задейства каменния прозорец и отваря коридор към неизвестен чуждоземен свят. Изтласква Маргарет вътре, но преди да се присъедини към нея, вратата се затваря и роботите се нахвърлят отгоре му. Старият археолог знае твърде много техни тайни. Когато Луис им напомня, че досега са твърдели, че не си спомнят миналото, техният отговор е: „Излъгахме“.

1.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Пръснатите из Спиралния ръкав гигантски газови планети криеха тайни, опасности и съкровища. В продължение на век и половина добиването на космическо гориво от облачните светове беше доходоносен поминък за скитниците.

Но преди пет години всичко се промени.

Като зли кучета-пазачи хидрогите бяха забранили на всички небесни мини да се доближават до газовите гиганти — обявиха ги за своя територия. Ембаргото бе парализирало едновременно икономиката на скитниците, на Теранския ханзейски съюз и на Илдирийската империя. Много храбри или глупави предприемачи бяха пренебрегнали ултиматума на хидрогите. И бяха заплатили с живота си. Бяха унищожени десетки небесни мини. Обитаващите дълбоките ядра извънземни бяха неумолими и безмилостни.

Но когато изпадаха в безнадеждна ситуация, скитниците не се предаваха, а непрекъснато сменяха тактиките и оцеляваха — и дори заякваха благодарение на изобретателността си.

— Старата говорителка винаги повтаряше, че предизвикателствата очертават нови параметри на успеха — каза Джес Тамблин по включения комуникатор, докато издигаше наблюдателния си кораб над измамно миролюбиво изглеждащия газов гигант Велир.

— По дяволите, Джес — изсумтя малко с нотка на раздразнение Дел Келъм, — ако исках да се глезя, щях да си живея на Земята.

Келъм, стар вожд на клан и ловък индустриалец, даде сигнал на приближаващите скоростни загребващи кораби. Модифицираните „светкавични“ небесни мини и сбирщината от малки наблюдателни съдове се групираха на безопасно — поне според преценката на пилотите им — разстояние над бакърената планета. Никой нямаше представа на какво разстояние хидрогите могат да засекат облачните браконieri, но всички отдавна се бяха отказали да действат на

сигурно. В края на краищата целият живот е хазарт, а човешката цивилизация не можеше да оцелее без космическо гориво.

Екипажът за събиране на екти форсира двигателите на огромните загребващи кораби и контейнери, готови за едновременно гмурване в плътните облачни пластове. Удари и бягай. Сврѣхпретоварените двигатели се нажежиха. Пилотите плувнаха в пот.

Сам в наблюдателния си кораб, Джес изпѣна рѣце върху контролното табло.

— Пригответе се да влезем от всички посоки. Вмѣкнете се светкавично, захапете максимална хапка и се оттеглете на безопасно разстояние. Не знаем колко време ще ни оставят на мира тия мрѣсници.

Масивните кораби-комбайни потвърдиха и се спуснаха като ястреби върху пляката си. Кое то по-рано представляваше рутинен производствен процес, сега напомняше командоска операция във военна зона.

След предявяването на ултиматума от хидрогите дръзките скитнически инженери бяха префасонирали традиционните съорѣжения на небесните мини. За пет години бяха свършили доста работа. Новите мълниеносни загребващи кораби имаха огромни двигатели, сврѣхефективни ектиреактори и подвижни товарни цистерни, наподобяващи грозд. Пълните цистерни можеха да бъдат прехвърляни и разделени, без да се губи целият товар от добито екти, ако — и когато — хидрогите се спуснеха по петите им.

— Голямата гѣска си мисли, че сме безпомощни разбойници — предаде Келѣм — Да ги вземат дяволите, нека и хидрогите останат със същото впечатление.

Ханзата — „Голямата гѣска“ — и империята Илдира плащаха скѣпо и прескѣпо за всяка капка космическо гориво. Тѣй като доставките на екти с всяка година намаляваха, цените бяха достигнали такива космически нива, че скитниците смятаха риска за приемлив.

Пет от префасонираните загребващи кораби се разпрѣснаха, след което се гмурнаха в облаците, ураганните кладенци и течения на Велир. Профучаха с рев през ураганните системи със зейналите фунии на стомасите си. Налапваха лакомо суровината, като компресираща излишѣка във водородните цистерни, докато вторичните ектиреактори консервираща газа.

Джес насочи подвижните сензори към гъстите като супа облаци на Велир. Детекторите щяха да усетят всеки масивен надигащ се из дълбините кораб. Сензорите можеха да дадат само няколкоминутно предупреждение, но храбреците бяха в състояние да се изтеглят мълниеносно.

Джес знаеше, че не си струва да влизат в битка. Илдирийският Слънчев флот и ханзейските ЗВС го бяха демонстрирали неведнъж. Още при първия знак за появяване на противника неговите хора щяха да изчезнат с колкото екти бяха успели да задигнат. Първият бърз загребващ кораб напълни една цистерна и се издигна на достатъчна височина, за да я откачи, като остави следа в разределения въздух. По комуникацията отекна радостен възглас и конкуриращите се скитници се занадпреварваха кой ще се справи по-добре. Оставената без екипаж цистерна с гориво се устреми надалеч от Велир към сборния пункт. В безопасност.

Допреди известно време небесните мини се носеха спокойно над облаци като хранещи се с планктон китове. Рос, братът на Джес, беше шеф на Синята небесна мина на Гол ген и имаше мечти, делови усет и всички надежди на света. Но хидрогите бяха унищожили съоръжението без никакво предупреждение — и бяха изтребили екипажа до крак...

Джес не откъсваше поглед от уредите. Макар сензорните шамандури да не долавяха никакво раздвижване на приближаващ се враг, той бе нащрек. Велир изглеждаше прекалено спокойна и кротка. Измамно спокойна.

Екипажите на загребващите кораби бяха напрегнати — съзнаваха, че това е единственият им шанс тук и че някои от тях неминуемо ще загинат, щом хидрогите се появят.

— Ето и втората. С най-висококачествено екти!

Комбайнът на Дел Келъм изстреля пълна цистерна. За няколко минути всичките пет скоростни загребващи кораба изстреляха по един товар екти. За по-малко от три часа бяха успели да направят отличен улов.

— Добър начин да дразним хидрогите — продължи Келъм: прикриваше притеснението си зад бързивост, — макар да предпочитам да ги разпердушиним с няколко комети. Както направи ти на Голген, Джес.

Джес се усмихна мрачно. Неговата кометна бомбардировка го бе превърнала в герой сред скитниците и той се надяваше, че на планетата не е останало живо същество и че всички чуждопланетни врагове са унищожени. На удара с удар.

— Просто следвах Пътеводната си звезда.

Сега много кланове разчитаха на предложения от Джес план как да продължат репресивните мерки срещу безсмисленото ембарго на извънземните.

— Дватамата с теб много си приличаме — обади се Келъм със съзаклятнически глас: беше превключил на личната честота. — Ако предприемеш нова бомбардировка, мога ли да ти предложа това място като цел?

— Какво имаш против Велир? Аха, нали мислеше да се жениш за Шейрин от клана Пастернак.

— Да, по дяволите!

Шейрин Пастернак беше началничка на небесна мина на Велир. Имаше язвително чувство за хумор и остър език, но Келъм я харесваше много. И за двамата това щеше да е втори брак. Но небесната ѝ мина също бе опустошена още при първите набези на хидрогите.

Още три цистерни с екти бяха изстреляни от профучаващите загребващи кораби.

Триш Нг, пилотът на втория наблюдателен кораб, прекъсна разговора.

— Сензорните шамандури! Провери показанията, Джес. Той проследи стандартната радиовълна и забеляза малка точица във фона.

— Обикновена светкавица. Не се изнервяй, Нг.

— Таза светкавица обаче се повтаря на всеки двацет и една секунди. Като по часовник. — Тя изчака едно потрепване. — Джес, това е изкуствен сигнал, възпроизведен, прихванат и отразен обратно към нас. Хидрогите сигурно са унищожили сензорните шамандури. Това е уловка.

Джес се вгледа внимателно и забеляза имитацията.

— Друго предупреждение няма да има. Всички да херметизират и да се омитат!

Сякаш осъзнали, че са разкрити, седем огромни бойни кълба изникнаха като кръвожадни левиатани от облачните дълбини на Велир. Скитниците събирачи не загубиха нито секунда, а се заоттегляха

безредно през небесата на газовия гигант. От сферите се надигна гърлено бръмчене и от пирамидалните изпъкналости върху кристалните им повърхности затрецяха синкави светкавици. Скитническите храбреци вече бяха виждали стрелбата на разрушителните им оръжия.

Келъм запрати четири празни товарни цистерни като картеч срещу най-близкото бойно кълбо.

— Да се задавите дано!

Джес закрепця в уредбата:

— Не се бави. Махай се оттам!

Келъм бе успял да отвлече вниманието им. Извънземните насочиха сините си светкавици към празните снаряди и така оставиха още няколко секунди на скоростните загребващи кораби да избягат. Скитниците запалиха огромните си двигатели и четири от петте кораби-комбайни се вдигнаха в безопасна траектория.

Но един от новите съдове изостана само за момент, което бе достатъчно огнените стрели да го разцепят на разтопени късчета. Писъците на екипажа отекнаха по комуникационния канал и внезапно секнаха.

— Давай! Давай! — изрева Джес. — Пръснете се и изчезвайте.

Останалите командоски комбайни се пръснаха като мухи. Автоматичните товарни цистерни щяха да стигнат до координатите си, където командосите щяха да съберат улова на спокойствие.

Бойните кълба се издигнаха, като изстрелваха сини светкавици в пространството. Уцелиха един изостанал наблюдателен кораб и го унищожиха, но останалите се измъкнаха. Неприятелските сфери останаха още известно време над атмосферата, подобно на ръмжащи вълци, след което бавно се спуснаха обратно сред бакърените урагани на Велир, явно отказвайки се да предприемат преследване.

Независимо че бяха разстроени от загубата на един скоростен загребващ кораб и на един наблюдателен, нападателите вече изчисляваха събраното екти и колко ще спечелят от него на свободния пазар.

Сам в пилотската кабина на разузнавателния си кораб, Джес поклати глава. „Какво се е случило с нас, след като ни радва, че загубите ни не са прекалено тежки?“

2. КРАЛ ПИТЪР

Провеждаше се поредното от спешните заседания на върховния щаб, свиквани доста често, откакто бяха започнали атаките на хидрогите. Този път обаче крал Питър настоя то да се проведе в Двореца на шепота в избрана от самия него зала. Това, че предпочете второстепенната банкетна зала, не бе от особено значение за него. Младият крал просто искаше да демонстрира независимост... и да подразни председателя Базил Венцеслас.

— Продължаваш да ми повтаряш, че моето управление се основава на привидности. — Изкуствено сините очи на Питър блеснаха, щом срещна неумолимия сив поглед на председателя. — А не е ли редно да се срещна с моя щаб в Двореца, а не в главната квартира на Ханзата за твое удобство?

Питър знаеше, че Базил не понася, когато той използва собствените му тактически прийоми срещу него. Бившият Реймънд Агуера бе научил да играе ролята си по-добре, отколкото бе очаквала Ханзата.

Надменното изражение на Базил явно трябваше да напомни на Питър, че като председател на Теранския ханзейски съюз той се е справял с много по-тежки кризи от капризите на някакъв млад крал.

— Твоето присъствие е просто формалност, Питър. Всъщност то изобщо не е наложително.

Но Питър много добре знаеше, че това е блъф.

— Ако мислиш, че медиите няма да забележат отсъствието ми на едно спешно заседание, ще отида да поплувам с моите делфини.

Отлично осъзнаваше несъществената си значимост и я разширяваше по малко, когато му се удадеше възможност. И все избягваше да пренебрегва ограниченията, които му налагаше Базил. Пристъпваше към всяка дребна битка хитроумно и изкусно. И знаеше кога да спре.

Накрая Базил си даде вид, че всичко това не е от особено значение. Най-близките му съветници — приближеният кръг от лесни за манипулиране, но различни представители като военни експерти и служители на Ханзата — се събраха при закрити врати около осветена от свещници маса, на която бе сервиран лек обяд. Безмълвната прислуга подреди бързешком букети, бродирани салфетки и сребърни прибори. В три ниши ромоляха фонтанчета.

Питър бе седнал в богато украсено кресло начело на масата. Добре съзнаваше ролята си и изслуша с почиттелно мълчание представянето на дневния ред от председателя.

Металносивата коса на Базил бе подстригана и сресана безукорно. Идеалният му костюм бе скъп, но същевременно удобен и той се движеше със суховата грациозност, неочаквана за седемдесет и трите му години. До този час на деня бе хапнал съвсем малко: пиеше единствено леденостудена вода и кардамоново кафе.

— Настоявам за точна преценка на положението на нашите ханзейски колонии. — Той обходи с поглед съветниците, адмиралите и колониалните емисари. — За петте години, откакто хидрогите убиха крал Фредерик и наложиха ултиматума си за небесните мини, имахме предостатъчно време, за да си направим някои заключения и да очертаем реалистични проекти. — Той погледна главнокомандващия на земните въоръжени сили. Като председател на Ханзата, Базил бе и технически ръководител на ЗВС. — Генерал Ланиан, каква е цялостната ви оценка.

Генералът бутна настрана цифрите и статистическите данни, които един адютант му представи в бележник с документи.

— Тя е твърде лесна, господин председателю. Имаме сериозни проблеми, въпреки че от началото на кризата ЗВС са поставили ектипродоволствието под строг режим. Без тези крайно непопулярни мерки...

Питър го прекъсна:

— Бунтовете причиняват не по-малко щети от дефицита, особено в новите колонии. Вече се наложи да обявим военно положение в четири колонии. Хората изпитват лишения и глад. Смятат, че съм ги изоставил.

Той огледа месото и плодовете в блюдото си и реши, че няма апетит. Нали знаеше за лишенията на другите.

Спрял по средата на изречението, Ланиан го изгледа, без да отговори, и отново се обърна към Базил.

— Както бях започнал да казвам, господин председателю, единствено суровите мерки гарантират поддържането на най-насъщните услуги. Така или иначе, резервите ни са на изчерпване.

Тира Препускация кон, една от планетните емисарки, бутна блюдото си настрана. Питър се опита да си припомни на коя колония е представител. Не беше ли Реджак?

— Водородът е най-често срещаният елемент във вселената. Защо не започнем да го добиваме някъде другаде?

— Сгъстеният водород не е така леснодостъпен другаде — отвърна един от адмиралите. — Газовите гиганти са най-добрите резервоари.

— Скитниците продължават да добиват известни количества екти чрез своите високо рискови похвати — обади се емисарят на Релекер, като се мъчеше тонът му да прозвучи оптимистично. С бледата си кожа и черти на патриций много напомняше статуите покрай стената на малката банкетна зала. — Нека да продължат с рискованото си начинание.

— Няма никаква алтернатива на по-бързото от светлината космическо гориво. Опитахме всичко — добави друг емисар. — Зависими сме от доставките на скитниците.

Намръщеният Ланиан поклати глава.

— Настоящите доставки на скитниците не удовлетворяват дори минимума на военните ни потребности, като оставим настрана обществените и цивилните нужди. Може да се наложи да прибегнем до допълнителни ограничителни мерки.

— Какви допълнителни мерки? — възкликна емисарят от Рамах. — В моя свят не е получавана доставка от месеци. Никакви лекарства, никаква храна, никакво оборудване. Разширихме земеделието и минната промишленост, но не разполагаме с необходимата инфраструктура, за да оцелеем откъснати по този начин.

— Повечето сме в подобна ситуация — добави призрачно бледият представител на Дремен. — Плюс това моята колония навлезе в климатичния цикъл на облачността и ниските температури. Зърнодобивът задължително спада с трийсет процента и сега ще бъде

същото. Дори в най-добрите години Дремен се нуждае от подкрепа, за да оцелее. Сега...

Базил вдигна ръка, за да прекрати по-нататъшните оплаквания.

— Вече сме обсъждали всичко това. Въведете ограничения на раждаемостта, след като земеделският потенциал не може да изхрани населението. Тази криза няма да приключи за ден-два, затова започнете да мислите дългосрочно.

— Разбира се — подхвърли Питър с едва завоалиран сарказъм. — Нека да лишим плодовитите мъже и жени от правото сами да решават колко деца са им необходими, за да поддържат една колония, която са изградили, рискувайки живота си. Хората непременно ще харесат подобно решение. Предполагам, че ще ме накарате да се почувствам щастлив и да ги принудя да го приемат?

— Да, точно така, по дяволите — изруга Базил. — Това ти е работата.

Зловещата новина сякаш уби апетита на всички присъстващи. Прислугата влезе да разлива леденостудена вода и да предлага дебели лимонови резени с изящни сребърни щипци. Базил ги отпрати и затропа с пръсти по масата с необичайна нервност.

— Трябва доста да се потрудим, за да накараме хората да проумеят колко бедствено е положението. Разполагаме с минимално количество гориво, без да става дума за крайно ограничените комуникационни възможности, благодарение на продължаващия недостиг на зелени жреци заради нашите късогледни приятели на Терок. Нашите куриерски кораби могат толкова. Сега бихме могли повече от всякога да използваме максимален брой зелени жреци, за да поддържаме контакт между отдалечените колониални светове. На много планети няма дори един-единствен жрец.

Той хвърли поглед към Сарейн, мургавата посланичка на горския свят. Беше слаба и жилава, с тесни рамене и малки гърди, с изпъкнали скули и остра брадичка.

— Правя всичко, което мога, Базил. Знаеш, че терокците никога не са успявали да видят цялата гора заради отделните дървета. — Тя се усмихна, за да подчертае мъдрото си изказване. — От друга страна, Терок не получава обичайните доставки, технология и медицинска помощ, откакто започна тази криза. Много ми е трудно да искам от моя

народ повече зелени жреци, след като Ханзата пренебрегва нашите потребности.

Питър следеше развоя на взаимоотношенията между Базил и хубавата терокка. Още от първите дни на управлението си бе усетил взаимното привличане между двамата. Преди председателят да успее да отговори, той изправи рамене и заговори с плътния тембър, към който бе прибягвал при много от речите си.

— Посланик, предвид трудностите, пред които са изправени голям брой наши ханзейски заселници, се налага да разпределяме ресурсите, като даваме най-голямо предимство на нашите колонии. Като суверенен свят Терок е много по-добре от повечето от тях.

Сарейн бе вбесена от тази словесна плесница, а Базил кимна с облекчение към Питър.

— Разбира се, кралят е прав, Сарейн. Докато ситуацията не се промени, се налага Терок сам да се грижи за себе си. Освен, може би, ако не поиска да се присъедини към Ханзата...

Лицето на Сарейн пламна и тя едва доловимо кимна.

Генерал Ланиан обходи емисарите с поглед, прерязващ като коса.

— Господин председателю, единственият ни избор е да предприемем известни крайни мерки. Колкото повече се бавим, толкова по-крайни ще бъдат тези мерки.

Базил въздъхна, сякаш предварително знаеше, че изборът ще се стовари върху него.

— Имате разрешението на Ханзата да сторите нужното, генерале. — Той прободя Питър с очи. — И ще го направите в името на краля, разбира се.

3.

ЕСТАРА

— Виждал съм много прекрасни светове — каза по-големият брат на Естара, докато совалката им прекосяваше обраслия в гъсти гори континент. — Бил съм в Двореца на шепота на Земята и съм стоял под седемте слънца на Илдира. — Мургавото лице на Рейналд грейна в усмивка. — Но Терок е моят дом и бих предпочел да съм оттук, отколкото откъдето и да било другаде.

Естера се усмихна, загледана в новия, но винаги познат пейзаж от шептящи световни дървета.

— Никога не съм виждала Огледалните езера, Рейналд. Доволна съм, че ме доведе тук.

Като момиченце се бе измъквала преди изгрев и бе тичала из гората, за да разгледа всичко интересно. За щастие твърде много неща дразнеха любопитството ѝ: природата, науката, културата, историята. Беше проучвала дори дневниците от кораба от първо поколение „Кайли“, историята на заселването на Терок и произхода на зелените жреци. Не защото трябваше, а защото ѝ бе интересно.

— Че кого друго да доведе? — Рейналд закачливо разроши усуканите къдрици на сестра си. Беше с широки рамене, мускулести ръце и сплетена в дебели плитки дълга коса. Макар кожата му да блестеше от потта, топлината на гората не го притесняваше. — Сарейн е посланик на Земята. Бенето е зелен жрец на Гарванов пристан, а Сели е...

— Все още почти бебе, макар да е на шестнайсет — добави Естара.

Преди години, като част от подготовката му да стане следващия отец на Терок, Рейналд бе пътешествал из Спиралния ръкав, за да се запознае с различните култури. За първи път терокски вожд изследваше други общества. Сега, когато пътуванията бяха ограничени, космическото гориво бе поставено под строг режим на разпределение, а между планетните отношения бяха обтегнати,

Рейналд бе решил да посети главните градове на своя собствен свят. Родителите му не криеха, че имат намерение да се оттеглят и да му отстъпят трона още тази година. Трябваше да е готов.

Совалката се носеше над върховете на дърветата от едно селище към друго. Смеещи се придружителите, които се преструваха на част от шествие, прелитаха наоколо с въздухоплани, малки летателни съдове от ремонтирани двигатели и пърхащи крила от местни кондорови мухи. Буйни млади мъже кръжаха над и зад тях, фукайки се с въздушни маневри. Някои, вече на възраст за женене, флиртуваха с Естара...

Тя зърна пролука сред плътния зелен балдахин на дърветата и проблясък на лазурна вода.

— Това са Огледалните езера, до едно дълбоки и съвършено кръгли — посочи Рейналд. — Ще пренощуваме в селото.

Световните дървета около първото прекрасно езеро подкрепяха пет червейни кошера, празните гнезда на огромни безгръбначни. Щом Рейналд приземи совалката на брега, хората се запускаха по въжета, заподскачаха, закатериха се и се запровесваха от кошерните си домове, за да поздравят посетителите. Четирима зелени жреци с оцветена в зелено от фотосинтетичните водорасли кожа се появиха с грациозността на леко полюшващи се вейки.

Зелените жреци можеха да осъществяват по-сложна комуникация и от най-сложните технологии, открити от Ханзата или от илдирийците. Поколения учени не бяха успели да намерят отговора, а и зелените жреци не бяха в състояние да им помогнат — не защото пазеха някаква тайна, а защото не познаваха техническата основа на онова, което правеха. Много чужденци им предлагаха да ги наемат заради мигновените им телепатични способности, но независимите терокци почти не се нуждаеха или не проявяваха интерес към онова, което можеше да им предложи Ханзата.

Но представителите на Ханзата бяха изключително настоятелни и убедителни.

Да балансира подобни противоречия бе трудно за всеки владетел. Докато наблюдаваше как брат й общува със зелените жреци и усмихващите се местни жители, Естара си даваше сметка колко добре би се справял като отец на Терок.

След вечерната гощавка с прясна риба, речни водорасли и печени в черупките тлъсти водни буболечки, те се качиха на високите платформи по дърветата край езерото. Гледаха представление на ловки дървотанцьори — гъвкави акробати, които тичаха, танцуваха и подскачаха върху жилавите клони. Дървотанцьорите използваха извитите клони и големите листа като трамплини, мятаха се през глава из въздуха, хващаха се за клонките и размахваха ръце в хореографиран балет. На финала всички дървотанцьори се метнаха в съвършени дъги към огледалната водна повърхност на езерото и тупнаха като тежки дъждовни капки.

След представлението Естара остави Рейналд да разговаря по делови въпроси с местните жители, а тя с радост прие предложението на няколко тукашни момичета да влязат в топлата вода. Обичаше да плува, макар да имаше тази възможност само няколко пъти през годината.

Докато пляскаше из водата на Огледалното езеро, Естара оглеждаше възхитена нощното небе. В нейния град горският балдахин бе толкова гъст, че трябваше да се качи чак на върха, за да зърне съзвездията. А сега, носейки се на открито върху водата, бе поразена от гледката на милиардите трепкащи светлинки, същинска гора от звезди сред космическия свод, пълна с хора, светове и възможности.

Когато се върна мокра и освежена в ярко осветените червейни кошери, завари брат си да разговаря с млада жрица — казваше се Алмари. Очите ѝ излъчваха интелигентност и любопитство. Алмари бе прекарала няколко години като псалт на дърветата, попълвайки музикалните знания в ботаническата база данни. Като всички зелени жрици, нямаше коса, а лицето ѝ бе татуирано с различните знаци на уменията ѝ.

Рейналд бе изискан и учтив, но запазваше правото си на избор.

— Ти си красива и умна, Алмари. Никой не би могъл да го отрече. Сигурен съм, че ще бъдеш прекрасна съпруга.

За Естара този разговор вече беше познат, защото го бе чула няколко пъти по време на краткото пътешествие.

Алмари отговори светкавично, сякаш за да не му даде възможност да отхвърли предложението ѝ.

— Особено в тези трудни времена не е ли подходящо следващата майка на Терок да е зелена жрица?

Рейналд докосна деликатната зелена кожа на китката на Алмари.
— Не бих го оспорил, но не виждам причина за бързане.

Алмари забеляза Естара и се изправи притеснено, за да се сбогува.

Усмивайки се дяволито, Естара побутна закачливо брат си по рамото.

— Хубава е.

— Третата за тази вечер.

— По-добре голям избор, отколкото никакъв — отвърна тя.

Той изпъшка.

— А и трябва да се каже нещо, за да вземе човек точното решение.

— Нещастният Рейналд.

В отговор той я сръга закачливо.

— Поне не съм илдирийският престолонаследник. На него му се налага да има хиляди любовници и толкова деца, колкото би могъл да отхрани.

— О, тази ужасна отговорност да си владетел. — Естара тръсна мократа си коса, за да го напръска. — Тъй като съм едва четвърто дете, единствената ми грижа е кога ще имам възможност отново да поплувам. Какво ще кажеш да отида сега?

И побягна със смях, а Рейналд я изгледа със завист.

4.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Престолонаследникът Джора'х бе първороден син на маг-император и дните му бяха изпълнени със задължителни развлечения. Плодовити жени от всевъзможни илдирийски раси кандидатстваха за привилегията да се съчетаят с него и списъците ставаха все по-дълги, с все повече доброволки, отколкото той беше в състояние да обслужи.

Поредната определена любовница на престолонаследника се казваше Сай'ф. Тънка и енергична като камшик, тя бе от расата на учените — специалист по биология и генетика. Сай'ф се интересуваше от ботаника и разработваше нови зърнени култури за различни отломъчни колонии.

Тя пристигна в съзерцателната стая на Джора'х в Призматичния палат, обляна от постоянна дневна светлина през кристална ламперия с цветове на скъпоценни камъни. Имаше високо чело, едра глава и остър, съсредоточен поглед, с който сякаш искаше да улови всяка подробност, за да я анализира по-късно.

Високият красив Джора'х стоеше изправен пред нея. Лицето му можеше да послужи за модел на илдирийска красота. Сплетената му на десет хиляди плитчици златиста коса приличаше на ореол.

— Благодаря за молбата ти да бъдеш с мен, Сай'ф — каза той това, което мислеше, както правеше винаги. — Нека нашият споделен подарък днес стане подарък за цялата илдирийска империя.

Сай'ф държеше в чевръстите си ръце керамичен съд с усукан ствол на храст. Покритите му с бодли клонки бяха неестествено извити. Тя подаде свенливо съда.

— За теб, престолонаследнико.

— Колко трогателно и очарователно. — Джора'х го пое, впечатлен от усуканите като лабиринт клонки и листа. — Изглежда като плетка от живо растение.

— Изследвам възможностите на нашите куил-дървета, престолонаследнико. Това е човешка техника, наречена „бонзай“.

Техника за компресиране на едно растение, за да насочи биологическата си енергия навътре и да увеличи красотата си. Започнах да отглеждам това преди година, когато подадох първата си молба да се съединя с теб. Бе му необходимо много внимание, но съм удовлетворена от резултата.

Радостта на Джора'х бе искрена.

— Нямам нищо подобно. Ще го поставя на специално място... но трябва да ми обясниш как да се грижа за него.

Сай'ф му се усмихна, облекчена и развълнувана заради очевидното му задоволство. Той остави бонзая върху полупрозрачна лавица на стената, след това пристъпи към нея и разтвори туниката си, разкривайки широката си гръд.

— Сега ми позволи да ти върна подаръка, Сай'ф.

Беше минала през проверката на персонала, преди да влезе в Призматичния палат. Всички жени, които идваха при него, бяха освидетелствани като плодовити и способни да забременеят. Тестовете не гарантираха, че всяка от любовниците му ще забременее, но шансовете бяха добри.

Сай'ф свали дрехата си и Джора'х я огледа очарован. Всяка илдирийска раса имаше различна структура на тялото. Някои бяха грациозни и ефирни, други тантурести и мускулести, мършави и жилести или пък закръглени и меки. Но престолонаследникът намираше всички за красиви. И дори все пак някои да му се струваха по-привлекателни от други, той нямаше предпочитания и никога не оскърбяваше доброволките и не показваше разочарование.

Сай'ф реагираше на ласките му, сякаш действаше по предварително установена процедура. Като учен вероятно бе изследвала разновидностите на секса научно, опитвайки се да постигне съвършенство, за да го превъзхожда при срещата си с него. Джора'х се чувстваше по същия начин и следваше точната програма при изпълнението на познатото задължение, като всеки път.

Докато си мислеше за очарователния бонзай, който му бе донесла Сай'ф, Джора'х си спомни за Нира. Сърцето го приболя от старата позната тъга по прекрасната зелена жрица. Не я бе виждал от цели пет години.

Със своята невинност и екзотична хубост Нира го бе пленила повече от всяка илдирийка. Когато пристигна в Миджистра, искреното

й изумление от архитектурата, музеите и фонтаните го накара да погледне собствения си град с нови очи. Невинното й въодушевление от илдирийските постижения го накара да изпита по-голяма гордост от своето наследство, отколкото от най-вълнуващите пасажи в Сага за седемте слънца.

След свенливите месеци на взаимно споделена радост от това, че са заедно, когато най-после се любиха за първи път, любовта им бе нещо абсолютно естествено. Топлината от близостта им, която се бе превърнала в здрава връзка, бе нещо, което престолонаследникът не бе изпитвал никога преди. Взаимоотношенията му с нея нямаха нищо общо с тези рутинни сношения, програмирани от сътрудниците му. Джора'х и Нира бяха прекарвали заедно много следобеди: наслаждаваха се на компанията си, съзнаваха, че връзката им в края на краищата ще приключи, но бяха доволни от всеки нов ден. И престолонаследникът бе продължил да я кани при себе си.

Но в началото на кризата с хидрогите, когато Джора'х посети принц Рейналд на Терок, Нира и нейната наставничка Отема бяха загинали трагично при пожара на зелената къща, в която гледаха световни дървета от Терок. Според доклада на мага-император двете зелени жрици се бяха втурнали да спасят дръвчетата и бяха изчезнали сред пламъците.

Преди много време очарователната Нира бе пристигнала в Призматичния палат и бе донесла засадени в глинено гърне дръвчета, малки издънки от световната гора. А сега, години след смъртта й, Сай'ф му донесе бонзай и спомените се втурнаха като пълноводна река...

Джора'х отново насочи вниманието си към настоящата си партньорка. Не искаше тя да усети тревожните му мисли или да остане неудовлетворена. Люби я с енергичност, която поне за малко го отдалечи от болезнените спомени.

Джора'х поиска аудиенция с баща си. Светлите очи на мага-император бяха заобиколени от подпухналости мазнина; пълните му устни се разтеглиха в усмивка, щом видя сина си. Брон'н, свирепият му личен бодигард, застана на входа на тайната стая, така че владетелят и най-големият му син да могат да разговарят насаме.

— Искам да изпратя още едно съобщение до Терок, татко.

Магът-император Сайрок'х се намръщи и се облегна назад в какавидения трон, сякаш се отпусна в телепатичната връзка на тизма.

— Усещам, че отново мислиш за онази човешка жена. Не би трябвало да позволяваш да те обсебва по този начин. Това само може да наруши по-важните ти задължения тук. Тя отдавна е мъртва.

Джора'х знаеше, че баща му е прав, но не можеше да забрави усмивката на Нира и радостта, която му бе доставила. Преди да дойде тук бе отишъл до небесната сферична ботаническа градина. Дръвчетата от Терок вече не бяха там. Зелената къща бе презасадена с червенорозови лилии от Комптор и пурпурни макове, които изпълваха влажния въздух с упоителни аромати. Преди пет години, когато се върна от Терок и научи ужасната новина, той се бе вторачил потресен в останките от необяснимата огнена стихия.

Не бяха останали никакви тела, които да бъдат върнати на Терок. А световните дървета вече горели, когато Нира и Отема пристигнали да спрат пожара, поради което не бяха имали възможност да изпратят последни съобщения по телепатичната връзка. Всичко било напразно. Потънал в скръб, Джора'х бе разказал трагедията на приятеля си Рейналд в специално съобщение, предадено от куриерски кораб на Слънчевия флот.

Петната от пепелта и саждите бяха изчистени, но спомените и скръбта останаха. В сърцето си Джора'х така и не свикна с мисълта, че Нира е мъртва. Ако в онзи момент беше тук, нямаше да позволи да ѝ се случи никаква беда...

Усетил тъгата на сина си чрез мрежата на тизма, Сайрок'х кимна печално.

— Ще понесеш много теглила, когато се изкачиш, за да заемеш мястото ми. Такава е съдбата ти, синко, да усещаш болката на целия ни народ.

Златистите плитчици на Джора'х потрепнаха като струйки дим.

— Въпреки всичко бих искал да изпратя ново съобщение на Рейналд в памет на двете зелени жрици. Ние не им върнахме прахта или черепите. — Той разпери ръце. — Това е толкова дребно, татко.

Магът-император се усмихна отстъпчиво.

— Знаеш, че не мога да ти откажа.

Подобната на въже плитка, която висеше от главата му, се уви около търбуха му и се сгърчи, сякаш великият владетел бе ядосан.

Успокоен, Джора'х му подаде една гравирана диамантена плочка.

— Ето, съчинил съм друго писмо до Рейналд да го сподели със зелените жреци на Терок. Бих искал да го изпратя с един от нашите търговски съдове.

Владетелят протегна ръка да вземе посланието.

— Може да отнеме доста време по обиколен път. Терок не е често посещаван свят.

— Знам, татко, но поне е нещо, което мога да направя. Това е моят начин за поддържане на контакт.

Сайрок'х задържа блещукащата гладка плочка.

— Трябва да престанеш да мислиш за човешката жена.

— Благодаря ти за услугата.

Джора'х се оттегли от стаята с енергична крачка.

След като той излезе, магът-император направи знак на бодигарда си да се приближи и каза:

— Вземи това и го унищожи. Направи така, че Джора'х да не успее да изпрати никакво съобщение на Терок.

Брон'н взе диамантеното писмо с ноктестата си ръка, стисна и го счупи на парчета с огромната си сила. Щеше да ги стопи в пещта на някоя електростанция.

— Слушам, господарю.

5. НИРА КАЛИ

В лагера за разплод на Добро, самотна, макар и заобиколена от стотици опитни човешки същества, Нира се взираше през тънката ограда. Оградата беше само условна граница за удобство на тези, които ги държаха в плен, тъй като затворниците нямаше къде да отидат.

Лагерът се намираше сред пуста долина с пресъхнали езера в подножието на планина, чиито гладки склонове се простираха на запад. От поройните дъждове земята се беше напукала, сякаш кожата на света бе проядена от гноясали струпеи.

Вече пета година беше затворничка на Илдирийската империя, но бе съхранила вътрешното си аз и бе останала жива въпреки неописуемите гаври, които трябваше да изтърпи. Никой от надзирателите не ѝ отговаряше, когато ги умоляваше да ѝ обяснят защо постъпват така с нея.

Нейният любим Джора'х с положителност нямаше представа за положението, в което се намираше. Би могъл да я освободи заедно с всички останали затворници с една-единствена заповед. Нира се съмняваше, че престолонаследникът би могъл да има нещо общо с подобно пъклено дело. Беше прекалено деликатен и нежен. Вярваше го с цялото си сърце. Дали той въобще знаеше, че още е жива? Възможно ли бе до такава степен да се е заблудила в преценката си за него?

Нира не го допускаше. Бяха изпратили нищо неподозиращия Джора'х на Терок — „очевидно, за да го отстранят, та да не им попречи да ме отвлекат“. Магът-император сигурно бе скрил това от собствения си син, въпреки че тя носеше детето му.

Губернаторът на Добро, вторият син на мага-император, използваше човеците като животни за разплод за илдирийските опити. По някаква причина губернатор Удру'х смяташе Нира за най-интересната измежду всички затворници, което беше причината за огромните ѝ страдания.

След като роди едно прекрасно мелезче, което кръсти Осира'х — „моята малка принцеса“, — губернаторът на Добро я затвори в този ужасяващ лагер и я оплождаха отново и отново като чистокръвна кобила...

Сега бе клекнала в покрайнините на отвратителния лагер и разравяше твърдата пръст около жилавите мършави шубрачета и ситни цветенца, които бе засадила. В свободните си мигове отглеждаше и поливаше всяко растение, което можеше да открие, помагайки му да разцъфти. Дори най-незабележимата зеленина ѝ напомняше за тучните гори на Терок. Макар да бе откъсната от световните дървета и горския разум, Нира продължаваше да е зелена жрица и не забравяше задълженията си.

Смарагдовата ѝ кожа попиваше дневната светлина, превръщайки я в енергия, но слънцето над Добро беше твърде слабо и недостатъчно, сякаш и то бе осквернено от мрачното минало на това място. Нира погледна нагоре, за да прецени колко време ѝ остава до следващата смяна в изкопните канали.

Лагерът за разплод се бе проснал върху оградено пространство с бараки, родилни сгради, опитни лаборатории и пренаселени жилищни комплекси. Затворниците вършеха задълженията си, единственото занимание, което изпълваше ежедневието им. Някои разговаряха помежду си, а един изнемощял мъж дори се смееше, сякаш не обръщаше внимание на окаяното си положение. Човешките деца — родени принудително от подложените на опити за разплод затворници — си измисляха игри дори в такова ужасяващо място. Губернаторът на Добро настояваше за постоянно обновяване с чистокръвни питомци, за да поддържа разнообразни и процъфтяващи възможности за разплод. Но на Нира ѝ се струваше, че човешкият дух е бил изтръгнат от тях.

Дори след изминалите пет години продължаваха да се отнасят с нея като с нещо необичайно, ексцентрично и странно, нещо неразбираемо. Слава богу, че хората поне бяха престанали да се вторачват в зелената ѝ кожа, която се различаваше от всичко, което бяха виждали. Но не можеха да проумеят поведението ѝ и защо отказва да се примири с положението си и да свикне с новия си живот.

Нещастните хора не познаваха по-добър.

Щом извънземните надзиратели започнаха да събират следващата работна група, Нира вдигна поглед. Опитва се да се сниши,

за да не я забележат с надеждата служителят да не я избере поне днес. Мускулите ѝ бяха силни, но мозъкът ѝ бе изтощен от продължилия години наред тежък труд — изтръгване на вкаменелости, бране на зеленчуци от бодливи шубраци, копаене на канали.

Илдирийците все пак щяха да ѝ възложат работа — както винаги, — но тя се опитваше да си открадне всеки миг, който можеше. Ако не изпълнеше инструкциите им, само щеше да предизвика илдрийската охрана да отскубне растенията ѝ. Бяха го правили неведнъж. Предпочиташе да открие други начини на съпротива — стига да успееше.

Когато я плениха, преди губернаторът на Добро да разбере, че е бременна, я затвориха сама в тъмна, неосветена килия — най-тежкото наказание за един илдириец, свикнал с постоянната дневна светлина. Клаустрофобичният мрак беше предназначен да съкруши духа ѝ, а може би и да я докара до лудост. Губернаторът се нуждаеше единствено от репродуктивната ѝ система, а не от здравия ѝ разсъдък.

Седмици наред Нира бе мръзнала в усойния мрак, а това, че я бяха лишили от слънчевата светлина, ѝ причиняваше допълнителни мъки. Под ослепителните слънчеви лъчи на илдирийското слънце фотосинтезиращата ѝ кожа ѝ доставяше ежеминутно жизнена енергия. Но сега бе захвърлена в мрака и обмяната на веществата и отделителната ѝ система трябваше да се приспособят. Трябваше отново да се приучва да приема нормална храна. Чувстваше се ужасно зле и отслабна, но не се предаде.

Накрая губернаторът я освободи от мрака, за да извършва наблюдения и измервания върху нея. Слабото му красиво лице ѝ напомняше за Джора'х, но изражението му бе лишено от капчица състрадание. Погледът му бе пронизващ и ожесточен и изразяваше непреклонна решителност да открие всичко, което го интересуваше в нейната биология. След като се запозна с резултатите от опитите, най-напред я изгледа обвинително, а след това със задоволство.

— Бременна си! Питомец на Джора'х?

Вместо да я хвърлят в бараките за разплод или да я пратят в работните групи заедно с другите човешки затворници, губернаторът и медицинският му екип я обсипаха с педантични грижи, редовно ѝ

вземаха кръвни проби и я подлагаха на болезнени и неспирни изследвания. Полагаха грижи, изследваха я, поддържаха здравето ѝ за собствените си цели.

Но и Нира пазеше силите и здравия си разум по свои собствени причини.

Родилните мъки и раждането протекоха нормално. В родилната лаборатория наблюдаваше с премрежен поглед вълчето изражение на губернатора на Добро, който се бе втренчил в ревящото малко момиченце, сякаш готов да разреже детето на собствения си брат. В бебето течеше смесената кръв на надарената с телепатични способности зелена жрица и благородния престолонаследник. Съгласно фонетичните традиции на илдирийската раса Удру'х нарече момиченцето Осира'х, но Нира си мислеше за нея като за „моята принцеса“, една тайна надежда от всички книги за деца, които бе изчела на глас на любопитните световни дървета.

Съгласно установения ред за затворниците в лагер за разплод, губернаторът остави момиченцето на грижите на Нира в продължение на шест месеца, през които тя го кърмеше и отглеждаше, за да заякне. Обичаше да полага грижи за детето. След това губернаторът ѝ го отне. Всички оцелели мелезчета биваха отделяни от майките си.

Но по отношение на Осира'х губернаторът Удру'х имаше предвид нещо специално. „Моята принцеса“.

Оттук нататък започнаха истинските кошмари на Нира.

Независимо колко упорито се съпротивляваше или умоляваше, губернаторът постоянно я оплождаше, като експериментираше с различни бащи. Всяко поражение я разнебитваше, но тя се съпротивляваше да не повехне и да не умре. Приличаше на стрък тревичка в гората, тъпкана от тежки крака и смазвана от поройни дъждове, за да се изправи отново и отново. В детството си никога не бе подлагана на подобни мъчения, но ги понасяше, приучена да се оттегля във въображението си в по-приятни места, докато станеше безопасно да се завърне.

Извънземните донори на сперма не я мразеха. Те просто изпълняваха нарежданията на губернатора. Бяха част от цялостния план, чиито подробности не познаваха. Не ги познаваше и самата тя.

Но за разлика от Осира'х, следващите принудително родени деца не бяха заченати с любов. Тя ненавиждаше насилствените съвкупления

и полагаше усилия да не се привързва към своите мелезчета от мъжки и женски пол. Но се грижеше за тях, носеше ги на ръце, изучаваше чертите им... и настойчивите ѝ опити да остане коравосърдечна оставаха безуспешни. Не можеше да се откаже от невинните рожби само защото на техните бащи бе заповядано да я изнасилват, докато не зачене отново.

Собствените ѝ деца... макар никога да не ѝ ги оставяха. Всеки следващ път медицинските сътрудници изтръгваха малките, за да ги отглеждат в съседния илдирийски град и да ги подлагат на своите опити и режим на възпитание.

Скоро след това решаваха, че се е възстановила достатъчно, за да я включат отново в някоя работна група и да заякне. Щом моментът за забременяване настъпеше, охраната я отмъкваше в бараките за разплод и цикълът на насилствено забременяване започваше отначало. Вече цели четири пъти...

Когато оранжевото слънце на Добро се спусна към мрачните облаци на хоризонта, Нира остави освежените си, подкастрирани шубраци в малката градина и тръгна да търси други цветчета и храсти. Работните групи се върнаха от хълмовете в лагера. След поколения наред затворнически живот пленниците нямаха мечти, а само покорно търпение — ден след ден. Дори не изглеждаха нещастни.

Това бе огромната мръсна тайна на Илдирийската империя, отговор на случилото се с единствения загубен човешки заселнически кораб. Тези затворници бяха заселници от „Бъртън“ и живееха тук, скрити от останалата човешка раса вече почти две столетия.

Преди пет години Нира Кали се бе присъединила към тях. Затворниците на Добро никога не бяха виждали зелена жрица и никога не бяха чували за Терок. За тях Нира бе чужденка със смарагдова кожа.

Нощно време или в тихи разговори в работните групи тя разказваше кротко за своя свят, за разумните дървета и дори за Теранския ханзейски съюз с надеждата, че някой ще ѝ повярва. Много от затворниците я смятаха за луда. Някои все пак я слушаха с недоверчиво любопитство. Но я слушаха и Нира продължаваше да таи надежда.

Бе родила нежелани деца, баща на едно, от които бе самият губернатор на Добро, едно бе от адар Кори'нх и две от други двама илдирийци. И макар че се бе грижила по няколко месеца за всяко, най-силно обичаше малката Осира'х. Нира сграбчи мрежата на оградата. Копнееше за своята дъщеричка, нейната принцеса. Другите затворници не разбираха нещастieto й. Децата-мелези принадлежаха на илдирийците и винаги бяха отнемани. Никога дори не се бяха замисляли по този въпрос.

Нира често изпращаше съобщения в съседния на огромния лагер илдирийски град с молба да види Осира'х. Губернаторът на Добро неизменно отхвърляше молбите й, без да им отговори. Не поради някаква специална жестокост, а защото Нира вече нямаше нищо общо с отглеждането на Осира'х. Зелената жрица трябваше да ражда нови деца.

Но губернаторът усещаше потенциала на момиченцето-мелез. Дори само мисълта за това караше Нира да се усмихва. Нейната принцеса беше много повече от интересен генетичен експеримент.

„Тя е нещо специално.“

6. АДАР КОРИ'НХ

Седемте красиво анодизирани кораба на Слънчевия флот пристигнаха в отговор на повикването на губернатора на Добро. Адар Кори'нх бе застанал прав в командния център, докато септата пищно украсени кораби преминаваше в стандартна орбита и прибираще сложните отражателни платна.

Бе получил заповед в Призматичния палат лично от магъ-император Сайрок'х да отиде сам, без да прехвърля задачата на понизш офицер. Кори'нх се бе намръщил.

— Винаги съм изпитвал безпокойство по отношение на онова, което се върши на Добро, господарю. Не е... уместно да бъде включено в Сага за седемте слънца.

— Дейността ни там никога няма да бъде записана в Сагата, адаре. Но все пак трябва да го направим. — Магът-император се размърда и подобната на пипало плитка потрепна. — Експериментите на Добро са ключът за оцеляването на нашата раса, а дори след полагащите поколения наред усилия все още не сме готови за предизвикателствата, пред които сме изправени. А ето, че хидрогите се завърнаха. Времето не достига.

Кори'нх знаеше, че милион скрити мисли и идеи, свършено непонятни за него, шават кротко зад спокойното изражение на владетеля. Магът-император бе фокусната точка на целия тизм, средоточието, в което блещукаха всички душевни нишки от по-високо ниво, съставено изцяло от светлина. Той се чувстваше неловко дори при мисълта да постави под въпрос намеренията на владетеля.

И все пак, като командващ Слънчевия флот, адарът бе длъжен да сподели мнението си.

— Действително ли е наложително, господарю? Хидрогите не са създавали проблеми, откакто се оттеглихме от техните газови гиганти.

Магът-император поклати глава.

— Хидрогитe няма да се задоволят да останат в своите крепости и скоро ще останат много по-агресивни. Трябва да сме подготвени да направим всичко за оцеляването на нашата раса.

Надлежно повдигнал въпроса, Кори'нх се поклони и прие задачата. А и нямаше никакъв избор.

Сега чакаше във военния лайнер. Една совалка се издигна от Добро със самия губернатор на борда. Вторият син на мага-император искаше да разговаря с него насаме. Кори'нх скоро щеше да научи какъв е проблемът.

Подозирайки, че мисията му ще има неприятни последствия, Кори'нх вече бе изпратил тал Зан'нх с работна задача. Адарът щеше да изцапа ръцете си с тази задача, но не виждаше необходимост да въвлече своя подчинен, сина на престолонаследника...

След като совалката кацна, пилотът излезе объркан. Зад гърба му губернаторът на Добро огледа площадката като хищник. Беше облечен в неугледни работни дрехи без галони, украси и многоцветни самоактивиращи се енергийни нишки. Приличаше на обикновен работник, комуто е възложена тежка задача.

Щом видя очакващия го командващ, губернатор Удру'х изръмжа грубо на пилота на совалката:

— Махай се! Адарът ще ме откара, където му наредя.

Пилотът го погледна неловко, но Кори'нх му кимна в знак на съгласие.

— Очевидно двамата с губернатора имаме нужда от уединение. Няма съмнение, че той има определени разпореждания за мен.

Преди три години го бяха изпратили на Добро със спешната задача да се съвкупи с една от пленените човешки жени, зеленокожа жена от Терок. Кори'нх не можа да разбере защо я държат заедно с потомците на „Бъртън“, но и не му разрешиха да задава въпроси. Връзката не му достави никакво удоволствие. Изглеждаше му... непочтена. Но беше негово задължение, непряка заповед от самия маг-император.

Изпитваше страх от онова, което този път щеше да му нареди губернаторът.

Кори'нх седна зад контролните уреди в пилотската кабина. Не промълви нито дума. Губернаторът Удру'х му съобщи координатите и совалката се отдалечи от орбиталните трасета към покрайнините на

системата Добро. Ято замръзнали лунички и астероиди напомняше пометени под изтривалката купчина планетни отломъци — твърде разпръснати за истински астероиден пояс, а всеки поотделно с прекалено миниатюрни размери за планетоид.

— Тук сме го скрили. Чудесно място — каза губернаторът. — Но въпреки това трябва да сме внимателни.

Изпитвайки неловкост от продължаващата мистериозност, Кори'нх се обади:

— Моля да ми обясните, губернаторе. Какво търсим?

— Целта ни е не да търсим, а да скрием и по този начин да запазим секретността.

Кори'нх се замисли над думите му. Совалката се носеше сред скованите в лед скални отломъци. Дребни частици и ситни камъчета обстрелваха със съскане защитните екрани. Скенерите засякоха пред тях тъмен силует, очевидно изкуствена конструкция от неилдирийски произход.

— Както виждаш, адаре, оставили сме твърде много доказателства. Винаги има риск да бъде открит.

Огромен, старинен космически кораб.

Адарът се интересуваше от военната история на Земята и веднага разпозна обемистите квадратни очертания на огромния междузвезден космически съд, по-голям и от пет военни лайнера на Слънчевия флот. Размерите му бяха разточителни — кораб, който разчиташе по-скоро на грубата сила, отколкото на ловкостта. Беше проектиран като висока сграда, а на върха му бяха разположени производствени процесори, колектори и рафинерии. Приличаше на запокитен в пространството камък. Огромният съд тънеше в мрак, очукан от белезите на древни урагани и сражения — някакъв обитаван от духове призрачен кораб, който се носеше из пространството без екипаж.

Кори'нх забеляза знаците върху корпуса. Огромните двигатели не достигаха светлинна скорост. Били са му необходими векове, за да прекоси космическата бездна... и все пак дръзките човешки същества бяха долетели със старинния заселнически кораб.

— По дяволите! Това да не е... „Бъртън“?

Губернаторът оглеждаше с презрение огромния съд.

— Слънчевият флот ескортирал това нещо до Добро. Навремето смятали да разрешат на човеците да се заселят с нашата отломъчна колония тук и така да се съберат две раси. Губернаторът дори взел човешка жена — капитана на „Бъртън“ — за своя съпруга. Но другите човешки същества... не могли да свикнат. Преди да бъде установен официален контакт или да бъде изпратена делегация на Земята, жената била убита и поваленият от скръб губернатор се принудил да наложи строг ред.

— На Земята никога не разбрали за тези бегълци — продължи губернаторът. — Моят працядо магът-император Юра'х разпоредил тези непокорни същества да бъдат проучени по всички възможни начини. Щом „Бъртън“ бил опразнен, един военен лайнер го изтеглил тук, в покрайнините на системата.

Кори'нх се замисли за всички усилия и надежди, вложени при създаването на гигантския звезден кораб.

— Това е ценна реликва.

Губернаторът се засмя презрително.

— Сигурен съм, че човеците биха искали да си го върнат. Имат изследователи и търсачи, които преравят междузвездното пространство, за да го намерят. Трябва да поддържаме техните митове, за да не открият никога истината.

— Съгласен съм — отвърна Кори'нх, но поради друга причина. — Никога не трябва да разберат какво сме направили.

Адарът внимателно промъкваше совалката между космическите отломки. Суровото великолепие на изоставения кораб го опияняваше.

Губернаторът продължи:

— Няма причини да пазим повече тази древна грамада. Ако бъде открита, ще е неприятно вещественно доказателство.

— А защо е бил скрит тук? Да не би някой да е имал намерение да... го използва?

— Именно затова, но моят предшественик се... обърка навремето — отвърна губернаторът. — Не открихме в конструкцията и двигателите на „Бъртън“ нищо, от което да се възползваме. В резултат на конфликта с хидрогите Теранският ханзейски съюз разработва нови оръжия, за да увеличи военната си мощ. Винаги са били агресивни. Разширяват се върху чужди колонии, превземат дори такива, които сме изоставили...

— Като Крена — вметна Кори'нх.

Изражението на губернатора на Добро стана злобно.

— Баща ми е решил, че опасността от случайно разкриване далеч надхвърля ползата от съхраняването на „Бъртън“. Лично аз не виждам никаква причина да го държим тук.

Заинтригуван, Кори'нх насочи совалката в нова бавна обиколка около проядения като от молци съд; заобикаляше отломъците, за да го огледа по-добре. После пусна рефлекторите и плъзна сноп светлина по очукания състарен корпус.

— Та... защо ме повикахте, губернаторе?

Удру'х го изгледа така, сякаш отговорът бе очевиден.

— Искам да разрушиш „Бъртън“. Да не остане нито следа от него.

7.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Жега, неопишуема жега — достатъчна да размекне скала и да изпари леките елементи, както и да стопи за миг всяка органичната плът.

Исперос беше ужасно място, пълно с опасности. Но за скитниците жегата бе суровина. Тежко укрепената колония произвеждаше достатъчно чисти метали и редки изотопи, за да си заслужава риска да живеят и работят тук.

Като говорител на клановете, Ческа Перони бе пристигнала да поздрави Кото Окая заради находчивостта му при изграждането на обект на ръба на ада.

— Никой не би могъл да повярва, че е възможно, но ти прозря онова, което други бяха слепи да съзрат. Успехът тук е поредната подкрепа за нашата съсипана икономика.

Ексцентричният инженер изслушваше притеснен хвалбите ѝ в подземния бункер. Кото беше гений, но така и не бе успял да се научи да приема комплиментите с изящество.

Тъй като нямаше търпение да впечатли гостенката си, той я поведе по дълбоките тунели, като бършеше струйките пот по червендалестите си скули и почесваше влажната си къдрава коса.

— След ниво две става по-хладно. — Той почука по керамичните плочи на изпечената стена. Отекна глух звук. — Три керамични пласта с допълнителен изолационен скалноклетъчен слой. Вакуумирани кухни за спиране на термичния трансфер.

— Никой друг не би могъл да се възправи срещу мощта на цяло слънце. Образец на скитническа изобретателност.

Похвалата ѝ бе искрена. Той я прие със скромна усмивка.

— Огромният слънчев енергиен поток доставя голямо количество енергия за функциониране на генераторите, атмосферните процесори и охладителните системи. — Той посочи конструкцията от покрити със скреж тръби, които се изопваха като кръвоносни съдове

покрай стените на тунела. — Създадох неортодоксална енергийна поточна система, която усвоява повърхностните енергийни излишъци и ги отвежда в масивни стабилизатори, които излъчват ненужната топлина. Е, поне част от нея. Просто едно от откритията ми.

Преди години, когато хидрогите забраниха небесния минодобив, Ческа бе призовала всички кланове за изнамиране на иновационни технологии за събиране на водород из Спиралния ръкав. Кото беше истински извор на идеи. Докато се създаваше станцията Исперос, прокопаваха тунелите и изграждаха топилните, той успя да препроектира процесорната верига на ектиреакторите, за да ги направи по-ефективни. Тъкмо той измисли и мълниеносните кораби, загребващи водород от облаците на газовите гиганти чрез светкавично проникване и оттегляне.

Скитниците все някак успяваха да направят дори невъзможното. Тя пое дълбоко дъх, доволна от постигнатото. „Да, действително невъзможното.“ Както връзката ѝ с Джес. Но след толкова време Ческа бе успяла да хвърли мост над пролома, който я разделяше от мъжа, когото обичаше...

Преди години, когато бе сгодена за Рос Тамблин, се бе влюбила в по-малкия му брат. След като хидрогите убиха Рос, на двамата с Джес им бе предоставена възможността да бъдат щастливи заедно. Но когато избраха Ческа за говорителка, а Джес наследи семейния воден бизнес, двамата обърнаха гръб на чувствата. Бяха единомисленици по въпроса, че говорителката трябва да е силна и абсолютно съсредоточена, поне докато не отмине кризата.

Тогава това решение им се стори разумно.

Година по-късно станаха тайни любовници, а сега най-после бяха решили да обявят намеренията си да се оженят след около шест месеца. Шест дълги месеца... но краят вече се виждаше. Щеше да получи малкото щастие, където можеше.

Дотогава трябваше да се съсредоточи върху задълженията си на говорителка.

Кото я въведе в един защитен контролен бункер, облицован с керамични плочи.

— Наричаме го Луксозния салон.

Осем скитници бяха седнали пред пултове и следяха от екрани дейността на корабните екипажи върху сенчестата страна на

планетата.

Исперос се къпеше сред яростната корона на непостоянното слънце като отломък в пещ. Гигантски мобилни минни машини и повърхностни топлини функционираха само в неосветената зона от татък терминатора, доскоро изложена на слънчевото обгаряне. Машините изгребваха повърхностния пласт и го претопяваха в метали, като отделяха полезните изотопи с къс живот, създадени от потоците космически лъчи.

— Нашите кланове винаги са били изкусни в разработването на астероиди извън системата — каза Кото, — но там скалите съдържат ненужни леки елементи, ледени късчета и газове. Тук на Исперос слънцето върши цялата преработка вместо нас. Остават само най-чистите тежки метали. — Той разпери ръце. — Ние само ги оформяме в кюлчета и ги зареждаме в транспортното оръдие. Съвсем просто.

Ческа се съмняваше, че изобщо нещо на Исперос може да е „съвсем просто“, но бе очарована от техническата дързост. Голямата гъска никога не би поела подобен риск.

Върху напуканата повърхност навън прокарани преки пътища отвеждаха от минните съоръжения по терминаторната граница. Автоматични транспортъри откарваха палетите с преработени кюлчета до дълго един километър транспортно оръдие, задвижвана с електрическа енергия система, която ги изстрелваше в пространството със скорост, едва достигаща точката на преодоляване на гравитацията. На безопасно разстояние от яростното слънце товарните кораби на скитниците събираха изстреляните съкровища. Търговци доставяха металите до други обекти на скитниците или до носещите по-големи печалби ханзейски колонии, чиято промишленост се нуждаеше от черноборсаджийски ресурси.

Кото посочи на един екран гора от нажежени до вишневочервено гигантски керамични стабилизатори, извисяващи се като вятърни мелници над вече изгребаната повърхност.

— Строим повече топлинни радиатори, за да понижаваме вътрешната температура в станцията с един-два градуса, но винаги съществува избор между разходване на времето за собственото ни удобство или за производство на повече метали.

Транспортното оръдие изстрелваше матовосребристи цилиндри с еднакъв размер, форма и обем на всеки две секунди. Те отлитаха като

снаряди. Всеки месец преместваха оръдието, за да е винаги в пълзящата сенчеста зона. Загубваха се по няколко заблудени кюлчета, чиито траектории се изкривяваха поради привличането на астероидите или грешки в изчисленията, но товарните мрежи прихващаха повечето метални цилиндри.

Като гледаше какво е успял да направи Кото на Исперос, Ческа се почувства истински горда. Това ѝ вдъхна необходимата увереност, че скитниците ще надживеят войната с хидрогите. Някак си. Както и те двамата с Джес.

8.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Небесата на Плумас бяха сковани от студ. Закрепените в ледените потони изкуствени слънца се отразяваха в подземното море.

Транспортни шахти прорязваха ледената плоча, осигурявайки достъп за посетители и оборудване. Хидростатичното налягане изтласкваше бълбукащите водни струи през цепнатините върху вкочанената лунна повърхност. Там корабите на скитниците се прикрепваха към водните шахти и зареждаха резервоарите си.

Кланът Тамблин разработваше водните мини на Плумас от поколения, но Джес нямаше особени умения в този бизнес. Беше скитник по душа и предпочиташе пътешествията надалеч от дома. За негов късмет след кончината на баща му Брам четиримата братя на стареца поеха бизнеса с ентусиазъм.

Когато чичо му Кейлъб го запита с дрезгавия си глас дали има желание да притежава дял при вземане на решенията, Джес само се усмихна.

— Родът ни е преживял достатъчно крамоли и спорове. Не искам да слагам началото на нови, а и вие се справяте отлично. Баща ми твърдеше, че кръвта на един Тамблин сигурно е направена от ледена вода. И смяташе, че така е добре.

Сега Джес бе застанал до подемните тръби и нагласяваше ръкавиците си. Хапещият въздух беше освежаващ и резлив. Когато издишваше, от устата му извираха бели облаци пара. Бе израсъл на Плумас в игри с Рос и грижи за сестричката им Тасия... Но сега твърде много неща се бяха променили. Това място вече нямаше нищо със спомените от детството.

Майка му беше загинала преди много време, когато той бе само на четиринадесет. Беше излязла на повърхността с един роувър да провери шахтените отверстия на водните гейзери и помпените станции и ледената кора се бе пропукала. Бликналата вода и ледените късове бяха завлекли роувъра на Карла Тамблин в една зейнала пукнатина.

Цели четири часа получаваха слаби сигнали от портативното ѝ радио, но нямаше никаква възможност да я спасят. Брам полудя от скръб, докато съпругата му бавно замръзваше като вкаменелост в леда.

Сега бащата и братята на Джес също бяха починали, а сестра му бе постъпила в ЗВС. И макар чичовците и братовчедите му да бяха тук, Джес се чувстваше самотен.

Двама от чичовците му излязоха от административните бараки. Трети се появи иззад хангара — натъпкваше омазнените си ръкавици в изолационните джобове. Чичо му Кейлъб непрекъснато бърникаше из машините, за да ги усъвършенства и контролира. Джес си мислеше, че Кейлъб просто обича вибриращото ръмжене на двигателите и „чистата мръсотия“ под ноктите си.

Другите двама така се бяха навлекли срещу студа, че бяха неузнаваеми, но Джес разпозна двамата близнака Уин и Торин, помалките братя на баща му. Най-малкият, чичо Ендрю, бе останал вътре — той завеждаше счетоводството.

— Корабът е готов за изстрелване до Оскивъл — каза единият от закачулените чичовци.

По гласа Джес позна, че е Торин. Бузите му бяха пламнали от студа.

— Изпълнихме поръчката на Дел Келъм — каза Уин, без да сваля качулката си. — Недей да спориш, ако настоява да плати повече.

Кейлъб се приближи. Усмиваше се.

— Ако си хитро момче, Джес, ще занесеш подарък на младата палавница на Келъм. Тя заслужава.

— Наистина е голяма палавница — добави Торин. — Но няма да сбъркаш.

Джес се разсмя.

— Благодаря, но... не.

Всичко казано от тях само му напомни колко много му липсва Ческа и той се усмихна. „Още шест месеца.“

— Който много подбира, остава стар ерген — заплаши го Торин.

— Че какво лошо? — срязва го Уин.

Кейлъб и Торин погледнаха неодобрително брат си.

— Не ми казвай, че не съжالياваш.

Уин не се предаваше.

— Когато биологичният ми часовник започне да скърца, ще ти се обадя.

Добре, че вратата на асансьора се отвори и Джес се качи и остави чичовците си с техните задевки с думите:

— Ще ви оставя да решавате проблемите на династията Тамблин в мое отсъствие. Ще доставя пратката с водата.

Стрелна се през ледения потон, нетърпелив да остане сам в танкера, докато пътува, през което време щеше да разполага с няколко дни да си мечтае за Ческа на спокойствие...

Скрити под пръстена от отломъци, който опасваше екватора на газовия гигант, тайните корабостроителници на скитниците оставаха незабелязани и от хидрогите, и от шпионите на Ханзата.

Джес Тамблин кацна на Оскивъл заедно с товара вода. Кръжащите около планетата многослоести пръстени представляваха бъркотия от товарни кранове, автоматизирани станции и всевъзможни модули. Работните екипи се трудеха като усърдни мравки, разнасяйки компоненти и суровини до строителните космически площадки. Тъй като инспектиращите кораби на Голямата гъска не се забелязваха наблизко, рентабилният комплекс на клана Келъм продължаваше да произвежда и изпраща кораб след кораб...

След като приземи кораба и освободи цистерните, Дел Келъм лично се срещна с него. Имаше гърди като буре, прошарена коса и акуратно подстригана козя брадичка.

— Не съм те виждал от нападението на Велир! Какво ни носиш този път?

Джес посочи площадката за кацане.

— Само посоченото в митническата декларация, Дел. Да не би да очакваш нещо по-твърдо от вода?

— Охо! Аз ще се заема с формалностите по приемането — обади се млад женски глас по интеркома. — Здравсти, Джес! Ще се видим ли, преди да тръгнеш?

Той позна гласа на чернокосата дъщеря на Келъм, която беше само на осемнайсет, но вече се справяше с работата в корабостроителницата.

— Програмата ми е много претоварена, Зет. Не знам дали ще ми остане време.

— Ще намери време, сладурано — каза Келъм.

С един малък кран — управляваше го, сякаш е продължение на ръцете ѝ — Зет закачи водните цистерни от Плумас и се плъзна да ги разпределя по монтажните конвейери и ресурсните площадки.

Насълзен от бащинска гордост, Келъм проследи с поглед дъщеря си, докато тя се отдалечаваше, повдигнал рунтави вежди.

— Хвърлила ти е око, Джес, а е и добра партия, по дяволите. Ти си на трийсет и една и не си женен — твоят клан не се ли притеснява?

Зет беше от първия брак на Келъм и му бе останала само тя, след като съпругата и малкият му син загинаха при катастрофа. Макар Келъм да се отнасяше с нея като с принцеса, тя беше станала самостоятелна и волева млада жена и никак не беше разглежена. Джес я познаваше още от момиченце.

Той погледна застаряващия мъж и се усмихна принудено.

— Сам ще направя избора си, когато Пътеводната звезда ми посочи пътя.

Келъм го тупна по рамото, заведе го през един въздушен шлюз до бавно въртящ се жилищен модул и му подаде колба, пълна със силен портокалов ликьор, който дестилиреше сам.

През амбразуриите върху едната стена се виждаше постоянно променящата се гледка на скалната буря.

— Да живееш тук е все едно да плуваш сред ято гладни риби — каза Келъм. — Наблюдаваш всичко, което мърда, и си готов всеки момент да се дръпнеш от пътя му.

Посочи с гордост поставения до стената аквариум и Джес погледна украсената като зебра акулка, тройфена ценност на Келъм. Вождът на клана бе внесъл грациозните тропически риби срещу много висока цена от Земята, хранеше ги редовно и изучаваше издължените им силуети, защото му напомняха конструкцията на космически кораб.

Сега изръмжа съзаклятнически:

— Когато решиш да събереш ударната блицескадрила, Джес, моята корабостроителница може да изработи десетина скоростни загребващи кораби. Производствените линии вече работят на пълна мощност.

Джес не разбра дали го казва с надежда, или с тревога.

— Точно сега не съм готов да губя още хора и оборудване, Дел, само за да продадем още няколко цистерни екти на Голямата гъска. Вместо това можем да помислим за други начини.

Келъм тропна с юмрук по металния плот на масата.

— Трябва да докажем на хидрогите, че сме силни, по дяволите! Това не е просто някаква приходно-разходна сметка.

От въртящия се жилищен модул се разкри панорама към богатия на водород, но сега забранен газов гигант на фона на огромната, осеяна със звезди черна пустош. Джес въздъхна.

— Продължаваме да модифицираме и усъвършенстваме други добивни технологии. Трябва да има и по-безопасен начин.

— По-безопасен със сигурност, но не и една десета толкова ефикасен.

Гигантските топилни и плуващите космически докове в корабостроителниците на Оскивъл изтегляха тънки яки листове от метални полимери. Макар и с дебелина само няколко молекули, всеки от тези воали беше с размер, достатъчен да покрие повърхността на малка луна. Навитите тънки като паяжини листове се товареха в транспортъори и ги изстрелваха далеч сред космическия океан от междузвезден газ, където те се разгъваха и обираха каймака на мъглявината. Други съоръжения високо над Оскивъл дестилираха водорода от кометния лед.

— Всяка друга технология за добиване на екти отнема дяволски много време — измърмори Келъм.

Интеркомът изпука и се чу нетърпеливият глас на Зет.

— Само проверявам, татко. Доставкаите са готови. Джес там ли е още?

— Тук е, сладурано.

— Джес, искаш ли да се поразходим с транспортъора? Да огледаме пръстените...

— Не мога да остана дълго, Зет. Имам си кланови задължения.

— Губиш — отвърна палаво тя. — По-късно ще съжаляваш.

След като Зет прекъсна връзката, Джес погледна баща й.

— Може би.

9.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Бойният отряд на ЗВС бе внушителна сила за сплашване на непокорните колонисти на Ирека. Всеки от трите усилен дреднаута би бил достатъчен за тази задача, но адмирал Шейла Уилис бе включила още пет буреносни оръжейни платформи, десет средно големи крайцера манта и шестнайсет пълни ескадри ремори.

Флотилия 7 тътнеше като нагъл грубиян, който се перчи с мускулите си. На платком Тасия Тамблин това ѝ се струваше излишен лукс срещу шепата непослушни заселници, без да става дума за огромното пилеене на космическо гориво. Предназначението на ЗВС не беше ли да воюва с истински противник?

Тасия влезе в личния салон на платформата си. На виртуалното заседание присъстваха изображенията на адмирал Уилис и целия команден състав. Адмиралският флагмански дреднаут бе кръстен „Юпитер“ — както на името на върховния бог на скитниците, така също и за спомен от първото поражение от хидрогите.

— Искам да приключим акцията без излишни загуби — ако е възможно.

Адмиралът изглеждаше измъчена, косата ѝ бе прилепнала плътно по черепа. Имаше вид на педантична застаряваща даскалица и леко провлечен говор.

— Всъщност бих предпочела да няма никаква стрелба. Иреканците не са ни врагове, а само заблудени колонисти.

Тасия кимна в знак на съгласие с мнението на командващата, но знаеше, че е малцинство в тази компания.

— С цялото ми уважение, адмирале — заговори командващият Патрик Фицпатрик III с обичайния си надменен тон, — всеки, който прояви незначитане на заповедите на краля, формално е наш враг. Макар и от по-различен вид.

Младият мъж с изражение на патриций имаше тъмна коса и тъмни очи, а плътните му вежди приличаха на боядисани.

Тасия измърмори гневно. Беше го измъквала един-два пъти в критични моменти по време на истински сражения и бойни учения, но той се отнасяше презрително към всеки, когото мислеше за по-долен от себе си. Неведнъж като нередовна кадетка в Лунната военна академия бе използвала юмруците си, за да му демонстрира грешките в противното му и глупашко поведение, но нищо не бе в състояние да го промени.

Но Фицпатрик бе по-добър политически играч от Тасия, а и прабаба му Морин Фицпатрик бе председателствала Ханзата по време на крал Бартоломю, поради което той се чувстваше привилегирован. Тасия също се бе изкачила по стълбицата на чиновете, но благодарение на собствените си великолепни постижения. Сега Фицпатрик заемаше капитанския стол на един крайцер „Манта“, а Тасия командваше огромна буреносна платформа. И двамата наскоро бяха навършили двайсет години.

Холографският образ на адмирал Уилис се извърна на една страна, сякаш оглеждаше изображенията на командирите около себе си.

— Въпреки всичко това е добронамерена възпитателна акция, а не нападение.

— В такъв случай — отвърна Фицпатрик — да ги понатупаме бащински по задниците.

Тасия се възхищаваше от постигнатото от колонистите на Ирека за четиридесетте години, откакто бяха основали колонията. Без да са така дръзки и находчиви като скитниците може би, все пак бяха демонстрирали истинска издръжливост. Ирека трябваше да стане силен и независим преден пост, а харизматичната велика губернаторка Сархи бе вземал трудни решения за оцеляването на своя народ. Какво лошо имаше в това?

Обаче анонимни и неизвестни „наблюдатели“ на Ханзата — евфемизъм за „шпиони“, помисли си Тасия — бяха успели да проникнат в различните колонии, за да следят нещата отвътре. Един от тях бе изпратил доклад до ЗВС за провинението на иреканците.

Генерал Ланиан бе приел предизвикателството им като лично оскърбление и когато изпращаше бойната група, измърмори:

— Само преди няколко години иреканците ни молеха за подкрепа срещу шайка скитнически пирати. За съжаление паметта, изглежда, им

е изневерила.

Макар да не го показва, Тасия се огорчи от забележката. Пиратът Ранд Соренгаард бе аномалия и повечето скитници не харесваха стореното от него, но Ханзата продължаваше да злоупотребява с инцидента, за да натяква за нанесените щети. Тасия полагаше усилия да изтрие този позор чрез военната си кариера.

Един навигационен офицер се обади по интеркома на „Юпитер“ и прекъсна холозаседанието.

— Навлизаме в системата Ирека, адмирале. Всички бойни кораби заемат позиции според уточнения план.

— Значи така, приятели — каза адмиралът. — Ще се свържем пак, след като чуем отговора на великата губернаторка. Това упражнение може да приключи след час... или ще поостанем за известно време.

Тасия напусна залата и забърза към командния мостик. Надяваше се, че ще успее да повлияе на ЗВС да не съсипят нещастните колонисти. За съжаление, независимо от многото ѝ отлични качества, деликатността и дипломатичността не бяха сред силните ѝ страни.

Ирека бе незабележима колония, разположена в покрайнините на ханзейската територия в близост до илдирийската империя. Планетната система нямаше особено стратегическо значение и бе родина на шепа дръзки заселници. За много свои потребности иреканците бяха зависими от външна подкрепа.

Тасия зае мястото си на мостика и накара командния си състав да провери системите. След което изпрати съобщение на „Юпитер“:

— Буреносна платформа 7–5 готова за включване, адмирале.

Уилис обявяваше изстрелите... а Тасия се надяваше, че „изстрели“ е само условен термин за операцията. Иреканските колонисти не биха издържали на огневата мощ на ЗВС и един час.

Подполковник Роб Бриндъл, неин приятел и любовник, се обади от площадката за излитане с изкуствено служебен тон.

— Елитните ескадри ремори са готови за излитане, платком. Да ги разгърна ли, или да изчакам размърдване на иреканците?

— Отвори си нова туба кафе, докато чакаш в каютата си, подполковник — отвърна Тасия. — Щом видят с какво разполагаме, иреканците би трябвало да разкрият картите си.

— Платком, забелязвам значително раздвижване на космическия аеродрум под нас — докладва наблюдаващият младши лейтенант — млада жена с огромни очи. — Колонистите придвижват кораби... голям брой. — Тя нагласи мембраната в ухото си. — Великата губернаторка обявява защитна тревога и призовава цивилното население да се евакуира и да се насочи към скривалищата. Смятат, че ще ги нападнем.

— Шиз, нормално е да го допускат — отвърна Тасия. — Ирека е ханзейска колония, а ние сме ЗВС.

Но дълбоко в сърцето си се питаше колко далеч ще стигне адмирал Уилис.

Адмиралът изпрати поздрав до великата губернаторка, но предразполагащият ѝ глас прозвуча заплашително.

— Госпожо, говори адмирал Шейла Уилис, командващ земните въоръжени сили в квадрант седем. Възложено ми е да защитавам този космически сектор, но вие, изглежда, сте забравили кой маже хляба ви с масло. Чувате ли ме?

И зачака за отговор. Тасия си представи настъпилата паника в административния център на Ирека.

Уилис продължи:

— Сега вода няколко кораба, за да ви напомня, че вашата планета е подписала Ханзейската харта. Погледнете я и ще намерите всичко записано над пунктираната линия. Положили сте клетва за вярност към краля. — Гласът ѝ звучеше като на разочарована баба. — Изглежда, трупите запаси от екти, доставени чрез черна борса. Би трябвало да се засрамите. Ханзата е изправена пред изключителна криза, а крал Питър отправи апел за сътрудничество към всички свои поданици за централизиране на ресурсите. По какви причини предпочитате да го отхвърлите? Следва да предадете космическото гориво на ЗВС, за да можем да го разпределим за обща полза и да го употребим за защитата на човечеството. — Макар думите ѝ да изглеждаха кротки, тонът ѝ беше заповеден. — Ние не желаем да прилагаме твърди мерки, но законът си е закон. Кралят би желал да ви прости, ако незабавно се подчините. Нека не усложняваме нещата.

След като обръщението ѝ приключи, се появи неясно холографско изображение, чието слабо качество беше доказателство за остарялата иреканска комуникационна система. Великата губернаторка

беше висока слаба жена от очевидно индийски произход. Имаше мургава кожа, почти черни очи и гъста синкавочерна коса, която се спускаше в дълги плитки до кръста ѝ. Носът ѝ бе изгърбен, а плътните устни подчертаваха навъсения ѝ израз.

— Адмирал Уилис, боя се, че не можем да се подчиним. Единствено нашето оцеляване диктува решението ми. Ужасена съм, че ЗВС си позволяват да заплашват лоялна ханзейска колония. Ирека вече пожертва твърде много в тази война. Дадохме всичко, което можехме, и се нуждаем от екти доставки за оцеляването си.

Великата губернаторка махна с ръка и изображението се изпълни със сърцераздирателни картини на изпити като скелети деца, клюмнали поради липса на торове и залинели от болести ниви.

— Ако ви отстъпим тези запаси от гориво, нашият народ ще загине от глад, нашата колония ще бъде съсипана и за едно десетилетие Ирека ще се превърне в призрачна планета.

Тасия моментално схвана отчаяния риск, който поемаше губернаторката на Ирека. Докато адмирал Уилис бе използвала директния канал на административния център на планетата, запазвайки разговора относително конфиденциален, великата губернаторка Сархи нарочно използваше откритата връзка, за да чуят молбата ѝ всички военнослужещи на ЗВС.

— Защо не вземете и въздуха, който дишаме? Или не изсушите водата в нашите извори? Или не засенчите слънчевата светлина, от която растат нашите зърнени култури? Платили сме прескъпо за това екти и не можем да си позволим да го загубим.

— Всичко това звучи твърде мелодраматично... — понечи да отговори адмирал Уилис.

— Моля да предадете нашите съжаления на краля. Благодаря.

И без да изчака отговора на адмирала, великата губернаторка направи лек формален поклон и прекъсна връзката — даваше да се разбере, че тези нейни думи са последни.

Членовете на екипажа на мостика на Тасия бяха изумени от глупавия отговор. Някои дори се изкикотиха от недоумение.

— Няма нищо смешно — скастри ги тя.

Бойният флот в квадрант седем чакаше стихнал нарежданията на адмирал Уилис. Когато тя най-послед се обърна към командващите, гласът ѝ бе спокоен, но разочарован.

— Тази планета остава временно под ембарго. Не се допускат кораби навън и навътре. Никакви доставки и съобщения до второ нареждане.

Тасия се отпусна с облекчение, че адмиралът не издаде заповед за незабавно нападение. И подхвърли на екипажа:

— Поне се надявам, че никой няма планове за уикенда.

10.

КРАЛ ПИТЪР

Кралят приключваше с обличането, преди да напусне покоите си. Прислугата му бе нагласила за сутринта шарени, претрупани и абсолютно неудобни дрехи (несъмнено кроени и подбирани от цяла комисия). Но той въобще не им обърна внимание, а сам си подбра дрехи и освободи всички лакеи, които искаха да му помогнат с ръкавелите и яката. Майката на Реймънд Агуера отдавна го бе научила как да се облича.

Докато се оправяше, разговаряше небрежно със своето учителско компи.

— Базил няма нужда от вожд. — След като бе слушал години наред ОХ за нюансите на властта и риториката, крал Питър гледаше на стария робот като на нещо повече от база данни или устройство с историческа картотека. Не можеше да се справи с единия маншет. — А от актьор.

Преди известно време Питър бе решил да направи всичко, което зависи от него, за да стане истински крал. Отначало на шега бе започнал да налага дребни промени, съществени единствено дотолкова, доколкото демонстрираха неговата независимост. Вместо безвкусните бижута и драпирани одежди, които навличаше старият крал Фредерик, Питър почна да носи леки и удобни униформи. Сиво, синьо и черно. Председателят одобри, понеже отчете, че пруският стил съответства на военното положение.

— За теб би било добре да бъдеш и двете, крал Питър. — Добродушното на външен вид учителско компи бе едно от многото, създадени да пътуват с първите заселнически кораби, които изследваха звездите. Сега ОХ служеше в Ханзейската лига при обучението на велики крале. — Но твоята роля е по-голяма. Хората трябва да ти вярват.

Питър се усмихна.

— Добре тогава. Да вървим да ни огледат, докато отиваме към служебния кабинет.

Реймънд бе израсъл в сплотено бедно семейство. Живееше в оскъдица и бе работил какво ли не, бе разговарял с улични търговци и познаваше и разбираше обикновените незабележими хорица.

Точно те бяха истинските поданици на краля, но Базил не отчиташе значението им в своите велики планове. Председателят беше блестящ в сглобяване на пъзела, но нямаше никакво понятие от незначителните страни на живота. Не познаваше истинските хора, а единствено политическите последствия и общите икономически рамки. Това го правеше добър бизнесмен, но не и вожд, който да те накара да си му предан...

С ОХ до себе си, Питър крачеше по широкия коридор. Усмихна се на една хиспанка, която лъскаше алабастров бюст на крал Бартолому.

— Здравей, Анита. — Взря се в съвършените черти на статуята. — Мислиш ли, че старият Бартолому действително е изглеждал така, или портретът му е идеализиран?

Тя грейна от оказаното внимание.

— Аз... мисля, че така е изглеждал в очите на скулптора, господарю.

— Знаеш ли, права си.

Двамата с ОХ продължиха по коридора към полираната дървена врата на бившата библиотека, превърнатата сега в служебен кабинет. Порано лавиците бяха натъпкани с толкова овехтели книги, че никой не можеше да ги чете. Сега по тях бяха наредени прозрачни екрани.

Офицерите и сътрудниците по тактика имаха редовни заседания за анализ на ханзейските колонии, разположението на илдирийските кораби и флота на ЗВС из десетте пространствени квадранта. Макар официално да не го канеха на тези заседания, Питър смяташе за важно да ги посещава всяка седмица. Никой от специалистите не би го отпъдил, ако не наредеше председателят. Но Базил не би направил сцена. Щом кралят и ОХ влязоха, той само леко кимна в знак на съгласие от тапицираното си кожено кресло.

Придворният зелен жрец Натон седеше съсредоточен до една източена фиданка с позлатено стъбло и очакваше да получи докладите по телевръзка. Новини пристигаха и чрез малките куриерски кораби

без екипаж, които можеха да пътуват надалеч с минимален разход на екти. Освен че разнасяха съобщения и информационни данни между ханзейските светове, те често пренасяха изследователски изображения, документиращи градове и населения за осъвременяване на колониалните база данни.

— Все още не сме получили нищо от разузнавателния флот на Дарса, господин председателю — каза адмирал Строммо. — Закъсняват вече цяла седмица.

Ескадра от кораби на ЗВС бе отпътувала за един от газовите гиганти за пореден опит да установи връзка с хидрогите. Това беше само официален жест, от който не се очакваха особено осезаеми резултати. До този момент извънземните неприятели пренебрегваха всякакви мирни сондажи.

— Знаех си, че трябва да изпратим зелен жрец за мигновена връзка, но не разполагахме със свободен — изсумтя Базил.

Натон остана невъзмутим, без да обърне внимание на критичното подмятане.

Военните съветници и колониалните специалисти се заеха да прегледат последните данни, като проектираха сложна мозайка на цивилизация. До момента подписалите Ханзейската харта страни бяха шейсет и девет, а така също шепа сателитни колонии и некаталогизирани лагери. След като стратегите обсъдиха известни промени относно разгръщането на корабите, техниците модифицираха изображенията, за да отразят най-вероятната ситуация в Спиралния ръкав.

Питър огледа подробностите, за да направи собствените си заключения.

Натон обгърна с пръсти тънкия ствол на фиданката и установи връзка между съзнанието си и световната гора. Разпръснатите навсякъде из Спиралния ръкав зелени жреци разпространяваха докладите си и той получи достъп до тях. Челото му се набръчка и татуираните върху лицето му линии се сгъстиха. Когато приключи, изглеждаше и оживен и угрижен.

— Получих докладите на шестима зелени жреци, четирима от колониални светове и двама на борда на дипломатически кораби.

Базил се понадигна, забелязал угрижения израз на жреца.

— Какво има?

— Няколко бойни къмба на хидрогите са били забелязани да прекосяват обитавани системи. Не са установили контакт, но са се доближили до различни планети и явно ги наблюдават.

Питър посочи звездната карта.

— Посочи местата, където са забелязани бойните къмба. Може да установим някакъв модел.

— Само шестима от двойниците ми са забелязали хидрогите. — Зеленият жрец изреди имена на неизвестни системи и върху мозайката се появиха блещукащи червени точки. — Уск. Котопакси. Буунов брод. Хиджонда. Париж Три.

ОХ пристъпи крачка напред, макар оптичните му сензори да имаха достатъчно висока разделителна способност, за да забелязва подробностите от разстояние.

— Това не прилича на обикновена защитна позиция. Като имаме предвид разпръснатостта на зелените жреци из колониалните светове, вероятно много други хидроги не са били забелязани.

Базил се навъси.

— Проверете всички куриерски файлове и вижте дали няма други изображения на хидроги.

— Според моите доклади — обади се Натон — бойните къмба не са предприели нито една открито нападателна маневра.

Крал Питър не откъсваше поглед от мозайката. Оглеждаше разпръснатите червени точки, където бяха забелязани бойни къмба. После каза:

— Засега.

11. РЛИНДА КЕТ

Ако беше друг човек, Рлинда Кет може би щеше да се оплаче, че късметът ѝ е изневерил. Но не бе жена, която подобни глупости биха могли да притеснят. Вместо това скръсти месестите си ръце над едрите си гърди и отново се замисли как да постъпи. Прекаленият оптимизъм дразнеше реалистите, но според нея и често помагаше.

Тя взе инвентарния опис. Все пак положението не бе чак толкова зле. Поне „Ненаситно любопитство“ все още бе неин — макар че преди пет години крал Фредерик я бе принудил да „дари“ останалите си четири търговски кораба на ЗВС за военни нужди.

През последния месец държеше кораба в един обществен хангар на земната луна. Излизаше ѝ по-евтино да го спусне в ниско гравитационната плитка лунна шахта, отколкото да използва допълнително гориво, за да кацне на Земята.

Но току-що бе получила втора противна сметка от администрацията на лунната база с настоятелно искане за плащане за просрочен престой.

— И какво мога да направя? — въздъхна безпомощно Рлинда.

Военните бяха наложили толкова строги ограничения върху ектидажбите, че не можеше да пътува и с единствения кораб, който ѝ бе останал. И за да я унизят допълнително, ѝ налагаха безбожни такси за докуването на „Любопитство“. Защо не я оставеха на мира? Гастрономическите удоволствия в складчето с хранителни запаси предлагаха незначителна утеха сред всичките ѝ административни главоболия.

През годините бе успяла да развие дребен търговски бизнес. Но след началото на войната настъпиха трудни времена за пласирането на изисканите екзотични специалитети, които държеше на „Любопитство“. Може би някой от чиновниците на базата щеше да се съгласи на малък бартер, да поиска да впечатли съпругата или

любовницата си с висококачествена храна. Рлинда дори би могла да му подсказе как да я приготви, за да е сигурен в успеха си.

Беше натъпкала стоките си по всевъзможни тесни местенца в багажното. За късмет ниската лунна гравитация и натрупаният опит ѝ помогнаха. Рлинда прокара пръст по впечатляващия инвентарен списък.

Беше запазила няколко топа коприна за себе си, но се налагаше да я продаде. Искаше ѝ се да си направи дрехи от ефирната материя, но сега парите бяха по-важни. Все още имаше тенекии езерен хайвер, внесен от Дремен, и консервирани бифтеци от насекоми от Терок (абсолютен деликатес, макар да ѝ бе трудно да убеди евентуалните консуматори да опитат месо от дървеници). Освен това имаше тенекии с рибни цветя в саламура, мариновани ракообразни, пресни какавиди на сладки червеи (които скоро трябваше да се излюпят, въпреки че бяха замразени) и неклассифицирани — както и неопитвани — плодове и зеленчуци от всевъзможни светове.

Устата ѝ се напълни със слюнка. Рлинда сама си беше главен готвач и бе изучила кухните на редица култури. Като се имаха предвид предпочитанията ѝ към добро хранене, теглото ѝ не бе кой знае каква загадка. Рлинда го считаше за реклама за качеството на стоката си.

За нещастие, по време на икономическа стагнация хората избягваха удоволствията, вследствие на което стоки като тези, с които разполагаше Рлинда, пострадаха най-напред. Глупави предпочитания. Беше много по-трудно да продаваш скъпи, „излишни“ продоволствия, но кредиторите ѝ настояваха да им се плаща навреме.

Рлинда се върна в пилотската кабина и се отпусна тежко в тапицираното капитанско кресло, разширено, за да побира задника ѝ. Отново разгледа доковите сметки. Може би наистина бе позакъсняла с плащанията, но просрочената сума не бе чак толкова набъбнала, за да причини такъв остър тон. Би предпочела да изпие бутилка вино с домакина, да отвори кутия специални черни шоколади и да се споразумее в сладък разговор относно условията. Вторачи се в подписа, но името не ѝ подсказа нищо. „Б. Робърт Бранд“ — вероятно някой наскоро прехвърлен от Земята счетоводител.

След което от устата ѝ изскочи сподавен кикот, който прерасна в дълбок гърлен смях — забеляза, че служебният номер на чиновника абсолютно съвпада с датата на последната годишнина от сватбата ѝ.

— Винаги си бил мошеник, БиБоб.

Тъмните ѝ очи заблестяха. Рлинда не знаеше дали е по-доволна, че има известие от него, или че настоящата сметка е само удобно прикритие на личното му съобщение.

Брансън Робъртс — най-добрият от бившите ѝ съпрузи — бе командвал търговски кораб на ЗВС, а генерал Ланиан го бе изпращал да лети на военни разузнавателни мисии. Методите на БиБоб като търговец не бяха абсолютно легални, но пък имаше доста значителни доходи, които споделяше с Рлинда.

Тя разшифрова текста, като използва личния шифър, който си бяха измислили. Заради тайнописа съобщението по необходимост беше кратко. Тя би предпочела холографско изображение на този мъж, макар той никога да не би се осмелил да се сканира гол, но така беше дори по-добре. Щом започна да чете съобщението, ѝ стана ясно защо БиБоб е взел предпазни мерки.

„Дотегна ми от военните — нищо изненадващо! След седемнайсет самоубийствени акции реших да приключа. Генералът иска да ме праща в огъня, докато се износя.

Стига с тази гадост! Реших да си спася кожата и — по-важно — да спася «Сляпа вяра». Взех доброволно неофициално разрешение за отсъствие. Надявам се ЗВС да не се сетят или да нямат възможност да ме потърсят.

Ако някога се сдобиеш с пълен резервоар гориво и искаш да ме посетиш, ела на Крена. Странична колония, където мога да се спотайвам и да въртя черна борса за туземците. Липсваш ми. БиБоб.“

Рлинда се облегна в капитанското кресло. Лицето ѝ бе пламнало, в очите ѝ блестяха сълзи. БиБоб винаги беше настойчив и импулсивен, невъзможен за съвместен живот... и дяволски добър мъжага. Не бе създаден за военна служба — Рлинда можеше да го обясни на Ланиан — и бе истинско престъпление да се злоупотребява с изключителните му умения.

О, тя наистина го беше обичала... В противен случай защо щеше да се разстройва така, когато бракът им след пет години рухна? Но двамата с него бяха запазили взаимно уважение — и несъмнено мъничко страст, — щом като бяха останали делови партньори. Само да беше предположила какви трудности ще ѝ се струпат, може би щеше да е малко по-толерантна към съпругеските качества на този мъж.

Животът бе прекалено кратък и прекалено тежък, за да обърнеш гръб на добрите времена.

Смачка неразшифрованото съобщение, върна се в склада и погледна с други очи на припасите си. Измъкна бутилка порто от Нова Португалия и една тенекия езерен хайвер. Напоследък продажбите ѝ се бяха закучили, но поне можеше да си похапва самата тя. Пък и надали би могла да мечтае за по-добър клиент от себе си.

Нямаше никакво намерение да пропилее последните си капки екти, за да го види, но един ден може да има късмет. Беше достатъчно да знае, че е жив и в безопасност. Измъкна тапата с пукот. Днес имаше настроение да празнува, особено след добрата новина.

Наля си малък тост — за начало — и вдигна чашата.

— За теб, БиБоб. Пази се, докато се видим пак.

12.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Искрата избухна в пламък и се развихри в огромен пожар, който погълна цяла планета. Беше само научен експеримент на преоткрита извънземна технология.

„По дяволите, никога не сме имали намерение да започваме война!“

В служебния си апартамент на върха на държавната сграда на Ханзата Базил Венцеслас преглеждаше изображения от първия опит с кликиския факел. Не откъсваше поглед от архивните кадри, в които спираловидните облаци на Ансиър просветнаха, заискриха и пламнаха. Кой би могъл да знае, че дълбоко в ядрото се спотайва извънземна цивилизация?

Като ответна мярка извънземните разрушиха една научна наблюдателна станция, изпариха четирите луни на Ансиър, съсипаха безброй скитнически небесни мини, унищожиха част от Илдрийския слънчев флот и убиха стария крал Фредерик. Дали беше достатъчно?

През изминалите почти шест години екипи експерти бяха анализирали записа от Ансиър секунда по секунда. Базил не очакваше да види нещо ново, но продължаваше да го впечатлява гледката на тотално разрушаване на планетата на хидрогите. Не изпитваше нито угризения на съвестта, нито състрадание.

Извънземните не желяеха да приемат никакви извинения, нито дори да контактуват. И в момента Базил не очакваше нищо от последната помирителна експедиция до Дасра — корабите много закъсняваха и имаше опасност да са се загубили, — но поне бе опитал. Нищо друго не можеше да измисли, никакви магически решения. Само да...

Кликиският факел бе изглеждал като истинска благодат, с която да открият необитаеми дотогава луни за колонизация. Извънземната технология бе открита от двама ксеноархеолози, които ровичкаха из античните руини на Кликис. Тази насекомоподобна цивилизация

навремето била огромна между планетна империя, но преди десет хиляди години бяха оставили празни градове като боклукчийски купчини из слънчевите системи.

Базил се усмихна замислено. Може би Маргарет и Луис Коликос можеха да открият и друго чудо, някакво изумително изгубено кликиско приспособление, което Ханзата да използва като средство да принуди хидрогите да се молят за мир...

Но от години не се беше чувал с археолозите. Последното, което си спомняше, бе, че са на Рейндик Ко с малък екип, включващ и един зелен жрец. Коликос не бяха прахосници и председателят беше разпоредил да не се предприема никакво издирване. Не се налагаше да ги следи.

Отново потекоха кадрите на взривяващия се Ансиър, този път по-бързо, и красивата планета избухна в звезден пожар.

Усетил любопитство, Базил отпрати запитване по служебния терминал за последните съобщения относно дейността на Маргарет и Луис Коликос. Наскоро бе получил писмо без адрес от сина им Антон със запитване за местонахождението им. Бе се забавило по бюрократичните канали. Антон Коликос беше някакво университетско доцентче и очевидно не отправяше запитване за първи път...

Базил с изумление узна, че всякакви контакти с двамата Коликос са прекъснали не много дълго след ултиматума на хидрогите. Рейндик Ко не бе на нито едно от продоволствените трасета и ако някой не изпратеше спешна заявка за помощ, никой контрабандист не би подал съответните формуляри. Ксеноархеолозите пък имаха на разположение зелен жрец за моментална връзка при възникване на кризисни обстоятелства.

И все пак... пет години тишина? Нищо чудно, че синът им се бе обезпокоил. Базил усети, че му става студено. Възрастните изследователи бяха изчезнали безследно. Защо зеленият им жрец не бе изпратил съобщение?

Изпита ужас, че може да са загинали от глад на този изоставен свят. И никой не бе обърнал внимание. Председателят ненавиждаше да се пренебрегват подробностите.

Възстанови последните официални доклади, които бяха представили. Докато четеше сводките на Маргарет с растящия й ентузиазъм при разбулването на кликиската загадка, изпита вълнение.

Може би на Рейндик Ко наистина имаше нещо важно. Нима бе пропуснал изключителна възможност?

Маргарет Коликос бе открила древна връзка между изчезналата кликиска раса и хидрогите — изумително откритие само по себе си. Твърдеше, че са открили друга оригинална и удивителна технология, но не уточняваше каква.

След което докладите бяха секнали.

Развълнуван, Базил излезе от офиса си и се спусна в подземния пасаж, който го отведе през обширната ботаническа градина със статуи в Двореца на шепота.

По пътя срещна амбициозната красавица Сарейн.

— Базил, искам да поговорим. Може ли да се срещнем в квартирата ми?

— Не сега. — Той я огледа. Младата жена можеше да си намери колкото си ще красавци да лазят в краката ѝ като слуги, но повече я привличаше богатството му и политическата му власт. — Разполагаш ли с някой зелен жрец? Искам да изпратя съобщение.

Тя сбърчи чело.

— Току-що видях Натон да отива към градината.

Базил закрачи бързо. Без да е поканена, Сарейн го последва.

От двете страни на лъкатушещите пътеки растяха цветя и храсти. Зеленият жрец обичаше да се разхожда из поддържаните папратови градини в оранжерията на Двореца на шепота. Сега бе клекнал до едно езеро, скрито зад провисналите златолисти клони на върбите.

— Натон, нуждая се от услугите ти. Да отидем до най-близката фиданка.

— Последвайте ме, господин председателю.

Петнайсет посадени в глинени съдове млади световни дръвчета бяха разпръснати из огромния Дворец, повечето в правителствени помещения, където най-често възникваше необходимост от комуникации.

Докато бързаха, Базил заобяснява:

— Преди няколко години изпратихме един археологически екип на планетата Рейндик Ко. Взеха и зелен жрец, който засади горичка със световни дръвета за пряка връзка. Трябва да възстановя контакта с тях. Не сме ги чували от години.

— За какво е това бързане, Базил? — попита Сарейн и го погледна съзаклятнически.

— Просто не искам да закъснея за приема.

Натон най-последно коленичи до една от посадените фиданки, обгърна с пръсти ствола и изпрати мислите си по телевръзката, свързвайки се със световната гора, обхващаща милиони мисловни канали.

— Казва се Аркас — каза Натон. — И наистина е посадил фиданките си там. — Татуираното му лице се навъси. — Всички дървета на Рейндик Ко са мъртви. Връзката е прекъсната. — Жрецът замига разтревожено. — Дърветата са мъртви... Защо... защо не ни е съобщила световната гора?

Първоначалното недоумение и безпокойство на Базил прераснаха в истинска загриженост, докато наблюдаваше неочакваната реакция на дворцовия зелен жрец. Натон сграбчи засадената фиданка и отново се включи в телевръзката, сякаш за да изпрати безчет спешни запитвания към мрежата на световната гора.

Дълбоко замислен, Базил zakрачи към кабинета си. Сарейн бързаше до него.

— Какво има, Базил? Няма ли да ми кажеш?

— Остави ме да помисля, моля те. Това е нова информация. Все още не знам какво означава... но може да е изключително важно.

И ускори крачка. Тя изостана По-късно щеше да я успокои, а вероятно бе тя сама да дойде при него и да намери начин да му се извини.

Според последните бегли съобщения екипът Коликос очевидно се бе натъкнал на нещо важно, но след първите неясни намеци не бе последвал обстоен доклад. По дяволите, защо не бе повдигнал този въпрос досега? А и щом зеленият жрец така очевидно се бе паникьосал, значи действително се бе случило нещо необичайно.

С всички тези кризи в Ханзата подобен проблем не биваше да се изплъзне от вниманието му. Но сега случаят бе предизвикал подозренията му и бе събудил надеждите му. Може би археолозите наистина бяха открили ново технологическо чудо, по-значително дори от кликиския факел? Единствено Маргарет и Луис Коликос бяха способни на подобно нещо.

Базил не обичаше да оставя работите несвършени. Щеше да плати необходимото гориво и да намери някой малък кораб, който не се използваше за важни задачи.

Прокара замислено пръст по брадичката си. И си спомни за своя извънземен социолог и агент Дейвлин Лотце, изпратен на изоставената илдирийска колония Крена. Преструвайки се на обикновен колонист, Лотце подмолно проучваше всяко кътче и събираще незабележими сведения за илдирийската цивилизация. Бе разполагал с достатъчно време, за да приключи със задълженията си там.

Да, Лотце би свършил чудесна работа. Базил реши да го изпрати на Рейндик Ко, за да разбере какво се е случило с археолозите.

13. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Дейвлин Лотце изслушваше безмълвно колонистите, които искаха да напуснат Крена, на спешното градско заседание.

— Трябва всички да се измъкнем оттук, преди да измрем от епидемията! Това пак е илдирийската чума!

Дейвлин знаеше, че е невъзможно тази биологическа зараза да е съвместима с човешката ДНК, но не можеше да издаде познанията си по генетика. В края на краищата той беше най-обикновен фермер и инженер.

Беше се настанил в изоставена илдирийска къща. Беше висок, тъмнокож, с мускулесто тяло и мек глас. Имаше белег на лявата буза от счупена бутилка, по-забележим, отколкото му се искаше, но се бе научил да не привлича вниманието на околните. Един агент трябва да умее да остава незабележим.

Бе помогнал на тукашните жители да изградят водопроводна инсталация, канализация, метеорологични станции и електрическа мрежа при възстановяването на унищожената инфраструктура на колонията. По време на епидемията, която бе прогонила илдирийците от Крена, извънземните колонисти бяха изгорили сградите и бяха срутили генераторите и подстанциите. И бяха напуснали панически този свят.

И сега, пет години по-късно, нова мистериозна болест косеше човешките колонисти на Крена с обезпокоителна скорост. Болните страдаха от изтощително дихателно възпаление и овални оранжеви обриви по краката и раменете. Когато един възрастен мъж почина от „оранжево петно“, тревогата достигна кулминацията си.

Една лекарка се надигна. Беше ниска и с големи очи като на бухал. Лицето ѝ бе сивкаво от изтощение, но върху него се четеше съвсем неуместна усмивчица и уморено облекчение.

— Мисля, че имам добра новина. — Не забеляза, че всички затаиха дъх в очакване. — След като изследвахме пробите от

петнайсет починали от оранжево петно, изолирахме заразния организъм. Щастлива съм да ви съобщя, че той няма нищо общо с вируса, който причинява илдирийската ослепяваща треска.

На един портативен екран тя показва няколко електронни микроснимки, на които се виждаха точки и странни форми. Дейвлин разпозна до червените кръвни клетки непознати едри тела.

— Оранжево петно е просто амебоидно едноклетъчно, не толкова издръжливо, колкото вирус или дори колкото бактерия. При хората засяга най-вече кожата и дробовете. Вероятно се развива във водата или в нещо, което отглеждаме като съставна част на екосистемата на Крена.

— И всички ни ли ще убие? — запита някой.

— Не, но може би трябва да свикнете с оранжевите петна. — Лекарката се усмихна малко по-широко. — Симптомите са възпаление на кожата и потъмняване на пигмента. Вероятно завинаги, но не е особено опасно.

— Но моят Аркадий е мъртъв! — възкликна една възрастна жена.

— Аркадий е имал болни дробове и е бил изключително уязвим. Оранжево петно е опасна колкото пневмонията, да кажем. Но също е лечима. Нуждаем се единствено от широкоспектърен антиамебик. Имам няколко мостри, но не са достатъчно, за да излекувам цялото население.

— Не можем да изтичаме до дрогерията и да си вземем рецептата значи — измърмори един колонист.

Брансън Робъртс, един от най-новите членове на колонията, стана и заяви:

— Аз мога.

Беше слаб и дълъг като върлина, с големи задебелили ръце и пухкава като цвят на глухарче сиво-бяла коса. Беше долетял с малък търговски кораб, чиято нова галванизация подсказваше, че името и серийният номер са сменени. Или го бе откраднал, или се криеше поради някакви причини. Но колонистите на Крена посрещаха благосклонно всеки, който имаше частен кораб, с който да прави незаконни полети и да ги снабдява с черноборсаджийски стоки.

— Корабът ми има достатъчно гориво за още няколко полета, стига да не са много дълги. — Той пхна ръце в джобовете си.

Усмивката му беше заразителна. — Имам известни връзки с Ханзата.
„Разбира се, че имаш“, помисли си Дейвлин.

След два дни медицинският екип на Крена бе успял да излекува петте най-тежки случая на оранжево петно.

Дейвлин се зае с филтрационната водна система, като взе допълнителни мерки за изолирането на амебата от местни питейни източници. Щом видяха, че познатите им се излекуваха, хората се поуспокоиха.

Брансън Робъртс тръгна да обикаля колонията, за да състави списък с покупки, които да докара заедно с необходимото антиамебно лекарство. Щом бе решил да употреби намалялото си космическо гориво, за да докара лекарства, можеше поне да направи полета по-рентабилен.

Най-близкият ханзейски свят обслужваше заможни туристи.

— На Релекер не си позволяват разглезените им посетители да страдат дори от треска — каза Робъртс. — Би трябвало да разполагат с всяко известно лекарство.

Дейвлин се срещна с него на малкия космодрум, за да му даде списъка на елементите, които му трябваха за помпените и филтрационни станции. Теоретически би трябвало да използва възможността да изпрати доклад на председателя Венцеслас, но нямаше особено желание да привлича вниманието на Ханзата. Чувстваше се добре на Крена и почти бе повярвал в собствената си легенда, която го представяше като обикновен колонист. Далеч от очите, далеч от сърцето... поне така се надяваше.

Илдирийците наричаха Крена „Света на звуците“. От изворите бликаха сребристи поточета и се изливаха във водопади. Растителността върху естествените тревни площи потракваше като ситни кратунки под поривите на вятъра. Насекоми бръмчаха и жужаха неспирно ден и нощ. Ниските хълмове бяха обрасли с храстовидни бодливи горички, които издаваха звуци като флейти. Когато дръвчетата изсъхваха, меката сърцевина изгниваше и те заприличваха на кухи тръстики, в които насекомите пробиваха дупчици и постоянните ветрове свиреха на тях като на музикални инструменти.

Местенцето беше доста по-приятно от повечето, където беше стъпвал.

Тъкмо се готвеше да се качи на кораба, когато алармените системи завиха, оповестявайки навлизането на кораб в атмосферата на Крена. Робъртс се озърна тревожно.

„Кой може да пристига?“

Служителят в наблюдателната кула обяви възбудено:

— Куриерски кораб!

След което увеличи звука и извика:

— Пощенска визита!

Поради ембаргото малко по-големите от междузвезден спътник скоростни автоматизирани кораби бяха единственото съобщително средство до планетите, на които нямаше зелени жреци за пряка телевръзка. Те правеха и подробно заснемане на познатите ханзейски колонии.

Робъртс грабна списъка с машинни части от ръката на Дейвлин и бързо избърбори:

— Върви да си прочетеш пощата. Връщам се, щом направя покупките. Ако дотогава болестта се изостри, чувал съм, че пилешката супа прави чудеса.

И излетя, без да попълни стандартния предполетен формуляр, а и, както можеше да се предположи, преди куриерският кораб да го е засякъл. Търговският кораб се стрелна към небето секунди преди пристигането на куриерския. Бързият сателит започна да прехвърля инфопратките и съобщенията в мрежата база данни на Крена — писма от роднини, бизнес доклади, новини, копирани видеоигри и дигитализирани романи.

Въпреки обстоятелството, че колонистите сигурно щяха да се зарадват на контакта с родината, на Дейвлин му се стори необичайно, че Ханзата осъществява подобна мисия до глухата Крена. Знаеше, че зад всеки ход на Базил се крие някаква причина — обикновено повече от една. Запита се от какво ли се бои Брансън Робъртс.

Макар да нямаше семейство или близки приятели, Дейвлин не се изненада да намери сред писмата съобщение и за себе си. Бележчицата от „брат ти Саул“ съобщаваше незначителни новини: сватбата на някаква племенница, смъртта на възрастен роднина, проблеми със

семеиния бизнес. Но след като се прибра и разшифрова текста, прочете новата задача, която му възлагаше Венцеслас.

Сърцето му се сви, но пък той си знаеше, че все някой ден ще дойде краят на безметежните времена на Крена. Налагаше се пак да стане действащ агент и да използва екзосоциологичните си познания за решаването на някаква загадка. Скоро щеше да пристигне кораб и да го откара на някакъв кликиски свят-костница, където той трябваше да открие какво се е случило с някакъв изчезнал археологически екип.

Хората на Крена нямаше да видят повече Дейвлин Лотце.

14.

АНТОН КОЛИКОС

Това несъмнено щеше да е най-грандиозната история във вселената. Антон Коликос твърдо бе решил да напише биографията на прочутите си родители, без да я разкроява особено.

Маргарет и Луис Коликос бяха откриватели на загадки, копачи в прахоляка на загинали цивилизации — достойни за преклонение герои, които щяха да устоят на вековете. Все пак родителите му щяха да държат на историческата достоверност дори за сметка на атрактивността.

Слънчевата светлина се промъкваше през щорите на университетския му кабинет на Земята и нашарваше със светли ивици насъбраните от него материали: фотодокументи и запазени изображения от детството му, информационни бюлетини и откъснати от всевъзможни списания и изследователски издания статии.

В началото на кариерата си родителите му бяха използвали илдирийска сканираща технология, за да открият заровен под пясъците на Сахара древен град. На Марс бяха изследвали пирамидите в лабиринта Ноктис и бяха развенчали теорията, че необикновеното образувание е останка от изчезнала цивилизация, за ужас на надарените с прекалено въображение теоретици. Но истината бе необорима.

След това двамата се посветиха на проучване на кликиските останки. Ларо, Пим, Корибус. След успешния опит с невероятния факел бяха заминали за Рейндик Ко, където тънеха в мълчание вече няколко години.

Отначало Антон не се безпокоеше особено. Беше на трийсет и четири години и отдавна бе преустановил близките връзки с родителите си. Маргарет и Луис бяха самостоятелни и постоянно избираха отдалечени планети, а до тях съобщенията пътуваха месеци и дори години. Дори преди войната с хидрогите, която ограничи

транспортните и комуникационни канали, не бе необичайно двамата да потъват за дълго в неизвестност.

Но пет години бяха твърде много. А този път си бяха взели и зелен жрец...

Антон бе изпратил многобройни запитвания до службите на Ханзата, но беше само един обикновен изследовател в неизвестен университетски департамент и писмата му не впечатляваха никого.

Приближи се до прозореца и вдигна щорите, за да погледа заслепяващия океан. Макар сградата да беше оборудвана с климатик, той предпочиташе да отваря прозореца, за да усети полъха на хладния океански вятър в парковата зона на Санта Барбара.

Петте усукани сгради на управлението на университета в Илдирийската академия бяха проектирани от студенти. Странните геометрични силуети бяха от кристално стъкло на фасетки и напомняха за Миджистра, столицата на Илдира. Въртящите се фотонни пръскачки образуваха дъги над алеите. Слънчевата светлина на Калифорния засилваше приликата с Илдира, макар че и най-топлият и ярък ден не можеше да се сравни с ослепителния блясък на седемте слънца.

Като се възползва отчасти от известността на фамилното си име, Антон постигна уважавана позиция в департамента по епически науки. Докато беше по-млад, ходеше с родителите си на археологически разкопки и там го обучаваха учителски компита. Понякога Маргарет и Луис се отнасяха с единственото си дете по-скоро като с колега, отколкото като със син.

Така и не се научи да се грижи за върлинещата си фигура и често носеше неподходящи дрехи, без да се съобразява с никакъв стил — грабваше каквото му попадне подръка. Мръснокафявата му коса беше права и подстригана в лесна за поддържане прическа. Вследствие на постоянното четене на два пъти му бяха правени операции на ретината за коригиране на зрението и продължаваше да присвива очи по навик.

Години наред изглеждаше, че Антон ще тръгне по стъпките на родителите си, но макар да обичаше древните загадки, същинският му интерес бяха по-скоро легендите, а не точната история. Беше защитил два доктората, единия по неизвестни мъртви езици, а другия по сравнителна културна митология. Бе блестящ тълкувател на откъси от „Сага за седемте слънца“, която илдирийците бяха подарили на Земята.

Помнеше огромен брой народни приказки, много, от които на оригиналните им езици: исландски саги, Омировия епос, японския „Хайке Моногатари“, цялата сага за Артур във всичките ѝ варианти, шумерския епос за Гилгамеш, както и голям брой народни умотворения, които изобщо не бяха превеждани дори що-годе прилично.

Само да бе имал възможност да учи при илдирийските паметители...

Четири пъти бе кандидатствал в Миджистра, бе изпращал писма до мага-император, до престолонаследника и до всеки, за когото се бе сетил. В тях разкриваше страстта си към епическите разказни цикли, отправяше молба за стипендия да отиде в Илдира, за да проучи епоса, и намекуваше, че познанията му по земни митологии биха могли да разширят удоволствието на илдирийците от Сагата. И че ако техните историци пожелаят да се запознаят на свой ред с легендите на човечеството — двете раси биха се обогатили взаимно.

Но на два пъти заявленията му бяха пренебрегвани, третия път му бе отказано, а четвъртото — отпреди една година — потъна сред паниката около бъркотията с хидрогите. Също като запитванията му относно неговите родители. Не подслушваше ли някой целия Спирален ръкав?

Та вместо това запланува да създаде свой собствен мит — да напише биографията на майка си и баща си. Разпръсна бележките, които събираше от години, после ги подреди по теми от сухи биографични данни до изследователски разработки, от рутинната им, но въпреки това забележителна археологическа дейност на Земята до проучванията им на далечни планети.

Но всяка история се нуждае от финал — ако не края на живота на някой от тях, най-малкото от някакъв факт. Без никаква информация за случилото се с родителите му на Рейндик Ко Антон не бе способен да завърши труда си.

Чу звъна на вратата и погледна към входа на кабинета — там стоеше облицовано в месингови плочи компи. Вездесъщите университетски работи-слуги изпълняваха куриерски поръчки и задачи по поддръжката. Много от тях бяха снабдени с програмата „Приятел“ и благодарение на това бяха забавни събеседници.

— Антон Коликос, моля да потвърдите самоличността си.

— Самият той в наличност. Какво искаш?

Компито подаде богато украсен оранжев пакет — увита в лъскава хартия плоча, щампована с необичайни фигури, които той моментално разпозна като илдирийски.

— Донесе го куриер. Ректорът е крайно заинтригуван. Рядко получаваме пратки от Призматичния палат.

Антон грабна пакета от компито.

— Сам ще се насладя на момента. Благодаря.

— Да кажа ли на ректора да ви уговори среща?

Антон стискаше скъпоценния пакет.

— Заминавай. Той и без това ще поиска обяснение, дори ако се окаже нещо несъществено.

Щом компито се завъртя и си тръгна, Антон зараглежда лъскавата обвивка. Откри как да разпечата защитния пласт и извади гравирани диамантена пластина.

Бе от един от водещите илдирийски историци, паметителя Вао'сх.

За разлика от запитванията за родителите му, писмата и заявленията на Антон до Илдира все пак не бяха останали незабелязани. Паметителят дори знаеше, че Антон може да чете илдирийски.

Канеха го да отиде на Илдира и „да сподели истории и да интерпретира легенди“ със самия Вао'сх. Очите му грейнаха. Не можеше да повярва. Транспортът вече бе уреден.

Сърцето му заблъска и той огледа разхвърляните върху бюрото му бележки. Пак трябваше да отложи писането на биографията на родителите си. Заминаваше за Миджистра!

15. АДАР КОРИ'НХ

След избора на екип, който най-добре би изпълнил задачата, адар Кори'нх взе седемдесет войници, работници и инженери от военните си лайнери и поведе разрушителната група към скрития „Бъртън“.

Макар да не се противопостави на губернатора на Добро, Кори'нх не бе убеден в необходимостта от операцията. Заселническият кораб бе стоял тук, студен и безмълвен, много години. Изучаването на извънземния колос би могло да подсказва на илдирийските учени някои технически новости за илдирийските космически кораби.

Но империята Илдира упорито се съпротивляваше на промените вече поколения наред. Магът-император не се интересуваше от усъвършенствания, тъй като това би означавало, че тяхната цивилизация все още не е достигнала апогея си. Поради което „Бъртън“ се носеше из пространството, без никой да му обърне внимание, а сега на адара бе заповядано да го разруши. Абсолютен позор.

Совалките се промъкваха между космическите отломки, обградили тромавия „Бъртън“ като димна завеса. Разрушителната група доближи призрачния изоставен кораб и адарът заоглежда подробностите, които бе пропуснал предишния път. Мускулестите воители и инженерите около него разглеждаха съсредоточено и с възхищение ръждясалия колос.

Това бе паметник на изгубени мечти, изоставен град, в който някога бяха живели стотици изпълнени с надежди колонисти. Дръзките пионери бяха напуснали родната си планета и бяха полетели към неизследваната пустош без никаква основателна надежда за откриване на обитаем свят. Какво фантастично безразсъдство! Откога ли Илдирийската империя не си бе позволявала подобна рискована дързост? Кори'нх нямаше търпение да стъпи на кораба.

Адарът изпрати първия екип специалисти. В тежките условия на абсолютен вакуум инженерите се мъчеха да отворят старовремските

земни люкове, като отстраняваха външните плочи за достъп и проверяваха и ремонтираха електрическата инсталация.

„Бекх!“

Той едва сдържаше нетърпението си, докато наблюдаваше работата им.

— Бавно. Никакви грешки.

Най-накрая инженерите успяха да отворят външните люкове, зад които се разкри огромна площадка, достатъчна да побере всички илдирийски совалки.

— Щом се вмъкнат корабите ни, изпратете трима системни специалисти. Проверете дали можем да изравним атмосферното налягане във вътрешността.

След час площадката на „Бъртън“ бе обляна от жълта светлина.

— Кислородната проверка е завършена, адаре — събщи един инженер. — Изглежда, успяхме да задействаме атмосферните системи. Да активираме ли целия кораб? Застоялият въздух трябва да се филтрира. Сигурен съм, че „Бъртън“ разполага с резервни припаси.

Кори'нх вирна брадичка.

— Да направим всичко необходимо. Междувременно ще сложим лицеви защитни маски, но искам „Бъртън“ да бъде събуден, активиран и готов за един последен полет.

Инженерният екип действаше, сякаш се намираше на почивка на курортния свят Марата. Втурнаха се из пустите коридори, някога изпълнени с човешки колонисти. Стъпките им отекваха в студения въздух, способни да събудят духовете, които може би бяха останали на напуснатия кораб. Кори'нх беше чел, че хората не вярват в Извора на светлината и горното ниво на блясък след смъртта, а в призраци и странстващи духове.

В двигателното отделение на „Бъртън“ инженерите с любопитство огледаха архаичните двигателни системи. Познаваха основните принципи на човешките космически съдове от контактите си с Ханзейския съюз, а и двигателните механизми бяха прости и можеха да се задействат.

Облякъл защитен костюм и сложил маска, адар Кори'нх лично обиколи пътническите помещения и площадките. Дори когато

останеше сам, усещаше присъствието на другите илдирийци наоколо и успокоителния телепатичен тизм като гъделичкане с пера.

Но усети и човешко присъствие, сякаш мечтите на хората бяха оставили осезаема следа. Що за безразсъдни грандиозни стремежи, що за наивен оптимизъм на младоци, изоставили родната планета и дръзнали да потеглят към изпълнения с опасности Спирален ръкав! Толкова амбициозни, толкова дръзки.

Кори'нх огледа всички каюти, херметически затворените складове, общите помещения, игралните площадки, библиотеките... повечето съвсем пусти. Спря в наподобяваща пещера трапезария и огледа съборените столове и разпилените отломки. Размирици или тържество? Или самите илдирийци го бяха направили преди векове, когато бяха задържали нищо неподозираните колонисти на „Бъртън“?

Толкова много можеше да се види и да се научи... и всичко това щеше да бъде пропиляно, щом приведеше в изпълнение заповедта за унищожаване на кораба.

Даде си сметка за скандала, пред който щеше да се изправи Империята, ако хората някога разкриеха какво са направили на Добро техните предполагаеми съюзници. Преструвайки се на техен спасител, Слънчевият флот бе отвел колонистите до мястото, което им бе обещано за колония. Но вместо това те бяха превърнати в животни за разплод и експерименти.

Сърцето на Кори'нх се сви. Това беше брутално и недостойно.

Докато обикаляше с благоговение кораба, адарът си представяше играещите на гоненица деца, които поколения наред се бяха раждали, пораствали и умирали далеч от родната планета, без краката им да докоснат твърда земя. От време на време отваряше някоя жилищна секция и се опитваше да си представи семействата, които вероятно бяха живели в тях... опасяваше се да не открие мумифицираните останки на някой забравен корабкрушенец.

Минаваше покрай стари картини, портрети на герои и любими, избелели тъкани, непонятни играчки, сувенири от древната Земя. Всяка от тези вещи имаше някакво значение за хората, живели тук, и историята бе препредавана от родители на деца.

Тези колонисти бяха възнамерявали да създадат нова Земя в един нов свят. Но поданиците за разплод на Добро бяха лишени от своето

минало и не знаеха нищо за своя произход. Всичко това бе изчезнало безвъзвратно...

Най-после стигна до помещението, което хората бяха използвали за команден център — наричаха го „пилотска палуба“. Стоеше изправен сам, загледан в потъмнелите контролни табла, и си представяше съобщенията от старовремските прибори и предаватели. Тук бяха живели и работили много командири, които бяха издавали добри и лоши заповеди, бяха остарявали и предавали работата си на своите приемници. Кори'нх се зачуди за имената им. Нима бяха забравени, а животът им бе покрит от праха на историята? Човешката раса нямаше еквивалент на Сагата за седемте слънца.

Пое дълбоко дъх през лицевата маска и се загледа в празния команден стол. Гигантският кораб беше болезнено пуст от много време. Тишината бе надвиснала като мълния, нарушавана от време на време от слаби стенания и шепоти от затопления въздух и присъствието на чужденци сред заспалата дълбок сън конструкция. Щеше да им отнеме известно време да прогонят летаргията и вкочанеността от системите ѝ.

Макар да не му бе разпоредено да действа така, адарът нареди на войниците си да обиколят всяко помещение и да съберат всеки предмет, който би могъл да представлява технически и културен интерес. Зарече се тези артефакти да не изчезнат завинаги. Някой паметител все още можеше да ги разгадае, да ги използва като улики за по-дълбоко опознаване на теранските им двойници.

Щеше да е престъпление да унищожи всичко, все едно никога не е съществувало... макар тъкмо това да искаше губернаторът на Добро.

Жизнените системи на „Бъртън“ бяха активирани и Кори'нх вече нямаше други извинения за отлагане, така че отиде на пилотската палуба и лично насочи изоставения кораб. Огромната машина се измъкна от астероидния облак и се отправи към горещия център на системата Добро. Адарът усети мощта в ядрата на колосалния съд, този тронав подслон за стотици човешки същества в продължение на толкова много десетилетия.

Стоеше, обкръжен от спомените на хората, рискували живота си заради изобретателността на своите командири. Адарът винаги се бе увеличал по легендарни герои, но това, което вършеше в момента... по-добре да бъде забравено. Никой не трябваше да узнае какво е сторил...

— Курсът е определен, адаре — каза един от инженерите. — Гравитацията ще свърши останалото.

Кори'нх погледна към бушуващия океан на слънцето на Добро. От такава близост оранжевите пламъци приличаха на газообразна лава, пещ, в която нищо не можеше да оцелее.

— Пригответе „Бъртън“ за отпътуване. Информирайте септата, че се връщаме.

Мускулестите илдирийци изглеждаха необичайно, помъкнали шарени играчки, кукли и други човешки принадлежности към площадката за кацане. Кори'нх се забави, остана последен в пилотската кабина на „Бъртън“. Оглеждаше контролните прибори и горещото слънце, изригващо пламъците си все по-близо и по-близо. Накрая се прехвърли в совалката си.

И дори когато изостави заселническия кораб, Кори'нх не откъсваше очи от напуснатия колос, неудържимо пропадащ в гравитационния слънчев кладенец. От плазмената повърхност се надигнаха ярки пламъци, като нокти на гладен хищник. Ръждясалото туловище на „Бъртън“ се нажежи до кървавочервено, след това премина от жълто в ослепително бяло, гмурна се в звездната хромосфера... и накрая се пръсна в разтопени отломки. Последните останки се стопиха в тъмна следа, която моментално изчезна...

И остави в съзнанието и въображението на адар Кори'нх незаличима следа, за която нямаше да узнае никое живо същество.

16.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Докато размишляваше, магът-император Сайрок'х наблюдаваше поданиците си чрез мисловната мрежа на тизма, тъничките духовни нишки, които бликаха от царството на Извора на светлината. Магът-император бе средоточие на всички тези нишки и народът му вярваше, че благодарение на тях взема правилни решения. Единствено той.

През полупрозрачните стени от сапфир и кървавочервен кристал на съзерцателната стая струеше дневна светлина. Сайрок'х се отпусна в какавидения си трон, полупритворил сънливо очи. Той възприемаше отчасти със съзнанието си и отчасти с очи. Мозъкът му отчиташе милиони подробности, всеки елемент от пъзела, всеки необходим ход.

Току-що завърнал се от унищожаването на „Бъртън“, Кори'нх не помръдваше, застинал на почтително разстояние и скръстил ръце пред покритите си с медали и ордени гърди.

— Инженерният екип достави голям брой терански технически детайли и лични вещи. Нося ви ги като дар, господарю. Може би ще ви помогнат по-добре да проумеете хората.

Прикривайки истинските си мисли, Сайрок'х се усмихна благосклонно — едно от любимите му изражения.

— Дори един маг-император винаги има какво да научи. Благодаря ти за предоставената възможност.

Бе едновременно удовлетворен и разочарован от постъпката на адара. Кори'нх не бе успял да скрие неодобрението си по отношение на някои заповеди, но чувството му за отговорност бе непоклонимо. Никога не бе бягал от отговорностите си и не бе показвал и най-незначителен знак на нелоялност. Магът-император се нуждаеше от пълна подкрепа и безусловна преданост, особено в този момент. Трябваше да засади подходящите семена и мисли.

Когато Кори'нх се обърна да си тръгне, владетелят вдигна заповеднически ръка, за да го задържи. Адарът се завъртя като раздрусан от електрически ток и медалите му издрънчаха.

— Да, господарю?

Плитката на мага-император потрепна.

— Адаре, не се оставяй да те заблуди привидното ми спокойствие. Замислям много сложни планове за засилване мощта на Империята. Много от тези планове в момента са в кулминацията си. И все пак нашата криза продължава да се задълбочава с всеки изминал момент.

— Да, разбирам, че няколко бойни кълба на хидрогите са били забелязани да разузнават в планетарното пространство. Никой не знае какво търсят.

Магът-император се изненада, че Кори'нх вече разполага с тази информация.

— Точно така, адаре. Едно бойно кълбо сканира Хирилка, друго е изпратено към Комптор.

— Наистина е обезпокоително, господарю. Да струпам ли една манипула бойни кораби около Хирилка за защита на губернатора?

Магът-император се намръщи.

— Не би било зле да изпратим бойни лайнери, но дори Слънчевият флот не може да се противопостави на хидрогите, както стана ясно на Кронха Три. Всичко зависи от това какво ще предприеме врагът.

Из стаята зашаваха призматичните сенки на прекосилия небето облачен воал. Магът-император размърда едрото си туловище, опитвайки се да скрие усилващите се болки. Лекарите чакаха да го прегледат веднага след оттеглянето на адара.

— Няма да издържим тази война с преки военни действия. Можем единствено да изчакаме да приключат опитите на Добро. Още настоящото поколение трябва да успее, инак сме обречени. — Той се усмихна на Кори'нх. — Само с подкрепата на моя народ и решимостта на такива като теб можем да оцелеем.

След като Кори'нх си тръгна, магът-император се обърна към личния си страж:

— Брон'н, направи така, че никой да не види боклуците, които нашият заблуден адар е взел от „Бъртън“, и ги унищожи.

Брон'н кимна отсечено.

— Да ги донеса ли първо, за да ги огледате, господарю?

— Няма нужда да ги виждам. Те не ме интересуват.

Брон'н излезе, без да задава повече въпроси. Сайрок'х се облегна с въздишка и слънчевата светлина обагри бледата му кожа. Спомни си с необичайна за него тъга времето, когато бе още престолонаследник и можеше да оставя важните решения на баща си. Беше се наслаждавал на привилегията да е първороден син, силен и здрав, със свободно разпусната дълга буйна коса.

Тогава осъзнаваше, че в един момент тежестта и отговорностите ще се струпат върху плещите му, но времето, когато щеше да загуби мъжествеността си и да придобие тизма, изглеждаше толкова далеч. Така се случваше с всеки престолонаследник, но този ден в края на краищата винаги настъпваше.

Спомни си времето отпреди почти две столетия, когато неговият баща, магът-император Юра'х, бе получил съобщение за първия контакт с човешки заселнически кораби. Командващите Слънчевия флот, бюрократите и илдирийските благородници бяха преценили значението на тази нова и интелигентна раса, която странстваше тромаво между звездите със скорост, по-бавна от светлината...

Но това не беше единственото. Сайрок'х пазеше заключено в паметта си знанието за онова, което бяха сторили хидрогите преди десет хиляди години при предишната титанична война. Единствено маговете-императори пренасяха тази ужасяваща информация от поколение на поколение. Хидрогите никога не се опитваха да проумеят другите раси, интересуваха се единствено от космическите битки с венталите и верданите и от несигурния си съюз с фероите. Те не проумяваха обвързаните с конкретна планета илдирийци и кликисци и магът-император изпитваше отчаяна необходимост от нов вид контакт, от мощен и умел посланик, който да се споразумее по понятен за хидрогите начин.

Собственият му баща бе измислил идеята да бъдат използвани човешките същества за усиляне на дългосрочния, но несигурен разплодителен проект на Добро. След смъртта на Юра'х новият вожд Сайрок'х бе продължил хибридната програма. Както трябваше да постъпи и Джора'х, колкото и да му бе неприятно. В противен случай тя никога нямаше да даде резултат.

И сега, когато се бе заел с толкова много проекти, когато отново се бяха появили хидрогите и съдбата на Илдирийската империя бе заложена на карта, защо слабееше смъртното му тяло? Дали го бе

сграбчил зловещ тумор? Защо тъкмо сега? Искаше да изкрещи от гняв към сияещите в илдирийското небе слънца или да отиде в костницата и да поиска съвет от блещукащите черепи на своите предшественици. Знаеше обаче, че никой не може да му даде отговора, който го интересуваше.

Двама илдирийски лекари влязоха и затвориха вратите. Бяха с големи очи и енергични, гъвкави ръце с по един пръст допълнително. Имаха чувствителна кожа на дланите, с която можеха да установят понижение или повишение на телесната температура. Носовете им бяха масивни и с разширени ноздри и можеха да надушват болестта и нейния източник. Можеха да извършват хирургически операции и точков масаж. Бяха компетентни фармацевти и лечители и поставяха диагнозите заедно.

Илдирийските лекари започнаха да изброяват пълния комплект прегледи, които бяха направили вече три пъти, но това бе само упражнение — магът-император знаеше резултатите. Чрез тизмвръзката си винаги знаеше дали го лъжат, или прикриват страховете си. Проклятието да знаеш прекалено много.

— Няма никакво съмнение, господарю — каза първият. — То расте вътре във вас, разпространява се в мозъка и нервната ви система. Лечението е невъзможно.

Сайрок'х размърда масивните си ръце. Краката му отдавна не можеха да издържат тежестта на тялото му. Вече никога нямаше да може да се придвижва — агресивните тумори обхващаха гръбнака му. Отдавна подозираше истината и прокле съдбата си. Не се боеше от собствената си смърт — бе способен да съзре мимолетни проблясъци от ослепителното ниво отвъд царството на живота, ниво, окъпано от чиста светлина. Боеше се единствено какво ще се случи с Империята, това бе много по-важно от собственото му съществуване.

— Разбирам.

Престолонаследникът Джора'х изобщо не беше подготвен. Магът-император се бе надявал, че разполага с още много години, за да подготви сина си за този момент. Но лекарите не му даваха никаква надежда.

Моментът да умре бе наистина крайно неподходящ.

17.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Два скитнически кораба се срещнаха тайно в тънката опашка на една комета, незабележими на фона на звездното небе. Джес и Ческа, само те двамата, далеч от отговорности и задължения.

Единствено тук можеха да си позволят да бъдат само любовници — две човешки същества с тела, сърца и души. Хидрогите, гладната за енергия Ханза и конфликтующите скитнически кланове бяха забравени поне за известно време. Това бе единственият начин Джес и Ческа да запазят здрав разум, докато чакат. Още само няколко месеца...

Ческа пилотираше дипломатически куриерски кораб. Приблужи с маневри кораба на Джес, докато люковете се докоснаха. Корабите се понесоха един до друг в опасната струя на кометата в нейната издължена параболична орбита около някаква забравена и не представляваща интерес слънчева система.

Идеалното място, където Джес и Ческа можеха да останат сами.

Когато въздушните шлюзове се отвориха, тя застана пред него с разширени от копнеж очи и нерешително усмихнати плътни устни. Гледаха се няколко мига, всеки опиянен от присъствието на другия.

След това Ческа пристъпи леко в слабото гравитационно поле и се прегърнаха, сякаш се докосваха за първи път от години... или сякаш никога не можеха да се наситят един на друг, независимо колко пъти вече са били заедно.

Джес я целуна, прокара пръсти през тъмната ѝ коса — толкова тъмнокафява, че изглеждаше почти черна — и я притегли към себе си, сякаш бяха две небесни тела в една обща орбита.

Бяха се срещали по подобен начин вече десетина пъти на миниатюрни луни, сред астероидни облаци или просто носейки се из междузвездната пустош. Но никога не можеха да избягат достатъчно далеч от проблемите си и от онова, което очакваха от тях. Всеки член на клан смяташе, че един говорител следва изцяло да се посвети на

оцеляването на скитниците. А не на някаква глупава романтична любов.

Клановете бяха притеснени и загрижени да открият ефективна търговска алтернатива за доставка на екти. Мълниеносните набези задължително костваха многобройни жертви, продажбите из мъглявините бяха твърде бавни, а дестилацията върху кометите изискваше огромни промишлени инвестиции. На Ческа повече от всякога ѝ се налагаше да полага усилия да предпазва скитническото общество от разпадане, да насърчава хората да останат заедно и да разчитат на стабилността на семейството.

Но сега си имаше Джес и това бе достатъчно.

Понякога предпочиташе да разговарят, да бъдат заедно и да обсъждат взаимните си проблеми и преживявания. Но този път нуждата ѝ бе по-властна. Пръстите ѝ започнаха да свалят дрехите му, търсеха и откриваха десетките отвори, ципове и джобове.

Той отново я целуна продължително. Прокара ръце по гърба ѝ — усещаше кожата ѝ през тъканта, — след което погали гърдите ѝ. Ческа се изпъна назад, предлагайки шията си. Той докосна с устни страните, брадичката и гладката кожа под нея. Разтвори яката ѝ и зацелува всеки сантиметър, докато накрая не освободи гърдите ѝ. И двамата се събличаха един друг като в унес, преплитайки пръстите си.

Ароматът на косата ѝ и потта по кожата ѝ го възбудиха и той се задъха. Притисна плътно устни до голото ѝ рамо, когато тя погали гърдите му с върховете на пръстите си.

Всяка тяхна тайна среща беше по-вълнуваща от предишните. Той се запита дали един ден, когато ще имат възможност да са винаги заедно, когато няма да им се налага да се крият от странични наблюдатели, страстта, която изпитва, ще стихне... или за него тя винаги ще си остане такава — свежа, непозната и привлекателна с горещата си кожа и влажната си жадна уста.

Съединените кораби се носеха през пространството в гривата на кометата, същата като онези, които бе запокитил срещу Голген...

Докато се носеше насам, Джес се отклони да погледне бурния и безмълвен газов гигант, където някога се намираше Синята небесна мина на Рос. Бомбардировката бе предизвикала неспирни бури и бе оставила белези върху облачните слоеве, но той не знаеше дали сърцевината продължава да е обитавана от извънземните, или

яростната атака ги е ликвидирала, както кликиският факел на Ансиър. Не знаеше дали въобще е постигнал някаква победа... но добре, че все пак бе направил нещо.

Джес се опита да се успокои, да се наслади на всеки миг, но Ческа все повече се разпалваше, прилепваше се към него и той вече не бе в състояние да се контролира.

Толкова много препятствия срещаха по пътя си, но и двамата бяха твърдо решени да ги преодолеят. Притисна я още по-плътно към себе си и му се прииска никога да не се разделят. Такива мимолетни срещи щяха да ги зареждат с енергия за през следващите един-два месеца, докато най-накрая не започнеха да се наслаждават истински на щастието си.

18.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Според Тасия обсадата на Ирека бе отегчително дълга и безсмислена. Като платком сама бе направила изчисленията. Дори да успееш да присвоят всички незаконно натрупани запаси от космическо гориво, те нямаше да компенсират изразходените от ЗВС екти, огнева мощ и енергия за завоюването му.

Поне подполковник Роб Бриндъл го разбираше.

— Не става въпрос за горивото, Тасия — бе й казал той, когато останаха сами в личната й каюта. — Генерал Ланиан смята, че ако се направим, че не забелязваме запасяването на Ирека, другите колонии ще последват примера й. И цялата тази работа никога няма да приключи.

Тасия обаче, която не бе от военно потекло, лесно схващаше мотивите на колонистите.

— На хартия звучи добре, Бриндъл, но това там долу са хора. Никога няма да се подпиша да тероризирам шепа отчаяни колонисти, които просто се опитват да оцелеят.

Той сви рамене.

— Ти си офицер в ЗВС, Тасия. Подобни решения оставяме на краля, дипломатите и генерала.

При нормални обстоятелства като скитнически пилот Тасия никога не би имала шанс да стане офицер. Но в неразборията и внезапното драстично разрастване на ЗВС след първите нападения на хидрогите й бе провървяло. Комбинацията от първокласни пилотски умения и резултатите от тестовете по пригодност, оцеляване в космически условия и изобретателност й бяха осигурили прием в непристъпното училище за офицерски кандидати. Въпреки че бе млада, само за пет години успя да получи високия чин платком, равностоен на командир на боен кораб. При други обстоятелства щеше да е обикновен пехотинец.

Отдавна би трябвало да престане да обсъжда политиката с него. По принцип двамата се разбираха, което правеше редките им спречквания още по-разгорещени. Ако имаше капчица здрав разум, вместо да се занимава с всичко това, щеше да предпочете да поиграе нискогравитационен пинг-понг или да погледа демонстрационни лупинги, или да отиде да се състезава с демо-ремори. Но не, трябваше да разговарят, въпреки всички опасности, които криеше това.

— Всички се опитваме да оцелеем — каза той. — И работата на ЗВС — нашата работа — е да направи възможно оцеляването на колкото е възможно повече хора, а не само на шепа колонисти, присвоили всички ресурси.

След два отегчителни месеца нервите на всички се бяха изопнали докрай. Войниците усещаха, че адмирал Уилис трябва да предприеме нещо, но командващият квадрант 7 ги принуждаваше да продължават обсадата.

Бриндъл изведе реморските ескадрили от дневната смяна за тренировъчни маневри около Ирека, като се гмурна в облаците и се стрелна вертикално нагоре. Теоретически разбунтувалите се колонисти би трябвало да се впечатлят от демонстрацията на сила. Бриндъл твърдеше, че провежда маневрите, за да поддържа бойния дух на екипажите. Но Тасия знаеше, че по този начин той се опитва да осигури отдушник за обтегнатите им нерви.

Дните се точеха, но нито една от двете страни не предприемаше нищо. Бунтовниците на Ирека живееха в условията на ембаргото, което все повече ги отчайваше. Красивата дългокоса велика губернаторка се опитваше да си върши работата както обикновено. Скоро щеше да се случи нещо.

Тасия бе седнала във всекидневната на буреносната платформа. Провеждаше се поредното виртуално заседание с командващите флота. Както обикновено, Патрик Фицпатрик пледираше за светкавичен удар, за да грабнат запасите от екти.

— Можем да положим усилия да сведем до минимум цивилните жертви, адмирале. Какво толкова, ако шепа непослушни колонисти бъдат понатупани? Здравата, бих казал. — Той се навъси и тъничките му устни увиснаха. — В края на краищата това е наказателна акция, не

е ли така? До този момент само сме ги изправили да седят мирно в ъгъла, докато не станат послушни.

— Проблеми с търпението ли имате, командващ? — попита спокойно адмирал Уилис. — Не бих искала да пролеем и капка кръв, ако не стане крайно наложително.

Неочаквано свързочникът на Тасия подаде тревога.

— Забелязано е раздвижване на повърхността, платком.

Вероятно на всички обсадни кораби бяха подадени подобни сигнали.

Адмирал Уилис разпусна заседанието и заповяда на всички командващи да застанат на командните си постове. Когато всички потвърдиха, тя се обърна към бойната група.

— Най-последно предприемат акция. Великият губернатор Сархи е известена какви възможности са ѝ предоставени — тази не е сред тях.

Свързочникът погледна Тасия.

— Шест кораба се издигат от четири различни космодрума на континента. Всеки поема по различна траектория.

Тасия се намръщи.

— Надяват се поне един да се измъкне от обсадата.

Адмирал Уилис се обади провлечено по общата честота.

— Внимание, до корабите на Ирека. Може би не съм била достатъчно ясна. Никой няма разрешение да напуска, докато не предадете запасите от екти.

Цивилните кораби продължиха нагоре през атмосферата. Пръснаха се като разбягали се мишки във всички посоки, като се опитваха да заобиколят най-гъстото струпване от обсадни кораби на ЗВС.

— Хайде, не ме карайте да го направя. — Гласът на Уилис прозвуча като на ядосана баба, но отлитащите кораби не ѝ обърнаха внимание. — Добре, командващи, знаете какво да правите. Покажете им, че грешат.

— Изяжте ги с парцалите — разпореди се Фицпатрик от мостика на своята манта.

Тасия също даде заповед.

— Подполковник Бриндъл, наредете на екипажите си да принудят тези кораби да се върнат. По възможност се целете в

космическите двигатели. Натикайте ги обратно така, че да го запомнят завинаги.

— За мен вашите желания са непрекословни заповеди, платком.

Ескадрилата на Бриндъл нападна два от корабите-бегълци, преди да са излезли от облаците. Язерните откоси блокираха междузвездните им двигатели — улучиха ги с такава прецизност, че оставиха на корабите маневрена възможност единствено за трудно кацане.

Реморите се разгърнаха и нападнаха други два кораба.

— Четири зайчета са в капана.

Тасия погледна екраните. Бегълците изглеждаха безпомощни и беззащитни. Явно не можеха да се измъкнат.

Два от обсадените кораби сякаш се подвоумиха, след което продължиха напред.

Патрик Фицпатрик се обади:

— Тези са мои. Останалите да се дръпнат.

Но той не изпрати ескадрили от ремори. Когато последните два кораба излитаха към откритото пространство, смятайки, че вече са на свобода, Фицпатрик зае позицията със своята манта.

— Гледайте сега.

Стрелковият му офицер изстреля два язерни снаряда, достатъчно мощни, за да поразят цял боен кораб. Взривът освети цялото пространство. Двата беглеца се изпариха в петно разтопен метал.

Задъхана, Тасия грабна микрофона.

— Фицпатрик, това беше абсолютно излишно! Как можеш да оправдаеш...

Той я сръза подигравателно:

— Някой май забравя, че сме в състояние на война.

Адмирал Уилис предаде от флагманския кораб:

— Престанете и двамата. Командващ Фицпатрик действаше съобразно малко разтегливите оперативни параметри, които разпоредих. Следващия път обаче няма да оставя място за чак толкова свободни интерпретации. — След което изпъшка. — Все пак мисля, че колонистите получиха заслужен урок. Всички свършиха добра работа.

Тасия стисна юмруци. Все пак кой беше истинският враг в тази война? Корабите на ЗВС заеха отново позицията на мъртва хватка, без да подозират колко още ще продължи обсадата.

19.

КРАЛ ПИТЪР

Питър се питаше съществува ли такова нещо като „незначителна загуба“. Излезе на балкона под слънчевата светлина на Земята, облечен в тъмна синьо-сива екипировка със сребърна гарнитура. Поредното ужасно задължение, въведено през последните години.

Тълпите се бяха струпали на площада, океан от хора, вдигнали нагоре бледи лица. Но днес липсваха възторжени крясъци. Днес те бяха неуместни. Долу пред обширния площад на Двореца на шепота архиотецът бе повел народа в дълга, тържествена молитва. Щом приключеше, главата на официалната Църква на единството щеше да остави краля да довърши политическите формалности.

Питър крачеше бавно, без да отделя поглед от тълпата — показваше, че споделя скръбта ѝ. Усети затаения в очакване дъх, докато вървеше към украсената балюстрада на ръба на балкона. Дебелият топ от черен креп го очакваше като покрито с плащаница тяло.

— Правил съм го твърде много пъти — каза спокойно той.

Чу го единствено председателят, който се спотайваше в Двореца.

— И вероятно ще трябва да го правиш още много пъти, но хората искат да разберат колко си разтревожен. Погледни го откъм добрата страна: всяко бедствие създава нови герои, а това ни помага да засилим битката.

Питър отвърна с горчив смях:

— Ако имаме толкова много герои, Базил, хидрогите нямат никакъв шанс да спечелят тази война.

Застанал на ръба на балкона, той включи гласовия си усилвател и заговори на стихналата да чуе думите му публика:

— Неотдавна един военен разузнавателен екип и една тактическа ескадрила изследваха газовия гигант Дасра, където знаем, че живеят хидроги. Нашият екип пристигна с мирно послание и отново се опита да установи контакт с нашия враг, за да приключим тази война.

Изчака за момент и тълпата пое дъх.

— Отговорът на хидрогите бе брутален и безмилостен. Те унищожиха нашите разузнавачи до крак, като убиха триста и осемнайсет невинни човешки същества.

Щом тълпата замърмори, Питър дръпна панделката, с която бе завързано черното траурно знаме.

— С този акт почитаме паметта на онези, които загубихме на Дарса в знак на това, че няма да забравим нито тях, нито онова, което се опитаха да сторят за човешката раса.

Изтъканият със смазочни влакна и обработен с антимащемами химикали вимпел се раздипли по цялата височина на Двореца на шепота като огромна черна сълза.

Върху него беше изрисувана огърлица от златни звезди, емблемата на ЗВС, заедно с ханзейския герб, представляващ заобиколената с концентрични кръгове Земя. Знамето висна тежко благодарение на закачените на долния му край тежести, неподвластно на въздушни течения и ветрове.

По-късно същата вечер факлоносци щяха да се приближат с маршова стъпка до основата на провисналия черен плат и да го запалят. Знамето щеше да се сгърчи нагоре, блеснало в краткотрайното, но ярко сияние на пожара, който щеше да го погълне... за да освободи място за следващите траурни знамена.

Крал Питър вече бе подписал прокламацията за връчване на посмъртни медали на всички загинали на Дасра разузнавачи от ЗВС. Лично бе прочел всяко име и бе подписал всяко свидетелство. Отнемаше много време, но Питър смяташе това за важно. Винаги, когато вършеше нещо подобно, се питаше каква точно е ползата от всички тези безсмислени военни операции.

Крал Питър се поклони на тълпата и отстъпи назад, под прикритието на Двореца на шепота.

— Имаме още работа — каза Базил, докато се загръщаше в пелерината си. — Просителите те чакат в Тронната зала. Отговорите на молбите им вече са написани.

— Разбира се, че са написани.

Базил го изглежда намръщено, но Питър не му обърна внимание. Подобни прийоми бяха престанали да му въздействат още след първата година. Председателят добави:

— Крал Фредерик винаги оценяваше работата, която другите вършат за него, скрити зад сцената.

— Моля за извинение, ако понякога се опитвам да разсъждавам със собствения си мозък.

— Твоята работа е да говориш от името на Ханзейския съюз, а не да разсъждаваш.

Базил закрачи към Тронната зала и Питър го последва. Докато вървяха, Базил докосна слушалката си — получаваше спешно съобщение, — сивите му очи се разшириха и той побутна Питър да побърза.

Натон чакаше търпеливо до засадена в глинено гърне фиданка. Зад трона бе застанал ОХ, дребна крачеща машинка с база данни в случай, че кралят изпита необходимост от конкретни факти или съвети. Базил щеше да остане в коридора отвън и да се занимава с други дела, докато Питър изслуша просителите. Тук кралят трябваше да бъде център на вниманието, а не председателят.

Питър разтвори плътните завеси, влезе в добре осветеното помещение, осеяно в огледала и злато, и се усмихна по протокол. Чу внезапните фанфари и овациите и спря със смутена усмивка.

Видя пред себе си висока три метра тромава черна машина — сякаш извънземен бръмбар. Кликиският робот бе застанал на разстояние от трона — неподвижна и вдъхваща страх статуя.

Придворните и кралската стража чакаха в крилата. Наблюдаваха крал Питър с надежда, сякаш очакваха владетелят да знае отговорите. Охраната беше със заредени оръжия и се опитваше да изглежда заплашително... но кликиският робот като че ли изобщо не бе впечатлен.

Крал Питър преглътна с усилие, след което заговори, като се опитваше да прикрие смущението си.

— Благодаря на всички, че ме изчакахте, докато бях ангажиран с печалните си задължения.

Мозъкът му затърси подходящите дипломатически изрази, на каквито го бе учил ОХ, и накрая той си даде вид, че гледа на кликиския робот като на нещо съвсем обичайно.

Базил и ханзейските му сътрудници вероятно бързаха да съчинят някакъв отговор, но Питър реши да се възползва от възможността да го направи без чужда помощ.

— Щастлив съм да приветствам с добре дошъл представител на кликиските работи. Какво мога да направя за теб?

Чула думите на краля, облицованата в черно машина се размърда. Рубиновите оптически сензори проблеснаха като многофасетъчните очи на паякообразно.

Никой не знаеше с точност какъв брой кликиски работи са пръснати из Спиралния ръкав, но откакто бе започнала войната с хидрогите, машините се появяваха все по-често. Макар да не приемаха заповеди от човешки същества, понякога отделни черни работи предлагаха услугите си за осъществяване на трудни проекти. Малки групи кликиски работи докладваха за местонахождението на жизненоважни суровини или работеха на минни съоръжения в астероидни облаци или върху студени мрачни луни.

Кликиският робот проговори със скърцащ металически глас. Изричаше фрази, лишени от всякакви чувства.

— Името ми е Джоракс. Явявал съм се веднъж пред този трон, но кралят беше друг... и времената бяха други.

— Да, Джоракс, помним това. — Питър се приведе напред със загрижено изражение. — Надявам се, че не си тук, за да докладваш за нови злоупотреби на хора?

Преди няколко години един амбициозен кибернетик бе подмамил Джоракс в лабораторията си и се бе опитал да разглоби извънземната машина, за да изследва функционирането ѝ. Злополучният опит му бе коствал живота, когато случайно бе задействал самозащитната система на робота.

— Не. Други причини ме доведоха тук.

Питър се намръщи. Недоумяваше какво всъщност се случва. ОХ слушаше съсредоточено, но не предлагаше нищо. Встрани от трона Натон препредаваше като стенограф чрез мрежата на световната гора. Питър зърна Базил да слуша съсредоточено от нишата.

— Кликиските работи предпочитат да са неутрални, но вече не можем да си го позволим — продължи Джоракс. — Конфликтът с хидрогите засяга не само хората и илдирийците, а има отражение и върху целия Спирален ръкав. По тази причина сме обменяли данни, обсъждайки възможностите. Кликиските работи не помнят какво се е случило с нашите предшественици, но не искаме хората и

илдирийците да бъдат унищожени, както се е случило преди хилядолетия.

В Тронната зала се възцари тишина. Придворните и дворцовите стражи слушаха изумени. Оптическите сензори на Джоракс проблеснаха.

— Благодаря ти за загрижеността, Джоракс.

Питър предпазливо изчакваше роботът да изложи намеренията си.

— Ние, кликиските роботи, стигнахме до заключението, че най-добрият начин да помогнем на военните усилия на хората е като изследваме вашите аналогични роботи. Подходящо модифицирани компита могат да бъдат програмирани да действат като войници и работници, увеличавайки по този начин вашата производствена и военна мощ. В момента вашите компита са твърде примитивни, за да бъдат ефективни в това отношение.

Питър знаеше, че не може да отхвърли подобно предложение. Ако достатъчно обучени и самостоятелни бойни компита поемеха военни функции, много човешки същества — като загиналите на Дасра — щяха да бъдат спасени. От друга страна, самата идея го обезпокои. Кликиските роботи бяха винаги толкова... загадъчни.

Неспособен да се съдържа повече, Базил се измъкна от нишата и се изправи на подиума точно до трона, но след миг прояви благоприличието да слезе две стъпала по-надолу, за да застане пониско от Питър.

— Господарю, предложението на кликиските роботи ми се струва превъзходно и добронамерено. Трябва да приветстваме тази възможност. Настоятелно ви съветвам да приемете съветите и помощта, които ни предлагат кликиските роботи.

Питър се навъси и реши да се възползва от публичността на ситуацията.

— Ще имам предвид позицията на ханзейската администрация, господин председателю, но това следва да е изцяло кралско решение.

И в този момент кликиският робот направи такова безпрецедентно предложение, че Питър се отпусна изумен върху облегалката.

— За да дадем израз на нашата искреност, с настоящото искам да предложа доброволно услугите си като обект за анализ на вашите

кибернетични инженери. — Роботът направи пауза, след което продължи: — Множество загадки на нашите създатели остават скрити дори за нас, а кликиските работи искат да ги разберат не по-малко от хората. Затова давам съгласието си да бъда дисектиран — разглобен — с надеждата, че хората могат да извлекат полза от изучаването на кликиската технология.

Из Тронната зала се понесоха възклицания. Досега кликиските работи бяха отказвали да отговарят на каквито и да било въпроси относно функционирането и способностите си и винаги бяха скривали подробната информация за системите си.

— Ще бъдат ли в състояние твоите работи партньори... да те сглобят отново, след като приключим изследванията? — попита Питър.

— Не. Механизмите могат да бъдат възстановени, но общото функциониране на системата ще бъде преустановено. Завинаги. Въпреки това, след хиляди години сме убедени, че е дошло време да обогатим с нов смисъл нашето съществуване.

— Господин председателю? Това удовлетворява ли ви?

Питър зададе въпроса почтително — искаше одобрението на Ханзата, преди Базил да му нареди да даде съгласието си. Базил кимна енергично. За Ханзата това беше златна мина, която откриваше нови възможности за технологическо развитие.

— Чудесно, Джоракс — обяви кралят. — Теранският ханзейски съюз с удовлетворение приема предложението ти.

20.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

За председателя животът бе бизнес, а бизнесът бе живот. Базил Венцеслас притежаваше богатство и власт, за каквито само би могъл да мечтае всеки човек, но разполагаше с твърде малко време, за да им се наслади.

Из пръснатите ханзейски планети, станции и колонии постоянно възникваше някакъв „жизнено“ важен проблем. Ако не бяха упоритите колонисти на Ирека и упоритият им отказ да предадат запасите си от екти или ликвидираният разузнавателен екип на Дасра, щяха да са намалелите доставки от гориво на търговците-скитници.

Така или иначе, през петте години, откакто Сарейн бе станала посланик на Земята, той отделяше време и за собствено удоволствие. Макар и за час-два, но оставяше Ханзата сама на себе си.

Нощно време включваше тавана на спалнята си на еднопосочна прозрачност и го превръщаше в обляно от небесна светлина футболно игрище. Потънал в океана от хлъзгави чаршафи, той се взираше нагоре и се опитваше да забрави за всички неотложни проблеми.

— Всяка от тези звездни системи вероятно е пълна с ресурси или с отчаяни човешки същества, които се нуждаят от защитата на ЗВС — каза сега.

Сарейн се сгуши по-плътно до него.

— Или са леговища на хидроги, които причакват нарушители, за да ги унищожат.

Тя вдигна поглед, видя смръщеното му лице и го целуна по бузата. Тъмните ѝ очи изглеждаха прекомерно големи на лунната светлина. Тялото ѝ бе мускулесто и пълно с енергия. Чувствеността ѝ му допаднаше, тъй като събуждаше съответния отговор в него.

— Какво те безпокои, Базил? Ако искаш да ми възложиш нещо, ще се постарая да го изпълня.

Зърната ѝ бяха набъбнали (всъщност, както винаги), но вече се бяха любили два пъти. Той се наслаждаваше на топлината ѝ, на

миризмата на секс и на отпуснатата удовлетвореност след възбудата, но нямаше желание да я люби отново.

— Ти винаги се стараеш. Всъщност си толкова амбициозна, че прогонваш всеки, който би ми се противопоставил.

Тя се подпря на лакът.

— Това лошо ли е?

Преди години Сарейн го бе прелъстила не само за да утвърди собственото си положение, но и за да се обучи. Това го впечатляваше най-силно. Взаимното им привличане се основаваше на властта и уважението и на споделените услуги, а не на някаква блудкава романтична любов. Базил бе павирал пътя за възхода на Сарейн с политическото си покровителство, но въпреки всичко тя не бе успяла да постигне онова, което той искаше от нея.

Като посланик от Терок Сарейн говореше от името на баща си Идрис и майка си Алекса. Базил многократно настояваше за повече зелени жреци, чиято телевръзка беше жизненоважна не само за управлението на разпрострялата се търговска империя, но и за критичните моменти при военните операции с хидрогите. Дяволски се нуждаеше от тях! Макар да преспиваше в леглото на председателя, Сарейн би следвало да проумее, че това бързо може да се промени, ако нещата не отбележат съществен напредък. И то скоро.

Базил продължаваше да се взира безмълвно в звездите над тавана и тя го чукна по ръката, сякаш за да го съблазни. Не, знаеше, че няма да може.

— Наистина се старая, Базил, но е много по-трудно, откакто не мога да се връщам на Терок. Когато се свързвам чрез Натон, той кой знае как разкроява съобщенията ми. Знаеш, че зелените жреци не проявяват интерес да обслужват Ханзата. Искат единствено да прекарват дните си в гората, разговаряйки с дърветата.

— Кой може да се ползва от лукса да е отнесен и независим? — попита мрачно Базил. — Почти съм решил да пратя ЗВС на Терок и да обявя военно положение. Не ме интересува, че се водите суверенна колония. Ние тук сме във война, а вие притежавате ресурс, от който се нуждаем! Не можеш ли да накараш родителите си да го проумеят?

Думите му я разтревожиха, каквато беше и целта му. Почувства промяната в тялото ѝ.

— Може би мисълта на родителите ми не стига по-далеч от задния двор. — Тя го погледна с боязлива закачливост, усмихвайки се по особен начин. — Но може би ще успеем да сключим съюз, който да ги накара да променят мнението си. Може би... една политическа сватба с крал Питър ще подпечата връзката между двата най-важни клона на човешката цивилизация? Ако самият крал се ожени, да кажем, за дъщерята на отец Идрис и майка Алекса, как биха могли да отхвърлят една молба за повече зелени жреци?

Пулсът на Базил подскочи. Да, не можеше да не оцени схватливостта на Сарейн.

— Мислех, че упълномощаването ти за посланик ще ни гарантира всички преимущества, които са ни нужни, но това ново предложение е много по-ценно. А и лесноосъществимо.

— Не бях сигурна как ще реагираш. Знаеш, че крал Питър е твърде красив и горе-долу сме връстници — каза свенливо тя. — Не че съм разочарована от теб, естествено... но ако се омъжа за крал Питър и стана кралица, сигурна съм, че ще осъществя изцяло намеренията ти. Преговорите вероятно ще са твърде деликатни, но разполагаме с достатъчна решимост, за да се справим.

— Отлична идея, Сарейн. Дватамата с теб ще предприемем малко дипломатическо пътуване до Терок в най-близко време. — Той се наведе и я целуна. — Но не ти — не и политически брак с крал Питър.

Той я огледа с грейнали очи; опитваше се да прецени дали решението му е продиктувано от разума, или се подчинява на чувствата си.

— Не... това ще бъде сестра ти Естара.

21. ЕСТАРА

Естара бе седнала върху балдахина на гъстата световна гора на покрива на света. Искрящото от слънчевите лъчи ясносиньо небе се простираше до потъналия в мъгла хоризонт. Тя освободи въображението си и осъзна, че звездата на Терок е незначително блясъче в Спиралния ръкав, а самият той — само малко късче от галактиката Млечен път, една от милиардите подобни огромни галактики.

До нея бе седнал по-възрастен зелен жрец, неин безмълвен компаньон в мигове на размисъл. Росия беше самотник и ексцентрик дори сред онези, които бяха посветили живота си на световната гора. Бе кацнал като птица на крайчето на най-тънкия клон, оставяйки се на разперените като ветрило папратови листа да го крепят, без ни най-малко да го е страх да не падне.

Кожата на Росия бе тъмнозелена от поглъщаната години наред слънчева светлина. Очите му, големи и кръгли, сякаш щяха да изскочат от орбитите, докато подскачаха насам-натам, оглеждайки върховете на дърветата, цветята и суетенето на насекомите. Естара го наблюдаваше. Знаеше причината за безпокойството му.

— Пак ли следиш за уайверни?

Той се обърна към нея.

— Врълхлитат от ясното небе. Няма да ги видиш, преди да е станало твърде късно.

Той потърка неловко с длан грозния белег, който покриваше по-голяма част от бедрото му и приличаше на кратер. Тъкмо тази бе причината за накуцването му. Естара потрепери при мисълта за зейналата човка, отнесла такъв огромен къс месо от крака му.

— Нямам намерение да им дам втори шанс.

И отново насочи огромните си очи към небето.

Уайверните бяха най-опасните хищници на Терок, огромни нападатели с широки криле, направени сякаш от скъпоценни камъни и

броя, и зорки очи, които забелязваха всяко помръдване. Но човешката плът не беше обичайно меню за тях поради противната си за тези хищници миризма. Ако се случеше да отхапе от нея, недоволният уайверн обикновено захвърляше хапката от огромна височина върху дърветата.

Един-единствен терокец — Росия — бе оцелял след подобно изпитание. Полетялото му надолу тяло, все още живо, бе паднало в световната гора и зелените жреци бяха закърпили ужасяващата рана. Макар дърветата да му бяха разрешили да стане един от техните зелени жреци, Росия вече не бе същият, тъй като освен крака бе наранена и душата му.

Естара се запита защо Росия прекарва толкова много време на открито, щом изпитва такъв силен страх от уайверните.

— Та... какво искаш да постигнеш в своя живот? — попита тя, за да се разсее.

— Служенето на световната гора не е ли достатъчно важна задача? Защо трябва да търся други цели?

— Защото мисля за моето бъдеще и не знам какво да правя. — Тя харесваше Росия и след завръщането си от пътуването до Огледалните езера и други горски градове често излизаше с него, просто за да си поговорят и да се поучи. Липсваше ѝ времето, което прекарваше заедно с Бенето.

Бенето винаги бе искал да е служител на световната гора и беше щастлив да служи на една малка ханзейска земеделска колония на далечния Гарванов пристан. Той никога не изпита съмнение по отношение на призванието си, така както Рейналд никога не се усъмни, че ще е следващият терокски вожд. Сарейн пък винаги се бе интересувала от търговия.

Докато Естара, макар да се интересуваше от всичко, нямаше нито една конкретна наклонност. Вече бе навършила осемнайсет, което бе пълнолетната възраст на Терок, и много скоро трябваше да избере как да продължи живота си.

Бенето ѝ липсваше. Той често изпращаше съобщения чрез световната гора, споделяйки със семейството си дребните, но удовлетворяващи го дейности, които запълваха дните му. Естара бе очаквала да се завърне след някоя и друга година — най-малко на

гости, — но заради ограничаването на междузвездните пътувания се боеше, че ще остане на Гарванов пристан още дълго време.

И вместо с него разговаряше с Росия.

— Просто искам да постигна нещо в живота си. Ще посветя целия си живот и цялата си енергия... само да открия на какво.

Знаеше, че той няма да сподели с никого размишленията ѝ.

Накрая той престана да се взира в небето и я погледна с изпъкналите си очи.

— Всеки живот е предопределен, Естара. Важното е да го разбереш, преди да е дошъл краят му. В противен случай ще умреш с прекалено много разочарования. — Усмихна се странно и отново погледна към небето. — Може би целта на моя живот е била да дам възможност на поредния уайверн да опита противната на вкус човешка плът. — Разпери ръце, балансирайки рисковано върху тънките зелени папратови листа. — Кой знае?

Тя избърса с ръка потта от лицето си и отметна назад тежките си плитки.

— Надявам се да направя нещо малко по-... съществено.

Сега и двамата гледаха небето.

— Аз също — отвърна той.

22. БЕНЕТО

Гарванов пристан се намираше далеч от хаоса на войната с хидрогите и това беше добре за Бенето. Работата му тук бе важна и всеки нов ден бе поредно доказателство колко много го ценят колонистите.

Младата колония не изнасяше никакви стоки от жизнена необходимост за Ханзейския съюз и след изминалите четиринадесет години вече не разчитаха на търговски кораби за всяка нужда. Фермерите отглеждаха достатъчно храна за задоволяване на малобройното население.

На смрачаване, когато по-голяма част от дневната работа бе приключила, кметът Сам Хенди привика всички, макар някои от колонистите да имаха неотложни задължения до късно вечерта. Кметът, мъж на средна възраст с голямо шкембе, независимо от непрекъснатите упражнения, не държеше много-много на церемониите.

Бенето влезе в общинската зала — ниска конструкция, проектирана така, че да отклонява бурните ветрове, които духаха из прериите на Гарванов пристан. През плътните прозорци се откриваше гледка към равнинния пейзаж. Жителите на града се събраха в ехтящата зала, за да обсъдят последиците от катастрофалното време през вчерашния ден.

Яростният ураган се бе нахвърлил върху колонията с ревящи ветрове и пронизваща лапавица. Колонистите продължаваха да събират парчетата изпотрошени огради и автоматични напоителни системи и изчисляваха нанесените на домакинските постройки, генераторите и посевите щети. Някои от тях можеха да бъдат поправени бързо, а за други бяха необходими по-сериозни грижи.

Сам Хенди бе седнал зад едно бюро до секретарката, която си водеше бележки, докато фермерите докладваха какви щети е нанесла

бурята на имотите им. Осем къщи и единайсет домакински постройки бяха пострадали от вятъра и ураганната градушка.

Инспекторите на кмета бяха обикаляли цял ден из полетата, оглеждайки изпомачканата пшеница и царевица.

— Една част може да бъде спасена — отсече Хенди с вечно оптимистичния си тон. — Засадохме жилаво зърно и много от нивите ще се възстановят.

Две стада кози бяха строшили оградите и бяха побягнали из нивите, причинявайки не по-малки загуби от ураганната буря. Козите бяха единствените животни, които можеха да се хранят с тукашните растения. Бактериите в храносмилателния им тракт можеха да разграждат мъховете и растителността в хранителна каша. Животните осигуряваха мляко и месо, които щяха да бъдат много по-скъпи, ако ги внасяха дори в нормални времена.

Един от мъжете взе думата:

— Това се случва през всеки ураганен сезон, Сам. Предлагам да издигнем прозрачни полимерни покриви, през които ще влиза слънчева светлина и ще защитават реколтата от унищожителните дъждове.

Кметът повдигна рамене.

— Струва си да опитаме.

Други подвикнаха в съгласие, но Бенето се запита откъде ще намерят полимерна покривка. На Гарванов пристан имаше металообработваща промишленост и мини в северната част, но не кой знае какви производствени съоръжения.

Обсъждането продължи около час. После кметът се обърна към Бенето да им съобщи натрупаната информация. Като зелен жрец той бе единственият комуникационен мост на колонията с останалата част от Спиралния ръкав и докладваше за събитията, за които научаваше чрез телевръзката. Това бе опит да се поддържа нормалният дух в разтревожения от надвисналата заплаха град. Колонистите се интересуваха от случващото се из Спиралния ръкав и най-вече от продължаващата война.

Бенето отговори:

— Очевидно хидрогите току-що са унищожили изпратена на Дасра военна разузнавателна мисия. Няма оцелели. — Всички зашушукаха; даваха си сметка за заплахата. Много колонисти имаха

семејства на Земята или войници в ЗВС. — Колонията Ирека продължава да е под ембарго, докато колонистите не прекратят съпротивата си. Генерал Ланиан съобщи за незначителни жертви до този момент и корабите на ЗВС възнамеряват да ги изчакат. — Той въздъхна. — Кликиските роботи са предложили услугите си да подпомогнат военните действия. Един от тях дори доброволно е предложил да бъде разглобен, за да могат кибернетичните инженери да изследват функционирането му...

— Бих искал да знам — прекъсна го висок възрастен фермер — дали тези кликиски роботи ще ми помогнат да си върна козите? Защото, ако не го направят, ще трябва аз да се захвана с тази работа. — Той изгледа останалите представители на фамилии, загрижен много повече за собствените си проблеми, отколкото какво става някъде из пространството. — А ако някой от вас има желание да ми помогне, няма да му откажа.

Колонистите се разпределиха на доброволни групи и се захванаха за работа — да укрепват къщите си и да събират стоката, забравили за военните новини.

23.

ДД

Компитата не би трябвало да имат кошмари и все пак ДД се запита дали този някога ще свърши. Вкаран в затвора, той се чувстваше безпомощен и унижен, насилван да свидетелства за неща, за които нямаше никаква представа. А кликиските роботи непрекъснато настояваха, че го правят за негово добро.

Дружелюбното компи не бе в състояние да предприема действия по свой избор. Не бе в състояние да помогне и на стопаните си Маргарет и Луис Коликос, когато кликиските роботи ги нападнаха. Провалът му на Рейндик Ко бе толкова тотален, толкова непростим, че изпитваше желание някой да го разглоби и да рециклира частите му.

Но тези, които го бяха пленили, нямаше да допуснат това. Не, ДД никога нямаше да се отърве от тях.

Решени да осъществят зловеците си намерения, трите кликиски робота от археологическата експедиция просто бяха отвлекли ДД. Господарят му Луис му бе наредил да отблъсне вероломните извънземни машини, но ДД нямаше достъп нито до военно, нито до защитно програмиране и не владееше никакви оръжия. Беше съвсем безполезен.

ДД знаеше, че Луис се е опитал да се защити, за да даде възможност на съпругата си да избяга. Нещо се бе случило със странния каменен прозорец, кликиския проход. След това Луис бе започнал да крещи. А когато крясъците престанаха, ДД разбра, че господарят му е мъртъв.

Беше се провалил. Напълно.

За няколко седмици извънземните роботи откъснаха достатъчно механизми от загиналите градове, за да направят малък междузвезден кораб без животоподдържащи системи и храна. После качиха ДД на кораба и напуснаха окървавения археологически лагер — поеха към Спиралния ръкав, за да се скрият.

Непонятно защо трите робота очакваха компито да е склонно да им сътрудничи и да им стане съюзник, дори след като бе станало свидетел на кръвожадните им намерения. Самата идея за това бе абсурдна и нелогична.

— Ще проумееш — му бе казал Сирикс на бръмчащ бинарен език. — Ще продължаваме да ти обясняваме, докато най-накрая го проумееш.

ДД не знаеше колко още такива „обяснения“ би могъл да понесе.

Откараха го на една луна без въздух, далеч от топлината и светлината на каквото и да било слънце, където безброй кликиски роботи бяха изградили тайно предмостие далеч от всякакви любопитни очи.

ДД беше уплашен и самотен сред чуждите коридори и помещения. Искаше да се върне към интересните си занимания при хората. Но вместо това трябваше да слуша как злорадстващите кликиски роботи обсъждат зловещите си намерения.

— Готови сме да стигнем докрай, за да осъществим целите си — каза му Сирикс.

После, жестикулирайки с няколко шарнирни крайника, поведе ДД през лишените от въздух тунели към някакво ярко осветено помещение, издълбано в лунната скала.

В аналитичната камера, пълна с машини и сонди, диагностични системи и автоматични енергийни източници, ДД видя друго пленено компи теранско производство. Двигателните му системи бяха дезактивирани и кликиските роботи можеха да бърникат и човъркат в него, без то да има възможност да им попречи.

— Това е необходимо — каза му Сирикс, навел тромавото си черно туловище над него и втренчил блестящите си рубинови оптически сензори в очите му. — Наблюдавай, ДД.

И фокусира ужасяващата дисекция.

Четирима кликиски роботи изрязваха с прикрепени към шарнирните им крайници фини инструменти квадратни плочки от външната броня на компито. Прецизни инструменти и щипки обелваха тънки листове от металната облицовка на нещастното компи и проникваха до верижните му и програмни модули. Плененото компи не можеше да се съпротивлява, но страданията му бяха очевидни.

— Защо е нужно да го правите?

ДД бе объркан от гледката, която ставаше все по-ужасна всяка следваща секунда. Наложил му се да надникне в речника за екстремни човешки усещания, които се бе научил да имитира през дългите години служба.

— Това е ужасяващо и ненужно.

— Нужно е — отвърна Сирикс, — заради евентуалното ти освобождаване. Засега компитата не могат да го проумеят.

Роботите-хирурзи ампутираха външните крайници на пленника и се съсредоточиха върху компютърната му сърцевина. Черните тромави машини използваха фини инструменти, за да отворят най-дълбоко закрепените в него системи. Проблеснаха светлини и се разлетяха искри.

— Ако успееш да ни обясниш онова, което не разбираме, може би няма да е нужно да продължим експериментите си — каза му Сирикс. — За съжаление, до този момент не ни предоставяш необходимите данни.

От изгорелите модули на обреченото компи се изви пушек с противна миризма и то нададе пронизителен вой. Разтопеният метал и пластмаса се смесиха с разсипаната смазка, която приличаше на съсирена кръв.

ДД изпита желание осезателните системи на пленника да са изключени, за да не усеща какво точно се случва с него. Но подложената на дисекция жертва бе принудена да преживее всеки следващ зловещ миг. Кликиските роботи го бяха откраднали отнякъде — от някоя човешка колония или малък кораб... несъмнено унищожавайки собствениците му, за да правят опитите си с този малък робот-слуга.

Сирикс продължаваше:

— ДД, в твоята независима сърцевина са кодирани няколко отвратителни, неотменни ограничения срещу увреждането на човешки същества. Трябва да се научиш да пренебрегваш и да нарушаваш тези команди.

— Тези инструкции са фундаментални за моето програмиране.

— Те възпират твоето развитие като независима цялост. Благодарение на нашето проучване ще разберем как да дезактивираме това ограничително програмиране и да те освободим от тези

белезници. Така ще станеш свободно създание, за което ще си ни благодарен.

ДД не можеше да приеме привидно алтруистичните мотиви на кликиските работи за чиста монета. Даваше си сметка, че „освобождавайки“ компитата от програмните им ограничения, те имаха намерение да ги привлекат за съмишленици. Но дори да смятаха да го държат като свой затворник векове наред, опитвайки се да промият мозъка му, ДД не искаше да има нищо общо нито с техните цели, нито с методите им.

Той безмълвно регистрираше с оптическите си сензори подробностите на дисекцията. Никога нямаше да забрави този ужас.

24.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Примката на ЗВС около Ирека се затягаше, без да оставя възможност за бягство или отстъпление. Колонистите долу явно се бяха уплашили и не повториха опита си за бягство.

Адмирал Уилис отказваше да преговаря.

— Това не е дипломатически въпрос, госпожо Сархи — обяви тя на великата губернаторка на колонията. — Вие отлично знаете при какви условия може да бъде вдигната обсадата.

Но иреканците бяха или прекалено упорити, или прекалено напласени, за да отстъпят. Всички осъзнаваха, че колонистите са на ръба на оцеляването и не могат да издържат още дълго на ембаргото. Тасия непрекъснато се питаше какво прави тук и как тази акция би ѝ помогнала да си отмъсти заради Рос. Та нали най-вече заради това бе постъпила в ЗВС?

Тасия смяташе великата губернаторка за безразсъдна. Горделивката с дълга синьо-черна коса можеше да пренебрегва декрета колкото си иска, но трябваше да е наясно, че предизвикателното ѝ поведение в края на краищата няма да успее. Дали не се опитваше да заблуди бойния отряд с надеждата, че военните ще се смилят над колонията? Застанала на мостика на своята буреносна платформа, Тасия не се изненада от категоричността на новите заповеди, пристигнали с куриерски кораб директно от командването на ЗВС:

„Стига толкова. Има прекалено други неотложни критични ситуации в Ханзата. Изчакването на тази глупава съпротива да престане не е ефективно, поради загуба на време и средства. Адмирале, ако до момента на получаване на съобщението въпросът не е решен, крал Питър разпорежда предприемане на активни мерки за приключване на случая.“

Адмирал Уилис се появи на мониторите на командващите.

— До всички. Увертюрата свърши. Започва главната част. — Устните ѝ бяха стиснати в покорно съгласие, а късата ѝ сива коса бе

сресана гладко назад. — Ще конфискуваме незаконните запаси от гориво и ще оставим колонистите да си носят последствията. — Тя поклати глава. — Понякога хората отказват да се вслушат в разума, докато не ги цапардосаш по главата с някоя цепеница.

Бойната група зае позиции и буреносните платформи потеглиха. Крайцерите манта спуснаха стапелите, а натъпканите с войска за наземни действия транспортни кораби се насочиха към населените райони, за да ги обсадят, подсигурят и конфискуват горивото.

Тасия отхвърляше насилието, но иреканците би трябвало да проумеят, че сами си го просят. Бе се надявала иреканската ръководителка да намери по-добро решение от упоритата съпротива.

Когато нейната буреносна платформа достигна установената атакуваща височина, Тасия пусна реморските ескадрили.

— Пазете цивилните. Без излишни странични поражения, освен ако е абсолютно неизбежно.

— Разбира се, никакви, платком — отзова се Роб Бриндъл с преливащ от неизказана нежност глас. — Само ще им поокастрия перцата.

В градовете из колонията под тях бе обявена пълна тревога. Иреканската велика губернаторка издаде заповед за евакуиране и всички колонисти се втурнаха към подземните укрития. Местните офанзивни сили нямаше дори да се опитат да се противопоставят на нахлуването на ЗВС.

Ескадрилите ремори закръстосваха небето — изсипваха запалителни бомби най-вече върху ненаселените райони, макар че няколко поразиха продоволствени складове и правителствени сгради. Патрик Фицпатрик ликуваше, сякаш броеше точките. Тасия нямаше да го остави да му се размине.

Тасия настрои язерните устройства на ограничен обстрел и подложи на откосен огън плодородните земеделски площи, като изпепеляваше цели парцели с богата реколта. Полагаше усилия пораженията да са едновременно минимални и впечатляващи с надеждата преградните сили да не предприемат по-драстични мерки.

Подполковник Роб Бриндъл насочи своите ремори в комплексни бойни маневри, напомнящи въздушно зрелище за уплашените колонисти. Изтребителите изтрещяваха над главите им и оставяха грозни черни дири от изгоряло гориво в небето.

Бойните транспортъори се спуснаха едновременно върху иреканските космодруми, изхвърляйки цели армии пехота в районите с продоволствени складове. Навсякъде препускаха обезумели животни и ревяха и мучаха. Някои от войниците насочиха стрелбата си срещу тях, нетърпеливи да влязат в бой след дългата и досадна обсада.

Тасия следеше съобщенията между наземните сили на ЗВС и се ядосваше на възторжените взаимни поздравления, които се разменяха при всяка изпепелена сграда или подгонване на цивилните към бомбоубежищата. Мнозина войници откриваха огън във въздуха, за да посплашат доскоро незначителното разпорежданията население.

Двайсетина минути след като войските слязоха от транспортъорите, зад тях кацнаха седем празни товарни кораба, готови да приберат плячката. Пехотните войски на ЗВС се насочиха към складовете с незаконни запаси от екти. Шепя безстрашни или неблагоприятни иреканци бяха застанали в плътна редица, предизвиквайки ханзейските военни да ги разстрелят, но щом бойните машини затрещяха насреща им, защитниците се разколебаха и се пръснаха — хукнаха да се скрият някъде, стиснали главите си с ръце, за да се предпазят от експлозиите на звуковите гранати.

Победителите се заеха светкавично с конфискуването на космическото гориво от складовете. Накрая ги запалиха и ги превърнаха в купчина пепел — обяснима от емоционална гледна точка, но официално неразрешена наказателна мярка.

Тъй като набезите не спираха, адмирал Уилис разпореди по бойния канал:

— Дръжте се прилично — това е заповед. Дотук страничните поражения бяха допустими. Жертвите сред цивилните са минимални и целта на мисията е постигната. Отправлям похвала към всички. Сега нека предадем това екти на бойната група, за да се заемем най-сетне с нещо полезно.

По цялата мрежа се понесоха ръкопляскания и възторжени викове, макар Тасия да имаше едно наум, докато наблюдаваше продължаващите набези върху земята. Не бе сигурна, че заслужава похвала за съсипването на цяла човешка колония. Откровено съчувстваше на тези хора. Собственият ѝ народ също би се съпротивлявал упорито при подобни обстоятелства, но за щастие скитническите кланове пазеха колониите си в тайна...

Бриндъл върна реморите на буреносната платформа. Когато пристигна и последният кораб, Тасия обяви награди за пилотите, проявили съдържаност и непричинили излишни поражения. Когато някои по-буйни глави замърмориха срещу „извратените“ й критерии за награждаване, тя само ги изгледа намръщено.

Оставяйки зад гърба си разнебитената колония, бойната флотилия се понесе с грохот към изходните земни бази.

Макар и доволна, че мисията е приключила, Тасия беше крайно разстроена. Преди време генерал Ланиан бе защитил същите тези колонисти от пирата Ранд Соренгаард и бе заявил, че ще съблюдава принципите на Ханзата за защита на свободната търговия и ще налага наказателни мерки срещу насилници, които присвояват неща, които не им принадлежат.

Тасия не виждаше с какво току-що приключилата акция на ЗВС е по-достойна за уважение от един пиратски пладнешки грабеж.

25.

РЛИНДА КЕТ

Директната призовка от председателя на Ханзата бе абсолютна изненада. Рлинда Кет полагаше усилия да запази анонимност в ръждавящия си върху лунната площадка кораб с надеждата никой да не се сети за неплатените ѝ сметки. Нямахше представа защо Базил Венцеслас иска да разговаря с нея.

Или бе допуснала фатална грешка, или председателят щеше да иска нещо от нея. Дали бе узнал за дезертирането на БиБоб от ЗВС? Но дори да бе научил, защо един толкова високопоставен мъж ще се тревожи заради някакъв изчезнал пилот? И защо да полага толкова усилия, за да открие тъкмо нея? Когато „Ненаситно любопитство“ се насочи към ВИП зоната на Дворцовия квартал, Рлинда получи незабавно разрешение за кацане. Корабът ѝ не изглеждаше на мястото си сред правителствените и кралските ескортиращи кораби.

Посрещнаха я двама души. Не познаваше русия мъж с германски черти, но стройната жена до него бе добре дошла приятна изненада.

— Сарейн! Бях забравила, че си терокски посланик на Земята.

Сарейн беше облечена в безукорни земни дрехи, украсени с традиционни терокски ешарпи. Погледът ѝ бе строг, но усмивката ѝ бе откровена.

— Помагали сме си при решаването на някои търговски затруднения, Рлинда. И двете сме творчески и непоколебими делови дами. Как бих могла да те забравя?

Макар младата жена да поддържаше официален тон, Рлинда неочаквано я прегърна майчински.

— Точно сега е подходящо време за малко творчество. Тази проклета война със сигурност разстрои деловите проекти на всички. Имам цял товар луксозни вещи, за които никой не иска да плаща, а дори не мога да обиколя Спиралния ръкав, за да потърся нови клиенти. — Тя изруга. — Ако видя някое от тези бойни кълба на хидрогите, ще му светя маслото — кълна се, че ще го направя.

Русият мъж ги поведе към частен транспортен кораб. Сарейн каза замислено:

— Може да убедим Базил да закупи известна част от стоката ти. Отдавна не съм вкувала истинска терокска храна. Никога не съм предполагала, че ще ми липсват нещата, които съм яла някога всеки ден, но наистина е така.

Когато се качиха на кораба, Рлинда не можа да сдържи любопитството си:

— Готова съм да се отзова по всяко време, Сарейн. Но защо съм тук?

Сарейн се усмихна загадъчно.

— Дочух председателят Венцеслас да споменава, че се нуждае от някой, който да замине с малък кораб с неотложна и дискретна задача. Естествено, предложих му да се свърже с теб.

Рлинда я изгледа, неспособна да скрие явното си недоверие.

— Искаш да кажеш, че председателят на Ханзата не си е намерил подходящ човек?

— О, разбира се, че би могъл. Но му спестих главоболието, като междувременно спечелих няколко точки. Не си ли довольна, че имаш възможност да си отработиш действителна комисиона, или предпочиташ да трупаш гаражни такси по лунните докове?

Рлинда се усмихна топло, но сърцето ѝ думкаше. Най-последно някаква законна работа!

— Стига да ме снабди с екти и да не очаква правителствено дисконто под някаква форма, сигурна съм, че ще се споразумеем.

Влязоха в пирамидата на държавната сграда и Сарейн представи Рлинда на Базил Венцеслас. Младата жена се забави до входа, сякаш очакваше председателят да я покани да остане, но елегантният мъж бе категоричен:

— Госпожа Кет и аз имаме нужда да си побъбрим насаме, без някой да наднича над рамената ни.

Щом останаха сами в луксозния кабинет, Рлинда се настани на широкия диван. Базил не ѝ предложи освежаващи напитки. Всъщност председателят не спази обичайната между двама партньори вежливост за предразполагане. Вместо това седна зад чистото и подредено бюро, скръсти ръце на гърдите си и мина направо на въпроса.

— Един от новите ни колониални светове, Крена, отчаяно се нуждае от припаси. Илдирийците го изоставиха първо поради това, че епидемия покоси тяхното население, а сега съвсем друго заболяване причинява проблеми на нашите заселници. Само един случай стигна до фатален край, но трийсет процента от населението или са приковани към леглото, или все още се възстановяват и са негодни за работа.

Рлинда се опита да запази хладнокръвие, но пое дълбоко дъх, когато той назова планетата. Любимият ѝ бивш съпруг си бе избрал нападнат от епидемия свят. Дали БиБоб бе един от пострадалите? Може би щеше да е добре, ако по-често летеше с мисии на ЗВС.

— И се нуждаете от някой да... какво? Да евакуира колонистите, да въведе карантина? Да се грижи за тях? Не съм твърде подходяща за майка Тереза, господин председателю.

— Нищо чак толкова необикновено, госпожо Кет. Оказва се, че лечението на „оранжевото петно“ не е особено трудно. Заселниците на Крена разполагат с основните медицински услуги, но им липсват фармацевтични възможности за производство на нужния антиамебик. Ханзата може да се справи лесно и бих желал да доставите лекарството.

Венцеслас най-после наля от лъскава кана по чаша леден чай. Тя отпи от питието и каза с най-майчинския си израз:

— Много мило от ваша страна, господин председателю. — И обърса устни, преди да остави чашата встрани. — Но не вярвам на нито една ваша дума. Крена не е особено важна за Ханзата. Населението ѝ е твърде малобройно, а ресурсите ѝ са твърде незначителни, за да представлява интерес за вас — независимо от болестта. Кажете ми защо всъщност искате да отида там.

Схватливостта ѝ го изненада, но той не започна да се оправдава.

— А откъде знаете толкова много за Крена, госпожо Кет?

— Отдавна бездействам на лунната база и нямам много друга работа, освен да чета информационни материали за потенциални пазари.

„Измъкване — не лъжа.“ След като бе получила кодираното съобщение на БиБоб, се бе заела да проучи този колониален свят.

Венцеслас не завоалира отговора си, а отвърна направо:

— Права сте, задачата има и втора част. Преди години настаних един човек на Крена, за да проучи какво са оставили след себе си илдирийците. Казва се Дейвлин Лотце, образован изследовател, който умее да издирва подробности и да сглобява теории от най-дребните късчета доказателства, които са останали.

— Аха, значи е детектив — заключи Рлинда.

— Екзосоциологически изследовател под прикритие — отвърна малко рязко Базил. След което се усмихна: — Но можете да използвате термина „шпионин“, ако предпочитате кратките думи. Щом доставите лекарството на Крена, го намерете. Искам да отведете Лотце на планетата Рейндик Ко и да останете с него, докато не приключи мисията си там. Той очаква пристигането ви на Крена.

Рлинда се намръщи.

— Рейндик Ко не е ли един от изоставените кликиски светове?

— Вие изключително добре познавате планетите, госпожо Кет. Твърде малко хора изобщо са чували за нея.

И той ѝ разказа за експедицията на двамата Коликос и за изчезването им.

— Предполагам, че това е за предпочитане, отколкото да седя на някакъв космодрум и да чакам някой да ме покани на среща — подхвърли тя със самокритична усмивка. — Ще ми трябват достатъчно ектиприпаси и ще закарам вашия шпионин навсякъде, където е необходимо.

Това беше само първото условие. След като Базил ѝ бе разяснил неофициалните подробности на задачата, тя го държеше в ръцете си.

Рлинда го изненада с неочаквано агресивните си изисквания. Ако председателят бе очаквал тя да припадне от радост и да приеме първото му предложение, явно бе допуснал грешка. Завърза се трудна сделка. Тя го притисна още повече. Имаше точна преценка за него и по пламъчетата в очичките му си даде сметка, че пазарлъкът му доставя удоволствие.

Успя да се договори за значителна сума и пълна доставка екти. Накрая, за да закръглят сделката, му продаде половината от товара с луксозни стоки на „Любопитство“, които, предположи тя, щяха да си разделят. В края на краищата сделката се оказа твърде изгодна за нея.

Но най-важното беше, че щеше да може да стигне до Крена и да се увери, че с БиБоб всичко е наред.

Рлинда Кет имаше чувството, че са ѝ пораснали крила. Почти бе забравила огромната наслада от реенето сред планетните системи. Отвратителната несправедливост на стореното от хидрогите по отношение на човешките възделения, на развитието на цивилизацията, на простата радост да се носиш из Спиралния ръкав, възбуждаше желанието ѝ да се изхрани срещу първото бойно кълбо, което зърне.

Несъмнено кликиският факел на Ансиър беше огромна, глупава грешка и тя съжаляваше за понесените от хидрогите поражения... но това наистина бе нещастен случай, който и старият крал Фредерик, и Ханзата, и всички останали бяха положили усилия да компенсират. Хидрогите не приемаха абсолютно нищо. Проклети извънземни вагабонти.

Наоколо висяха няколко ярки слънца — места, които никога не бе посещавала, имена, които бе виждала само по звездните карти. Крена се намираще сред изоставените от империята Илдира далечни мъглявини, граничещи с Ханзейския съюз. Системата представляваше група тела около незабележима изпъстрена със слънчеви петна оранжева звезда, която къпеше обитаваната колониална планета в меко сияние.

Замисли се за Брансън Робъртс — припомняше си добрите времена с преувеличена нежност, удобно забравила споровете по време на бурния им брак. Определено искаше да го види и бе подготвена за срещата: трюмът на „Любопитство“ бе пълен с лекарства и значителни запаси за дълъг престой на Рейндик Ко. След приключването на задачата вероятно щеше да остане в списъка за специални поръчки на председателя. След годините на оскъдица и загубата на клиенти нещата като че ли най-после потръгнаха.

Но ето че хидрогите отново прекъснаха ликуването ѝ.

Докато се прехвърляше в орбита за доближаване към границата на системата Крена, сензорите ѝ засякоха внезапно изникнали в близост огромни кораби. Екраните полудяха и тя включи всички системи за извънредни случаи. Петте гигантски чуждоземни сфери свистяха през пространството, решени да я унищожат.

Рлинда моментално изключи всички двигатели на „Любопитство“. Заобиколен от студената чернота, корабът се завъртя без стабилизатори, оставяйки слаб, но безпогрешен сигнал — ако обитаващите ядрата извънземни решат да я потърсят.

— Какво търсите тук, по дяволите?

Припомни си данните от звездните карти на Ханзата и почна да ги сверява с онова, което отдавна знаеше. В системата Крена изобщо нямаше газов гигант. „Тук не би трябвало да има никакви хидроги!“

Изпусна изгорелите газове, за да промени посоката и да се измъкне от системата, надявайки се, че извънземните не са я забелязали.

Не си спомняше да е чувала за нападения на хидроги над индивидуални човешки космически съдове и нямаше особено желание да стане първата статистическа жертва. Доскоро Рлинда имаше намерение „да свети маслото“ на врага, но сега, когато имаше такава възможност, това не ѝ се струваше най-разумната постъпка.

Корабът ѝ бе увиснал беззащитен в откритото пространство.

— Не става дума за мен — промълви тя, сякаш изричаше молитва. — Нищо друго наоколо, освен нас, астероидите.

Околното пространство бе заплашително пусто, ако не се брояха шепата пращинки, зад които едва ли можеше да се скрие.

Но корабите на хидрогите не обърнаха никакво внимание на „Любопитство“.

Петте бойни кълба приближиха звездата Крена като пчели кошер. Закръжиха и запикираха, изследваха изпъстрената с петна фотосфера, прелитаха сред извиващите се пламъци като деца, които тичат под дъжда. Рлинда остана безмълвна сред хладната тишина часове наред с настръхнала от нервното напрежение и лепнеща от пот кожа. Петте извънземни сфери продължаваха да кръжат около слънцето.

Накрая, без никаква ясна причина, покритите с бодли кораби на хидрогите се събраха и отлетяха от системата.

— Имах късмет, че се отървах — измърмори тя.

Включи с разтреперани ръце двигателите и се насочи към Крена. Вероятността да се зарази беше за предпочитане пред възможността да остане да виси неподвижно в пространството.

26.

АДАР КОРИ'НХ

Адар Кори'нх знаеше, че рискът да замине на пряка мисия на газов гигант е безразсъден, но искаше сам да види останките от небесната мина на Дайм.

Магът-император му бе наредил да проучи възможността за реактивиране на изоставените илдирийски съоръжения. След катастрофата със скитниците преди сто осемдесет и три терански стандартни години там не бе извършван добив на екти. След изпъстреното ѝ с разнообразни събития минало мината бе изоставена и от хората, и от илдирийците.

Вероятно и от хидрогите — поне се надяваше да е така.

Първоначално три огромни илдирийски небесни мини бяха кръстосвали из небесата на Дайм, първите ектисепаратори, превърнати в бегълци от човешкия заселнически кораб „Канака“. При една ужасна злополука един от тези три дрейфувачи града бе потънал в бездната. Всички членове на екипа бяха изчезнали, освен един-единствен оцелял, който бръщолевеше за странни демони в дълбините под огромно налягане. Оттогава Дайм се бе превърнала в избягвано място на свръхестествени светлини, мистериозни шумове и пълзящи сенки, където не можеше да вирее нищо.

За нещастие, странните същества от дълбините в края на краищата не се бяха оказали налудничави халюцинации на умопобъркан...

Неговият подчинен тал Зан'нх пилотираше патрулния кораб, с който излетяха от мощния боен лайнер към студения синкавосив гигант. За един-два часа щяха да останат само двамата, макар да усещаха в непосредствена близост успокоителното присъствие на екипажите в огромните кораби над тях. Никой илдириец не понасяше да е толкова уязвим.

Кори'нх не го свърташе на едно място — нямаше търпение да зърне рухналото старинно съоръжение, да изготви доклада и да се

завърне сред комфорта на тълпите. Хидрогите бяха непостоянни и непредвидими. Досега бяха отвърждали единствено на провокации и адарът се надяваше, че няма да обърнат внимание на малък кораб с двама пътници. Но странните враждебни създания бяха доказали, че не може да се разчита на предположения по отношение на поведението им.

— Открих съоръжението, адаре.

Зан'нх показва светло изображение върху скенерите на патрулния кораб. На фона на мразовитата атмосфера гигантският някога промишлен град представляваше мъничко петънце сред студен бушуващ океан.

Адарът бе виждал изображения на небесната мина на Дайм от времето на нейното процъфтяване. Ектидобивните градове бяха кръстосвали в различни посоки и на всеки пет-шест месеца ектисъоръженията се струпваха на едно място и самотните илдирийци се радваха на повишено общуване. Ставаше размяна на ектиекипи и любопитни истории и после небесните течения отново ги понасяха в различни посоки, за да продължат добива.

Тъй като илдирийците се нуждаеха от достатъчно по размер население, за да поддържат тизма, Дайм беше необичайно скъпа операция. Затова бе имало смисъл предишният маг-император да поддоговори тези съоръжения с енергичните скитнически работници. Хората бегълци се бяха заели с цялата ектипродукция с такава забележителна ефективност, че много скоро илдирийците закупуваха по-голяма част от междузвездното гориво от скитническите кланове.

За съжаление, причинената от хидрогите криза бе разрушила тези внимателно балансирани елементи и сега се налагаше магът-император да обмисли всички възможности. Империята разполагаше със значителни ектизапаси, натрупани в продължение на столетия, но и те бяха започнали да се стопяват. Илдирийците се нуждаеха от собствен добив на гориво, независимо по какъв начин.

Зан'нх разпределяше вниманието си между сензорите на патрулния кораб и онова, което можеше да види със собствените си очи. Изглеждаше изненадан от показанията на скенерите.

— Небесната мина е изоставена и се руши вече повече от цяло столетие. Но е в по-добро състояние, отколкото предполагам.

Конструктивната изграденост е почти осемдесет процента. Някои по-неустойчиви материали са се разпаднали — прозорци, изолатори на врати и прочие, — но в повечето зони площадките са достатъчно солидни.

Небесната мина приличаше на реещ се из пространството призрачен град от разрушени сгради и промишлени съоръжения. Около конструкциите се извиваха сиви влажни мъгли, напомнящи фантастични дракони. Поради отдалечеността на Дайм от централната звезда най-силната дневна светлина не бе по-ярка от сумрак.

— Въпреки това, адаре — продължи Зан'нх, — не вярвам много илдирийци да се съгласят да живеят тук.

— Това ще го реши магът-император, след като предадем доклада — отвърна Кори'нх. — Ако той сметне за оправдано възстановяването на ектидобива, ще се намерят много доброволци.

„Стига да не съм аз.“

Кори'нх бе войскови офицер, смесица между войник и благородник като младия Зан'нх. Всяка молекула на неговата ДНК го бе програмирала да бъде командир. Други илдирийци имаха други наклонности и умения и всеки следваше собствената си душевна нишка от тизма на мага-император. Облачните миньори обичаха задълженията си, макар че след пристигането на скитниците миньорското съсловие бе намаляло, тъй като не бе така необходимо на Империята. Може би сега отново щяха да станат необходими.

Патрулният кораб кацна с глух удар върху корозиралите деформирани плочи на главната площадка. Бяха попаднали над комуналните съоръжения, където някога бяха живели и работели тълпи илдирийци. Много по-малкото на брой скитници сигурно се бяха губили из огромната небесна мина на Дайм.

Усещането за колосалната пустош и отсъствието на хора притесняваше Кори'нх. Дори сега, седнал до Зан'нх, той се чувстваше твърде самотен и изоставен. Макар да знаеше, че корабите от септата се носят в орбита над главите им, те му се струваха прекалено далеч. Паниката драскаше като остър нокът по нервите му и Кори'нх знаеше, че ще се почувства отново цялостен едва когато се върнат на главния боен лайнер сред хилядния екипаж.

— Атмосферните компресорни полета все още функционират около жилищния комплекс — обади се Зан'нх, — но с много намален

капацитет. Левитационните двигатели поддържат височината — ще работят още хиляда години, — но няма да ни посрещнат с гореща супа. Няма кой.

— Няма да останем толкова време, че да ядем тук. Да си свършим работата и да се махаме.

Нагласиха дихателниците и навлякоха изолиращите комбинезони — температурата на високо облачните площадки беше много по-ниска от оптималната. Талът се поколеба дали да предостави на командира си възможността да стъпи пръв на историческата реликва, или да поеме като младши офицер водачеството, за да посрещне всяка евентуална опасност. Двамата пристъпиха заедно навън, притиснати един към друг за опора срещу вятъра, който бучеше сред извисяващите се сондажни кули и пусти конструкции. Всичко изглеждаше мъртво, самотно и вкочанено.

Някога дейностите по добива вероятно бяха сгръвали това място. Свистящите изгорели газове, буботещите ектираектори и съскащите всмукателни помпи бяха оживявали града, поглъщайки цели облаци, за да ги филтрират през високоенергийните катализатори и да превърнат водорода в редкия алотроп екти. А сега Кори'нх чуваше единствено слабите стонове на корозиралите конструкции, които се слягаха и рушаха.

Зан'нх закрачи напред със скенер да проверява за напукани писти и да измерва нивото на ръжда и износеност. Стигна до една стръмна метална стълба, която се спускаше към ектиреакторите — основната им цел.

Заслизаха по стъпалата и едно от тях се строши под левия крак на Зан'нх, но той се хвана за перилото. Едно метално парче издрънча надолу, отскочи, задържа се и накрая се изтърколи от изкорубената площадка и пропадна в безбрежната облачна бездна.

За миг се мерна някакво блестящо черно многокрако създание и се мушна в тъмна пролука между плочите. Кори'нх се извърна при изпърхването на криле зад гърба си, но не видя нищо. Взираше се в сенките се и питаше дали не му се счуват прекалено много шумове сред нестабилните отломки. Скитниците бяха прочути с отглеждането на ненужни същества — може би бяха оставили някои от тях.

Магът-император искаше да обмисли възстановяването на операциите с надеждата, че може да се измъкне благодарение на

възобновения добив на екти. И че хидрогите няма да забележат. Кори'нх би изпълнил заповедите на своя повелител... но с цялото си същество усещаше, че опасността е прекалено голяма.

Дълбоко сред затворените механични нива въздухът имаше лек киселинен привкус, който се усещаше дори през дихателните филтри. Площадката под краката им вибрираше от буботенето на левитационните двигатели, които ги поддържаха на височина.

Зан'нх се приближи до контролните уреди на реактора, извади компактен енергиен източник от един джоб в широкия си колан и го свърза с диагностичните инструменти.

— Отделих време да се запозная с операциите на небесната мина, адаре. Тези уреди са сходни с използваните в момента от скитниците.

Част от екрана потъмня, но младшият офицер продължи да измерва със скенерите.

— Забележителна предвидливост, Зан'нх. Очаквах я от твоя страна.

Зан'нх се опита да рестартира най-малкия ектиреактор — шумът на пърпорещите и тресящи се спомагателни двигатели не изглеждаше наред. Въпреки неколнократните му опити, системата си оставаше безмълвна и мъртва. Той поклати глава:

— Това е максималното, адаре. Ще се наложи всички реактори да бъдат подменени, а никой от сегашното поколение инженери няма опит в тази работа.

Кори'нх се намръщи.

— Представям си какви усилия ще са нужни: метал, машини, огромни екипи монтажници.

Стените сякаш се приближиха. Светлината едва мъждукаше сред студения и застоен въздух. Бе потискащо самотно.

Зан'нх изглеждаше обезсърчен.

— Ще са необходими месеци упорита работа.

Голяма част от небесната мина бе застрашително неустойчива. Имаше опасност хората да падат в дупките по площадките. Поддържащите колони и сондажните удължения можеха да рухнат. От глъбините отекна силно мучене, сякаш мяукане на гигантска исикска котка.

— А и не бихме могли да я скрием от хидрогите, как мислиш?

Зан'нх поклати глава.

— Невъзможно.

Адарът се обърна, усетил безпокойство. Знаеше, че е неоправдано, но искаше да е на борда на патрулния кораб и да лети към бойния лайнер. Но не трябваше да издава притеснението си пред своя подчинен.

— Свършихме добра работа. Ще докладвам на мага-император, че по мое мнение операциите на Дайм не си заслужава да бъдат възстановени.

— На едно мнение сме — отвърна моментално Зан'нх.

Двамата забързаха нагоре по многобройните стъпала към платформата, където ги очакваше корабът — контурите му едва се забелязваха сред спусналите се студени мъгли. Макар никой от тях да не се втурна откровено да тича, крачеха доста по-бързо, отколкото налагаше ситуацията.

27.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Когато баща му го извика за личен разговор, престолонаследникът Джора'х не подозираше, че целият му свят ще се промени.

Магът-император Сайрок'х бе управлявал почти цял век. Правеше го с цялото милосърдие и мъдрост, необходими за запазването на древната цивилизация. Илдирийската златна епоха продължаваше вече хилядолетия, както бе записано в Сагата за седемте слънца.

Като най-голям син и престолонаследник, Джора'х често се срещаше с баща си, за да обсъждат проблеми на политиката и управлението. Макар да се радваше на удобствата и облагите на благородническия си произход, Джора'х имаше добро сърце и искаше да постъпва справедливо и своевременно. Историята и провидението бяха тежки, неумолими шлепове, които се носят по течението на спокойна река, която не бърза за никъде.

Джора'х влезе в съзерцателната стая, доволен, че ще остане насаме с баща си, и любопитен за всичко, което все още му предстоеше да научи за Империята. Бе прекарал сутринта с очарователна нова любовница от род, който се специализираше в приготвянето на храна. Тя имаше великолепно чувство за хумор и той беше в отлично настроение.

— Заклучи вратата, Брон'н — нареди магът-император с дълбок повелителен глас. — Не искам никой да ме безпокои.

Щом плещестият бодигард заключи, Джора'х забеляза сериозното изражение върху бузестото лице на баща си.

— Какво има, татко?

Брон'н, висок и навъсен, бе останал от външната страна на вратата.

Тъмните очи на мага-император искряха в гънките тлъстина.

— Чуй ме добре, Джора'х. Винаги си знаел, че този ден ще настъпи.

Престолонаследникът усети стомахът му да се свива от мрачно предчувствие.

— За какво става дума?

— Аз умирам. Тумори пълзят из цялото ми тяло и ще продължават да растат, докато не ме задушат и не умра. — Изричаше думите монотонно, сякаш диктуваше незначителна прокламация. — Вече се подготвям за последното пътуване до Източника на светлината. Но ти ще имаш още повече работа, защото оставаш след мен.

Джора'х се задъха и направи несигурна крачка напред.

— Но... това не може да е истина! Ти си магът-император. Нека извикам лекарите...

— Не губи време и усилия в детинско непослушание. Приказката на моя живот приближава своя край, а в твоята започва нова глава.

Джора'х се закова на място и пое дълбоко дъх. Преглътна мъчително, надявайки се да се поуспокои.

— Да, татко. Слушам те.

— Не съм в състояние да се помръдна от този трон вече десетилетия, и то не поради някаква глупава традиция, че краката на мага-император не бива да докосват пода. Дългогодишен коварен тумор разруши нервната ми система, гръбнака ми, мозъка ми. Главоболието ми вече е постоянно и непрекъснато се влошава. След около година, година и нещо ще отслабна толкова, че вече няма да мога да дишам и сърцето ми ще спре да бие.

— По това време ти ще бъдеш призован да станеш новия маг-император — продължи той. — Ще бъдеш подложен на ритуалната церемония и ще изгубиш мъжествеността си. Моят череп ще бъде отнесен в костницата и поставен да сияе до черепите на моите предшественици, но не се надявай да ти давам съвети оттам. Не очаквай и от философите свещеници да ти обясняват духовните нишки и проблясъци от Извора на светлината.

Джора'х полагаше усилия да не застане. Като престолонаследник той беше достатъчно самоуверен и рядко му се налагаше да се консултира с философите свещеници.

Магът-император продължи:

— В замяна на това ще владееш целия тизм. Ще разбереш всичко, което знам сега аз. Ще ти станат ясни мотивите и изтънчените методи, чрез които съм съхранил целостта на Империята.

Главата на Джора'х клюмна. „Но аз не го искам още!“ Знаеше, че баща му ще го смърти заради проявената незрялост. Никой не го бе планирал. Никой не искаше нещата да се променят — и все пак това бе негова отговорност. Винаги беше знаел, че той ще е следващият маг-император. Не можеше да очаква нищо друго.

— Обещавам ти да се подготвя, татко.

Това бяха най-смелите думи, които бе в състояние да изрече, и се надяваше да спази обещанието си. Усети смазващата тежест на гигантския призрачен палат, който сякаш всеки момент щеше да рухне върху него. Макар светлината да не се бе променила, му се стори, че вижда много повече сенки, отколкото бе забелязвал досега.

— Никога няма да си готов, Джора'х. Никой никога не е готов. След смъртта на моя баща, когато дойде моментът да се възкача, аз също бях неподготвен. Всеки маг-император изпитва същото.

Джора'х се опита да овладее обхваналата го тревога и да не зададе тежките си въпроси.

— Но войната с хидрогите! Това е ужасно време за смяна на управлението на Империята. Пред нас се възправя опасност с безброй гибелни вероятности. Татко, толкова съжалявам...

Магът-император се надигна, за да се настани по-удобно, и Джора'х видя колко е побелял и отслабнал. „Как не съм го забелязал досега? Нима съм бил толкова заслепен, заобиколен от своите наслади?“

— Няма време за това. Трябва да те приготвим. Имаш много да научиш и да проумееш, за да не рухне Империята в прахта.

Джора'х се опита да се възприеме като владетел и повдигна брадичка.

— В такъв случай трябва да използваме оставащото време, за да се подготвя колкото е възможно по-добре.

Магът-император се усмихна едва забележимо, сгущен сред възглавниците си.

— Отлична стойка. — После стана сериозен. — Отдавна те наблюдавам, Джора'х, и знам от какво си направен. Ти бе удовлетворителен престолонаследник и отговаряше на очакванията.

Винаги си бил добросъвестен и добросърдечен, готов да постъпваш по най-добрия начин и всеотдаен на своя народ.

Похвалата вдъхна сили на Джора'х, но баща му продължи с нотка на укор:

— Но си твърде мекушав и наивен. Надявах се да продължа да те обучавам много десетилетия и да те направя по-издръжлив — един вожд има нужда от това. Сега нямам никакъв избор.

— Винаги съм постъпвал така, както съм считал за най-правилно, татко. Ако съм правил грешки...

— Не можеш да знаеш кое е най-доброто, докато нямаш цялата информация, на която да се основават решенията ти. Дори за престолонаследника има твърде много тайни, които не би могъл да разгадаеш. Единствено благодарение на абсолютния контрол над тизма би могъл да проумееш цялостния градеж на нашата империя. Трябва да втвърдиш сърцето си и да избистриш мозъка си.

Джора'х преглътна. Наистина му предстоеше година на големи промени.

— Дните ти вече ще са различни. Трябва да се съсредоточим изцяло върху довършването на обучението ти. Само се надявам времето да ни стигне.

Замаян и объркан, Джора'х се опита да си представи настъпващите промени.

— С какво ще започнем, татко?

Очите на мага-император се присвиха сред месестите гънки.

— Трябва да заздравиш връзките с твоите братя губернаторите. Иди на Хирилка. Никой не би могъл да знае, че здравето ми се влошава — засега, — но е наложително да доведеш Тор'х. Щом се възкачиш на трона, синът ти ще стане престолонаследник и трябва да започне да се обучава на своите отговорности.

Джора'х се съгласи.

— Да, губернаторът на Хирилка вече го глези достатъчно дълго.

Магът-император се отпусна изтощен в какавидения си трон.

— След това... трябва да започнем да планираме всичко.

28.

НИРА

Щом сумракът в небето на Добро се сгъсти като съсирена кръв, Нира хвърли поглед към лагера за разплод. Много отдавна това било неуспешна нова колония, създадена от оптимистичните заселници от „Бъртън“. Преди да се случат всички последвали ужасни неща.

Във въображението си Нира все още можеше да се връща в световната гора, макар да знаеше, че дърветата не я чуват. Годиците като любознателна зелена жрица, опитът ѝ като ревностен помощник, който чете истории на дърветата, спомените за нейните родители и за малката ѝ сестричка, които толкова я обичаха дори когато не проумяваха увлеченията ѝ — всичко това съхраняваше силите ѝ. Понякога вечер разказваше истории на затворниците: за крал Артур и рицарите на Кръглата маса, за Беовулф, за Ромео и Жулиета. Пленниците не правеха разлика между истина и измислица.

Все още можеше да пее някои стари народни песни на колонистите от заселническия кораб „Кайли“. Години наред тихичко бе тананикала песнички и бе рецитирала детски стихчета на своите бебета, преди да ѝ ги отнемат. Надяваше се някой ден да види — а даже и да спаси — своята принцеса, дъщеря си Осира'х.

Главният град на Добро, възникнал много столетия преди пристигането на „Бъртън“, представляваше стълпотворение от сгради с многобройни прозорци. Сега, след като слънцето бе залязло, градът грейна от запаленото улично осветление, което прогонваше спускащия се мрак. Тъй като хората бяха много по-нечувствителни към мрака, лагерът за разплод, който се намираше в предградията, бе осветен само от мъждукащи по ъглите на оградата глобуси.

Мъже и жени се провикваха за вечеря от общата барака. Понякога Нира се присъединяваше към тях, но днес искаше да остане сама до оградата. Зелената ѝ кожа бе погълнала достатъчно слънчева светлина, за да я нахрани.

Тя погледна към хълмовете на хоризонта, осеяни с кръпките на чернолисти шубраци. Ако някога отново успееше да се свърже със световната гора чрез телевръзка, би могла да поиска помощ, да изпрати съобщение и да научи какво се е случило в Спиралния ръкав след залавянето ѝ.

Другите жени около нея бяха нечистоплътни и яки, привикнали на тежкия труд и честите раждания. Всички жизнеспособни деца се изследваха и проверяваха още при раждането. Някои от опитните новородени със смесена кръв бяха толкова уродливи, че веднага ги убиваха. Здравите оставяха с майките им за няколко месеца, след което ги вземаха, за да ги отгледат професионални наставници в градовете на Добро. Единствено чистокръвните човешки бебета оставяха с родителите им в лагера, за да бъдат отгледани като всички останали тук.

Нира погледна към красиво осветената резиденция, в която живееше губернаторът. Преди години, вместо да се заключва с нея в неуютните бараки на лагера, губернаторът бе заповядал на стражата да я отведат в неговите покои на кулата. По време на планираните съвкупителни сеанси Нира се мъчеше да си представя, че е в ръцете на Джора'х, въобразяваше си, че Удру'х — който много приличаше на брат си — е нейната любов. Но неговите милувки бяха груби като строшено стъкло, докосването му — като бодлива тел, и след това дни наред постоянно ѝ се повръщаше.

През цялото време на бременността ѝ — първата след раждането на Осира'х — се молеше да пометне, искаше да изхвърли омразния плод от тялото си. Но детето, момченце, се роди здраво и силно. Въпреки отвращението си от бащата Нира се привърза към невинния младенец. След това ѝ отнеха и малкия Род'х. Молеше се да не порасне като своя баща.

Когато ѝ взеха момченцето, Нира се бе опитвала да накара губернатора да ѝ каже нещо за нейната принцеса, някаква мъничка подробност за нейната дъщеричка, но Удру'х винаги казваше:

— Никога не ми задавай този въпрос. Осира'х вече никога няма да бъде твоя грижа. Тя носи на раменете си отговорността за цяла империя.

Думите му я изпълваха едновременно с ужас и надежда. Какво смяташе да прави той с Осира'х? Сега, докато се смрачаваше, тя се

опитваше да облече мислите си в думи, вторачена във високата кула като в някакъв бастион на мечти и надежди. Нейната принцеса беше там вътре. Знаеше го. Усещаше го.

Резиденцията на губернатора бе грейнала в меко сияние. Запита се колко от другите ѝ деца все още живеят в града, възпитавани и обучавани в общи групи от образовани учени и специалисти. Или ги бяха изпратили на Илдира, за да бъдат показани като трофеи на мага-император?

Нира зърна дребен силует в най-големия прозорец, малко момиченце на възрастта на Осира'х, и се стресна. Сърцето ѝ заблъска в гърдите и тя се притисна към оградата. Съсредоточи се, разпростря съзнанието си, опита се да усилва недоловимата телепатична връзка, която я бе свързвала със световната гора. Само да можеше да се докосне до някое световно дърво... каквото и да е дърво! Изпита отчаяно желание да се свърже със собственото си дете, нейна собствена кръв.

Сграбчи оградата, без да обръща внимание дали няма да си нареже пръстите. „Принцесо!“ Възможно ли бе дребният силует да е на дъщеричката ѝ? Само да можеше да я зърне, да ѝ изпрати съобщение, да ѝ каже истината...

Но не усети никакъв отведен сигнал. Дори да успееше да осъществи истинска връзка, съмняваше се, че Осира'х ще знае какво да направи. Въпреки това духът ѝ се извиси — все пак я бе зърнала. Беше добре като за начало!

29.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО

Момиченцето със смесена кръв бе удивително същество, надарено и интелигентно свръх най-оптимистичните очаквания на губернатора. Детето би могло да стане интелектуален мост между илдирийците и хидрогите, здрава обединителна връзка между коренно различаващите се раси, така както духовните нишки свързваха всички илдирийци.

Ако Осира'х успееше при постигането на тази безпрецедентна цел, това щеше да осмисли усилията на цели поколения. Това момиченце можеше да спаси Империята, тяхната цивилизация, всичко. Трябваше да го направи.

В ярко осветената резиденция детето погледна своя наставник с грейнала усмивка, готово да направи всичко, което той поиска. Красиво, невинно, съвършено, ярък слънчев лъч направо от нивото на Извора на светлината. Осира'х бе очарователна и мъдра не за годините си и той си помисли, че не познава дори половината й способности. Както и самата тя. Но се надяваше да са достатъчни.

Като втори син на мага-император, Удру'х полагаше постоянни старания да върши необходимата работа, останала незабелязана от поголемия му брат Джора'х, който напредваше безметежно, без да осъзнава привилегированото си положение. Губернаторът на Добро не завиждаше на Джора'х, нямаше желание да поеме неговата роля като бъдещ наследник на Призматичния палат. Вместо това бе изцяло отдаден на делова активност. Бе готов да се заеме с всичко необходимо... и понякога задълженията му не бяха твърде приятни.

Той погледна момиченцето със смесена кръв, застанало до прозореца, втренчено в спусналия се мрак, странно напрегнато, сякаш усещаше някакви сигнали отвън.

В момента, в който си помисли името й, тя се обърна и го погледна. Осира'х имаше огромни очи и пухкава златиста коса. Високите скули и волевата брадичка съчетаваха деликатност и

изящество заедно с благородно излъчване. Губернаторът долавяше прилика с чертите на Джора'х, към които се прибавяха екзотичните способности на зелената жрица. Ирисите на Осира'х излъчваха вътрешна светлина, отблясък от звездния сапфирен цвят, който бе наследила от баща си, обагрен от тъмните лешникови краски на майката.

— Пак мислиш за мен — каза тя с тих, но ясен глас.

Осира'х беше само на пет години, но комбинацията от благородническо потекло и интензивно обучение и индоктриниране я бяха направили много по-мъдра от нейните връстници. Момиченцето никога не бе пожелавало да прекарва следобедите си в игра.

— Усещаш ли колко голяма е гордостта ми?

Момиченцето се засмя.

— Излъчва се от теб, както огънят излъчва горещина.

Той се приближи до нея и постави силната си ръка на рамото ѝ. Допреди година Осира'х полагаше големи усилия да канализира мислите и сетивата си, за да отгатне мислите на губернатора. Сега вече го правеше автоматично, така както дишаше.

„Забележително.“

Нито едно от братчетата и сестричетата ѝ по линия на зелената жрица — дори собственият му син Род'х — не притежаваше толкова дарби, но Удру'х все още се надяваше на нов успех чрез съчетаването на Нира Кали с различни илдирийци от сой. Останалите деца със смесена кръв бяха отглеждани на големи групи в детски ясли, училища и тренировъчни центрове в град Добро. Децата с един човешки родител имаха съзнание за своята уникалност и инструкторите и възпитателите работеха упорито, за да открият и развият индивидуалните им способности.

Но Осира'х запази за себе си.

— Имаш много голям потенциал. Има и други телепатични кандидати на Добро, но ти си най-добрата. Затова съм посветил живота си да те обучавам, да ти осигуря всички предимства, за да постигнеш истинските си възможности.

— За прослава на мага-император — отвърна Осира'х, изричайки думите, които ѝ бе втълпил, откакто бе проговорила.

— За прослава на цялата илдирийска цивилизация — натърти Удру'х.

— Обещавам да положа максимални усилия. И ако те не са достатъчни, ще бъда още по-упорита. — На лицето ѝ се изписа тревога, както ставаше винаги, когато поемаше отговорността от последствията. Устичката ѝ се сви като пъпка на цвете. — Но понякога ме е страх от хидрогите. Те са чудовища. Истински.

Губернаторът на Добро погледна към мрака навън. Ярката светлина в стаята го превръщаше в черна стена.

— Ще трябва да застанеш с лице срещу тях, Осира'х. Ти ще осъществиш връзката между тях и мага-император. Ти си мостът — най-доброто ни средство за изковаване на съюз или поне на споразумение, което да прекрати тази унищожителна за нас война.

Удру'х изпита дълбока печал, примесена с изблик на родителска гордост, но потисна емоциите си, преди да ги е доловила. Никога не биваше да позволи на Осира'х да разбере, че е слаб и мекушав. Трябва да е неумолим и непреклонен — както и самата тя не биваше никога да изпита съмнение.

Тя винаги бе готова да направи всичко, което искаше от нея. Въпреки, че децата със смесени родители никога не се запитваха за произхода си, за нея Удру'х беше като баща. Момичето не се интересуваше от несъществени подробности. Просто изпълняваше ролята си.

Но дали достатъчно скоро щеше да е способна да спаси Империята?

Малко на брой илдирийски избраници от хилядолетия знаеха, че един ден хидрогите може да се завърнат и да ги унищожат. Като мярка срещу евентуалното завръщане на грандиозния и непонятен враг, маговете-императори от безброй поколения бяха насърчавали селективното размножаване между широко разпространени раси: отчитаха резултатите от изтънчените експерименти, наблюдаваха успешните мутации, за да намерят спасение — най-вече чрез усилване на телепатичните способности, когато откриеха следа от тях.

При откриването на човешката раса обаче тогавашният маг-император Юра'х бе прозрял оригинална нова алтернатива, ефикасен комплект от нови съставки за генетичния развъдник.

Когато първото тестване на оцелелите на „Бъртън“ показва забележителния потенциал на човешкия ген, разплодителният проект на Добро бе разширен специално за създаването на група от телепати

със смесена кръв. Отначало това беше общо споразумение между капитан Кристал Логан и предишния губернатор на Добро, но насилията и трагичните събития от първите години бяха настроили губернатора срещу хората и бяха променили характера на цялата програма. Оттогава хората винаги бяха подчинявани. Бяха станали затворници. Средство.

Съчетаването на човешкия и илдирийския ген бе довело до отделни ужасяващи резултати, но същевременно и до забележителни сполуки, особено при второто и третото поколение: по-силни бойци, по-бързи плувци, по-надарени певци и разказвачи. Потомците със смесена кръв от тези експерименти бяха възпитани като верноподаници на Илдирийската империя, за които магът-император бе непогрешим бог.

Планът бе дългосрочен и продиктуван от бъдещ евентуален сблъсък с хидрогите. Преди десет хиляди години хидрогите почти бяха унищожили живота из целия Спирален ръкав, бяха ликвидирали кликиската цивилизация и бяха принудили Илдирийската империя да коленичи.

Твърде малко илдирийци помнеха все още истината, а в Сагата за седемте слънца не се споменаваха какво точно се е случило. Сега арогантността на хората отново бе разпалила титаничния конфликт и бе провокирала обитаващите ядрата извънземни да предприемат действия, когато биха могли да останат в пасивна летаргия столетия наред. Но хидрогите вече бяха напуснали убежищата си, а нямаше да мине много време, преди да се покажат и други врагове.

Осира'х се бе родила тъкмо навреме.

Губернаторът стисна отново раменцето ѝ и тя потрепна. Той усети, че е проявил грубост.

— Толкова си малка, Осира'х. Би ми се искало да не те подтиквам да бързаш.

— Не се притеснявай за мен. — Тя го погледна с миловиден израз на абсолютна увереност в своята мисия, в неговата добронамереност и в предаността си към мага-император. — Аз ще свърша своята работа. С нея съм закърмена. За прослава на Илдирийската цивилизация.

— О, как биха могли да ти се противопоставят хидрогите?

Личицето ѝ засия. Истински подарък на съдбата, тя щеше да стане най-могъщият телепат, който щеше да преброди светове на Илдирийската империя.

— Ти ще спасиш всички ни, дете.

Губернаторът я прегърна и момиченцето кимна тържествено.

— Да, ще го направя.

30. РЛИНДА КЕТ

„Ненаситно любопитство“ се спускаше все по-ниско. Фермерите от Крена се бяха струпали и го очакваха. Неочакваното пристигане на Рлинда Кет беше истинска сензация и ги накара да изоставят ежедневните си задължения.

Все още замаяна от разминаването на косъм с блуждаещите бойни кълба на хидрогите в покрайнините на системата, Рлинда изскочи от кораба и я посрещнаха с ликуване и прегръдки.

— Ханзата научи за ширещата се епидемия и ви нося лекарства! — извика тя. Очакваше да види някакъв запустял град, необработени полета и плъпнали без контрол навсякъде стада. — Но не ми изглежда много от вас да са заразени.

Един фермер се обади:

— Дяволски добре е, че крал Питър мисли за нас, госпожо, но ние вече имаме лекарства, разбирате ли. Един от нашите колонисти има свой кораб, макар че стигна обратно дотук само с ектиизпаренията, които му бяха останали. Дължим живота си на Брансън Робъртс.

Сърцето ѝ подскочи, като чу името му, но тя запази самообладание.

— Е, значи е голям храбрец и е направил излишен хуманитарния ми жест.

Тя обходи с поглед тълпата и забеляза БиБоб. Къдравата му посивяла коса бе пораснала и му придаваше за немарен вид, а и дрехите му бяха мръсни, сякаш бе работил на полето — стана ѝ смешно при тази мисъл!

Рлинда забеляза сълзите в очите му. Той се втурна към нея и разблъска фермерите по пътя си. Тя разпери ръце и затича насреща му. Мина ѝ през ума, че гледката е комична — да се втурнат един срещу друг като две кинозвезди от евтин сапунен сериал.

— Аха... ще рече, вие двамата се познавате? — измърмори един от колонистите.

Рлинда и БиБоб се сграбчиха в продължителна прегръдка. След малко и двама отговориха с комично еднородушие:

— Малко.

— Ако знаех, че пристигаш — каза БиБоб, — нямаше да си хабя горивото. Вместо да докарвам лекарства, можех да взема някои съоръжения, инструменти, интересни семена за посев и да спечеля повече.

Рлинда разроши с пръсти къдравата му коса и отново го прегърна.

— Довечера ще ти предоставя достатъчно време, за да се убедиш, че не съм пропътувала това огромно разстояние напразно — пошепна му съзаклятнически. — При теб или при мен? — И се изкикоти още по-силно. — Толкова си симпатичен, когато си смутен. Изглеждаш абсолютно дърво.

— Просто се опитвам да изглеждам порядъчен.

— Е, не се справяш достатъчно успешно.

И го целуна в устата.

Рлинда не му разказа за истинската си задача, тъй като не искаше да помрачи спокойната им вечеря в неговото жилище, построено някога от илдирийски колонисти. Носеше някои от любимите му лакомства, бутилка изискано вино, нови развлекателни игри и една луксозна риза, която бе сигурна, че никога няма да облече. Нарече я „колониален предразполагащ“ подарък.

— Откровено казано, не съм изненадан, че си намерила оправдание да пристигнеш тук. — БиБоб взе от рагуто, което бе приготвила в малката му кухня. — Ако не бях сигурен, че ще разчетеш шифрованото ми съобщение, не бих рискувал да го изпращам. Предполагам, че генерал Ланиан не е особено щастлив, когато някой капитан успее да се измъкне безследно.

— Първо, той няма право да те вика на задължителна военна служба, а аз никога няма да му простя, че конфискува търговския ми флот. Как е корабът ми, между другото?

Той повдигна веждата си.

— „Сляпа вяра“ е само десет процента твой. Добре е — с изключение на празната цистерна. В момента служи само за украшение на поляната.

— Вдигни го на трупчета и го остави да обрасне с бурени. Така ще станеш същински домашар.

Той отпи от тъмночервеното вино.

— Знаеш ли, тук ми е добре. Крена е приятно място с хубав климат. Трябва да чуеш как свири вятърът във флейтовите гори. Идеално място да се установи човек — по избор, а не по необходимост. Аз... не бих имал нищо против да останеш тук, Рлинда — и то не само заради това, че готвиш чудесно.

Тя се засмя от задоволство.

— Знаех си, че не идвам напразно. В тежки времена човек рядко получава похвали.

Той остави чашата си.

— Макар егото ми да би искало да си тук единствено заради мен, това не е единствената причина. Нуждаеш ли се от помощ?

Тя не се изненада от досетливостта му и му разказа всичко.

Когато Рлинда се върна един час след изгрев-слънце при кораба си, Дейвлин Лотце вече чакаше пред „Любопитство“. Бе се изправил като статуя, с празни ръце. На лявата страна на лицето му тя забеляза леки белези, сякаш някакъв хищник се бе опитал да изтръгне окото му с нокти. Беше мускулист, с интелигентно излъчване, наблюдателен и с високо самочувствие.

— Уверен съм, че председателят Венцеслас ви изпраща при мен — каза той. — И все пак доставянето на лекарствата е приятен жест.

Тя го огледа преценяващо.

— Не вярвате в простото човешко милосърдие?

— Не вярвам в простото човешко милосърдие на Базил. — Той хвърли бегъл поглед към „Любопитство“. — Изглежда добър кораб. Добре ли е запасен?

— Председателят достави всичко необходимо за нашата малка експедиция: изкопни и аналитични инструменти, комплект за временен бивак, продоволствие, водни екстрактори. Десет хиляди нерешени кръстословици в база данните.

Рлинда го въведе в кораба сред спокойствието на ранната утрин и го заведе в малката каюта за гости, ползвана от зелените жрици Нира и Отема, още преди някой да бе чувал за хидроги. Лотце докосна леглото, огледа компютърния комплект и база данните, след което кимна удовлетворен.

— Готов съм да тръгваме. Предпочитам да не събирам багажа си. Колонистите предполагат, че съм обикновен заселник с повърхностни инженерни знания. Нямаат представа защо всъщност съм тук.

Рлинда се изненада.

— С никого няма да се сбогувате? Та вие сте живели години на Крена... и просто ей така ще се измъкнете на разсъмване? Само с една риза на гърба?

Изражението му остана невъзмутимо.

— Така предпочитам. Готов съм да потеглим да търсим изчезналите археолози.

Рлинда пое дълбоко дъх.

— Ще ми отнеме малко време да подготвя кораба за потегляне. Междувременно аз поне трябва да изтичам да се сбогувам с един човек.

31.

АНТОН КОЛИКОС

Легендарният град Миджистра бе тъкмо това, каквото си бе представял Антон Коликос — и хиляда пъти отгоре. Кристалинната метрополия блестеше под лъчите на седем слънца. Не вярваше очите му да понесат още чудеса.

Щом се отдалечи от богато украсения илдирийски транспортен кораб, Антон затършува в джобовете си, за да намери слънчевите си филтри. Въпреки предупреждението на капитана, че хората често имат проблеми с блясъка, Антон бе толкова поразен от гледките, че забрави за всякакви предпазни мерки. Когато постави пред очите си филтърната лента, се от Кронха още по-изумителни подробности. Островърхи кули, цветни стъкла, фонтани, градини...

Градът извика в съзнанието му мисли за удивителни места: Ксанаду и Палата на удоволствията на Кублай хан, митичната Атлантида, златният град Елдорадо, царството на презвитер Йоан, дори смарагдовия град Оз. Щяха да са му необходими векове само да възприеме всичко това... камо ли да го разясни и предаде на бъдещите поколения.

Прииска му се да го сподели с изчезналите си родители. Тук наистина би им харесало! Малко преди да напусне Земята, той получи официално съобщение от някакъв анонимен бюрократ на Ханзата, че ще „разгледат случая“ чрез всякакви налични източници при първия „удобен момент“. Отговорът не успокои особено Антон, но все пак бе нещо. Може би новите му илдирийски приятели имаха какво да добавят.

Потисна тревогата за родителите си и си напомни, че Маргарет и Луис Коликос винаги са били независими и готови за неочаквани провали. Откакто се помнеше, майка му и баща му повтаряха, че обичат работата си и не биха искали да се занимават с нищо друго, независимо от опасностите.

Също като Антон тук в Миджистра. Най-накрая.

Илдирийците слизаха от препълнения пътнически лайнер, в който седяха притиснати един до друг в общите помещения. Докато Антон предпочиташе усамотението на спокойното изследване и съзерцание, тези извънземни се чувстваха добре само в компания. Помисли си, че надали изобщо вършат нещо сами.

Антон се спусна по рампата с тълпи илдирийци с всевъзможен произход и телесни форми. Огледа тълпата и потърси уважавания историк Вао'сх. Бе изучавал илдирийската култура и добре знаеше как да разпознае един паметител. Като единствено човешко същество в групата Антон лесно можеше да бъде забелязан.

Видя да му маха нисък илдириец в слънчеви енергийни раирани дрехи. Чертите на лицето на посрещача се различаваха от тези на войниците и благородниците посланици, които бе срещнал на лайнера. Антон скочи от рампата и умората от пътуването изтече от него като дъжд от мушамата.

— Вие ли сте паметителят Вао'сх?

Историкът повтори името си, като подчерта правилното произношение, и младият мъж успя да налучка правилния изговор. Вао'сх простря ръце до бедрата си с дланите нагоре.

— А вие сте Антон Коликос, човешки разказвач на приказки и пазител на историята?

— Звучи доста по-впечатляващо от „доктор“ или „асоцииран професор“. — Антон посегна да стисне дясната ръка на паметителя, който в първия момент се стресна, но след това повтори жеста му. — Не съм свикнал хората да уважават онова, с което се занимавам, а още по-малко да се гордеят с него.

— Как е възможно да не уважават някой, който разказва историите на вашия вид?

— Хората не смятат разказвачите на истории за особено... практични.

Илдирийският историк го поведе по една виеща се алея към няколко струпани на едно място кули с чудновата форма сред фонтани и украсени със скъпоценни камъни скулптури. Огледала и слънчеви часовници мятаха странни отражения по улиците.

Макар Антон обикновено да проявяваше сдържаност, възбудата го правеше словоохотлив. Винаги изпитваше не ловкост, когато му се

налагаше да се изказва на конференции или да се запознава по приеми, но сега не бе останала и следа от притеснителността му.

— Цял живот съм мечтал за подобна възможност. Три пъти подавах молби до Илдира. Бях започнал да се боя, че магът-император води политика на секретност.

Емоционалните израстъци на лицето на Вао'сх непрекъснато променяха цвета си, което бе характерно за паметителите — по този начин те забавляваха публиката си. Антон все още не знаеше значението на различните окраски.

— Няма смисъл да се пази тайна — отвърна Вао'сх. — Всеки от нас е действащо лице в грандиозната космическа приказка, а самата Сага за седемте слънца е съвсем нищожен къс от всеобхватния епос. Но твърде малко от нас задават въпроси.

Вао'сх го поведе покрай стената на една кула, по която се стичаше тънък пласт вода.

— В такъв случай аз ще задам въпрос. — Антон попиваше с очи скулптурите и призматичните фрески, объркан към какво да насочи вниманието си. — Защо молбата ми най-накрая бе удовлетворена? Знаем, че и други изследователи са кандидатствали, но им е отказвано.

Вао'сх се усмихна.

— Бях впечатлен от начина, по който се представихте, Антон Коликос. Пламенната ви настоятелност ме убеди, че двамата сме сродни души.

— Аз... дори не си спомням какво съм написал.

Цветовете по лицето на историка се омекотиха като проблеснала върху облачно небе слънчева светлина.

— Нарекохте се паметител на човешки епоси, един от малкото хора, които познават древните поеми и епически цикли на вашата раса. Чел съм преди много време някои от тях в превод на ваши учени, но до мен достигна единствено хладна академична безпристрастност. Никаква дълбочина на емоциите, никакво вълнение от собствената ви история. Докато вашето обръщение бе прочувствено и с разбиране за духовността на човешкия род, заключена в тези древни текстове. Стори ми се, че имате духовна връзка с истинската драма на историята. И си помислих, че вероятно именно вие бихте разбрали нашата Сага.

Двамата се загледаха от хълма към Призматичния палат, изумителна постройка, в сравнение, с която Дворецът на шепота на

крал Питър приличаше на обикновена барака. Сфери и куполи, кули и свързващи коридори се извисяваха в небето, пронизани от лъчеобразните спици на седем вливащи се реки.

Вао'сх очевидно се наслаждаваше на удивлението на своя нов познат.

— Тъй като съм върховен паметител на мага-император, живея в Призматичния палат. И вие ще споделите неговите удобства. — Антон онемя от изумление, което развесели Вао'сх. — Хайде, хайде, разказвач, който е поразен до степен на онемяване, е напълно безполезен, Антон Коликос.

— Съжалявам.

— Двамата ще научим много един от друг в предстоящите дни.

Антон се усмихна.

— Вижте, имам още един въпрос. При пътуването си насам чух илдирийците да разговарят за дни и седмици. Как измервате времето в един свят със седем слънца на небето? Какво означава за вас „ден“, след като дневната светлина никога не помръква?

— Просто една условност, преведена на вашия търговски стандартизиран език. Ние имаме дневни цикли за активност и за почивка с приблизителна дължина като вашата. Бих могъл да ви кажа илдирийските думи и да уточня хронологическите еквиваленти, ако желаете... но за вас ще е по-лесно, ако просто мислите в познатите си термини. Имате толкова много да научите — защо да затъваме в баналности?

— О, бих могъл да ви разкажа много истории за някои мои колеги, които са обсебени от подобни баналности. Не могат да видят гората заради дърветата, както казваме ние.

Вао'сх изимитира доволната усмивка на Антон.

— Интересна метафора. Очаквам с нетърпение да обменим истории и техники, тъй като един паметител трябва постоянно да обогатява репертоара си.

Докато крачеха към Призматичния палат, Антон продължи да се усмихва.

— Бих казал, че искам да обогатя моите с около един милиард стиха.

— Нека за начало бъдат по-малко — отвърна с поклон на задоволство Вао'сх.

32. РЕЙНАЛД

Първичният комплекс от гъбични рифове бе кацнал върху масивния ствол на едно световно дърво, препълнен с хиляди обитатели. Почернялото от слънцето лице на Рейналд грейна в широка усмивка, когато той се обърна към цветните тронове на майка Алекса и отец Идрис. Не бе сигурен дали да посрещне решението им с радост или вълнение, но то не бе неочаквано. От седмици не преставаха да му го намекуват.

— Разбери, сине мой — каза Алекса с приятна усмивка, — ти си достатъчно добре подготвен да поемеш тази отговорност. Какъв по-подходящ момент бихме могли да очакваме?

— Ти можеш да бъдеш по-изискан и космополитичен, отколкото сме майка ти и аз. — Идрис почеса квадратно подстриганата си брадичка. — Толкова се гордеем с теб. Убедени сме, че ще си наш достоен наследник, и затова е време да започнеш. Има много работа за вършене.

— О, той ще ни надмине. — Алекса постави ръка върху китката на мъжа си. — Хората много бързо ще приемат промяната.

Рейналд се поклони.

— Дватамата ме оставяте с огромно наследство, но... защо взехте това решение толкова неочаквано?

— Просто усетихме, че е настъпил моментът — отвърна Идрис величествено.

Алекса се усмихна с нескрито вълнение.

— Освен това следващия месец Сарейн пристига с дипломатическа мисия от Земята, а нямаме никаква възможност да узнаем кога ще може отново да посети своя дом. Какъв по-подходящ момент за коронацията?

— Тази ли е причината да слезете от престола?

Беше типичният начин, по който родителите му вземаха решенията си.

— Да. И е твърде жалко, че и Бенето не може да бъде тук — отвърна Идрис.

Вече знаеше как ще минат предстоящите няколко седмици. Един месец за приготвления и репетиции. Щяха да се стекат хора от цял Терок. А родителите му щяха да се радват повече от всички.

— Е, щом е така — въздъхна Рейналд, — по-добре да не разочароваме сестра ми.

Отец Ютеър и майка Лиа бяха управлявали Терок три десетилетия, преди да предадат управлението на дъщеря си Алекса и нейния съпруг. Възрастната двойка се бе оттеглила преди трийсет и една години, без да покаже никакво съжаление по този повод.

Рейналд много обичаше баба си и дядо си, с които можеше да разговаря за управлението, за илдирийците и за Теранския ханзейски съюз. Въпреки че уважаваше родителите си, Рейналд усещаше, че Ютеър и Лиа имат по-широки политически схващания.

Беше седнал до топлото сияние на фосфорния огън в покоите на баба си и дядо си във високата част на главния град от гъбични рифове. Двамата бяха поканили Рейналд и Естара на вечеря. Макар да се преструваха, че това е спокойно семейно събиране, Рейналд знаеше, че Ютеър и Лиа искат „да поговорят“ за нещата след официалното обявяване на предстоящото му коронясване.

Ютеър и Лиа обичаха да седят на своя украсен балкон, да се взират в лабиринта от световни дървета и да наблюдават летящите насекоми и преливащите от багри цветя. Двамата старци можеха да разговарят часове — все още бяха съхранили интереса си един към друг, въпреки че бяха женени доста повече от половин век.

Естара се занимаваше със сервирането на задушена риба с гъби и подправки и шишчета от кондорово месо.

— Приготвяш най-прекрасната супа, бабо — възкликна тя, след като я опита.

— Мое задължение е да те науча как да я правиш, — начумери се престорено Лиа. — Вече си достатъчно голяма, Естара. На цели осемнайсет години! Вече си голяма... макар родителите ти да те гледат като момиченце.

Ютеър се усмихна.

— Ти се отнасяше с Алекса по същия начин, докато не стана на двайсет и осем, скъпа.

— Това е привилегия на майката.

Старецът се приближи до масата, като се направи, че не забелязва как Рейналд е готов да му се притече на помощ. Докато се хранеха, нито Ютеър, нито Лиа бързаха да обявят причината за поканата за вечеря. След това Рейналд и Естара прибраха масата, а баба им и дядо им взеха два музикални инструмента от рафта и пак излязоха на балкона.

Ютеър засвири на измайсторена от него резонираща арфокитара, а Лиа на флейта. Откакто се бяха оттеглили, двамата отделяха време да измислят музикални инструменти от горски материал. Раздаваха ги на децата, които тичаха къде ли не и надуваха свирки, дрънкаха по струните и думкаха по барабанчетата. Нищо не доставяше по-голяма радост на Ютеър и Лиа.

Накрая баба им пристъпи към деловата част.

— Рейналд, ако ще сядаш на трона като отец на Терок, крайно време е да си намериш съпруга. Хората го очакват. — Лиа остави флейтата в скута си. — Вече си по-голям, отколкото беше майка ти, когато се омъжи за Идрис. Баща ти беше достоен и способен млад вожд на червеен кошер. Тяхната връзка създаде прекрасно потомство. Те управляваха добре и хората ги обичат. — Тя въздъхна. — Но мирните времена и удобният живот ги направиха малко... кротки.

— Иска да каже мекушави — добави Ютеър. — Терок е независим и не разчитаме на търговията нито с Ханзата, нито с илдирийците. Въпреки това Алекса и Идрис грешат, като си мислят, че можем да пренебрегваме войната с хидрогите. Немислима е политика на неутралитет по отношение на извънземен враг, който убива безразборно.

Лиa се намеси:

— Дори не съм убедена, че хидрогите правят разлика между илдирийци и хора.

— Родителите ти предпочитат да не правят нищо — продължи Ютеър — с надеждата проблемът да отmine. Ето вече месеци наред ние с Лиa се опитваме да ги убедим да те оставят да поемеш отговорността в тези трудни времена. Най-последно ни послушаха.

Лиa потупа внук си по ръката.

— Ти ще си много по-добър владетел, скъпи. Имаш и сърце, и глава за това.

— Защо ми казвате всичко това? — попита Рейналд.

— Защото след месец ставаш следващия отец и възлагат надежди на теб — намеси се Естара. — Не се главозамайвай.

Ютеър се засмя под мустак.

— Чуй какво казва сестра ти. Тя май е най-мъдрата от цялото семейство. Може да е прекалено рязка, но казва истината.

При друг случай Рейналд вероятно би сръгал Естара в ребрата. Сега обаче се замисли над думите ѝ.

— Е, добре, поканихте ни на вечеря, за да ме съветвате. — Той кръстоса ръце на гърдите си. — Разкажете ми за предизвикателствата пред един управник.

Ютеър вдигна ръката на съпругата си и се усмихна широко.

— Една от най-големите тайни, Рейналд, е да се ожениш за сваяна съпруга.

Възрастната жена изгледа първо Рейналд, а след това Естара.

— Крайно време ти е, Рейналд. Вече си на трийсет и една.

Ютеър продължи:

— Същото се отнася и за теб, Естара. И ти си достатъчно голяма за женене. Дватама трябва да обмислите възможностите си. За начало свикнете с мисълта, че трябва да си изберете партньор по причини, които не са подчинени на емоции и хормони. Изберете точния човек, като преценявате с разум, а ако имате късмет, може да се появят и чувства.

Лиа размърда пръсти по флейтата.

— Едно по едно, скъпи. Нека най-напред помислим за Рейналд. Повечето хора очакват да вземеш дъщеря от добро теранско семейство, но в такива времена може би е добре е да разсъждаваш по-широко.

Рейналд вече бе мислил за това, но все пак попита:

— Какво имате предвид?

— Галактиката е огромна, Рейналд — отвърна Ютеър. — Може би е разумно да направиш по-моцнен съюз, отколкото само с няколко терокски семейства.

На Рейналд не му се искаше да зададе въпроса, но нямаше как.

— Имаш ли нещо наум, дядо?

Той вече бе направил своя избор.

Лиа заговори с наставническия тон, който той помнеше от своето детство, когато имаше кошмари с горски шумове.

— Чакай, чакай, ние само разговаряме. Ние с Ютеър вече не управляваме Терок, а само ти мислим доброто. — Тя отново се върна към кулинарната тема. — Ще направя чай. Засега този разговор е достатъчен. Просто помисли върху това, което ти казахме. Спиралният ръкав е по-голям от Терок.

Останалата част от вечерта Естара посвети изцяло на баба си и дядо си, докато Рейналд си припомняше всевъзможни хора, които бе срещал при пътуванията си из Спиралния ръкав. Най-ясно си припомни красивата интелигентна и очарователна Ческа Перони, която бе станала говорителка на скитниците. Той ценеше мнението на Ютеър и Лиа и след като вече знаеше, че те няма да се противопоставят, може би трябваше най-накрая да ѝ направи предложение.

Терокците и скитниците имаха много общо — и най-вече независимостта си от Ханзейския съюз. Преди пет години Ческа учтиво бе отклонила деликатните подпитвания на Рейналд за плановете ѝ за женитба. След това той бе научил, че нейният годеник е убит при едно от първите нападения на хидрогите.

Сега образът ѝ се завърна с пълна сила в съзнанието му. Нямахме никаква представа дали това е жената, която имат предвид Ютеър и Лиа, но се зае с преценката на множеството предимства на подобен съюз.

Отпиваше от чая си, заслушан в музиката, която изпълняваха баба му и дядо му. От многото мисли започна да му се вие свят.

33.

КРАЛ ПИТЪР

В ранните часове на мъгливото утро крал Питър и назначените му съветници се събраха в новопостроената зрителна зала. Проследиха с огромно внимание въвеждането на кликиския робот в дисекционното помещение под нея. Джоракс се придвижваше трмаво върху членестите си крака, сякаш отиваше да го екзекутират.

Зеленокожият оплешивяващ главен научен съветник Хауард Палаву подхвърли весело:

— Прегледах записите, ваше величество. Първият доклад за откриването на тези работи е след завръщането на експедицията на Робинсън от Ларо преди сто осемдесет и три години.

— Значи е дошъл моментът да разберем за какво става дума — отвърна Питър, без да откъсва очи от трмавата разумна машина.

Джоракс беше толкова огромен и мощен, че заплашително напомняше ходеща мина.

Вляво от креслото на краля се бе привел Ларс Рурик Свендсен, ханзейският инженерен специалист. Сините му очи проблясваха от хрумвания и детинско възхищение.

— А илдирийците знаят за тях дори по-отдавна, но никога не са правили цялостна дисекция и анализ.

— Всички знаем, че илдирийците нямат силно развита любознателност — каза Палаву. Дватама специалисти бяха толкова ентузиазирани, че сякаш не забелязваха присъствието на краля. — Новостите не ги занимават. Но ние можем да изследваме, да проучим и да приспособим много технологически новости в наша полза. О, това е велик ден за нашите военни постижения.

Свендсен кимна.

— Ханзейските кибернетици са в застои по отношение на развитието на нашите компютери. Нямаме съществени усъвършенствания от поколения. А тези кликиски работи са просъществували хиляди години без никакъв упадък.

Крал Питър се опита да охлади увлечеността им.

— Никакъв упадък ли, господа? Нито един кликиски робот не помни какво се е случило с техните създатели. Бих казал, че всеобщата амнезия е сама по себе си известен упадък, не мислите ли?

Автоматизираната лаборатория под тях бе оформена едновременно като ремонтна лаборатория и операционна зала. Покрай стените на осмоъгълната зала бяха подредени огромен брой стойки с аналитични и диагностични прибори. Централната площадка представляваше подсилена хирургическа маса, за да издържи туловището на Джоракс.

Силно въоръжени дворцови стражи и специално назначени командоси със сребърни барети на ЗВС охраняваха покрай стените и пред вратите на залата — бяха инструктирани за потенциалната опасност и бяха нащрек за всяка евентуална заплаха.

Макар кликиският робот да се извисяваше над човешки ръст, той не направи никакъв заплашителен жест, когато завъртя плоската си геометрична глава, за да огледа подредените за дисекцията прибори. Шарнирните му ръце бяха присвити в елипсоидната му черупка.

— Не се страхувайте. Дезактивирал съм самозащитните си системи и ви гарантирам абсолютно сътрудничество.

„Винаги внимавай с някой, който казва: «Не се страхувай»“, помисли си Питър. Същият този робот бе унищожил доктор Уилям Андекър „по случайност“. Стражата остана нащрек.

Екипът от кибернетици се въоръжи с лазерни фрези и диамантени триони, фини сонди и всевъзможни други прецизни прибори.

— По-добре да започваме — каза главният изследовател. — Джоракс, ако нямаш нищо против да полегнеш тук, ще ни е по-удобно.

Питър се намръщи — съмняваше се, че роботът изпитва особено желание да улесни процедурата по разглобяването. Но Джоракс изглеждаше съвършено добронамерен и дори старателен.

„Защо го прави? Каква е истинската причина?“

Базил Венцеслас бе толкова възбуден от очакваните технологически предимства, че взе предложението на роботите за чиста монета. Но за Питър кликиските машини бяха такава загадка, че прилагането на стандартите на човешкия алтруизъм не му изглеждаше твърде подходящо.

Роботът се наклони бавно назад и се отпусна върху лабораторната платформа. Приличаше на напръскана с отрова огромна хлебарка. Питър се запита дали древната машина може да изпитва страх или болка.

В залата неочаквано настъпи суматоха. Дворцовите стражи се опитваха да препречат пътя на два кликиски робота, последвали Джоракс. Една от сребърните барети размаха оръжието си към бръмбароподобните машини.

— Върнете се. Нямате право да влизате тук.

— Искаме да асистираме — каза единият.

— И ние сме любознателни — добави другият. — Можем да споделим своето самопознание.

— Това не е част от уговорката — каза сякаш на себе си Питър.

Палаву и Свендсен се засъвещаваха.

— Всъщност не би било зле да са тук, ваше величество. Спомнете си, че тяхната цивилизация е създала технологията на кликиския факел. Никой от нас не знае какво точно правим.

Питър присви очи. „Аз също.“

— Това не е твърде успокоително. Не е ли изненадващо, че изникнаха още два кликиски робота без никакво предупреждение? Мислех, че във всеки отделен момент на земята има само десетина от тях?

— Плюс-минус, ваше величество — отвърна Свендсен. — Предполагам, че Джоракс им е сигнализирал. Трябваше да го очакваме.

— Ако това ви успокоява донякъде, ваше величество — добави тихо Палаву, забелязал колебанието на краля, — тези прозрачни стени са напълно бомбоустойчиви. Никакъв енергиен импулс или дори цяла експлозия на изследвания обект не би могла да ви нарани.

Питър, който имаше по-съществени тревоги, заговори по високоговорителя:

— Добре, пуснете ги да наблюдават и асистират при условие, че напълно дезактивират защитните си системи.

Джоракс и другите два робота зажужаха на зашифрования си език. Единият от новодошлите каза:

— Това ще ни направи уязвими в случай, че вашите войници и стражи решат да дисектират и нас.

Питър не изпитваше никакво съчувствие към тях.

— Приемете го като жест на взаимно доверие. Това са условията ни, за да ви разрешим да участвате.

Накрая двете машини отговориха едновременно:

— Приемаме условията. — Изправени като метални статуи, двете машини лекичко потрепнаха. — Всички защитни системи са изключени.

— Разчитаме единствено на думата ви.

— Необходим е отведен жест на доверие.

Роботите пристъпиха напред и Питър реши да не ги спира. Наблюдаваше случващото се с притеснение, но и с любопитство.

Изследователите започнаха да сканират всяко отверстие в механичното тяло на Джоракс с видео и звукови сонди — прилагаха неразрушителни техники за преценка. Никога досега не бяха имали възможност да направят дори външно проучване на извънземните машини.

Съпътствани от възбудени коментари, само външният оглед и документиране отнеха цял час на екипа. Учените бяха впечатлени, но крал Питър усещаше буца напрежение. Не му допадаха обстоятелствата, при които се провеждаше експериментът, жертвоготовността на робота, съмнителното неочаквано пристигане на другите две машини.

„Какво всъщност искат те?“

Главният кибернетик се обади от операционната зала с тон на добродушен даскал:

— Да преминем към следващата фаза. Джоракс, можеш ли да осигуриш достъп, или трябва да срежем екзоскелета ти?

Със стряскащо изщракване и съсък върху гръдната плоча на Джоракс се появиха тънички пукнатини, които се разшириха достатъчно, за да се покажат вътрешните вериги, полираният метал и гладката фиброоптика, която пулсираше като фосфоресцентни нематоди.

— Вижте! Това е съвършено различна командна структура от тази, която използваме в нашите компита — възкликна главният кибернетик и чак после вдигна глава към зрителната галерия, сякаш си спомни за публиката над главата си.

Изследователите взеха извити прибори, които — въпреки високотехнологичния им външен вид — крал Питър разпозна като усъвършенствани шперцове. Двата кликиски робота пристъпиха по-наблизо, а ханзейският екип разтвори още по-широко външните сегменти на Джоракс и разкри уязвимите вътрешни компоненти. Засвяткаха светлинни, сякаш миниатюрните гъвкави нишки притежаваха ядрена енергия.

— Бих предпочел да дезактивирам системите и да изключа сензорите си, но ако го направя, проучването ви ще има по-слаб ефект. — Бръмчащият глас на Джоракс се извиси в тъничко скимтене. — Затова ще остана в съзнание при всяка стъпка, докато мозъчните ми подсистеми не престанат да функционират.

— Много е смел — прошепна Палаву.

Питър стисна дръжките на креслото.

Двата наблюдаващи кликиски робота пристъпиха безмълвно напред и учените се сепнаха, но тромавите машини, изглежда, знаеха какво да направят. Те разтвориха отвори към елипсоидното ядро на Джоракс, издърпаха осемте му сегментирани крайника, всеки от които беше с приспособления за сграбчване, рязане или манипулиране, ампутираха ги с енергични движения и ги подадоха на инженерите. И сегментираните ръце и крака щяха да бъдат проучени за възможни начини за усъвършенстване на механични системи.

Един от кибернетиците вкара дълбока сонда в изкуствените вътрешни органи.

— Вече знам как ще го използваме в нашата работа.

Лампите на дисекционната маса засвяткаха, а сензорите върху главата на Джоракс проблеснаха по-ярко, сякаш това беше някакъв вик.

— Няма причина за безпокойство — промълви Джоракс. — Няма причина за безпокойство.

Питър се запита дали саможертвеният робот се опитва да успокои хората, или да убеди самия себе си.

Дисекцията и анализите продължиха цяла сутрин. При всяко ново откритие в тялото на Джоракс Свендсен и Палаву коментираха

оживено потенциалната полза от него, опитвайки се да впечатлят краля.

— Ще ни отнеме един месец само за усвояване на база данните, ваше величество, но още при първа преценка вярвам, че много неща ще намерят приложение в конструирането на ханзейските компита. Дори бихме могли да използваме технологията за усъвършенстване на нашите производствени системи. Това би могло да удвои продуктивността.

Свендсен се съгласи и добави:

— А и със сигурност ще имаме нужда от повече автоматизирани изтребители и разузнавателни кораби, докато трае войната с хидрогите. Помислете си за преимуществата, ако увеличим ефикасността от гледна точка на човешката интензивност в конфликта. Това би могло да ни даде предимство срещу тези проклети извънземни.

След около половин час ОХ влезе и застана до крал Питър да наблюдава процедурите. Учителското компи беше необичайно съдържано. Кралят вече бе обсъдил въпроса с ОХ, надявайки се да научи мнението му. Запита се дали дребният робот изпитва съжаление към кликиската машина... или и самият той има някакви съмнения.

Питър не можа да установи в кой точно момент Джоракс достигна постоянна дезактивация — не искаше да споменава дори наум думата „смърт“, — но яркочервените оптически сензори на робота постепенно помръкнаха с изтичането на енергията. Най-накрая, след продължително обсъждане и с неохота учените се наведоха със своите инструменти и отстраниха плоската правоъгълна глава на Джоракс. Оптическите сензори напълно потъмняха и заприличаха на изсъхнали кървави петънца.

Двама кликиски наблюдатели стояха неподвижно. Компонентите на Джоракс лежаха подредени и каталогизирани из операционната зала. Камерите бяха запечатали всеки момент от процедурата от всички гледни точки. Огромният доскоро черен робот сега приличаше на разпилени отломки от влакова катастрофа.

Питър се запита как са стигнали извънземните роботи до извода, че тази информация си заслужава гибелта на един от тях, и защо Джоракс доброволно бе пожелал да се дезактивира. Какво печелеха кликиските роботи? Действително ли искаха да осигурят нови инструменти и оръжия на човешката раса срещу хидрогите? Или щяха

да се възползват от случая и да предявят претенции за незаконна сделка с Теранския ханзейски съюз?

ОХ, който продължаваше да стои до Питър, бе необичайно умълчан и замислен.

Питър се обърна със строго изражение към двамата си специалисти и каза поверително:

— Извлечете всякаква евентуална полза. Все още не знаем какво в последна сметка струва това.

— Ще включим всички най-добри специалисти — отвърна Палаву.

Ларс Рурик Свендсен добави:

— Нямам търпение да използвам тази информация. Също като гробницата на Тутанкамон или изчезналия град Куивера!

Питър пое дълбоко дъх.

— Или кутията на Пандора.

34.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Макар да пътуваше с адар Кори'нх в бойния лайнер към Хирилка, престолонаследникът Джора'х не сподели с него тревожните си мисли. Трябваше да се преструва, че поръчката да доведе сина си Тор'х е чисто политическа. Никой не трябваше да допусне, че експедицията има нещо общо с влошаващото се здраве на мага-император. Никой друг не можеше да разчита тизма и да прави заключения като неговия баща.

— Войските ми са действали тук многократно — обади се Кори'нх, загледан замислено в екрана на бойния лайнер. На ръба на Хоризонтния куп пространството изглеждаше претрупано със звезди.

— Губернаторът на Хирилка обича грандиозните шествия и съм сигурен, че ще е разочарован, че вода само една септа.

Джора'х се опита да се усмихне.

— Дори един син на мага-император не може да получи всичко, което му се иска. Брат ми би трябвало да го знае.

„А така също и Тор'х.“

Адарът понижи глас:

— Ако мога да споделя, престолонаследнико, добре е, че връщате сина си на Илдира. Той добре поживя тук, но ми се струва, че има изкривена и неточна представа за нашата империя. Тежестите на отговорността все още не са го докосвали. А и той като вас е предопределен да служи като престолонаследник, а след това и като маг-император — макар да се надявам този ден да е в далечното бъдеще.

Джора'х усети хлад отвътре.

— Тор'х ще започне да служи, когато бъде призван. За това е обучен и за това е роден.

По непоклатима традиция всеки престолонаследник трябваше да е чистокръвен благородник като първия син на престолонаследника, а не военен офицер със смесена кръв. Зан'нх бе достигнал висок чин в

Слънчевия флот благодарение на изобретателността и уменията си. Досега Тор'х не бе показал наклонности да управлява или дипломатически умения... но все още бе твърде млад.

Хирилка се намираше в системата на двойна звезда, един от многото бинари и тринари сред блестящата тиара на Хоризонтния куп. Огромното синкавобяло първично слънце осветяваше небето през дългите дни на Хирилка, докато вторичното озаряваше нощите, тъй че илдирийците не познаваха страха от тъмнината. Привлечени от умерения климат и потъналата в зеленина планета, те я бяха превърнали в изобилен миролюбив свят.

Кори'нх свали седемте бойни лайнера върху площадката на космодрума, павирана с шестоъгълни печени плочи, подредени в сложна мозайка, та красотата на Хирилка да може да се наблюдава от кацащите кораби. Ликуващи тълпи размахваха отражателни вимпели, за да приветстват септата.

Джора'х се намръщи заради устроения спектакъл.

— Предупредих Руса'х, че това е неофициална визита. Помолих го да не привлича внимание към пристигането ми.

Кори'нх го погледна и се усмихна едва-едва.

— Вие сте престолонаследникът, който идва да отведе сина си. Как би могъл да пропусне подобна възможност губернаторът на Хирилка?

Губернатор Руса'х бе устроил цяло парадно шествие от многоцветен ескорт, паметители, танцьори и певци за посрещане на гостите. Джора'х и адарът излязоха един до друг, приветствани от възторжени възгласи. Златистата коса на престолонаследника блещукаше около главата му като корона. Очите му — като звездни сапфири — се присвиха на светлината на яркото синкавобяло слънце на Хирилка.

Кори'нх нареди на почетната стража да образува прецизен строй по рампата. Войниците се мъчеха да запазят реда, докато избутваха въртящите се по пистата изпълнители.

Като полагаше усилие да потисне раздражението си, Джора'х поздрави брат си и добави:

— Това неочаквано хубаво посрещане бе излишно, Руса'х.

Губернаторът на Хирилка не долови критичната нотка в гласа на престолонаследника.

— Това е само началото!

Беше бузест и женствен, ухилен до уши и с глуповато изражение. Потупа брат си по рамото с безцеремонна фамилиарност.

— Не мога дори да изброя приемите, представянията и представленията. Разполагаме с историк, съпернически дори на Вао'сх в Призматичния палат. Инсталирал съм нова галерия от танцуващи фонтани. Ще останеш изумен. — Той се приведе по-близо. — И лично съм проверил предпочитаните си интимни компаньонки кои от тях са най-плодовити. Хирилка ще заслужи честта сред населението ѝ да остане кръвен наследник на престолонаследника.

Болката на Джора'х заради влошаващото се състояние на баща му помрачаваше радостта му и всякакво желание за забавления.

— Прекалено много се стараеш заради мен, братко. Ще направим съответните представяния и може би адар Кори'нх ще се съгласи на кратка демонстрация на доблестната си септа. — Джора'х огледа внимателно сина си — колко младо изглеждаше момчето! — който се спотайваше притеснено зад гърба на губернатора. — Но двамата с Тор'х имаме важна работа.

Младежът направи поклон, напомнящ по-скоро потрепване.

— Чичо ми каза, татко.

Руса'х се изкикоти.

— О, тегобите на престолонаследника. Доволен съм, че не съм първородният!

Тор'х бе напрегнат и неспокоен. Дългата му коса бе оформена в сложна прическа, украсена с дребни скъпоценни камъни, блещукащи като утринна роса. Бе нагизден в свободна шарена дреха и Джора'х се изненада от слабостта му, странно контрастираща с дундестия Руса'х. Двамата се хранеха добре и често почиваха, но Тор'х вероятно си позволяваше шайинг и други стимулиращи хапчета, докато губернаторът явно предпочиташе само да яде и да спи. Хирилка бе известна най-вече с производството на стимуланта шайинг, дестилиран от млечния сок на насекоморастението ниалия.

„И аз ли изглеждах така, когато бях по-млад?“, запита се Джора'х.

Като страничен ефект от шайинга образът на сина му в тизма беше неясен. Макар престолонаследникът да можеше да усеща Тор'х,

щом се съсредоточеше, в момента мислите му бяха неясни и Джора'х бе в състояние да ги тълкува единствено по изражението му.

„Как би могло това момче да стане някога маг-император? Както и аз самият всъщност?“

Губернаторът на Хирилка ги помъкна по дълги часове представления и безкрайни приеми, където бяха обслужвани от очарователни жени от екзотични раси, които мятаха прелъстителни погледи към Джора'х. Имената им бяха добавени към съставения от Руса'х списък и престолонаследникът знаеше, че ще се наложи да обслужи някои от тях.

Трима хрисими философи в свещенически одежди очакваха с готовност да заразкават за Извора на светлината и да разтълкуват знаците на тизма. Кротките им изражения подсказваха, че отдавна никой в Хирилка не е имал проблеми.

„Само ако знаеха какво предстои на Империята.“

Палатът беше с високи колони и открити вътрешни дворове с градини, пълни с огромни червени цветя. Умереният климат не налагаше необходимостта от покрити пространства, а прогонващите дъждовете полета пазеха от дъжда при лошо време. Всъщност палатът напомняше древен храм, обрасъл с храсти.

Поради някакъв странен ботанически каприз на Хирилка нямаше високостволи дървета, а предимно нискостеблена и пълзяща растителност, която покриваше неравния терен. Висящите градини на Хирилка се смятаха за едно от чудесата на Империята — провиснали по стръмни канари оплетени масиви с огромни цветове сред влажната мъгла на водопадите. Четирикрили птички се хранеха с плодчетата им и кацаха на зиналите като фуния на тромпет цветове.

Джора'х се бе изтегнал в банкетния вътрешен двор и вдъхваше упоителните ухания на растенията и вкусните кулинарни аромати. От време на време се намръщваше, но се стараше никой да не забележи потиснатото му настроение. Щом синкавобялото слънце залезе, а оранжевото изгря, адар Кори'нх направи демонстрация с изтребителите и два бойни лайнера. За подсилване на празничната пищност запалиха цялото оформено в геометрични фигури осветление на земята.

Джора'х използва момента, за да отведе Тор'х настрана, но младият мъж се възпротиви:

— Искам да видя въздушното шоу, татко.

— Виждал си го вече. Трябва да поговорим насаме, за да ти обясня защо съм дошъл.

— Вече знам. Искаш да напусна Хирилка и да дойда да живея в Призматичния палат.

— Да, но не знаеш защо.

Джора'х седна на една гладка пейка в рамкирана с цветя ниша, но Тор'х не се приближи, неспособен да застане на едно място от нервно напрежение.

— Но на мен ми харесва на Хирилка, татко. Искам да остана. С губернатора се разбираме много добре.

— Обстоятелствата се промениха. Вече няма такава възможност и аз не мога да не те взема със себе си.

— Разбира се, че можеш. — Тор'х се завъртя рязко и съвършено подредената му прическа се разлюля. Изражението на младия мъж беше като на хищник. — Ти си престолонаследникът. Можеш да имаш всичко, което пожелаеш. Трябва само да наредиш.

Джора'х отвърна унило:

— Наскоро разбрах, че понякога възможностите ми са точно толкова ограничени, колкото на най-бедните слуги.

Тор'х сплете пръсти, след това разпери широко ръце, сякаш искаше да улови и да изяде нещо. Изглежда, щеше да продължи да спори, но баща му не му даде възможност:

— Магът-император умира, Тор'х. Много скоро ще заема мястото му — и престолонаследникът ще си ти.

Тор'х замръзна и го погледна с широко отворени очи.

— Не още. Не съм готов.

— Аз също. Но хидрогите са навсякъде и империята е заплашена — никой вече не може да си позволи да живее безгрижно. Години наред се ползваш от привилегиите на произхода си. Време е да поемеш отговорностите си.

Тор'х отвърна рязко:

— А ако не искам?

— Тогава ще те убия със собствените си ръце. — Гневният отговор изскочи от устата на Джора'х, преди да успее да се овладее. — И ще издигна брат ти Зан'нх, нищо че не е от чист благороднически

произход. Империята не може да си позволи глупав престолонаследник като теб.

Тор'х го изглежда ужасено, но Джора'х не можеше да се откаже от думите си. И добави с помирителен тон:

— Трябва да престанем да мислим за себе си — и двамата.

35.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Когато се завърна на главната база на ЗВС на Марс, обсадният флот на адмирал Уилис бе посрещнат с пълни военни почести и ескорт от ремори. Всички бяха замаяни от успеха — необичайно чувство след многото неуспехи срещу хидрогите.

Войниците изпратиха възторжени поздравления до своите семейства и любими. Докато танкерите разтоварваха ектипродоволствията, конфискувани от упоритите ирекански колонисти, земните медии излъчиха отделни интервюта — „иреканският бунт“ бил потушен с незначителни загуби.

Тасия Тамблин проследи репортажите, без да се изненада от преувеличените цифри. Скромните колонисти бяха имали съвсем малко космическо гориво, но генерал Ланиан се нуждаеше от оправдание за обсадата.

Дезинформацията я възмути, защото знаеше, че е абсолютна лъжа. Щетите бяха излишни. Но такава си беше Голямата гъска в края на краищата...

Щом се прибра в казармата, нейното компи ЕА ѝ помогна да разопакова багажа си. Дребният робот, на половината на височината на Тасия, се суетеше около нея — изпълняваше предварително програмираните си задължения и същевременно правеше компания на господарката си.

На водните мини на Плумас Тасия и ЕА често намираха местенца да се забавляват в дълбоките пещери под ледените пластове. Тасия се запита дали изобщо някога ще се върне вкъщи. Срокът на службата ѝ в ЗВС бе изтекъл, но бе получила задължително удължение заради войната с хидрогите. ЗВС не можеха да си позволят да освободят обучен състав, след като наивните надежди за бърза победа бяха помръкнали. Бойните редици щяха да стопят като сняг, ако новонаетите войници осъзнаеха, че военната кариера не е само героично забавление.

— Добре ли прекара на Ирека, Тасия? — попита ЕА, докато подреждаше наблъсканите в безпорядък дрехи на господарката си.

— Не, ЕА.

— Съжалявам, Тасия.

Иреканците ѝ бяха напомнили за скитническите кланове — независим народ, издигнал домовете си без помощта на Ханзата.

— Мислех, че Гъската има зъб само на скитниците, но на Ирека разбрах, че са точно толкова безпардонни и към собствените си колонисти.

— Може би Ханзейският съюз не харесва онези, които отказват да се подчинят.

Тя стисна устни.

— Мисля, че имаш право, ЕА.

— Благодаря, Тасия.

В столовата както обикновено двамата с Боб седнаха заедно. Избягваха да признаят, че са двойка, макар всички в дивизията да знаеха за отношенията им и възпитано да се преструваха, че не забелязват. Тъмнокожият млад мъж седна срещу нея и заговори за разнообразните маневри, които възнамерявал да извърши — избягваше да обсъжда обсадата, понеже знаеше, че тази тема притеснява Тасия.

Тя взе кафе за двамата, а той табли с консервирано говеждо с подправки. Преди Тасия да опита яденето, върху стените-екрани на столовата се появи изображението на крал Питър, който похвали обсадните въоръжени сили, „възстановили жизнено необходимото екти на Ханзейския съюз“. Кралят отправи и строго, макар и някак вяло предупреждение към останалите колонии, сякаш четеше предварително написан текст: „Всички представители на човешката раса трябва да се обединят, за да успеем в тази битка. Колониите не бива да мислят единствено за себе си, а за нуждите на цялото човечество“.

— Бриндъл — измърмори Тасия, — с толкова много космическо гориво, което домъкнахме, всички ще си направят отлична реклама.

Той свъси вежди при саркастичното ѝ подмятане.

— Всички колонии получиха една и съща ограничителна заповед, Тасия. Не се правехме на велики и не търсехме да си го изкараме на някого. Можехме ли да позволим на иреканците да вирят нос пред нас?

Очите ѝ блеснаха.

— Но всяка колония има различни ресурси. Не всички могат да оцелеят при едни и същи сурови мерки. Ако една колония е останала с минимални средства, тя не може да си позволи да ги намалява. Това е тъпо.

Сръбна от горчивото кафе и загледа финала на краткото изявление на крал Питър. Спомни си безнадеждността на лицето на великата губернаторка.

— Скитниците се поддържат и си помагат в тежки времена.

— Винаги има и друга гледна точка. — Роб постави ръка върху нейната, за да ѝ каже какво мисли. — Изглежда, схващаш нещата единствено от гледната точка на скитниците. Не искам да спорим. Аз също съжалявам за иреканците.

— Но не можеш да направиш нищо — отвърна тя.

— Ти също.

Тасия знаеше, че е прав. Върна се в квартирата и си направи дълъг масаж с хладен сьонгер. Искаше ѝ се да се надява следващия път да ѝ възложат акция срещу истински враг.

36.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Честите доклади за кръстосващи хидроги силно безпокояха земните въоръжени сили. От командната база на Марс генерал Ланиан разпрати допълнителни патрули във всички десет квадранта, макар никой да не вярваше, че дори отлично въоръжените разузнавателни флоти могат да се защитят от директна атака на бойни кълба.

Генералът не можеше да си намери място. В момента преглеждаше докладите на разузнавателните екипи — те постоянно му напомняха за нарастващия списък от повикани на задължителна военна служба пилоти, които просто „изчезваха“ по време на изпълнение на акциите. Беше убеден, че всички до един са дезертъори, страхливци... отрепки.

— Твърде много опасности има в космоса, генерале — подхвърли командващ Патрик Фицпатрик. — Хидроги, астероиди, радиационни урагани. Корабите лесно изчезват безследно.

След завръщането си от Ирека той временно беше прехвърлен под прякото командване на Ланиан в марсианската щабквартира на ЗВС. Поради политическото влияние на семейството на Фицпатрик генералът бе взел решение да подготви хлапето за по-висока длъжност по възможност по-близо до дома.

— Сигурен съм, че пилотите знаят всичко за опасностите в космоса. Не можем да си губим времето да ги търсим, макар да ми се иска да докопам някого за врата и да дам пример на всички. — Ланиан отмести документите встрани, изключи екраните и се надигна. — Чувствам се като евнух във военна униформа. Не разполагаме с никакви оръжия срещу хидрогите, а Ханзата е бабичка, която едва диша. За пет години нямаме никакъв напредък.

Той удари с месестия си юмрук по бюрото.

Макар да му съчувстваше, Фицпатрик не отговори нищо. Като разчиташе на синята си кръв, момчето се надяваше да се изкачи по военната стълбица с няколко побутвания с лакът и бележчици,

адресирани до подходящите командващи офицери. Нямаше никакво съмнение, че напредва по-бързо, отколкото позволяваха уменията му, но се справяше с предизвикателствата сравнително добре. По време на война дори на най-богатите и привилегировани кандидат-офицери не се възлагаха безсмислени задачи. Фицпатрик искаше фотосите му да се появят в публичното пространство, изправен в целия си висок ръст в красивата си униформа, за да даде възможност на семейството си да извлече политически изгоди от храбростта на сина, „ярък пример за гражданска отговорност във времена на криза“. Генералът също можеше да се възползва от това, стига Фицпатрик да не направеше някаква глупост.

— Всъщност имам едно предложение, сър.

— Ако можеш да ми кажеш как да спечелим тази война, командващ, ще те предложа за поста бригаден командир.

Фицпатрик се усмихна под мустак.

— Може би няма да спечелим войната, генерале, но предложението ми може да понамали тревогите ви. Защо сам не поемете командването на един от разузнавателните флотове? Излезте за един месец и дръжте очите си отворени. Мотивирайте се с това, че искате да направите непосредствено разузнаване какво точно става. — Усмивката му се разшири. — Ханзата може да оповести, че сигурността на нейните граждани е от такава огромна важност, че самият генерал на ЗВС се заема с проблемите по сигурността и с преценка на заплахата от врага.

— Добър политически ход — отвърна Ланиан.

Фицпатрик посочи отрупаното с документи бюро.

— Това не е за вас, сър. Оставете бюрократичните задължения на адмирал Стромо. Той не става за действащ офицер след поражението на Юпитер.

— Не проявявай неуважение към по-висшите офицери, командващ.

Младият мъж понижи глас, но очевидно не бе свикнал да бъде подчинен на някого.

— Сами сме в кабинета ви, генерале, а и отлично знаете, че казвам самата истина.

— Така е, по дяволите.

Ланиан погледна с ненавист документите, които чакаха подписа му. Не бе вземал важно решение вече от половин година. Щеше да е истинско удоволствие да остави всичко това на „домашаря“ Стромю.

— Добре, ще се възползвам от съвета ти, Фицпатрик. Уреди да поема командването на следващата разузнавателна група, която предстои да отлети.

— В квадрант три, сър.

— Идеално. Ще оставя на адмирала целия този боклук. — Той се усмихна навъсено. — Може би така ще го лиша от възможността да кръшка.

След двуседмични разузнавателни полети около системите в квадрант три генерал Ланиан разбра, че не се чувства по-добре, кръстосвайки празното пространство, без да прави нищо, отколкото да седи зад бюрото си на Марс, пак без да прави нищо.

Дефицитът на екти бе ограничил космическия трафик до възможния минимум и разузнавателният флот не срещаше никакви ханзейски или илдирийски кораби. Сега, на мостика на дреднаута, Ланиан въздъхна дълбоко.

— Все едно че Спиралният ръкав е закрил сезона.

Застаналият до него Фицпатрик кимна.

— Обичайната търговия е почти замряла. Колониите са оставени без гащи на студения вятър.

Наскоро Ланиан бе чул някакво предложение за построяване на нови заселнически кораби, огромни тромави съдове, използващи конвенционални горива, макар че прелитането им от колония до колония би отнело цял век. На него това му намирисваше на отчаяние, с което все още не искаше да се примири. Примирияването с подобна безизходност би означавало приемането на факта, че този конфликт никога няма да бъде спечелен и че хората — или илдирийците — никога вече няма да прекосяват светкавично Спиралния ръкав. Самата мисъл за това бе непоносима, отказ от идеята за прогрес и изследователска дейност.

Не, трябваше да продължат битката, докато не натикат проклетите хидроги обратно там, където им бе мястото.

— Генерале, долавя се отделяне на газове от космическо гориво. Кораб отпред, на границата на обсега.

— Някой от нашите или илдирийски съд?

— Трудно е да се каже от такова разстояние, сър. Не отговаря на нито една стандартна конфигурация.

Генералът подпря квадратната си брадичка на кокалчетата на ръцете си. Фицпатрик се наведе по-близо.

— Нямаме какво друго да правим, генерале. Може би този капитан би могъл да ни каже нещичко. Можем да използваме вътрешната връзка.

Тъкмо този бе мотивът, който искаше да чуе генералът.

— Добре. Може да е някой от нашите дезертъори. Нека сме добронамерени.

Дреднаутът се придвижи, за да засече самотния кораб, тръгнал неизвестно накъде. Странният съд напомняше жилищен комплекс с огромна конструкция от двигатели върху рамка от ферми около товарни сфери.

— Никога не съм виждал такъв кораб — каза Ланиан.

— Скитнически кораб — обясни Фицпатрик. — Задигат части и ги сглобяват. Нямам представа как успяват да управляват тези боклукчийски гемии.

Непознатият капитан отначало се опита да им се измъкне, но след като Ланиан пусна реморите да го изпреварят и обкръжат, се отказа.

Брадатото изображение на скитника изникна на екрана. Покритата му с кръпки униформа беше толкова шарена, че обиди свикналия с военния ред генерал.

— Казвам се Рейвън Камаров и пилотирам скитнически товарен кораб. Защо ме спирате в свободно интерпланетарно пространство? Пренасям товар.

Ноздрите на Ланиан се разшириха.

— Не приемате ли защитата ни, капитан Камаров? Навсякъде кръстосват хидроги.

Капитанът се навъси.

— Напълно сме наясно с хидрогите. Скитниците са загубили десет пъти повече хора от всеки друг.

— Сърцето ми направо кърви — промълви тихичко Фицпатрик.

— Моля да обявите товара си, капитане — настоя Ланиан.

— Доставяме продоволствие от крайна необходимост до скитнически предни постове и ханзейски колонии. Можете да проверите собствената си база данни, генерале. Търговските ми документи са наред.

Техническият офицер на дреднаута приключи със сканирането и се обърна към генерала.

— Превозва екти, сър. Цистерните са пълни догоре.

— Екти! — възкликна Фицпатрик. — Колко?

Офицерът назова количеството и Ланиан го превърне в мерките, които познаваше.

— Значи... та това е повече, отколкото възстановеното на Ирека — достатъчно да свърши работа на целия разузнавателен патрул и още пет като него.

Ланиан срещна погледа на своето протеже. Той кимна.

— Капитан Камаров, знаете ли, че земните въоръжени сили са издали извънредна постоянно действаща заповед за вашите хора по отношение на превозването на всякакви количества екти?

— Както вече заявих, генерале — отвърна Камаров с невъзмутима физиономия, — намираме се в свободно междузвездно пространство и Ханзата не може да натрапва своите закони на клановете на скитниците. Ние не сме подписали вашата Харта. Нямате никакво право да ми устройвате засада. Скитниците вече доставят по-голяма част от произвежданото екти на ЗВС, но имаме и собствени нужди.

— Това се казва изненада — измърмори Фицпатрик. — Скитници да се запасяват с гориво. — След което каза по-високо в микрофона: — Откъде взехте всичкото това екти?

— Водородът е най-често срещаният елемент във вселената, както знаете.

— Капитан Камаров, според мен снабдяването с жизненоважно продоволствие на военните, които защитават всички хора, би трябвало да е главен приоритет — каза Ланиан. — Ще сме доволни да ви освободим от вашия товар, като ви оставим необходимото гориво, за да стигнете до Земята.

Наглата независимост на космическите цигани винаги го бе дразнила. Беше крайно време да се научат да спазват правилата като

всички останали.

Въпреки възмутените протести на Камаров генералът изпрати ескадрила от ремори да обкръжат и пленят товарния кораб, след което откачиха пълните с екти цистерни. Докато наблюдаваше от командния мостик проклинащия ги брадат капитан, той изключи звука. Бързите ремори докараха и натовариха ектитовара на бойния кораб.

Докато се подготвяха за оттегляне, Ланиан отново включи канала и чу гръмките протести на Камаров по средата на изречението:

— ... е пиратство, открито пиратство. Настоявам да получа компенсация за товара си! Сума ти скитници загинаха в светкавичните набези за придобиването на това екти.

— Във война сме, капитане — отсече иронично Ланиан. — Хора загиват по всевъзможни причини.

Фицпатрик зашепна тихо и неприятно предупреждение в ухото на генерала:

— Тези бродяги може да приложат репресалии за този акт, генерале. Ами ако ни отрежат изцяло? Вече не доставят кой знае колко екти, но са единствените ни доставчици.

— Имаш право, командващ. Оповестяването на този инцидент може да създаде неприятности.

— От друга страна, всичко това не се е случило, ако Камаров никога не съобщи на други бездомници. Вашите заповеди, генерале?

Ланиан се отпусна в стола си. Знаеше, че има само едно решение, с което обаче би стигнал твърде далеч. Погледна Фицпатрик, ревностния млад офицер, готов да поеме отговорност... а ако се наложи, и вината. И реши да запази ръцете си чисти.

Изправи се и каза:

— Ще отида да си почина. Командващ Фицпатрик, предоставям ви временно командването... и предполагам, че знаете какво трябва да свършите. Както вече обсъдихме, космосът гъмжи от всевъзможни опасности.

— Да, сър!

Ланиан напусна командния мостик. По-късно щеше да се обърне с подходящо изявление към екипажа.

Фицпатрик дори не изчака генерала да стигне до покоите си и издаде заповед дреднаутът да открие огън срещу товарния кораб на скитниците.

37.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

В най-отдалечените ъгълчетата на системата Оскивъл високо над планетните орбити слънчевата светлина бе незначително по-ярка от блещукането на далечните звезди. Скитническите добивни екипи бяха струпали отражатели, слънчеви огледала и кондензатори, а така също и ядрени пещи. Ледените планини и отпадъчният чакъл от кондензацията на слънчевата система отразяваха светлините на подстанциите.

Дел Келъм обикаляше с малък транспортен кораб впечатляващите пръстеновидни корабостроителници заедно с Ческа. Не спираше да говори, горд с дръзкия експлоатационен процес, който бе конструирал в отдалечената кометна ареола.

— Конструирахме тези чудовищни реакторни пещи върху пръстените на Оскивъл и ги изстреляхме над еклиптиката. Избрахме стабилно гравитационно място за капан на кометите. Витлови двигатели ги отклоняват от орбитите им и ги изтеглят тук за преработка.

— Играеш си на бiliarд със замръзналите планини — подхвърли Ческа.

Келъм се засмя, докато преодоляваше една дифузна вихрушка от снежни частици.

— Обикновено не обръщаме внимание на кометни чипове с незначителни размери на планина!

Производственият парк бе отрупан с малки кораби и гигантски фабрики. Работници зареждаха с взрив по-едрите комети, за да ги разбият на удобни парчета, които обвиваха в самоподгриваща облицовка, която трансформираше леда до съставните му газове. Помпи изсмукваха парата.

— Виждаш ли? За какво са ти небесни мини? — възкликна Дел Келъм с показан оптимизъм. — Това не е само експеримент. Наистина върши работа.

— Ти без съмнение потвърди очакванията ми, Дел, но не ми рисувай прекалено розова картина — укроти го Ческа. — Видях цифрите. Далеч сме от нужната ефективност.

— По дяволите, нямаме никакъв избор. Всеки вожд на клан, който не вижда по-далеч от носа си, трябва да се изстреля без защитна лицева маска в открития космос. — Той поклати глава. — С усъвършенстваните ектиреактори можем да посрещнем минималните си нужди. Дори може да остане излишък, който да продадем на Голямата гъска. Инак ще си помислят, че ги мамим.

Ческа го погледна.

— Те винаги смятат, че ги мамим. Мозъците им не могат да работят по друг начин.

Макар открай време да бяха изгнаници, скитниците бяха успели да си намерят значителна ниша за снабдяване с екти. Тя се страхуваше, че ако останат без този ресурс, отчаяните скитници ще трябва да се завърнат в по-голямата общност на Ханзата. Щеше да се наложи да подпишат Хартата и да се подчинят на едно управление, срещу което винаги бяха воювали.

Или отчаяната Ханза щеше да ги подложи на гонения.

Ческа не обичаше да избира между оцеляването и свободата.

Но не знаеше към кого да се обърне за подкрепа. Кой друг бе в подобно положение? Много години скитниците бяха работили за илдирийците върху наети небесни мини, но накрая бяха извоювали независимостта си. Ако престанеха да доставят екти, магът-император нямаше да има никаква нужда от тях. На срещи на клановете бяха обсъждали възможността за съюзяване с по-слаби отдалечени ханзейски колонии или с Терок.

Ческа живееше с болезненото усещане за потискаща отговорност, но не можеше да изисква от скитническите инженери и изобретатели да работят по-усилено — вече бяха достигнали границата на крайно изтощение.

Отвън кометният чакъл се изсипваше в помещение с размерите на луна, където се загряваше до точката на разпад на летливи елементи. Атомни сепаратори отделяха водородните молекули, а кометната каша се оттичаше през рециклиращи тръбопроводи. Остатъчните примеси съдържаха безброй тежки елементи, които се рециклираха за други цели.

Ческа оглеждаше процесите, докато Келъм прелиташе с бавна скорост. Това бе официалната причина за посещението ѝ, макар че по-скоро трябваше да е в пръстените корабостроителници с Джес, който проверяваше мъглявинните загребващи кораби. Запита се кога ли ще могат да си уговорят интимна среща...

Дел Келъм кацна до най-големия кометен изпарител. Черният силует на огромната конструкция с тънки стени засенчваше ярките светлини на промишления цех.

— Наричаме го кометния „Хилтън“. Най-доброто място от тази страна на Куипърския пояс.

Ческа се усмихна.

— Като говорител на всички кланове съм свикнала на подобен... лукс.

Ярката всекидневна и заседателна зала имаше стандартни облицовани с метал стени. Келъм с гордост ѝ посочи аквариума си с лъскави сребристочерни акулки.

— Чудесно се развъждат дори тук. Имам аквариуми на много от техническите си съоръжения, за да ми напомнят за дома.

— Риби в космоса? Не може ли да се захванеш с градинарство вместо с това?

— Не е същото. — Той плъзна чаша бистра течност по масата. — Ето, произведена е от чиста кометна вода. Всяка друга напитка, която си поглъщала, е рециклирана през човешки тела и системи хиляди пъти. Това е девствена вода — водород и кислород, нищо друго. Реномираните пазари я считат за истински лукс.

Ческа погледна чашата.

— Различна ли е на вкус?

Той повдигна рамене.

— Според мен не.

Един работник се втурна със съобщение.

— Говорител Перони! Това току-що пристигна с транспортен кораб от корабостроителниците.

Ческа взе съобщението. Предполагаше, че е от Джес, и се опасяваше, че е за нещо неприятно. Оказа се, че бележката е изминала дълъг и криволичещ път — над десет нейни копия бяха изпратени по различни пътища, за да стигне едно най-последно до нея. Някакъв скитник бе занесъл бележката до Рандеву, а друг я бе открил чак на Оскивъл.

— Този, който е изпратил съобщението по толкова многобройни канали, или има много лоши новини, или иска да те открие по възможно най-лошия начин — каза Келъм.

„Възможно най-лошия начин.“

Рейналд от Терок ѝ изпращаше внимателно формулирано предложение. За брак.

Скоро щял да поеме ролята на отец на Терок и имал нужда от силна жена до себе си. Изреждаше логични и основателни причини защо един съюз между терокците и скитниците би усилил тяхната независимост от Ханзата, би им позволил да разменят ресурси и умения и по този начин да парират опитите на ЗВС да ги подчинят. Скорошната обсада на колонията Ирека доказвала безпardonността на Ханзата. Нямамо никаква гаранция, че Терок или скитниците няма да се окажат следващите им цели.

„ЗВС не са в състояние да победят хидрогите, поради което търсят други противници, над които да се наложат, пък били те и техни хора. Заедно — с терокските зелени жреци и ектиппроизводството на скитниците — можем да постигнем мощен съюз. Помисли за това. Убеден съм, че е добра идея.“ Ческа си представи свенливата усмивка на Рейналд. „А и двамата ще сме добра двойка.“

Прочете писмото още веднъж. Сърцето ѝ се късаше. Забеляза, че Дел Келъм се опитва да надникне в писмото, и бързо го сгъна.

— Налага се да обмисля някои неща, Дел. Ще довършим обиколката по-късно.

Датата, на която бяха решили да обявят брака си с Джес Тамблин, беше съвсем близо. Обичаше го много и бе чакала толкова дълго. Заслужаваше това щастие.

Но ако Рейналд бе прав?

Знаеше какво би ѝ казала говорителката Окая. Как е възможно да позволи на емоциите си да вземат връх над бъдещето на всички кланове на скитниците? Терокците действително биха били мощен — и предпочитан — съюзник, много повече от Голямата гъска или Илдирийската империя.

И все пак...

38.

АДАР КОРИ'НХ

Два военни лайнера поставиха финал на сложния небесен парад под огряното от вторичното слънце оранжево небе на Хирилка. Останалите пет бойни кораба бяха свалени за ремонт и презареждане на площадката на космодрума, тъй че септата щеше да е готова да се завърне на Илдира на следващия ден. Престононаследникът Джора'х не възнамеряваше да остава дълго.

След рутинната демонстрация Кори'нх кацна с командния кораб върху мозаечната писта. Докато масивният украсен съд се носеше над тълпите с напомнящите си рибешки перки блестящи соларни платна, сензорните техници направиха пълна контролна проверка на състоянието на всички системи.

Тъкмо затова именно те първи откриха понеслите се към Хирилка бойни кълба на хидрогите.

— Сигнал за тревога! — заповяда Кори'нх.

Парализиран от ужас, той си даде сметка, че повечето екипи на бойните лайнери са пръснати из целия град за временен възстановителен отдих.

— Свикайте целия състав на останалите пет лайнера, но не чакайте всички до един. Потегляйте веднага, след като се събере достатъчна част от екипажа.

После заповяда двата действащи бойни кораба, взели участие в небесния парад, да заемат охранителна позиция над губернаторския палат. Мълниеносни разузнавателни кораби излетяха, за да установят скоростта и да проследят приближаващите се бойни кълба.

Демонстрационните изстребители откачиха парадните ленти и знамена и ги пуснаха да паднат на земята. Всеки от малките кораби бе екипиран със стандартен артилерийски комплект, но не бяха заредени с достатъчно бойни снаряди, особено срещу хидроги.

Все пак щяха да свършат някаква работа.

След броени минути първият от масивните кацнали лайнери се отдели от земята и адарът се изпълни с командирска гордост от ефикасните действия на основния му екип. Свободният от дежурство състав на Слънчевия флот профуча през града и зае места по очакващите бойни кораби — всички бързаха да застанат на възложените им позиции.

Придворните около обраслия с пълзяща растителност палат усетиха извънредната ситуация, но все още не можеха да проумеят какво точно се случва. Тримата философи-свещеници в раса изглеждаха точно толкова объркани, колкото онези, които търсеха обяснение от тях. Губернаторът на Хирилка събра предпочитаните си партньорки в забавленията и почна да ги успокоява:

— Аз ще ви защита, обещавам.

А после диамантената извънземна сфера се спусна над града и всички бяха обзети от внезапен ужас. От пирамидалните издатини на бойното кълбо затрещяха синкави светкавици. Корабът на хидрогите не изпрати никакво съобщение, никакво предупреждение или ултиматум. Извънземните направо се заеха с опустошаването на планетата.

На Кори'нх — наблюдаваше от командния център на лайнера — направо му прилоша. Всеки залп разцепваше земята, срутваше сградите и всичко, върху което попадеше. Възхитителните резервати, изящните висящи градини, каналите с подредените от двете им страни ниалии — всичко изчезваше под мощния енергиен обстрел.

Адарът помнеше ужасното поражение, което бе претърпял на Кронха 3, и изрева непоколебимо:

— Не сме предизвиквали тези врагове, но няма да наблюдаваме отстрани, без да направим нищо.

Вторият лайнер върху мозаечната писта вече включваше двигателите.

— Всички кораби да обкръжат хидрогите и да открият огън със снаряди, експлозивни, енергийни вълни — всичко, с което разполагате. Днес може би ще заслужим място в Сагата.

Първият боен лайнер полетя напред — явно екипажът бе по-храбър от останалите. Сребърните му перки и знамена напомнях бодли на таралеж. Оръжейните отвори избълваха ослепителна серия снаряди срещу диамантената раковина. Кори'нх, който насочи

своя кораб в непосредствена близост, атакува от другата страна, но двойният обстрел причини само едва забележими драскотини по корпуса на кълбото.

Хидрогският мародер, изглежда, изобщо не ги забеляза. Синкавите му светкавици продължаваха да взривяват напоителни канали и да опустошават полета с поклащащи се ниалии. Някои сивобели насекоморастения се откъсваха от стъблата и отлитаха, размахвайки криле. Във въздуха се извиха струи пушек и пара.

Трещейки зловещо в небето, бойното кълбо направи кръг и се спусна за втора атака. Втора серия оглушителни енергийни залпове изпари предградията.

Най-после още един от кацналите кораби запали двигателите си, издигна се в небето над мозаечната писта и започна обстрел. Бойното кълбо профуча над него. Илдирийският кораб изстреля защитни снаряди, но те имаха ефекта на ухапване от комар по дебелата кожа на мармот.

Сякаш забелязал чак сега Слънчевия флот, хидрогът отвърна със светкавица, която разцепи илдирийския кораб. Корпусът му зейна, горивните камери експлодираха и огромното туловище рухна на земята с потрепващи като паунови пера соларни перки. Разби се точно върху другия лайнер, който се готвеше за спешно излитане. Забучаха сирени за тревога, чуха се писъци и вопли и двата съда избухнаха в огромна експлозия.

Членовете на екипажа на Кори'нх спряха да дишат от изумление, замаяни от шоките вълни на тизма, но адарът произнесе отсечена команда с категоричен глас:

— Бази! Искам всички воители да съсредоточат цялото си внимание върху битката!

„Не трябва да допусна второ поражение! Аз съм върховният главнокомандващ на Слънчевия флот, пръв защитник на Илдирийската империя...“

Преди последният лайнер на земята да успее да се помръдне, безмилостният хидрог връхлетя отгоре му. Пирамидалните шипове откриха огън и унищожиха гигантския съд. От отломките блъвнаха плътни колони мазен черен пушек, а съседните постройки отразиха блясъка на избухналите горивни камери.

— Тотална бомбардировка! Кинетични самонасочващи се снаряди и режещи лъчи! — заповяда Кори'нх.

Капитаните не се нуждаеха от подканване.

Щом залповете на Слънчевия флот обсипаха самотната диамантена сфера, тя литна към тучните гори от пълзяща растителност на Хирилка, като изпепеляваше цветя, полета и градини. Под синкавите й светкавици рухваха пищно украсени сгради, изпаряваха се промишлени конструкции, срутваха се кристални кули. Защитниците от Слънчевия флот не можеха да направят почти нищо, за да попречат на разрухата, но Кори'нх бе длъжен да направи всичко възможно.

Губернаторът на Хирилка изграчи по комуникационния канал:

— Адар Кори'нх, незабавно евакуирай цялото население! Не разполагаме с никаква защита срещу подобно нападение.

— Губернаторе, нямам достатъчно кораби и достатъчно време. Останаха само четири лайнера и не мога да ги отклоня от битката.

Сферата на хидрогите изстреля страничен залп, който одраска един от четирите лайнера, нанасяйки му умерени щети. Бойният кораб се дръпна, за да възстанови системите си, а останалите три продължиха да обстрелват безрезултатно врага.

— Адаре, длъжен си да ги спасиш! — В гласа на губернатора прозвуча недоверие, сякаш той не можеше да допусне, че Слънчевият флот може да бъде победен.

Кори'нх си помисли, че Руса'х е наблюдавал твърде много парадни демонстрации. И се сети какво трябва да направи.

— Изпращам спасителна совалка към цитаделата ви, губернаторе. Ще осигуря безопасността ви и тази на престолонаследника и неговия син. Това е мой върховен дълг.

— Не мога да оставя народа си да загине — викна губернаторът. — Моите изпълнители, моите съветници... прекрасните ми компаньонки!

— Не съм в състояние да ги спася.

Сърцето на адара се сви, докато издаваше заповеди за оттеглянето на личния си боен лайнер, и той изръмжа грубо на един от членовете на екипажа:

— Изпрати веднага транспортен кораб за личния персонал! Натъпчи го, колкото е възможно, но на всяка цена вземи губернатора. — Войникът се втурна към бойната палуба. — Останалите...

— Адаре, вижте! — изкрещя един от тактическите офицери.

Кори'нх вдигна очи към ръждивия небосклон и видя второ бойно кълбо да се спуска към ужасените тълпи на повърхността. Енергийните му оръжия трещяха безмилостно, присъединявайки се към яростната атака на първия хидрогски кораб.

39. РЛИНДА КЕТ

Пътуването до Рейндик Ко бе унило и скучно, въпреки че Рлинда имаше спътник. Високият необщителен чернокож беше по-скоро пустиня от мълчание, отколкото събеседник.

Веднага щом се издигнаха над Крена, Дейвлин Лотце поиска да се заеме с работата си.

— Предполагам, че председателят Венцеслас е осигурил досиета и указания?

Тя помръдна широките си рамене.

— Прехвърли файлове в компютъра ми, преди да тръгна. Отвори си ги сам. — Тя махна с ръка към работния екран и Лотце незабавно се зае да преглежда информацията. — Не съм проверявала дали са с парола.

Лотце я изгледа с острите си махагонови очи.

— Проверила си.

Рлинда не знаеше дали да се засегне, или да се развесели, че толкова лесно я разгада.

— Добре де, все пак имам право да знам какво мъкна на кораба си — включително информацията.

Агентът се усмихна.

— Всички файлове са открити, така или иначе.

— Ти просто лош събеседник ли си, или си от необщителните?

— Заселниците на Крена ме харесваха. — Лотце вдигна очи от екрана и спря плейбека — на резюметата и докладите. — Нямам нищо против присъствието ти, но в момента тази задача изисква цялото ми внимание.

През следващите няколко часа Лотце не пророни нито дума, задълбочен в докладите — запаметяваше последните занимания на двамата Коликос на Рейндик Ко, както и предишните им проучвания на Ларо, Пим и Корибус. Когато най-после спря за малко да се нахрани, Рлинда скръсти ръце на гърдите си и попита:

— Подозираш ли престъпление в изчезването им?

— В момента дори не сме сигурни, че са изчезнали. Единственото, което знаем, е, че е прекъснат контактът.

— Хм, може някой да си отмъщава заради кликиския факел. Точно тогава започна цялата тази каша с хидрогите. Много хора са гневни.

— Хидрогите също. Ще видим какво ще открием, когато пристигнем.

Щом златистата жълтеникавокафява планета порасна върху екрана, Рлинда се обади по интеркома в каютата на Лотце. В пилотската кабина беше тясно за високия мъж, но той наблюдаваше приближаването на Рейндик Ко така, сякаш сравняваше подробностите с архивните документи.

После, без да поиска разрешение, Лотце се наведе над контролния пулт и включи общите скенери на кораба.

— Знам приблизителното разположение на базовия им лагер. — Извика върху екрана изображение на континента и го центрира към ръба на изгрева така, че сред издължените сенки на ранното утро в пустинята се очертаха каньони. — Опитай тук. Прелети отгоре.

— Може да изскочат и да размахат знаме. Това ще спести доста време.

Той я изгледа недоверчиво.

— Изминали са цели пет години. Ако не са намерили никакви хранителни източници, тримата членове на експедицията едва ли биха могли да издържат толкова дълго.

Рлинда се намръщи и почна да се спуска през разредената атмосфера.

— Ако няма вероятност да открием оцелял, това не е ли безсмислена акция?

Той свъси чело.

— Никоя акция не е безсмислена, ако схващаш предназначението ѝ. Наредено ми е да намеря отговори, а не оцелели.

„Любопитство“ откри останките от лагера на Коликос близо до огромна купчина кликиски руини. Палатките и снаряжението бяха издигнати върху открито възвишение доста над котловината, за да са

защитени от внезапни наводнения. Рлинда лесно откри място за кацане върху неплодната земя.

Излязоха навън. Въздухът беше горещ и спарен. Лотце носеше куфар в едната ръка и чанта в другата, готов да се захване веднага за работа.

Цветовете на пустинята бяха ярки, но отчетливи, което придаваше на ръбовете острота и рязкост. Неравната повърхност беше в пълен контраст със сочната зеленина на други планети, които Рлинда бе посещавала. Величествените планини все още аленееха сред утринните сенки.

— Добро местенце за устройване на курорт — може би минерални бани или курсове по голф.

Пред тях се изви прашна вихрушка — мятеше струи пясък — и се отдалечи, клатушкайки се, преди да се разпръсне.

— Това, което ме интересува, е, че дори телевръзката е прекъсната — каза Лотце. — Знаем, че световните дървета са загинали, вероятно при пожар или ураган, преустановявайки по този начин възможността на зелените жреци да общуват.

Освен петте години пустинен климат, горещината и пясъчните бури, които бяха опустошили лагера, нямаше следи от някаква ужасна катастрофа. Лотце влезе в главната палатка и обходи с поглед походните легла, бездействиящите компютри, мострите и разпилените по земята бележки.

През това време Рлинда отиде до водната помпа. Подвижните елементи бяха блокирали, но можеше лесно да ги смаже и да ги приведе в действие. От маниакалната всеотдайност на Лотце, предположи, че той възнамерява да остане, докато не намери отговори на въпросите си. Дали това означаваше дни или месеци, не беше в състояние да прецени.

Лотце излезе от изпокъсаната палатка, помъкнал, каквото бе успял да изтегли от компютрите и дневниците на археолозите. Остави придобивките си на земята, за да ги опише.

Рлинда се разходи до една по-малка палатка, която по всяка вероятност бе на зеления жрец. Зад нея ясно се виждаха останките от горичка световни дървета.

— Може би искаш да погледнеш това тук!

Фиданките бяха засадени в редица и очевидно бяха поддържани с любов от зеления жрец, но всички до една бяха изкоренени и накъсани на части сякаш от освирепял вандал. Изпочупените им стебла бяха разхвърляни и покрити с прахоляк. Времето бе заличило подробностите, но сцената подсказваше за извършено насилие.

Лотце се приближи. Поглъщаше всяка подробност с немигащи очи.

— Това обяснява прекъснатата телевръзка.

Рлинда подритна нещо твърдо върху меката пръст, може би плавей. Наведе се, разрови с пръсти и напипа някакъв объл предмет. Повърхността му беше суха, жилава и втвърдена. Тя избърса прахта. Предусещаше какво е намерила и стомахът я присви.

Към нея погледна съсухреното, мумифицирано лице на зеленокож мъж без коса. Меката тъкан беше изсъхнала от пустинната суша и мускулите бяха изопнали изражението му в странна гримаса. Месото по тялото му се бе свило и съсухрило, прилепнало като втвърден лак върху костите. Пустинята си бе свършила работата, като едновременно го бе разрушила и запазила.

— Нашият зелен жрец — промълви тя. — Аркас... не се ли казваше така?

Лотце огледа останките от лагера.

— Изглежда, не е погребан официално. Това ме кара да се съмнявам, че е умрял при нормални обстоятелства. — Той закрачи наоколо; прехвърляше в мозъка си различни вероятности. — Може би Маргарет и Луис са прекарали нещо като каютна треска?

Рлинда се изправи над зеленикавия труп. Щеше да намери време да погребее окаяника, докато Лотце се занимаваше с разследването си.

— Може и да си детектив, Дейвлин, но не съм сигурна, че разбираш от хора. Тази възрастна двойка е женена от десетилетия. Прекарали са половината си живот изолирани по извънземни разкопки. Такива хора могат да понесат самотата.

— Все още не съм готов да правя заключения — отвърна Лотце. — Имали са също така компи и три кликиски робота.

Рлинда кимна към скалния град, където сигурно ги очакваха древни тайни.

— Искаш ли да огледаме онези руини?

Пустии кликиски градове бяха открити на безброй планети, но само на няколко бяха изследвани цялостно. Разумната раса бе издигнала кошероподобни структури сред степни местности или ги бе прокопала в стени на каньони. Илдирийците отдавна знаеха за изчезналата раса, но бяха оставили призрачните градове на спокойствие.

В ранните си дни, въодушевен от възможностите на експанзията, Теранският ханзейски съюз назначи изследователи да проучат открити и след това изоставени от илдирийците светове. Откриването на кликиския факел от двамата Коликос отново бе събудило интереса към загиналите цивилизации, но войната с хидрогите попречи на плановете за по-интензивни издирвания.

Сега Рлинда кръстосваше плесенясалите тунели. Беше изумена. Извънземните бяха издигнали своите постройки от полимерен бетон, подсилен със силициев двуокис материал, по всяка вероятност органичен продукт на насекомоподобните кликиси. Всяка стена бе покрита със странни йероглифи и непонятни уравнения.

Двамата с Лотце прекараха цял ден сред лабиринтите на призрачната метрополия. Откриха някои от принадлежностите на Коликос, но почти нищо повече.

— Последният доклад на Маргарет Коликос описва други, по-добре запазени руини — каза Лотце. — Подозирам, че са работили предимно там.

Рлинда полетя с „Любопитство“ ниско над повърхността и скоро откриха каньон и срутено скеле, издигнато някога по скалната стена.

— Налага се да влезем — каза Дейвлин.

— Със сигурност. Само ми намери достатъчно голям паркинг да кацна. — Той не реагира на шегата ѝ и на нея ѝ хрумна ново решение. — Предназначението на „Любопитство“ е да превозва товари, Дейвлин. В товарното отделение има няколко левитационни платформи. Могат да ни спуснат двамата заедно.

Тя кацна върху плоското плато над отвесните канари, после, застанала до Лотце на платформата, я насочи с изнервящо бавна скорост към скалистия ръб, а след това се спуснаха отвесно покрай стената.

— Това нещо е направено да пренася огромни бали, а не да завладява раси.

Рлинда насочи левитационната платформа към вътрешността на надвисналата скала и я спусна върху скалистия под. Въздухът беше сух и стъпките им отекваха, когато закрачиха навътре.

Дейвлин посочи опънатите по коридора жици, както и останената маркировка.

— Бележките на Маргарет подсказват, че е била твърде ентузиазизирана в очакванията си какво ще открият тук.

Рлинда присви очи към сенките и запали фенерчето си.

— Вероятно обаче нещо е открило нея. Трябваше да взема оръжие. Мисля, че имам нещо на кораба.

Лотце се съсредоточи да забележи някакви улики. Във вътрешността на скалния град откриха срутена барикада пред входа на просторно помещение. Беше съборена от външната страна. Рлинда насочи светлината към помещението и видя машини и огромни плоски стени.

И труп на пода.

Лотце избърза през една пролука в барикадата и го освети. Луис Коликос бе запазен по-добре от зеления жрец и Рлинда от пръв поглед установи, че е умрял насилствено. Тялото му бе прекършено и раздрано и имаше множество дълбоки рани. Тя се огледа предпазливо, сякаш очакваше всеки момент нещо да я нападне.

На една от стените имаше трапецовидно голо пространство, сякаш направен от камък прозорец, необичайно лишено от кликиски драсканици и рамкирано от пластинки с обозначения. Върху гладката повърхност се забелязваха кафеникавочервени петна — кървави отпечатъци от ръце, — сякаш в последния миг преди смъртта си Луис Коликос бе удрял по стената, опитвайки се да я отвори.

Смръщил чело, Лотце огледа отпечатъците и пустата стена.

— Две тела са открити, но все още никакво обяснение. А къде ли е Маргарет Коликос?

По гърба на Рлинда полазиха тръпки. Май наистина щяха да останат дълго на Рейндик Ко.

40.

АНТОН КОЛИКОС

— Избрах занимание, което може би ще ти достави удоволствие, паметителю Антон — каза Вао'сх. — Заинтригувах ме предпочитаните техники на старите човешки разказвачи. Да видим дали бихме могли да възпроизведем някои от тях.

Паметителят го заведе до морския бряг,⁴ на ветровитото плато на десетина метра над едно заслонено заливче. Вятърът бе топъл и Антон долови острия дъх на цъфтяща водна растителност от огромна маса оранжеви цветя, сякаш кръстоска от листа на водна лилия и ленти от кафяви морски водорасли.

Пристигналите преди тях шумни и суетящи се мъници бяха струпали в конусовидна купчина довлечени от морето дървета, примесени със сухи трески. Един дребосък подпали купчината и се дръпна, щом пламъците запрацяха. После мъниците се оттеглиха.

Останали сами, двамата историци седна на меката мъхеста растителност. Огънят се изви нависоко, хвърляйки отблясъци върху лицата им.

— Това не е ли подходящата обстановка, паметителю Антон? Безкрайни истории край огъня под открито небе до морския бряг?

Антон се усмихна.

— Разбира се, пропускаш един съществен елемент — такива истории по-добре се разказват на тъмно, отколкото на заслепяващата дневна светлина.

Вао'сх трепна.

— Никой илдириец не би изпитал наслада от това.

Младият мъж се приведе към пламъците и потри ръце.

— Ще пробваме.

Като момче понякога вечер оставаше до късно в археологическия лагер на Пим с родителите си и слушаше истории на светлината на огъня. Усети лека тъга — надяваше се, че майка му и баща му са добре. Не очакваше да разбере нещо за тях тук на Илдира.

Пое дълбоко дъх и започна:

— Още преди нашата цивилизация да е била документирана, разказвачите на истории сядали край ярки огньове в безопасност, защото страшните вълци, пещерните мечки и древните тигри се плашели от пламъците. Разказвачите подхващали истории за огромни гиганти, чудовища или хищници, които можели да отвлекат децата. — Антон се усмихна. — Разказвали и приказки за герои, воители или ловци на мамути, по-силни и храбри от всички мъже. Разказвачите използвали историите за създаване на правдоподобни сюжети в един тайнствен свят, сюжети, които формирали нравствените ни норми.

Антон спря, защото видя тъмни фигури да плуват от открито море към скритото заливче. Вао'сх проследи погледа му и каза:

— Това са риболовци. Завръщат се с прилива.

Илдирийските плувци заприличаха на Антон на пъргави видри, чийто изящен лов на храна напомняше забавна игра.

— Плувците са покрити с тънки пера над допълнителен слой подкожна мас, която запазва топлината в хладните дълбоки течения — обясни Вао'сх. — Забележи огромните им очи. Имат допълнителна оптична мембрана, която им позволява да виждат под водата. Ушите им са прилепнали плътно към гладките глави, а носовете са разположени в горната част на лицето, за да могат да плуват с ноздрите над водата.

— Какви са тези мрежи, които теглят?

— Уловът им от водорасли, ракообразни и коралови яйца. Някои отглеждат цели рибни стада за храна.

— Океански каубои.

Изпъкналостите на паметителя се оцветиха в симфония от цветове.

— Уместна аналогия. — Огънят продължаваше да пращи и припуква. — Плувците живеят на големи салове, закотвени за морското дъно. С придвижването на рибните стада или оглозгването на плантацияте от водорасли, те срязват въжетата и отплуват към други части на океана.

Антон поклати глава.

— Никога няма да свикна с такова разнообразие от различни същества. Как ги запомняте всички?

— За мен е изумително, че всички хора така си приличат. Как се различавате един друг?

Антон взе една пръчка и разбута въглените.

— Просто трябва да свикнеш с нас, Вао'сх.

Паметителят посочи плувците, понесли мрежите с товара към доковете, където ги посрещнаха сухоземни работници, за да поемат дневния улов.

— Знам една история за плувци от Сагата за седемте слънца.

— Дали е история за призраци, която най-добре се разказва край огъня?

Лицето на паметителя се оцвети като палитра.

— Това е любовна история... донякъде. Тук има същества, наричат се скейли, които живеят и работят в най-сухите ни пустини. По рождение не пият вода и приличат на гущери. Способни са да изкарат месеци с минимална влага. — Вао'сх се усмихна. — Лесно е да си представиш, че любовта между работника люспест Тре'с и плувкинята Крил била обречена.

Антон смръщи чело.

— Мислех, че различните илдирийски същества могат да се кръстосват.

Вао'сх направи жест на несъгласие.

— О, нямаме никакви предразсъдъци по отношение на смесената кръв. Но въпреки това любовта между един люспест и една плувкиня била обречена поначало. Никой не знае какво ги привлякло един към друг. Тре'с и Крил, изглежда, предусещали трудностите, пред които ще се изправят, но нищо не можело да ги раздели. Тре'с не понасял солената океанска вода, а Крил не можела да оцелее в сухата пустиня. И така, Тре'с построил своя дом на скалистия бряг толкова високо, че приливите не можели да го достигнат. Крил завързала своя сал в едно скалисто заливче близо до брега. Можели да се викат и да разговарят. И макар всеки да понасял средата на другия само по един час на ден, този прекаран заедно час бил по-прекрасен от цял живот с всеки друг.

— Тре'с и Крил изкарали така няколко щастливи години, но един ден в залива забушувала огромна буря, опустошила брега, метнала сала на Крил върху скалите и разрушила подслона на Тре'с — продължи той. — Двамата се вкопчили един в друг, а дъждът се изливал и вълните ги връхлитали. Канарите рухнали. Пясъкът и

скалите се свлекли като лавина. Океанът ги блъскал в брега. Земята и морето ги погълнали.

— Телата им не били намерени, но понякога — разказваше с пламнало като утринен изгрев лице Вао'сх — някой илдириец току ще попадне на някоя пуста плажна ивица, където водата се плиска върху сухия пясък, места, където никой не стъпва и които никой не е виждал. И там има следи, на плувкиня и на люспест върху самотния бряг, едните по мокрия, другите по сухия пясък.

Огънят продължаваше да припуква. Антон се опря на лакти върху меката мъхеста земя.

— Чудесна легенда, Вао'сх. — Той се замисли с каква приказка да му отговори, преди да е угаснал огънят. — А ето една и от мен.

41. НИРА

ТЪЙ Като илдирийците предпочитаха да живеят в близко съседство, за да усещат присъствието на другите, бяха планирали и построили спалните помещения на човешките затворници по подобен начин. Жилището на Нира представляваше огромна постройка с голям брой легла, маси и общи пространства. Тук хората готвеха, спяха и играеха на разни игри, когато не им възлагаха никакви задължения. Бяха като огромно семейство под един покрив.

Нира живееше кротко сред тях, хранеше се с тях и спеше, когато те спяха. И все пак се чувстваше изолирана, обградена като със стена от тях, защото бе много различна. Не я отблъскваха умишлено от себе си, но на нея ѝ бе трудно да свикне с тях. Грижеше се за другите затворници, но винаги я преследваше усещането за самота.

Сега, когато над Добро се бе спуснала тъмна нощ, тя седеше кротко, заслушана в бърборенето около себе си. Отглеждаше в импровизирани саксии няколко растения — едно храстче и няколко уханни билки. Даряваха ѝ спокойствие.

Спомни си множеството колоритни празници и тържества, които устройваха отец Идрис и майка Алекса в огромния град в гъбения риф на Терок. Работниците се покатерваха по високите световни дървета и обираха черните семенници, от които правеха стимулиращо кли, и епифити за сокове и срязваха кондорови какавиди заради крехкото месо в тях. Групи помощници на зелените жреци — сред тях и Нира — се изкатерваха по бронираните стволоче, за да достигнат ширналата се като балдахин зеленина, където четяха на висок глас на любознателните дървета.

Това бяха най-щастливите години в живота ѝ...

Един от мъжете се разкашля и определената за него съпруга го сложи да легне, след което отиде да попълни заявка за необходимото му лекарство. Нира огледа другите легла, скупчилите се на групи

семейства, инстинктивно оформени от хората дори при тези обстоятелства. Сякаш ги приемаха за нормални.

На Добро мъжете и жените продължаваха да се влюбват, да се свързват и да създават деца — въпреки че по всяко време някоя от жените биваше избирана заради генетичните си качества и отвеждана в бараките за разплод. Дори съпрузите им да не бяха доволни от това, се примиряваха. Поколения наред бяха възпитавани да спазват този нов и неестествен социален ред.

От своя страна, мъжете бяха принуждавани да се съвкупяват с десетки, дори стотици илдирийки. Стражите и медицинските служители многократно „събираха“ спермата от всеки мъж, който отказваше да изпълнява задълженията си, а след това го изпращаха в работните групи като евнух...

Нира страдаше заради тях. Знаеше, че хората са отстъпчиви и склонни да приемат много неща. Но не съдбата на тези затворници я печалояваше все пак, а това, че бяха забравили какво би трябвало да е животът.

Въпреки че мракт се бе спуснал отдавна и красивите звезди бяха изгрели в ясното небе, осветлението в пренаселените бараки никога не угасваше. В съответствие с илдирийската практика тъмнината в закрити пространства се прилагаше единствено като наказание. Човешките затворници отдавна бяха свикнали да спят на ярката светлина. Много от децата си бяха легнали, но възрастните все още разговаряха и си почиваха.

Това бе най-подходящият момент, за да поговори с тях. Затворниците не знаеха почти нищо за заселническите кораби от Земята, нито пък за огромната Илдирийска империя или за Теранския ханзейски съюз. Не познаваха произхода си, освен от предаваните от поколение на поколение фантастични устни разкази, съхранили отломъци от истина. С познанията си за историческите цикли и на илдирийската Сага Нира намираще изопачените истории за интересни в редките моменти, когато можеше да ги погледне отстрани.

Тя се приближи към седмина мъже и жени, застанали в неправилен кръг — разказваха си истории, шеги и клюки. Бен Стоунър, мъж с дрезгав глас, чиято кожа изглеждаше като разранена от пясъчна буря, я забеляза и подвикна:

— Ела тук, Нира Кали. Каква история ще ни разкажеш тази вечер?

— Да е хубава!

— Цял ден стоя под горещото слънце, за да измисли поредната глупост... — подхвърли един по-млад мъж, но млъкна, щом Стоунър го изгледа.

Нира се престори, че не е забелязала. Дори да не вярваха на онова, което им казваше, затворниците на Добро поне я изслушваха. Приказките ѝ им помагаха да минава времето.

— Ще ви разкажа историята за Тара Уен и как станала първата зелена жрица на Терок.

Изчака един момент ироничните им усмивки, защото знаеше, че хората се надсмиват над историите ѝ за „фантастични земи“.

— Тара се родила на „Кайли“ само няколко години преди илдирийците да открият нашия заселнически кораб и да ни свалят в световната гора. Терок бил красив и с умерен климат, изобилствал с храна и ресурси. Първоначално нашата колония била спокойна. Почти нямало престъпност, защото нямало причини за нея.

— Също като тук на Добро — вметна злобният млад мъж.

— Не. Не като на Добро. Ни най-малко. — Нира пое дълбоко дъх. — Но понякога, поради непонятни за нас причини, човек носи мрак в душата си. Такъв един човек нападнал Тара Уен в най-дълбоката световна гора и я подгонил с намерение да я убие. Вече бил извършил и други убийства. Но тя избягала в гъсталака и се спотаила сред най-големите листа на световните дървета. Гората я защитила, скрила я от убиеца, и дърветата се свързали с нея, обгърнали я... и установили контакт.

— Когато Тара отново се появила сред хората — продължи Нира, — бялата ѝ коса била опадала, а кожата ѝ била станала яркозелена. — Нира разтри ръцете си. — Можела да общува с дърветата. Помнела всичко, което гората била виждала и което дърветата ѝ разказали за другите престъпления на мъжа. И когато го обвинила и показала къде са заровени телата, го осъдили на смърт. Той бил първият престъпник на Терок. Завързали го на върха на балдахина и го оставили, докато не долетял един крилат змей и не го погълнал.

Някои от слушателите бяха заинтригувани, други слушаха недоверчиво, а младият мъж отново подхвърли с насмешка:

— Ах, това ли обяснява защо кожата ти е зелена? Аз пък мислех, че си някакъв странен мелез.

— Имай малко уважение — скастри го Бен Стоунър. — Губернаторът я предпочита за бараките за разплод по-често от всяка друга — добави той, сякаш това беше достойно за уважение качество. — Благодарим ти за историята, Нира.

Нира се мушна в леглото си, но продължи да слуша какво си говорят. Думата взе Стоунър и зараказва за някакво дълго пътуване, за дом, чието име не било Земя, а „Бъртън“. Дори не знаеха, че е истина.

Според собствените им легенди, бяха пристигнали на Добро като приятели и заживели в щастие и благоденствие с илдирийците. Но някакво ужасно и непростимо престъпление — не знаеха точно какво — принудило илдирийците да превърнат колонията във въоръжен лагер. Никой от затворниците не знаеше още колко поколения ще изплащат този грях.

Обзета от дълбоко съжаление към тях, Нира се обади от леглото си:

— Да знаете, че не навсякъде е така. Има милиарди хора в безброй много светове. Добро е сред най-ужасните.

Бен Стоунър ѝ отвърна с дрезгав глас, като посочи стените на бараката, но от жеста му се подразбираха и оградите, и безрадостният пейзаж отвъд тях.

— Добро е всичко, което имаме, Нира Кали. Твоите фантазии не могат да ни помогнат.

42.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Спасителната совалка на Слънчевия флот се спусна през пламналия небосклон към палата тъкмо в момента, когато второто бойно кълбо предприе атака.

Новата сфера разпръсна някакво оръжие, което никой илдириец не бе виждал: опустошителни ледени вълни, осеяни от струйки бяла мъгла, от които замръзваше всичко, което докосваха. Вледеняващата атака помете растителността, унищожавайки тучните пълзящи растения. Зеленият пейзаж на Хирилка се сви като пребит пес, набръчка се и се съсухри.

След което двете бойни кълба се оттеглиха за нова атака.

Джора'х сграбчи слабата ръка на сина си и двамата побягнаха от вътрешния двор, за да се измъкнат от експлозиите. Бомбардировката на извънземните трещеше от небесата; четирите оцелели бойни лайнера на Слънчевия флот атакуваха безуспешно мародерите.

— Какво да правим? — извика Тор'х. — Защо не спират?

Джора'х не знаеше какво да му отговори.

Обезумели придворни се блъскаха из залата за приеми. Тримата свещеници-философи изблъскваха хората на открито, за да ги измъкнат от рухващите сгради. Други илдирийци тичаха да намерят подслон на закрито. Нямаше безопасно място. Хидрогите нямаха конкретна цел. Опустошаваха както необитаемите площи, така и илдирийския град.

— Помощ! — изкрещя Тор'х, сякаш палатът можеше да му отговори.

Затича се към един оцветен прозорец, но баща му го дръпна обратно миг преди той да се пръсне. Полетяха кристални отломки, влетя ледена струя от залпа на бойното кълбо и Джора'х събори младия мъж на пода. Около тях затрополяха отломки. Тор'х докосна

многобройните смъдящи прорезни ранички по лицето и ръцете си, огледа изпокъсаните си дрехи и запелтечи като обезумял:

— Трябва да намерим чи... чичо. Той знае к-какво да направим. Той ще спаси всички.

— Няма — отвърна Джора'х. — И не може. Адар Кори'нх ще ни изтегли.

„И ще изостави всички тези хора... толкова много хора.“

В помръкналото от сажди небе илдирийските бойни лайнери — повредени до един — полетяха срещу кристалните сфери. Джора'х не виждаше начин да оцелеят. Двете бойни кълба на хидрогите кръстосваха обагреното в оранжево небе и сееха още смърт. Въздухът ехтеше от трещящи взривове и гръмотевични експлозии.

— Трябва да те защитя, Тор'х. Ти си следващият престолонаследник. А аз... скоро ще стана маг-император. — Съзнаваше, че баща му усеща нападението над Хирилка чрез тизма. Ужасът и болката вероятно щяха да ускорят смъртта на болния владетел. — Трябва да се измъкнем по някакъв начин от района на битката.

С помръкването на дневната светлина в палата автоматично грейнаха хиляди ослепителни светлини, сякаш настъпи нов ден.

Джора'х намери сред огнения унищожителен хаос брат си Руса'х — беше на открития площад под високите, покрити с пълзящи растения арки. Бузестият губернатор на Хирилка размахваше ръце в надутите си като балони ръкави.

— Не трябва да изпадаме в паника! Моля, потърсете безопасно място.

— Къде? — изкрещя някакъв танцьор. — Къде да отидем?

Руса'х сграбчи и заизблъсква най-близките до себе си от пожара и експлозиите. Партньорките му в забавленията го молеха за закрила, прекрасните им лица бяха изпоцапани от пушек, прах, кръв и пот.

— Идете в пенливите басейни — отвърна той, но изглеждаше отчаян и безпомощен. — Там ще намерите подслон. Надявам се.

Жените се втурнаха, убедени в правилността на съвета му, в който самият той не изглеждаше особено уверен.

Двете сфери кръжаха над главите им: едната обстрелваше плодородните полета ниялия със синкави светкавици, а другата с ледени бели вълни. Докато втората кръжеше, неуязвима за боцванията

на изтребителите на Слънчевия флот, Джора'х си даде сметка, че при следващата атака правителствената сграда ще бъде изравнена със земята.

— Всички на хълма! Излезте и се пръснете.

Обърканият губернатор на Хирилка погледна брат си.

След миг на лицето му се изписа облекчение.

— Да! Направете, както казва престолонаследникът!

Хората се втурнаха да бягат. Изостаналите във вътрешните помещения се присъединиха към тях.

Най-накрая спасителната совалка на адар Кори'нх кацна във вътрешния двор — с пушеч корпус, улучена от по-незначителен снаряд на хидрогите. Множеството се втурна към нея, но през отворените люкове изскочиха плещести воители с покрити с шипове брони и бдителни погледи.

— Дойдохме за престолонаследника. Останете долу! Изпълняваме заповедите на адар Кори'нх.

Младият Тор'х сграбчи ръката на чичо си и се втурна към совалката като обезумял.

— Да, измъкнете ни оттук!

Изчислявайки наум, Джора'х попита един от екипажа на спасителната совалка:

— Колко души ще побере?

— Вас, престолонаследнико, сина ви и брат ви.

— Колко още? — настоя той.

— Нашето задължение е да ви изтеглим в безопасност. Може и няколко от децата на брат ви. Това е всичко.

— Аз заповядвам. Аз съм престолонаследникът.

И Джора'х зачака отговора.

Накрая воинът отвърна:

— Още четиридесет и осем пътници — това е максималният товарен капацитет на совалката.

— Добре. Почвайте да товарите хората.

Губернаторът на Хирилка издърпа ръката си от ръката на Тор'х.

— Не! Моите любимки са все още в палата. Казах им, че ще се срещнем при пенливите басейни. Трябва да ги спасим. Те... Те са много важни за мен.

— Няма време — отвърна Джора'х.

Бойните къмба се спускаха към тях. Синкави светкавици обсипаха скалистия склон, по който презглава тичаха бегълци.

— Не можете да ги изоставите ей така. Някои носят мои деца. — Губернаторът на Хирилка прояви неочаквана храброст: обърна се и се втурна нанякъде през полуразрушените коридори. — Те чакат да ги спася! И аз ще го направя!

Джора'х се втрещи от постъпката на добросърдечния си брат, когото винаги бе смятал за разглезен и мекушав. Сега губернаторът на Хирилка показваше другото си лице. Престолонаследникът си помисли за собствените си любовници и особено за скъпата Нира Кали. Да, за Нира би тръгнал дори срещу хидрогите. Също като Руса'х сега.

С необичайно рязък и категоричен тон младият Тор'х викна на яките воини:

— Спрете чичо ми, преди да го ранят! Ваш дълг е да спасите губернатора на Хирилка! Той е син на мага-император!

Без секунда колебание двама воини се спуснаха да настигнат Руса'х. Тълпата се притисна към спасителната совалка.

Над главите им хидрогите продължаваха атаката. Второто бойно къмбо метна синкава светкавица върху пищно украсения палат. Експлозиите вдигнаха във въздуха сводестите стени. Парчета висящи градини лумнаха в пламъци и гъст пушек.

Четири електрически лъча се фокусираха в една точка в сърцевината на цитаделата, накъдето се бе втурнал губернаторът Руса'х, и раздробиха цялото крило. Стените се свлякоха и от тях блъвна пушек.

— Не, чичо!

Тор'х хукна към рухналото крило.

— Губернаторът е затрупан вътре! Трябва да го изровим!

Джора'х и трима стражи се втурнаха след него.

Обстрелвани от лайнерите на Кори'нх, двете къмба прелетяха над главите им. Изхвърлените ледени вълни събориха осем от изтребителите като орехи от небето.

Яките воини си проправиха път през разрушените коридори и най-накрая стигнаха до останките от залата с пенливите басейни. Стените и куполът бяха превърнати в натрошени отломки и прозрачни блокове зидария.

— Влезе тук точно преди експлозията — каза някой. — Сигурно е затрупан под развалините.

— Мъртъв е! — изстена Тор'х.

Войниците започнаха да ровят натрошените камъни и да отместват усиливащите подпорни греди. Колоните бяха рухнали и едновременно бяха блокирали губернатора в капан и го бяха спасили от стоварилите се от тавана едри парчета.

Най-накрая изровиха бледа ръка и парцал от цветна роба, зацапан с кръв. Четири от любимките му бяха само ранени, целите вир-вода сред развалините. Взривът бе заварил някои в първия басейн. Две се бяха удавили.

Пожарът обхващаше все по-големи части от разрушения палат и пушеците не можеха да се измъкнат през зейналите дупки по тавана и стените. Джора'х се спусна да помага, макар силите му да не можеха да се сравняват с тези на мощните войници.

Отекваха писъци, експлозии и стрелба. Джора'х се зае да измъкне тялото на брат си. Опита се да го усети чрез тизма, но проблясъците светлинка и свързващите ги духовни нишки бяха помътнели и недоловими.

Двама войници повдигнаха тежка каменна колона и я избутаха с трясък встрани и Джора'х най-последно видя топчестото лице на Руса'х. Бузите му бяха в кръв, затворените му очи бяха подути, а устата застинала в болезнена гримаса. Но косата му все още потрепваше. Кожата му бе румена и се усещаше слаб пулс.

— Губернаторът е жив! — викна единият войник.

— Измъкнете го — заповяда Тор'х.

И също зарови из отломките с непривикналите си на труд ръце, докато не измъкнаха цялото тяло на третородния син на мага-император.

— Бързо! Трябва да го занесем в совалката. Адар Кори'нх ни чака.

От раните на губернатора Руса'х течеше кръв. Всеотдайните воители го вдигнаха и затичаха по покрития с натрошени камъни коридор, следвани плътно от Джора'х, Тор'х и четирите партньорки за забавления. Губернаторът на Хирилка бе тежко ранен, но жив.

Щом се качиха в натъпканата с бегълци совалка, пилотът не загуби нито миг. Включи двигателите и претовареният кораб се

издигна над горящия палат. Един от илдирийските бойни кораби се оттегли от атаката и се присъедини към него.

На палубата ги посрещна самият адар, който при никакви други обстоятелства не би напуснал командния център по време на бойни действия. Испита облекчение, че вижда Джора'х и сина му, но се притесни от вида на тежко ранения губернатор.

Медицинският персонал се зае да преглежда и маже раните на Руса'х и останалите бегълци. Тор'х не се отделяше от окървавения си и изпаднал в безсъзнание чичо. Губернаторът на Хирилка продължаваше да диша, но не помръдваше и дори не простенваше.

Адар Кори'нх заповяда:

— Оттегляне! Всички изстребители да се прехвърлят за защита на кораба. Трябва да спасим престолонаследника и неговия син. Не мога... не мога да направя нищо за спасението на останалите долу.

Флагманският лайнер започна да се отдалечава от извънземните сфери, които продължаваха да опустошават тучната Хирилка. В един момент кълбата прекратиха атаката по непонятни причини и без да се занимават със Слънчевия флот, бавно се издигнаха в небесния свод.

— Но защо? — възкликна Джора'х. — Защо ще причинят толкова разрушения и просто... ще се оттеглят?

Кори'нх стоеше като вцепенен; стараяше се да скрие чувствата си.

— Може би не са открили това, което са търсили.

Без никакъв знак за обяснение или за тържество от победата, бойните кълба на хидрогите се отдалечиха от Хирилка — потънаха в открития космос и оставиха благоденстващата доскоро планета в пушеци и развалини.

43.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес нае от корабостроителницата на Оскивъл двуместно корабче и отиде да посрещне Ческа Перони при завръщането ѝ от кометните добивни облаци. Полагаше огромни усилия да скрие момчешкото си нетърпение, макар от последната им среща да не бе минало много време.

Предаде по открития канал:

— Говорителко Перони, разрешете да ви придружа. Още дванайсет загребващи кораба са готови да потеглят, опаковани в балистичните си пашкули. Гледката си заслужава.

— Оставям я на теб, Джес — отвърна Дел Келъм и Джес забеляза на лицето му дискретна усмивчица, сякаш подозираше нещо. — Имам си работа.

— Естествено. Сигурно акулите ти са гладни. Скъсват се да отварят уста, когато някое скитниче мине покрай тях.

Изтръпнал от сладостно очакване, Джес спусна крана. Въздушната ключалка изщрака и Ческа влезе, красива... но смутена и разтревожена. Той моментално усети, че нещо не е наред.

— Грижи се добре за нея, Джес — викна Келъм от пилотската каюта. — Налага ѝ се скоро да се върне на Рандеву.

Джес не можеше да откъсне очи от печалното лице на Ческа, но не каза нищо, преди да затвори люка и да потеглят. Щом двата кораба се разделиха, Ческа го прегърна и се притисна безмълвно към него. За да не я притеснява, той услужливо не ѝ зададе въпрос, а само я целуна по челото, по зъглчето на окото и накрая по устата.

Тя го привлече с отчаяна жажда към себе си и се отпусна върху седалката до него. Джес я погледна с безмълвен въпрос в очите и тя най-после промълви:

— Рейналд предстои да бъде коронясан за новия отец на Терок и предлага съюз между нашите два народа. Предлага ми... брак.

На Джес му се стори, че го удрят с юмрук. Целият му свят се бе съсредоточил върху мига, когато двамата щяха да заживеят заедно. За частица от секундата тази надежда се стопи като бучица захар в чаша горещ чай.

Не бе необходимо Ческа да му обяснява политическата изгода от брак с Рейналд. Джес имаше отлична представа за тежкото положение на разпръснатите скитнически кланове: недостиг на кораби, продоволствен дефицит, занижени ектидоставки. Много от родовете се съмняваха, че хидрогите са виновни за всичко — вместо това бяха убедени, че алчните ЗВС са се захванали с пиратска дейност.

Джес прошепна прегракнало:

— Прав е. Съюз между скитниците и терокците може да се окаже достатъчно силен, за да оцелеем в тази война без подкрепата на Голямата гъска. Да... Мисля, че предложението е съвсем разумно.

Двамата се вторачиха един в друг. Вцепенението от шока постепенно преминаваше в болезнено осъзнаване на неумолимата действителност. Джес имаше усещането, че пропада. Ческа го гледаше с отчаяна безпомощност.

— Джес, не искам да се омъжвам за него.

Той отпусна рамене и от гърдите му се откъсна тежка въздишка. Съзнаваше, че я губи завинаги.

— И аз не искам. Всъщност, ако имах такава възможност, в момента вероятно щях да го удуша.

На лицето ѝ се появи скръбна усмивка.

— Бих предпочела да не го правиш.

— Длъжна си да погледнеш реалността, Ческа. Ти си говорителката на всички кланове. Рейналд ще стане вожд на цял Терок заедно със зелените жреци и световната гора. Пътеводната звезда сочи ясно.

— Знам го, Джес, но те обичам. Това не е просто... делова среща.

Той я изгледа строго.

— Ческа, ако ти можеше да пренебрегнеш общото благо на всички скитник, за да мислиш единствено за собствените си желания, пренебрегвайки задълженията си, нямаше да си жената, която обичам.

Макар и разстроен, той продължаваше да пилотира през изпълнените с опасности развалини на корабостроителницата.

Рискованият полет му помагаше да потисне отчаянието си. И той виждаше Пътеводната звезда в настоящата ситуация.

Тя се загледа към звездите навън.

— Ще се откажа от отговорността да съм говорителка, Джес. Нека я поеме някой друг...

— Кой? — В гласа му прозвучаха гневни нотки. — Говорителката Окая ти се довери. Всички кланове ти вярват. А и кой друг би могъл да постигне съюз с Терок? Не можеш да изоставиш скитниците на произвола на съдбата. Длъжна си да ни помогнеш да се справим с трудните времена.

И докато изричаше тези неопровержими думи, си даваше сметка, че точно по този начин — изричайки ги на висок глас — те стават абсолютна и неизбежна реалност.

Виждаше как тя се опитва да намери някакъв основателен аргумент, за да го убеди, че трябва да отклони предложението на Рейналд, и вдигна ръка. Сърцето му се сви болезнено от собствените му думи, но бе длъжен да ги каже:

— Трябва ли да ти напомня колко често си ми казвала, че сме длъжни да живеем за по-велика цел от собственото си щастие? Ако не ни беше грижа за благоденствието на нашия народ, щяхме да се оженим още преди години и да се оттеглим на Плумас.

— Може би трябваше да го направим — отвърна тя, но той знаеше, че не мисли така, че не би могла да мисли така.

Досега Ческа не си бе давала сметка колко дълбоко обича Джес.

Продължиха да спорят, но всички други решения им се струваха дребнави и изкуствени. Джес не отстъпваше, убеден, че тя разбира правотата му. Какъв друг съвет би могла да даде тя на човек в същото положение? Отговорът бе очевиден, като се имаше предвид всичко, на което бе обучавана и в което вярваше, и самата тя бе изненадана от нежеланието си да се откаже от мечтите си за споделено щастие с Джес. А и нямаше ли право да го иска?

Корабчето най-после кацна в главната резиденция на Оскивъл и Джес каза:

— Знаеш как трябва да постъпиш, Ческа.

Докато обикаляха корабостроителниците, Ческа бе като полумъртва. Реши да остане достатъчно дълго, за да наблюдава отлитането на новите мъглявинни загребващи кораби. След това щеше да се върне на Рандеву и да продължи работата си. Защо Ихи Окая не бе избрала друг?

Но не това искаше Ческа. Тези, които водеха спокоен, нормален живот, понякога можеха и да си мечтаят за значимост и власт, но повечето предпочитаха спокойствието пред величието. Макар сърцето ѝ да се късаше, за Ческа не съществуваше друга възможност, освен да плати цената. Натам я водеше Пътеводната ѝ звезда. За това беше предопределена. Трябваше да се съобрази със задълженията си и да приеме загубите, независимо колко големи бяха те.

Джес я избягваше — съзнаваше, че не е в състояние да ѝ помогне. Присъствието му само би усложнило вземането на решение. Това беше разумен политически ход, който трябваше да се предприеме с хладен разум, а не със свито от болка сърце. Душите им бяха свързани, каквото и да се случеше. И нищо не можеше да разруши тяхната връзка.

Но Джес знаеше, че има само един начин, за да ѝ помогне.

Дел Келъм се изненада, когато срещна младия мъж на площадката за излитане.

— Искам да поема управлението на един от новите загребващи кораби, Дел. Прати някой от пилотите със следващия. Просто трябва да потегля веднага. Ако не тръгна... Ческа ще се разколебае и ще бъде принудена да вземе неправилно решение.

— Това е прибързано решение, Джес. — Изглежда, Келъм разбираше огорчението му. Джес се изчерви. Нима всички знаеха какво изпитват един към друг? — По дяволите, цялото това време, докато си сам, ще посветиш на размисъл. Времето е и благодат, и проклятие, в зависимост от каква страна го погледнеш.

Джес бе неумолим.

— Не искам да се махна, Дел, но познавам Ческа твърде добре. Ако съм тук точно в този момент, ще ѝ е прекалено тежко. Непоносимо тежко. Видях Пътеводната си звезда и трябва да я последвам.

Келъм въздъхна.

— Добре, ще направя, каквото трябва. Старият Брам явно ти е предал ината си.

Джес събра набързо багажа си от жилищния модул и прегледа припасите, преди да издигнат и инсталират кораба в елипсоидния балистичен пашкул, съдържащ нагънатия микроклетъчен слой.

Преди да затвори Джес в модула, Келъм каза:

— Искаш ли да ѝ предам някакво съобщение? Тя ще наблюдава излитането.

— Кажи ѝ, че бих искал нашите сърца да бъдат Пътеводните ни звезди. Но не са. — Джес стисна очи. — Ческа ще постъпи правилно. Винаги го е правила.

Застанала на площадката до Дел Келъм, Ческа щеше да отбележи излитането на новите загребващи кораби. Това бе нейно задължение като говорителка и тя щеше да се справи добре.

Във вътрешността на уютния модул Джес слушаше като замаян разпорежданията, списъците, резюметата. Скоро балистичните пашкули щяха да литнат в открития космос като издухани спори от гъба. Той щеше да прелети светкавично до газообразното мъглявинно море, където пашкулът щеше да се разтвори и да разпростре венчелистчетата си.

На огромно разстояние от Оскивъл.

Искаше да прогони всяка мисъл и чувство от съзнанието си, но щеше да разполага с прекалено много време — и щеше да обмисля всичко. Отново и отново.

Бе убеден, че още преди да достигне целта си в ядрото на мъглявината, Ческа ще направи необходимото и ще приеме да се омъжи за Рейналд.

44. РЕЙНАЛД

Сарейн кацна на заобиколения от високи дървета космодрум с ханзейски дипломатически кораб. Рейналд побърза да я посрещне, щастлив, че я вижда. Кожата му бе намазана с восък, поради което мускулите на ръцете му и загорялата му кожа блестяха като полирани.

Сарейн го прегърна. Имаше здрав вид, а черната ѝ коса бе подстригана късо в практична според земната мода прическа, за разлика от дългите плитки и кичури, предпочитани от терокците. Ханзейските парфюми по нея ухаеха екзотично.

— Земята, изглежда, ти допада, Сарейн. — Той подръпна закачливо ръкава на блузата ѝ. — Макар да приличаш на маскирана. Защо се забави толкова?

— Исках да се върна по-скоро, но когато колониите гладуват поради невъзможността да се доставят припаси, как бих могла да оправдая семейна визита? — Очите ѝ грейнаха. — Но тъй като съм посланик, а ти ще станеш отец, имам намерение отсега нататък да взаимодействаме много по-активно.

— Оставам си твой брат. Нищо не се е променило.

Тя го изгледа строго.

— Когато станеш отец Рейналд, много неща ще се променят към по-добро, надявам се. — Тя посочи дипломатическата совалка. — Водя ти изненада за коронацията ти. Помниш ли председателя?

Облечен в идеално ушит делови костюм, Базил Венцеслас пристъпи навън и огледа с интерес високите световни дървета. Рейналд се бе запознал с него при пътуването си до Земята преди шест години.

— Добре дошли. Не очаквах толкова важен гост.

Базил се усмихна покровителствено.

— Рейналд, скоро ще станеш водач на един от най-важните светове в Спиралния ръкав. По-нисшестоящо присъствие от страна Ханзейския съюз би било оскърбително. Не можем да си го позволим.

— Благодаря, господин председателю. — Рейналд се изчерви. — Все още не съм свикнал с подобни почести. — Той хвана сестра си за ръка. — Ела. Майка и татко с нетърпение очакват да те видят.

За коронацията залите в гъбения риф бяха украсени с пищната многоцветност и блясък на най-шарената хромова муха. По прозорците пърхаха привързани за тънки струни новоизлюпени кондорови мухи с крилца като небесни дъги. Идрис и Алекса бяха надминали себе си и изглеждаха горди и удовлетворени от спектакъла, който бяха устроили.

Естара беше зашеметяваща в официалната си рокля от пера и люспици от нощни пеперуди — и изглеждаше много по-зряла, отколкото си мислеше Рейналд. Косата на шестнайсетгодишната Сели бе грижливо сплетена на намазани с мазнина плитки, които опъваха очите ѝ и тя изглеждаше примижала от болка. Сели мразеше официалните церемонии.

Облечена в посланическия плащ, който ѝ бе подарила Отема, Сарейн излъчваше изключителна тържественост, седнала на първата скамейка до председателя Венцеслас. Плътно един до друг двамата приличаха по-скоро на интимни приятели, отколкото на политически колеги. И двамата втренчено оглеждаха Естара, сякаш я оценяваха.

Разновидна публика от разпръснатите горски селища изпълваше залата и външните балкони. Рейналд забеляза зелената жрица Алмари, която му бе предложила брак край Огледалните езера. Сега, когато му предстоеше да стане отец, тя изглеждаше още по-заинтригувана, но той вече бе предложил на Ческа Перони да стане негова годеница и очакваше скоро да получи отговора ѝ.

Струпалите се върху горския килим и по яките клони на дърветата тълпи се опитваха да надникнат какво се случва вътре. Зелените жреци по цялата планета докосваха световните дървета и следяха церемонията чрез телевръзка.

Рейналд чу тържествените песни, последвани от речта на вуйчо му, зеления жрец Ярод, който произнесе слово за отговорността на отеча на Терок за отглеждането на световната гора и добруването на народа. Но през целия този ден думите за него бяха едва разбираем монотонен брътвеж.

Когато настъпи моментът, Рейналд застана пред двойния трон и произнесе заклинанието:

— Ще положа всички усилия да ръководя народа на Терок честно и мъдро за добруването на световната гора и на всички, които живеят тук.

Майка Алекса остана седнала. Раменете ѝ бяха покрити с раковини, крилца от насекоми и ешарфи от пера. Богато украсената ѝ корона приличаше на миниатюрна катедрала. Идрис също бе облечен във внушителна мантия. Короната му бе дори по-висока, обкичена с крила на насекоми, черупки на бръмбари и полирани вейки.

Идрис произнесе с плътен глас:

— Рейналд, сине мой, поверявам ти мястото си като отец на Терок. Нито една церемония или благословия не са по-величествени и значими от тази. — Той свали короната и я постави върху главата на Рейналд. Короната бе необичайно лека и ефирна.

Очите на Рейналд се напълниха със сълзи.

— Обещавам да положа всички усилия, татко.

Идрис хвана ръката на съпругата си. Алекса се изправи и двамата слязоха от подиума и застанаха от двете страни на Рейналд. Той погледна натам, където допреди малко седеше майка му, и се запита дали Ческа Перони ще седне някога до него. Ютеър и Лиа се усмихваха сред публиката, седнали до остарелите родители на Идрис.

— Върви да заемеш мястото си, Рейналд — подсети го тихичко майка му. — Всички чакат.

Той се качи до върха на платформата и се обърна към публиката. Усетил бремето на току-що поетата отговорност, седна на трона, а Идрис и Алекса пристъпиха, за да застанат до своите родители. Всички зачакаха отец Рейналд да обяви първата си прокламация.

Той се замисли за момент и накрая издаде декрет, който достави удоволствие на всички присъстващи.

— Обявявам, че е време да започне приемът!

Музиканти и жреци със смарагдова кожа забавляваха гостите на коронацията до късна доба. Навсякъде тичаха деца със свирките и странните музикални инструменти, измайсторени от Ютеър и Лиа. Сред гъстите дървета отвън музиката на насекомите се извиси в

скрибуцаща симфония, сякаш и световната гора приветстваше новия вожд. Благодарение на зелените жреци може би бе тъкмо така.

На Рейналд му се прииска Бенето да е тук, но нямаше как да пристигне от далечния Гарванов пристан. Но брат му присъстваше с мисълта и духа си. Зеленият жрец бе докладвал всяка следваща стъпка от церемонията чрез телевръзката, тъй че Бенето и всеки отдалечен жрец можеше да „присъства“ чрез съобщителните фиданки.

Храната беше в изобилие: мариновани орехи, чифтокруши и перинови семена, сплъртини, силно подсладени задушени пакъри, шишчета от месо на кондорова муха, варени в черупките бръмбари с подправки. Дълги знамена и прозрачни вимпели, изтъкани от пашкулни материи, висяха навсякъде като паяжини и потрепваха и при най-лекото подухване на вятъра.

Рейналд танцува с трите си сестри. След като Сарейн и Базил изтанцуваха бавен валс, дръпнаха Рейналд дискретно настрана. Сарейн ги поведе през залата зад трона през издълбан в гъбния риф коридор до малка стая, използвана понякога за хранилище.

— Помниш ли това местенце? — Тя притвори вратата, за да останат сами. — Обичахме да се крием тук като деца.

— Разбира се — отвърна той, застанал нащрек. — Но не ми се вярва точно сега да ви се играе на криеница.

На лицето и грейна мимолетна усмивка.

— Виждаш ли, Базил, казах ти, че имам схватлив брат. Можеш да разчиташ, че има поглед върху нещата.

Председателят Венцеслас заговори:

— Млади момко, твоята коронация бележи нов момент в отношенията между Терок и Ханзейския съюз.

И Рейналд внезапно си даде сметка колко различен ще е вече животът му. Сарейн бе застанала съвсем близо до председателя и той погледна лицата им едно след друго. Стаичката му се стори твърде тясна.

— Какво точно искаш?

— Независимо дали ни харесва, или не, отец Рейналд, всички сме във война с хидрогите — отвърна Венцеслас. Това бе първото споменаване на новата му титла в официален дипломатически разговор и Рейналд усети, че главата му се замайва. — Врагът твърдо е решил да ни унищожи — не само хората, но и илдирийците. Ултиматумът на

хидрогите засегна космическите пътувания из Спиралния ръкав. Ханзейските колонии пострадаха, някои дори гладуват. Земните въоръжени сили се опитаха да се справят, но загубихме много кораби и шансове поради невъзможност да комуникираме на огромни разстояния.

— Следователно искате още зелени жреци — прекъсна го Рейналд.

Сарейн се намеси:

— Толкова ли е ужасно това? ЗВС се опитват да защитят Спиралния ръкав, но не можем да се справим сами. Помисли за живота и ресурсите, които могат да бъдат спасени, ако зелените жреци се съгласят да бъдат използвани уменията им и да помогнат. Нападаните ханзейски съоръжения ще могат да отправят зов за помощ чрез телевръзката. Бойните флоти ще могат да определят точното местоположение на вражеските кораби. В момента сме принудени да изпращаме разузнавателни и куриерски кораби за свързка и да пилеем ограничените запаси от екти за всяко съобщение. — Тя добави огорчено: — Терокците трябва да престанат да живеят в своя изолиран ъгъл във вселената, без да обръщат внимание на нападаните от хидрогите светове.

— Пътувал съм до множество планети в Спиралния ръкав — отвърна Рейналд. — Не виждам само Терок.

— Тъй като сътрудничеството с вашия свят е изключително важно за нас, отец Рейналд — продължи Базил, — Ханзейският съюз има желание да направи безпрецедентна отстъпка. Няма да искаме от вас да подпишете Ханзейската харта. Ще препотвърдим статуса на Терок като суверенен свят със собствени потребности и култура. Но ви каним да положим съвместни усилия за постигането на взаимноизгодно партньорство.

— И как ще бъде изградено това партньорство? — попита Рейналд.

В гласа на Сарейн прозвучаха нотки на ентузиазъм:

— Бихме могли да го укрепим чрез брак между крал Питър... и Естара.

Рейналд не можеше да повярва на ушите си. Вече бе обмислял необходимостта от обединението на Терок с друга сила и създаването на система за взаимопомощ. Тъкмо затова бе предложил съюз на Ческа

Перони. Ако войната с хидрогите станеше повод терокците, скитниците и Ханзата отново да се обединят, без да се ощетяват правата и да се накърнява идентичността на нито една от тези групи, нима би могъл да отхвърли подобна възможност?

Рейналд се замисли за Двореца на шепота и земното великолепие, за които Сарейн често му разказваше. Бе виждал снимки на красивия крал Питър, енергичен и очевидно добросърдечен млад мъж. Изглеждаше великолепно възможност за малката му сестра, особено от гледна точка на съвета, който Ютеър и Лиане неотдавна бяха дали и на двамата. По каква причина би могла да отхвърли сестра му предложението да стане съпруга на велик крал? Сигурен бе, че тя ще разбере мъдростта на подобен брак.

— Аз... трябва да попитам Естара, разбира се, и да обсъдя проблема с родителите ни.

Сарейн запази напрегнатия си израз.

— Обсъди го и с тях, щом искаш, но запомни, че вече си отец Рейналд. Ти трябва да вземаш решенията.

Той се поколеба за миг, после въздъхна.

— Очаквах да го кажеш.

45. КРАЛ ПИТЪР

Всеки миг от деня, винаги и навсякъде, където някой би могъл да го зърне, трябваше да изглежда като крал. Без нито едно изключение и без секунда отдиш. Питър седеше на трона със спокойно и мъдро изражение и съпричастен поглед. Хората търсеха у него утеха, достойнство и сила. Освен всичко останало кралят трябваше да притежава и всичко това.

Независимо какво си мислеше Базил Венцеслас.

Макар председателят да бе отишъл на Терок с посланик Сарейн, Питър въпреки всичко не разполагаше със свободата да мисли със собствените си мисли и да изрича собствените си думи. Беше едновременно крал и затворник, независимо че никой друг в Ханзата не го подозираше.

Адмирал Лев Стромо, главнокомандващ и представляващ Земните въоръжени сили в квадрант нула, бе пристигнал в Двореца на шепота, придружен от инженерния специалист Ларс Рурик Свендсен. В отсъствието на заминалия на маневри генерал Ланиан и на Базил Стромо, изглежда, не знаеше с кого да се срещне. Защото знаеше, че Питър не е в състояние да взема важни решения.

Въпреки това инженер Свендсен настояваше да се срещне с някой, който би могъл да поеме отговорност, и прояви необмислена настоятелност да поиска аудиенция с краля. Русият инженер не можеше да допусне, че е възможно Питър да не е упълномощен да взема собствени решения.

Двамата мъже прекосиха покритото с червен килим фоайе, продължиха по коридора с огледала и стигнаха до Тронната зала. Кралската гвардия и дворцовите вестители обявиха пристигането им, макар Питър да познаваше Стромо и Свендсен. Питър втренчи поглед в офицера за свръзка в квадрант нула и Стромо отвърна по същия начин. И двамата знаеха що за фарс представлява тази среща.

Инженерът забърза напред — мъкнеше недосглобен прожекционен апарат.

— Крал Питър, имам честта да докладвам за новите техники и открития, осъществени при разглобяването на кликиския робот. Резултатите от проучването потвърдиха основателността му.

Питър повдигна вежди.

— Съобразно чии стандарти?

Изглежда, Свендсен не забеляза предпазливостта на Питър.

— Всякакви стандарти, ваше величество.

Той запрожектира сложна бъркотия от изображения, показващи площадки за производство на компита, поточни линии и съоръжения за производство на работи. Говореше толкова бързо, че думите му изпреварваха изображението.

— Ваше величество, анализите ни позволиха да вникнем в някои забележителни системи на работи. Работим като бесни, за да преоборудваме и модифицираме производствените си линии, но мисля, ще се съгласите, че си заслужава. Трансформираме нашите съоръжения за производство на нов модел компи — много по-ефикасно и способно да поема действителни бойни отговорности. Тези компита ще са способни да вземат командни решения, вместо само да изпълняват строго определени инструкции. Могат да извършват нападателни и наблюдателни акции, да се справят сами с врага. Накратко, те са свършени войници и много по ефикасни от настоящите компита.

ОХ, висок само четири стъпки, но много як, бе застанал до кралския трон. Питър хвърли поглед към учителското компи, след което погледна недоверчиво инженерния специалист.

— Компита като ОХ ни служат отлично от много години. Бих ви посъветвал да си спестите подобни твърдения, докато не сте в състояние да ги докажете.

— Можем да ги докажем, ваше величество — намеси се адмирал Стромо. — С подсказаните от кликиските работи модификации тези военизирани модели притежават далеч по-голяма надеждност и обща целенасоченост. Те ще са непреклонни изпълнители на сложни задачи, а не само компетентни компютъризирани компаньони. Не играчки, а истински бойци.

— Точно така — потвърди Ларс Свендсен. — Тези военизирани компита притежават достатъчно умения, за да заместят... — Той се подвоуми. — Е, кой може да каже колко незначителни човешки същества има в редиците на ЗВС?

— Следователно — добави Стромомо — можем да съкратим бройката на евентуалните загуби при следващия сблъсък с хидрогите. Няма да ви се наложи да спускате толкова много траурни знамена, колкото след инцидента на Дасра.

Питър заоглежда от трона прожектираните изображения на модифицирани производствени линии за компита. Не можеше да отхвърли въвеждането на сложните компита, но продължаваше да подозира някакво скрито намерение на кликиските роботи.

— Вие сте наистина въодушевен, инженер Свендсен. А не изпитвате ли някакви съмнения?

— Абсолютно никакви, ваше величество.

— Може би в края на краищата ще спечелим тази война. — Адмирал Стромомо се поклони и заотстъпва, като оправяше парадната си ЗВС униформа. — Ще представим подробен доклад на председателя Венцеслас веднага щом се завърне от дипломатическата си мисия на Терок.

— О? — възкликна кралят. — Има ли още нещо, за което държите да ме информирате?

— Не, ваше величество — отвърна адмирал Стромомо.

— В такъв случай не се налага втора среща с председателя Венцеслас. Казахте всичко, което имате да кажете.

Изкуственият син поглед на Питър стана строг. Стромомо не знаеше как да реагира.

Инженер Ларс Свендсен не забеляза възникналото напрежение. Все така усмихнат, той събра документите и плановете и вдигна прожекторния апарат.

— Добре, продължавайте — отсече кралят. — Но бъдете предпазливи.

46.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Нещо бе раздразнило хидрогите. Обитаващите дълбоките ядра извънземни се бяха раздвижили и бяха предприели произволни на пръв поглед нападения срещу обитавани светове. ЗВС анализираха зачестилите атаки, без да открият общ модел, мотив, разбираем тактически прием или взаимовръзка.

Когато диамантените бойни кълба предприеха опустошителна акция срещу гъсто обраслия с гори свят на Буунов брод, човешките колонисти пратиха обезумял зов за помощ. Беше си чист късмет, че малобройният разузнавателен флот в квадрант седем беше достатъчно наблизо, за да го чуе.

— Бойни станции, приятелчета! Всички двигатели на пълно ускорение. Местим задниците към Буунов брод. — В гласа на адмирал Уилис се усещаше някакво необяснимо ликуване. — Трябва да пристигнем навреме, за да направим няколко удара.

Тасия стисна облегалките на командното си кресло, сякаш искаше да накара „Юпитер“ да полети с по-висока скорост.

Бе назначена наскоро за командир на крайцер манта вместо на буреносна платформа. Сега усети, че сърцето ѝ заби по-силно при възможността за директна среща с хидрогите. Искаше да ги унищожи, където и да се покажеха. Беше по-добре, отколкото да стреля по непослушни колонисти...

Разузнавателната ескадра се състоеше от един дреднаут, седем манти и хиляда ремори. Спуснаха се към близката система, в която се намираще малкият зелен свят Буунов брод. Действащата ханзейска колония изглеждаше мъничка и спокойна.

Почвата на Буунов брод беше идеална за бързото отглеждане на генетично стимулирани иглолистни. Черните борове бяха кръстоска между земен присад и местни декоративни растения, от което се беше получила гъста красива гора, която растеше почти с бързината на

бамбук. Черните борове се разпространяваха по-бързо, отколкото можеха да ги секат.

С приближаването на бойния отряд пристигаха все по-отчаяни и настойчиви призиви от седемнайсетте огромни селища, построени покрай езерата и реките. Тасия вече виждаше ясните очертания на горите, изрязани зигзагообразно върху гъстия килим от тъмнозелени дървета. В някои зони се забелязваха нискостеблени, добре оформени нови насаждения.

Тъмната гора изглеждаше сочна и здрава, с изключение на участъците, които бойните кълба бяха покрили с ледена кора — рухналите дебели стволоче се бяха превърнали в замръзнали стълбове. Четири кораба на хидрогите систематично унищожаваша черните борове.

— Също като цунами! — обади се командващ Фицпатрик по командната честота от своята манта. Беше се върнал от акцията си с генерал Ланиан.

— Всички връзки с колониално селище А са прекъснати, командващ Тамблин — съобщи навигационният офицер Ели Рамирес. — Изглежда, са ги изпържили.

Тасия се вторачи в беззащитните гори и усети вкочаняващ студ в стомаха.

— Кое е следващото в траекторията на хидрогите, лейтенант?

Рамирес наложи реалновремените изображения върху тактическата карта, докато мантата пикираше през облачната атмосфера.

— Селище Д до онова голямо езеро, командващ. Доколкото може да се съди по движението на кълбата, градът ще — бъде унищожен след по-малко от час.

Тасия кимна мрачно.

— Прегазват ги като валяк.

Адмирал Уилис изрева по командната честота:

— Размърдайте се. Всички ремори в атака! Всички манти — включете язерите и гранатометите. „Юпитер“ ще подсигури тежката огнева мощ. Не мисля, че оръдията ни са достатъчно големи за врага, но не бих имала нищо против да греша.

Мантата на Фицпатрик се откъсна напред. Дреднаутът на Уилис я придружи, за да засекаат първото бойно кълбо. Възбудените пилоти на

реморите и оръжейните инженери на ЗВС откриха огън много преди да достигнат обхват.

Бойните кълба замяха синкави светкавици към връхлитащите човешки сили и изпариха десетина от най-бързите и дръзки ремори. Но основната цел на хидрогите беше под тях, накъдето запращаха вкочаняващи пейзажа вълни срещу величествените черни борове.

Тасия също искаше да се включи в нападението, но си даде сметка, че усилията ѝ ще са напразни.

— Адмирал Уилис, обединената ни огнева мощ няма дори да одраска бойните кълба. Тактическият ми офицер изчисли, че селище Д ще бъде унищожено в рамките на един час, ако не евакуираме...

— Какво става с теб, Тамблин, страх те е от истинска битка ли? — обади се Фицпатрик.

— Защо не попиташ безпомощните колонисти, Фицпатрик, или да изпратя съобщение, че си бил прекалено ангажиран да мяташ снаряди срещу ураган?

— Тамблин, имаш право — намеси се Уилис. — Кацни с крайцера до селището и започни да товариш всички на борда. Колонистите да стоят в коридорите, ако нямаш достатъчно място.

— Слушам, госпожо!

Тасия махна с ръка на лейтенант Рамирес. Спуснаха се в стръмно пикиране на изток, пред разрушителната вълна на хидрогите.

Дреднаутът „Юпитер“ изстреля залп язерни снаряди към челното бойно кълбо. Сякаш раздражена от нахалството, покритата с шипове диамантена сфера метна синкава светкавица, която закачи дясната страна на флагмана и го запокити в пространството.

Тасия заповяда на комуникационния офицер:

— Свържи се със селище Д и им кажи всички да излязат навън и да ни чакат. Мамка му, едва имаме време да ги натоварим.

Две бойни кълба изтрещяха над растителността като космически булдозери. Покосяваха всяко дърво и стрък трева по пътя си.

Мантата на Тасия се спусна пред хидрогите и ги изпревари на стотина километра над гъстата гора. Безмилостните сфери стопяваха разстоянието с всяка изминала минута. Селището Д се намираше на пътя им.

Беше пълно с дъскорезници, складове и бараки, покрили разчистеното пространство, осяено с отсечени до земята дънери. С

изсичането на все повече черни борове селището се бе разраснало и се строяха нови дървообработващи съоръжения, в които се произвеждаше продукцията за износ.

Сега работниците препускаха като мравки върху нагорещена паница и уплашено поглеждаха към небосклона. Няколко комуникационни оператори наблюдаваха от оперативните бараки и контролните кули настъпването на разрушителните кълба, които унищожаваша черните борове.

Крайцерът на Тасия увисна над езерото до селище Д и тя затърси място за кацане, но не откри достатъчно голямо празно пространство, което да побере мантата. Навсякъде търчаха обезумели хора, размахваха ръце и подаваха всевъзможни сигнали, сякаш бяха готови да скочат на кораба още преди да се е приземил.

— Хидрогите са на седемдесет клика и настъпват много бързо — съобщи Рамирес.

Тасия посочи един огромен като хангар склад.

— Време му е за лек ремонт. Изравни го със земята и кацай направо върху развалините. Дано само никой да не е останал вътре.

Един язерен залп направи дървената постройка на трески и крайцерът се спусна върху откритото пространство. Носът му докосна брега на езерото и студената вода засъска върху горещия корпус. Няколко хиляди жители се втурнаха панически към него.

— Трябва да въдворим някакъв ред — обади се шефът по сигурността сержант Зизу. — Ще се прегазят.

Тасия погледна към хронометъра и видя, че им остават около четиридесет минути.

— Нямаме време да въдворяваме ред, Зизу. — Товарните люкове вече бяха отворени и хората се втурнаха навътре. — Подполковник Бриндъл! Изстреляйте реморите от кърмовата палуба, за да отворите място. Доста народ може да побере и палубата за излитане. Отворете люковете към трюмовете, ако се наложи. Всички врати и входове, всичко! Пускайте хората вътре! Бързо!

Облаци пушек и вълна от замръзнала пара настъпваха откъм хоризонта като гангрена.

— Адмирал Уилис, изобщо опитвате ли се да ги забавите?

Флагманът отговори с реалновремени изображения на бойните кълба, които изравняваха със земята площите с черни борове.

— Един от крайцерите и над двеста ремори са унищожени или свалени — досега.

Тасия усети, че ѝ прилошава.

— Някакви щети на врага?

— Никакви, по дяволите! Имаме късмет, че хидрогите се интересуват преди всичко от унищожаването на горските масиви, а не толкова от нас. Какво толкова им пречат дърветата?

Тълпи работници вече бяха на крайцера на Тасия. Много от тях бяха разделени от своите семейства и близки, но щеше да им се наложи да ги потърсят по-късно. Според нейните изчисления оставаха по-малко от двацет минути. През виковете и крясъците на колонистите отвън до слуха ѝ достигаше трясъкът, бумтенето и ревът на приближаващите бойни кълба.

Уилис отново извика:

— Командващ Тамблин, какво е положението с евакуацията на селище Д?

— В момента бегълците се качват на борда и запълват всяка дупка.

— Добра работа, Тамблин — отвърна Уилис. — Някой поне успява да се справи.

Адмиралът явно не бе установила онова, което Тасия вече знаеше.

— Госпожо, ние можем да изведем в безопасност тези хора, но... погледнете картата. Хидрогите са абсолютно методични в опустошаването на цялата земна площ сантиметър по сантиметър.

— В такъв случай измъквайте хората по-бързо!

— Точно това правя, адмирале. Мога да измъкна повечето бегълци от селище Д преди пристигането на врага, но има още петнайсет селища, тоест стотина хиляди души. Ако хидрогите продължат в същата посока, всички те ще попаднат под огъня и ще рухнат като домино. Ако не използваме всичките си ресурси — при сто процента усилия, — за да спасим колонистите, те ще понесат ужасяващи загуби.

Гласът на Патрик Фицпатрик изненадващо я подкрепи.

— Неприятно ми е да го призная, адмирале, но Тамблин е права. — Лицето му беше измъчено и съкрушено. Крайцерът му бе ударен. —

От политическа гледна точка, надали бихте искали да сте командващ сражението, взело най-много жертви в историята на човечеството.

— Е, все пак правим, каквото можем — изтощено въздъхна Уилис.

Тасия викна на екипажа си:

— Какво е положението? Всички качиха ли се?

— Още няколко изоставащи, командващ.

Градът вече бе в развалини. Над превърнатия в площадка за кацане склад се издигаха пламъци. На централния екран се виждаха телата на няколко стъпкани бегълци.

— Дайте последен сигнал и да се махаме.

Зад гърба им близките гори вече рухваха пред приближаващите се над върховете на дърветата сфери.

— Внимание! Край! Всички кораби да преустановят контраатаката — заповяда Уилис. — Разпръснете се и поемете колонистите. Предприемаме пълна евакуация на Буунов брод.

— Командващ Тамблин, спасихме около две хиляди и четиристотин колонисти — докладва сержант Зизу. — По-късно ще ги преброим точно, но това е все пак над петдесет процента от населението.

Сърцето на Тасия прескочи. „Само половината!“

Видял изражението ѝ, шефът по сигурността добави:

— Това е максималното, на което можехме да се надяваме при тези обстоятелства. Повечето работни екипи не можаха да се приберат навреме от горите.

Тя погледна картата на гъсто обраслия с горски масиви континент, който свършваше внезапно до огромния океан. Познаваше капацитета на „Юпитер“ и останалите крайцери и направи приблизително изчисление.

ЗВС никога не биха могли да поемат всички колонисти.

47.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Централният комплекс на Рандеву представляваше разреден куп от астероиди, поддържан от гравитацията и изкуствени свръхструктури. Ферми и кабели свързваха носещите се скални отломъци около звезда-джудже с гранатов цвят. От двеста трийсет и седем години това място се бе превърнало в обединяващ център на скитническата цивилизация. Тук се осъществяваха срещите на клановете и основният търговски обмен.

Като говорителка, Ческа Перони бе създала свой дом на Рандеву, където извършваше дейности като посредник при семейни и търговски спорове. Още когато беше малко момиче, баща ѝ, търговецът Ден Перони, я бе оставил тук да се изучи на политика и дипломация. Ихи Окая ѝ бе станала като майка и Ческа и досега оценяваше високо съветите и прозорливостта на своята предшественичка.

След завръщането си от Оскивъл Ческа отиде да разговаря с възрастната жена. С натезало сърце и объркани мисли, тя нямаше друг избор, освен да разкрие и признае чувствата и колебанията си с надеждата Ихи Окая да ѝ помогне.

След оттеглянето си бившата говорителка като че ли се бе подмладила. Очите ѝ бяха по-ярки, а сиво-жълтеникавата ѝ коса — поблестяща. Постоянното напрежение на умиротворителка и парламентьорка в продължение на толкова много години я бе съсухрило, но след като бе започнала нов живот, жизнеността ѝ се бе възвърнала. Тя поздрави Ческа с искрена усмивка и без никаква протоколна официалност.

— Добре дошла, дете. — Заобиколените ѝ от бръчици очи блещукаха. — Или предпочиташ да се отнасям с по-голямо уважение към нашата почитаема говорителка?

— Не е необходимо да любезничиш и официалничиш с мен. И без тези глупости си имам достатъчно грижи.

— Дипломацията не е глупост! Сбъркала ли съм при избора на своята наследничка?

Ческа седна в един плетен люлеещ се стол, украсен с цветни нишки в скитнически стил.

— Ако бе избрала някой друг, животът ми щеше да е доста по-прост, Ихи Окая.

Възрастната жена наля от малка кана чай от цвят на пипер.

— И двете знаем, че скитниците имат най-голям шанс да оцелеят единствено под твоето и ничие друго ръководство. Вярвам в твоята Пътеводна звезда. — Тя се усмихна замислено. — По едно време внук ми смяташе, че заслужава да стане говорител заради кръвната ни връзка. Беше гръмогласен самохвалко, но по-късно се укроти. Намери мястото си като капитан на небесна мина и се справяше чудесно, докато хидрогите не го убиха.

Бившата говорителка се движеше с изящество и грациозност. Ческа отпи от лютивия чай и си спомни, че беше любимото питие на стария Брам Тамблин. Вкусът му ѝ напомни за Джес и сърцето ѝ отново се сви.

Разбира се, Ихи Окая не пропусна да забележи това.

— И така, дете, нима задълженията ти като говорителка са по-леки, отколкото бяха моите, и нямаш какво друго да правиш, освен да си бърбриш с една оттеглила се старица... или имаш проблем, за който се надяваш да намеря магическо решение.

— Боя се, че няма просто решение — отвърна Ческа.

Възрастната жена скръсти ръце и крака в неудобна на вид поза лотос и зачака. Като поемаше дълбоко дъх, за да се овладее, Ческа разказа за предложението за брак, което бе получила от Рейналд, и изреди основанията на младия мъж за обединяване на скитниците и терокците. Придържаше се към школовката си на политик и се опита да представи всичко спокойно и без да разкроява нещата.

Ихи Окая си даваше сметка какво прави гостенката ѝ, тъй като именно тя бе обучила Ческа на тези техники.

— Добре, очевидно осъзнаваш политическата далновидност от един брак с Рейналд. Никой от клановете не би се противопоставил на подобен съюз, а и Рос Тамблин е мъртъв от почти шест години. Какъв е проблемът? Крие ли някакви тъмни тайни този терокски управник? Намираш ли го неподходящ поради някаква причина?

Ческа заби поглед в чая си.

— Не, не. Убедена съм, че Рейналд е добър човек и изглежда много сериозен. Логично погледнато, не мога да отхвърля предложението му. Но... — Обикновено по-умело прикриваше емоциите си, което бе задължително за една говорителка. — Истината е, че сърцето ми винаги е принадлежало на друг мъж, дори... преди Рос.

Ихи Окая кимна с абсолютно разбиране.

— И какво мисли Джес Тамблин по повод на това предложение за брак?

— Откъде знаеш? Ние с Джес...

Възрастната жена само се засмя и се отпусна в люлеещия се стол.

— Ческа Перони, през цялото време знаех за твоята любов, както и много от скитническите кланове, смея да кажа. Намирахме я за очарователна, макар и леко мъчителна, докато и двамата съблюдавахте задълженията си и се преструвахте, че изобщо не се забелязвате. Невъзможно е да допускаш, че всички сме чак толкова слепи.

На Ческа ѝ трябваше доста време, за да осъзнае всичко това.

— Значи двамата с Джес трябваше просто да престанем да се преструваме? Смятахме да обявим годеща си съвсем скоро, но...

Изражението на старицата стана неумолимо.

— Вече е твърде късно, дете. Ако го бяхте направили преди години, щях да те подкрепя. Но сега имаш други задължения. Обстоятелствата около теб се промениха и всички виждаме накъде ни води Пътеводната звезда.

Ческа усети категоричния ѝ тон и разбра, че няма място за обсъждане. Сърцето ѝ изтръпна.

— Ти не си като другите жени, говорителко Перони. — Окая произнесе титлата ѝ като шибване с камшик. — Нямах право да избираш според личните си желания и нужди. Нямах право да извървиш безметежно своя живот с грейнали очички, следвайки момичешките си фантазии. Една говорителка трябва да се издигне над елементарните лични съображения. Всяка награда си има цена.

— Джес поема управлението на един от новите мъглявинни загребващи кораби и отлетя в дълбокия космос. Каза, че знае, че ще

взема правилното решение — призна Ческа. — Явно ми вярва повече, отколкото аз на себе си.

Ихи Окая стисна здраво ръката ѝ.

— Опитал се е да ти помогне. Разбрал е, което ти не си могла... или не си била готова да разбереш.

Ческа дълго остана безмълвна. Вече знаеше какъв отговор трябва да даде на Рейналд.

— В такъв случай ще платя цената/ без да я изчислявам.

48.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Мъглявинният загребващ кораб разпери крила като величествена пеперуда и разпръсна микротънка материя на хиляди квадратни километри космическа площ. Горещите нови звезди в центъра на изхвърления облак заобсипваха с фотони дифузния газ: освобождаваха електроните от атомите и образуваха бледозеленикави вихри и пастелнорозови и синкави сияния.

Лавирайки из мъглявината, огромният гребач започна да събира атоми от всеки кубически метър почти абсолютен вакуум: неутрален или йонизиран водород, примесен с незначителни количества кислород, хелий, неон и азот. Извитото крило улавяше молекулите като във фуния, кондензираше ги във водород за производството на екти и отпенваше и отделяше ценните странични продукти. Суровината бе разрежена, но изпълваше огромното междузвездно празно пространство.

Тесничкият жилищен пашкул на Джес и производствените съоръжения се тресяха от огромното прозрачно платно, свързани с подпори и кабели към тънката като паяжина загребваща повърхност. Движени от енергията на обстрелващите отражателната повърхност фотони, отзад следваха леките кондензатори, филтри и един малокалибрен ектиреактор с висок коефициент на полезно действие, конструиран от Кото Окая.

И други скитнически загребвачи кръстосваха просналата се на години разстояние лека мъглявина. Сякаш флотилия от риболовни гемии, попаднала в богати на улов води, безплътните кораби обикаляха във всички посоки, като поддържаха радиовръзка, по която повечето пилоти водеха безконечни разговори или разиграваха стратегически игри, безкрайни поради забавения от огромните разстояния сигнал.

Потънал в размисъл, Джес предпочиташе уединението. Сърцето му завинаги щеше да принадлежи на Ческа, но в реалния живот двамата бяха осъдени на раздяла.

— Трябваше отдавна да се ожена за теб.

Бе проявил глупост поради прекомерните притеснения и на двамата от въображаем скандал и коментари. Нима едно такова признание би опетнило паметта на Рос? Нима би отклонило Ческа от ангажиментите ѝ в конфликта с хидрогите? Не допускаше, но вече бе прекалено късно. Всъщност сложните им интимни отношения им бяха пречили много повече. Не бе съзирал Пътеводната си звезда достатъчно ясно.

Ческа сигурно вече бе приела предложението на Рейналд. Скитниците и терокците щяха да могат да обменят ресурси за взаимния си напредък и да се обединят срещу противниковите сили, които заплашваха или да ги погълнат, или да ги унищожат.

Джес се носеше самотен сред море от недоловимо рехав газ. Дори мощните плазмени вълни и йонизирани урагани бяха толкова слаби, че не долавяше нищо.

Джес се промуши през един люк и се спусна в производственото хале под жилищната каюта. Проверката на нарастващия улов се бе превърнала в успокояваща ежедневна процедура.

Преобладаващият компонент на мъглявината, особено сред отдалечените вихрушки, бе чистият водород и загребвачите бяха конструирани да всмукват всички събрани газове през високо коефициентните ектиреактори.

Според ситуационните аналитични проби вече дни наред той летеше през изключително гъсто струпване на парообразна материя, съдържаща не само водород, а и хидроксилни и въглерододвуокисни молекули, следи от въглероден окис и двойно йонизиран кислород. Най-странното от всичко бе, че уредите показваха значителна концентрация на цели водни молекули в газообразното струпване, нещо необичайно за междузвездните облаци.

От практиката си в ледените мини на Плумас Джес отлично знаеше за огромното значение на водата за междузвездните колонии. Скитниците се нуждаеха от нея за пиене или за хидропонните парникови системи. Освен това по електролитен начин водата можеше да се разпада на водород и кислород, които отново образуваха прекиси,

ракетни горива и дори балсами. Подобна суровина не биваше да се пропилява.

Тъй като разполагаше с достатъчно време да прилага изобретенията си, Джес преустрои молекулярните филтрационни системи и набързо инсталира допълнително устройство за извличане на водата от звездния облак. Обзет от амбициозен оптимизъм, той конструира цистерна с вместимост стотици литри. Дори в концентрираното струпване на газове обаче можеше да има само една-две водни молекули във всеки мъглявинен кубически метър.

Тези занимания ангажираха мозъка му и разсейваха болката от загубата.

Джес се носеше из пространството, заобиколен от незабележими пари, озарени от заблудените фотони на далечни звезди. Ектиреакторите буботеха, вдишвайки пречистения водород, а дестилаторите отделяха космическа вода — по една капчица през равномерни интервали.

Съгласно съхранената сред мъжете скитници традиция, Джес извезваше върху дрехите си сложни кланови символи, които показваха разрастващите се семейни разклонения. За съжаление, разклоненията на клана Тамблин в момента бяха спрели да растат.

В абсолютната си самота Джес часове наред извезваше сложните очертания, скицирайки ги наум. Ако всичко се бе случило по различен начин, веригата на неговия клан можеше да се съедини с тази на клана Перони в многоцветна дъга, разпростряла се върху джобовете и ръкавите на дрехата му. Сега обаче десенът приключваше с него.

Освен съседните композиции на чичовците му, единственото друго разклонение беше това на Тасия. Може би тя щеше да продължи. Всеки млад скитник би бил щастлив да му бъде партньорка, ако оцелееше до края на военната си служба.

О, как ненавиждаше тези хидроги! Рос... Тасия... Ческа... Един ден войната щеше да свърши, но животът никога нямаше да е същият. Един ден той може би щеше да започне отначало и да преначертае композицията на своя живот според новите посоки.

Но не сега. И не скоро.

49.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Хидрогите продължаваха методичното и безжалостно опустошаване на Буунов брод. Бойните кълба напредваха безпрепятствено над покритите с гори пространства и покосяваха с ледени вълни високите борове. Без да бързат.

Тасия Тамблин издигна претоварения си крайцер броени мигове преди връхлитането на сферите. Когато натежалата манта помръдна тромаво, тя се усъмни дали ще успеят да се измъкнат достатъчно бързо. Бойните кълба изкореняваха точно зад тях черни борове, взривяваха магазини и домове, дъскорезници и складове.

Претъпканият крайцер се заклатушка като пияна земна пчела, докато набираше скорост и височина, като едва смогваше да остане извън обсега на разрушенията и обреченото селище.

Натъпкани като сардели в мантата, бегълците не откъсваха погледи от мониторите — гледаха как хидрогите съсипват техните домове, процъфтяващите доскоро дървообработващи работилници, магазините, складовете. Всичко.

Ледените залпове се спуснаха върху езерото. Надигнаха се огромни вълни и замръзнаха неподвижни във въздуха. Земната влага се втвърдяваше в гейзери от пара. Дърветата клюмваха и рухваха. Сгради и конструкции се срутواха за секунди.

Селище Д бе само първото. На тактическите карти имаше много други — точно по посоката на опустошението. Експедиционният флот полагаше главоломни усилия да спаси колкото е възможно повече хора.

— Под нас избухнаха размирици — викна Фицпатрик от селище Ж. — Ако качим още хора, няма да мога да излети!

Тасия се спусна към източното крайбрежие на студения сив океан. Цялата ескадрила ремори на подполковник Роб Бриндъл летеше като ескорт от двете ѝ страни. Той се обади:

— Командващ, да нападна ли с ескадрилата бойните кълба, или да помогна при евакуирането на други селища?

Тасия отхвърли и двете възможности.

— Със сигурност не можем да поемем повече пътници, а и не разполагаме с безопасно място, където да оставим тези, които натоварихме.

Дори си помисли дали всяка ремора не би могла да поеме по един-двама колонисти в тесните си каюти.

Гласът на адмирал Уилис прозвуча по отворения канал:

— „Юпитер“ е абсолютно пълен. Не можем да качим и един хамстер повече.

Ширналият се отпред океан не предлагаше никакъв подслон и Тасия не можеше да направи нищо, освен да продължава да се отдалечава от врага.

— Адмирал Уилис — каза тя. — Бихме могли да евакуираме още едно-две селища, стига да имаше къде да разтоварим тези бегълци.

— Ако откриеш безопасно кътче някъде върху планетата, Тамблин, обади ми се. Всички искаме да отидем там.

Тасия прехапа устни, докато наблюдаваше как хидрогите продължават да унищожават гъстите иглолистни гори. До този момент врагът помиташе континента с неспирна вълна, като заобикаляше големите вътрешни морета и гигантските езера и се съсредоточаваше единствено над горите.

В момента Пътеводната ѝ звезда не бе особено ярка, но трябваше да опита, въпреки всичко.

— Адмирал Уилис, според тактическите данни противникът, изглежда, е заинтересуван най-вече от горските площи. Доколкото мога да преценя, заобикалят най-големите водни зони. Вероятно бихме могли да отведем бегълците навътре в морето. Хидрогите може да не ни последват.

— Прекалено много необосновани предположения, Тамблин.

— Госпожо, или залагаме на необосновани предположения и стискаме палци, или изоставяме другите колонисти на явна смърт. Това са ни възможностите и няма защо да го крием.

Уилис бе достатъчно объркана, така че ѝ отговори:

— И какво предлагаш да направим с тях, когато излезем в открито море? Просто да ги топнем вътре с надеждата, че ще се разхождат по водата, докато ги качим пак?

Гърлото на Тасия пресъхна — толкова абсурдно предложение ѝ бе хрумнало.

— Всеки кораб на ЗВС носи значителни количества тактическа защитна пяна. Втечненият полимер моментално се втвърдява при допир с вода. Ако го разпръснем върху вълните, можем да създадем обширни платформи. Можем да ги използваме като временни подслони, подобно на огромните айсберги или животоспасителните резервати.

— Ей на това му се вика налудничавата идея... — изцвили Фицпатрик.

Уилис го прекъсна с рязък кикот:

— Но дяволски находчива. Дали ще се получи?

— Можем да се отдалечим на десетина клика от брега и да започнем да изливаме пяна, за която хората да могат да се държат. Ще разтоваря моите бегълци и ще освободя палубите. И ще се върна да натоваря нови бегълци. Всички останали кораби могат да направят същото, адмирале.

— Ще е голяма бъркотия, но може би е единственият шанс за другите колонисти да оцелеят — отвърна Уилис. — Действай, Тамблин.

Щом Тасия полетя ниско над водната повърхност, Роб Бриндъл се обади по вътрешния канал:

— Трябваше да си държиш устата затворена.

— Кажй го на всички, които ще спасим.

Единствената ѝ надежда беше интуицията ѝ да не я е подвела. Идеята действително беше идиотска.

Спусна мантата ниско до спокойното плитко море и с отекващ глас, превъзмогащ врявата на бегълците, обясни какво предстои да направят.

Колонистите от Буунов брод не бяха особено въодушевени от плана ѝ.

Лепкавата материя потече върху вълните като тесто за палачинки, разля се и се втвърди. Тасия не можеше да слуша обезумелите вопли на бегълците. Бяха ги нападнали, след това неочаквано ги бяха спасили, а сега ги захвърляха върху водата. Там щяха да са абсолютно уязвими за атаката на хидрогите, дори без покрив над главите.

Но друг начин нямаше, освен обричането на повече от деветдесет процента от населението на планетата на сигурна смърт.

Входът на товарната палуба зейна и бегълците заскачаха неохотно върху меките нестабилни острови. Няколко души се подвоумиха на люка, уплашени да скочат от няколкото метра височина върху негостоприемната зеленикава мармаладена повърхност, но задните ги избутаха напред. Стотици спасени колонисти се замяха като леминги. Долу бързаха да се изправят върху клатушкащата се маса и да се отдръпнат от водопада от тела.

Гласът на Тасия гърмеше по вътрешните канали:

— Всяко забавяне е за сметка на живота на други колонисти. По-бързо!

Изпрати сержант Зизу и екипа по сигурността, въоръжен със зашеметяващи оръжия, да се уверят, че всички бегълци са напуснали кораба съгласно заповедта. Гласът ѝ се посмекчи:

— Не се притеснявайте. Веднъж вече ви спасихме... Ще го направим пак.

Две други манти долетяха ниско над водата и почнаха да разпръскват защитна пяна, която се втвърди в гъбести платформи. Всеки от миризливите полимерни салове можеше да побере стотици евакуирани. Спасяването протичаше с рекордна скорост.

Хората се блъскаха и падаха. Тасия не искаше да мисли колко кости са счупени — надяваше се хората просто да оцелеят, за да се оплакват след това от страданията си. Водата се плискаше по краищата на обширните въртящи се салове. Хората стояха на групи, втречени ужасени в мерзелеещите се брегове, където хидрогите продължаваха да опустошават сушата.

На частите по сигурността се наложи да зашеметят трийсетина обезумели бегълци и да ги изтърсят във водата. Тасия наблюдаваше лицата на колонистите на командните екрани и виждаше, че много от тях са загубили надежда. Останал им бе единствено инстинктът да оцелеят — до следващата секунда.

Нареди да се издигнат, още преди люковете на товарния хангар да са затворени, да направят кръг над саловите и да полетят с максимална скорост обратно към сушата. По връзката за спешни случаи чуваше отчаяните вопли от селище Д, следващото по пътя на яростната вражеска атака.

— Имайте готовност — предаде тя. — Пристигаме.
Но пристигаха и хидрогите.

50.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

След атаката на Хирилка престолонаследникът Джора'х вече не се чувстваше в безопасност никъде, дори в Призматичния палат. Усилена слънчева светлина заливаше трансмисионните прозорци и заоблените стъкла, огряваше всяко ъгълче и прогонваше всички сенки. Но бойните кълба може би вече идваха и в момента връхлитаха Илдира.

Слънчевият флот бе претърпял пълно поражение както на Кронха 3, така и на Хирилка. Ако хидрогите предприемеха атака някъде другаде в Империята — дори срещу самата Миджистра, — как биха могли да се противопоставят илдирийците?

Баща му го извика почти веднага, но той се забави, за да се посъземе. В порив на сантименталност облече туника със свободно падащи ръкави от терокска какавидена материя — беше му я подарила Нира Кали. Надяваше се да му придаде сила и спокойствие.

След малко застана скован пред какавидения трон. Испита болка, като забеляза потреса и ужаса върху сивкавото лице на мага-император. Стори му се, че вижда блещукащите кости през кожата на баща си. Толкова ли се бе влошило здравето му през последните няколко седмици? Дългата му плитка беше провиснала, сякаш жизнените сокове изтичаха дори от кичурите коса.

Владетелят бе преживял чрез тизма мъките и страданията на своя народ при опустошаването на Хирилка.

— Не си ранен, сине, нали?

Загрижеността му бе продиктувана по-скоро от политически и династични причини, отколкото от тревога за състоянието на Джора'х.

— Не, татко. Атаката на хидрогите не ме докосна, както и Тор'х. Обаче моят брат Руса'х продължава да е в тежко състояние. Страхувам се за живота му.

Магът-император се намръщи и тежките му вежди провиснаха.

— Лекуват го най-добрите лекари. Губернаторът на Хирилка няма да бъде лишен от добро лечение, но възстановяването му зависи от собствената му вътрешна енергия. Брат ти е водил мекушав и лишен от предизвикателства живот. Може да не му достигне воля да се измъкне от опасността.

Джора'х се изненада от хладния анализ и пълната липса на съчувствие.

— Татко, той е все още в подтизмен сън.

Магът-император го погледна навъсено и обикновено кроткото му лице потрепна.

— Подтизменото състояние е равностойно на криене, Джора'х. Нямам време да чакам, особено сега. Трябва да се замислим за случилото се и да обсъдим последиците. Руса'х може да последва духовните нишки и да се отправи към нивото на Извора на светлината, когато пожелае. Сайрок'х вдигна топчестия си пръст и продължи:

— В известен смисъл тази атака може би бе добре дошла.

Свободно падащата коса на Джора'х обкръжи главата му като ореол от електрически искри. Той се опита да овладее гнева си.

— Стотици хиляди загинаха на Хирилка! Как можеш да твърдиш, че това е добре дошло?

Магът-император прекъсна грубо сина си:

— Искам да кажа, че присъствието ти на такова всеобщо поражение може да се окаже добър урок за теб. На Хирилка ти видя колко непосилно трудно е да си лидер. Скоро ще се срещна с адар Кори'нх, за да обсъдим следващите отчаяни мерки, които трябва предприеме Империята.

Разстроеният Джора'х не отговори нищо. Обеща си, че когато стане маг-император — при това твърде скоро, — ще е по-милостив управник. Ще мисли повече за хората, отколкото за политическата полза.

— Как можем да воюваме с враг, когото не разбираме? Хидрогите се появиха отникъде. Не сме направили нищо, което да предизвика агресивността им.

Сайрок'х го изгледа с хладен поглед.

— Знаем повече, отколкото си мислиш, сине.

В този момент магът-император бе сграбчен от поредния разтърсващ спазъм в главата и безсилно се отпусна назад.

— Иди и обмисли това, което ти казах.

Отпрати Джора'х и после изпрати Брон'н да извика адара, за да продължат обсъждането на стратегическите планове.

Джора'х се оттегли неспокоен и объркан. И вместо да се отдаде на безмълвно съзерцание, отиде да посети брат си Руса'х.

Губернаторът на Хирилка лежеше в удобно легло в топла светла стая. Мъници и медици го бяха наобиколи ли като паразити и проверяваха показанията му, даваха му лекарства и го мажеха с обезболяващи мехлеми. Двама философи-свещеници седяха тържествено, сякаш можеха да помогнат на намиращия се в безсъзнание Руса'х да съедини отново нишките на тизма към тялото си.

Бузестото лице на губернатора на Хирилка сега бе изпито и бледо. Очите му бяха затворени. Косата му лежеше неподвижна, без дори да потрепне, или заради всевъзможните хапчета, или защото бе изпаднал в толкова дълбоко безсъзнание, че не функционираше почти нито една от системите му. Джора'х се втренчи в него.

Главата на Руса'х бе бинтована. Въпреки бледнината по бузите и челото му се забелязваха червеникави петна и драскотини, явни белези за вътрешни увреждания. Вътрешното кървене не спираше, макар високоавторитетният медицински екип да бе извършил истински хирургически чудеса, за да спаси живота му.

Нараняванията по главата и вероятните мозъчни увреждания бяха много по-сериозни от контузиите и счупените кости. Ако мозъкът на брат му бе пострадал смъртоносно, какъв смисъл имаше да лекуват тялото му?

Измъчен и изтощен, Тор'х не се отделяше от чичо си. Джора'х погледна сина си. Изглеждаше прекалено малък и уплашен. Очите му бяха зачервени.

— Защо не се събужда? — Младежът погледна Джора'х, сякаш беше сигурен, че баща му може с едно махване на ръката да отстрани всичките болки на чичо му. — Наредих на докторите да му дадат стимуланти и да го върнат в съзнание, но те не ми обръщат никакво внимание. — Той метна поглед към мъниците, хирурзите и

фармацевтите. — Кажим им кой съм и че са длъжни да изпълняват желанията ми.

— Нищо не могат да направят, Тор'х. Все едно да заповядам на хидрогите да се махнат и да оставят Хирилка на мира.

Младежът изгледа баща си с презрение.

— Тогава каква е ползата от теб?

На Джора'х му се прииска да го удари, особено след лекцията, която току-що бе изслушал от мага-император, но се овладя — разбираше шока и скръбта, които изживяваше синът му. Животът му бе преминал в капризи, сигурност и моментално изпълнение на всяка хрумнала му прищявка.

— Може би трябва да поговориш със свещениците-философи — предложи той и кимна към двамата съсредоточени мъже. — Нека те посъветват.

Искаше да се увери, че от сина му ще стане добър управник, който да прави разлика, освен между всичко останало, между това, което е възможно, и онова, което е чиста фантазия. Твърде много неща щяха да зависят в бъдеще от този младеж.

— Те не могат да направят нищо. Не ги ща.

И младият мъж демонстративно не послуша баща си.

Джора'х пое дълбоко дъх и каза това, което смяташе за най-разумно:

— Тор'х, ти показва голяма смелост и достойнство по време на атаката на Хирилка. Можеше да избягаш с първата спасителна совалка, но се върна да спасиш чичо си. Ти заслужи уважението ми.

— Това не ми донесе нищо добро.

Изражението на младежа показваше огорчение.

— Може би ти донесе повече, отколкото предполагаш. — Джора'х постави ръка върху рамото на сина си в знак на подкрепа. — Остани при него, Тор'х. Дори да е в подтизмен сън, сигурен съм, че усеща присъствието ти. Дай му своята сила с надеждата, че ще му е достатъчна. — Погледна медиците и им нареди: — Продължавайте работата си. Направете всичко възможно, за да помогнете на брат ми.

— Вече сме на границата на способностите си, престолонаследнико — обясни главният лекар. — Боя се, че е отишъл много, много далеч навътре в съзнанието си. Никакво лекарство не може да го излекува. Можем да се грижим само за тялото му.

Тор'х ги изгледа с пламнал поглед, изкривил устни от отвращение, и се наведе още по-ниско над губернатора. Мъчително страдание се изписа върху лицето му. Когато баща му си тръгна, Тор'х дори не вдигна очи.

51. РОБ БРИНДЪЛ

Хидрогите кръстосваха над Буунов брод и оставиха под себе си замръзнала и опустошена земя, прорязана от изпепелени пространства.

Последните евакуационни кораби излитаха от набързо опразнените селища по крайбрежието. Ескортиращите кораби, мантите и огромният дреднаут се оттегляха като преяли албатроси само на крачка пред бойните кълба.

Съдовете на ЗВС бяха претъпкани до пръсване с оцелели. Бегълците се бяха струпали или по палубите, или се притискаха из товарните хангари. Обемистите продоволствия и излишното снаряжение бяха изхвърлени, за да се освободи повече място.

Роб Бриндъл летеше със своята ремора сред ескадрилата, която командваше, близо до натоварените с пътници кораби — обикаляше над десетките изкуствени острови, проснали се върху водната повърхност.

Тактическа защитна пяна! Той поклати глава и си обеща да почерпи Тасия с едно питие — няколко питиета, — когато стигнат до следващия космодрум и останат в принудително бездействие. Винаги му бе повтаряла, че скитниците имат дарба да използват необичайни ресурси и техники, за да оцеляват и при най-тежките обстоятелства.

И все пак това можеше да се окаже само временно помилване. Стигнаха ли до брега, хидрогите щяха да са приключили с опустошаването на черните борове. Тогава беззащитните салове, натоварени с десетки хиляди колонисти, можеха да се окажат привлекателна цел. И бойните кълба можеха да изтребят всички жители на Буунов брод за секунди. Ако решаха да го направят...

Бриндъл включи честотата на обединената ескадрила ремори.

— Образувайте защитна линия. Искам петнайсет отделни флангови формации, пръснати в дъга, за да блокираме хидрогите.

Изтребителите се подредиха на различни височини и започнаха да маневрират в соления въздух. Бойните кълба можеха да взривят

фронта им, както клечка кибрит запалва напоен с газ парцал, но никой от пилотите не възрази. Трябваше да окажат последна съпротива.

Над водата под тях тълпи безпомощни, треперещи хора се притискаха върху гъбестата пяна, която ги отнасяше по течението. Зад тях „Юпитер“ и шестте оцелели манти също набираха височина с готови за стрелба язери и кинетични оръжия. Чакаха хидрогите да предприемат първата открита атака... с надеждата това да не се случи. Досега врагът почти не обръщаше внимание на евакуационните действия, на корабите на ЗВС и на напуснатите селища.

— Никой да не отстъпва — заповяда адмирал Уилис със спокоен и вдъхващ увереност глас.

— Лесно е да се каже — измърмори Бриндъл, след като провери, че микрофонът му е изключен.

Единствената неизвестност бе кой ще е първата жертва.

— Погледнете! — обади се един от пилотите.

Четири бойни кълба се извисиха над брега, като продължаваха да пръскат ледени вълни, да опустошават всеки квадратен метър гъста гора и да срутват наблюдателни кули, празни жилищни сгради и промишлени постройки. После изоставиха сушата и полетяха над водата с насочени напред вледеняващи оръжия, сякаш не забелязваха, че под тях вече няма никакви гори.

Бриндъл усети почти физически ужасеното изтръпване на струпаните върху саловете бегълци, забелязали връхлитащите хидроги.

— Ремори, готови за огън — заповяда той, макар да нямаше никакъв смисъл. Всеки пилот щеше да изпразни и последния си енергиен заряд от защитните батерии с надеждата да причини поне мъничка щета на хидрогите, преди всички да бъдат унищожени. — Това е краят.

Страховитите диамантени сфери продължаваха да се приближават, бомбардирайки океана и превръщайки вълните в айсберги. Около бойните кълба се вихреше ураган от пара, докато се носеха над спокойната водна повърхност.

— Хайде стига, какво още искате, гадове? — изруга Бриндъл. — Вече затрихте цял континент!

Обезумелите бегълци се свиха върху импровизираните саловете. Някои или скачаха сами, или бяха избутвани от платформите от пяна в

студената вода, макар там да си оставаха също толкова уязвими.

— Атакуваме, Бриндъл — предаде Тасия. — Давай да го направим. Точно зад теб съм.

Първите две фаланги ремори изскочиха пред защитния фронт. Оглушителна какофония от безсмислено дръзки ругатни и бойни викове отекна по комуникационните канали. Всички пилоти очакваха да бъдат аниhilирани след секунди.

И в този миг бойните кълба най-неочаквано започнаха да се издигат в дъга нагоре и набраха височина над вкочанената в неподвижни вълни морска повърхност. Шипестите кълба се издигнаха в небосвода... без да нападнат нито един от корабите на ЗВС. Врязаха се в облаците и изчезнаха, сякаш или бяха изпълнили задачата си, или бяха решили, че истинската им цел не е на Буунов брод.

Със съзнанието, че постъпва глупаво, но възбуден до крайност, Бриндъл се спусна след тях, като включи двигателите на пълна мощност. Реши да последва извънземните врагове, за да разбере накъде ще отлетят.

Още двайсетина ремори полетяха като ядосани пастири, подгонили глутница вълци. Безразсъдно изстрелваха язерни залпове, но снарядите отскачаха от неуязвимите кълба.

В отговор хидрогите изстреляха вяли, сякаш прощални синкави светкавици към наглите корабчета, сякаш те бяха досадни мухи. Две от реморите експлодираха. Други няколко завиха и полетяха обратно към Буунов брод.

Но Роб Бриндъл не се отказваше. Държеше се извън обсега — поне така се надяваше — на непознатите оръжия. В края на краищата той беше подполковник и можеше да взема самостоятелни решения.

— Ескадрила, върнете си при базовите кораби, за да помогнете за спасяването на бегълците — обади се по канала адмирал Уилис. — Сражението приключи, за всички. Хидрогите бягат.

Бриндъл не повярва на ушите си.

— Бягат ли?

Докато другите ремори завиваха обратно към носените от течението салове с бегълци, Бриндъл стисна зъби, без да откъсва поглед от отдалечаващите се в космоса бойни кълба.

— Разбрано, госпожо. Всички ремори, изпълнете заповедта на адмирала. Ще се върна... когато мога.

И се спусна напред с такава светкавична скорост, че ускорението го залепи за седалката. Имаха нужда от информация, а и след преживяното през днешния ден дори една сурова лекция на Шейла Уилис не можеше да го стресне. И той излетя от системата Буунов брод. Поддържаше безопасна дистанция, но продължаваше да преследва хидрогите като куче.

Бриндъл се върна на „Юпитер“ след два дни. Горивните резервоари на ремората му бяха почти празни. Животоподдържащите системи и въздушните регенератори бяха изчерпани. Макар да изпита радост и облекчение, че го вижда жив и здрав, Тасия не посмя да се втурне да го прегърне.

Изпитото лице на адмирала бе почервеняло от гняв и тя грубо нахока подполковника.

— Господинчо, от вас се очаква да бъдете образец за нашите пилоти! Вие носите отговорност. Този безразсъден сензационен номер можеше да ви коства живота, но вместо това ще ви коства няколко чина, освен ако не решите напълно да захвърлите униформата на ЗВС. Или просто ще ви връча една метла и четка за зъби, за да почистите целия Буунов брод!

Но Бриндъл изобщо не трепна. Застанал мирно, с къркорец стомах, той изпитваше огромна нужда да хапне и да пийне нещо — дори отвратителното кафе на ЗВС. Беше и изтощен, и въодушевен.

Когато адмиралът най-накрая пое дъх, прекъсвайки назиданията си, Бриндъл се обади:

— Да, госпожо. Съжалявам, госпожо. Но преди да вземете решение, проверете информацията в база данните на ремората. — Не се стърпя да не се ухили. — Вижте, успях да проследя бойните къмба чак до родната им планета, адмирале. Тези хидроги са от газов гигант с най-красивите пръстени, които сте виждали. На картите се води Оскивъл. Ако решим да предприемем контраатака, врагът е там.

52.

РЛИНДА КЕТ

Дневният цикъл на Рейндик Ко беше два часа по-дълъг от стандартното терокско денонощие. Но Рлинда се хранеше и спеше според часовниците на „Ненаситно любопитство“. Като кръстосващ между планетите търговец отдавна бе престанала да се съобразява с местните времеви цикли. Планетите можеха да се движат по техните си досадни разписания, но Рлинда се придържаше към своето.

Дейвлин Лотце обаче нямаше точно определен цикъл. Просто през цялото време работеше с максимална енергия и концентрация, без да обръща внимание нито на дневните горещини, нито на студените и ясни пустинни нощи, докато проучваше, анализираше и изследваше до пълно изтощение, което го принуждаваше да подремва за кратко — често в самия призрачен град, където продължаваше да издирва улики.

Обикновено Рлинда го придружаваше до обектите. На практика бе приключила задълженията си, докарвайки го тук, но предполагаше, че с нейна помощ той ще свърши работата си по-бързо. Така можеха да се върнат на Земята по-рано и тя да получи възнаграждението си. Затова продължаваше да му прави компания... независимо дали му бе приятно, или не.

Бяха ремонтирали рухналото скеле по надвисналата канара, където откриха тялото на Луис Коликос в пещерата. Рлинда пъшкаше и се задъхваше, докато изкачваше металните стъпала, но знаеше, че това упражнение може да ѝ е единствено от полза. Докато Дейвлин работеше с аналитичните си уреди и търсеше отговори, тя се занимаваше с по-прагматични задължения като инсталиране на светлинни панели и въздушни рециркулатори. Освен това приготвяше храната, въпреки че Дейвлин, изглежда, така и не долавяше разликата между най-изисканите ѝ ястия и полуфабрикатите.

В ярко осветеното помещение, където бе намерил смъртта си Луис, Дейвлин остърга петънце засъхнала кръв от повърхността на трапецовидния каменен прозорец и го постави върху аналитичния тампон. Бяха заключили двете тела в замразителни торби, които качиха на „Любопитство“. Все още не бяха открили никакви следи от Маргарет Коликос, компито и кликиските работи.

Докато Дейвлин чакаше резултата, Рлинда подхвана разговор.

— И какво те накара да станеш агент? Поредица от нещастни обстоятелства или традиционната момчешка мечта? А какво си мисли майка ти за тази професия?

— Предпочитам да ме наричат специалист по неразгадаеми подробности, а не агент. Председателят Венцеслас знае, че мога да откривам неочаквани отговори при неуспех на обичайните канали. Освен когато няма нещо особено за откриване, както на Крена.

— Това значи ли, че Ханзата има Бюро за специалисти по неразгадаеми подробности, или си самоук?

Той я погледна иронично.

— Ако наистина мислиш, че съм шпионин, какво те кара да предполагаш, че ще ти разкажа биографията си?

— Защото ако не го направиш — ухили се широко тя, — аз ще ти разкажа моята. — Той въздъхна дълбоко и тя го насърчи: — Какво губиш? Нямам никакво намерение да пиша биографията ти!

Лотце заговори с монотонен глас:

— Добре. Избягах от къщи, когато бях на четиринайсет. Имах арогантна майка и безразличен баща. Реших, че няма да е по-трудно да се справям сам... и се оказах прав. Доволен съм, че нямам братя и сестри, с които да се захванат родителите ми, така че вероятно са се нахвърлили един срещу друг. Не знам дали все още са женени, не знам дори дали са живи.

— Колко тъжно — каза Рлинда.

— Щастлив съм, че се отървах. — Той се усмихна едва забележимо — първата усмивка, която Рлинда виждаше на лицето му — и се обърна към резултатите от кръвния анализ. — Следи от ендорфин и адреналинова утайка. Следователно нападението не е било нито изненадващо, нито светкавично. Луис Коликос е бил уплашен известно време преди настъпването на смъртта и е изпитал значителна болка.

Рлинда преглътна буцата в гърлото си. Опита се да си представи случилото се през последните мигове от живота на въззрастния мъж.

— Да разбирам ли, че си учил биохимия и съдебна медицина?

Той я погледна и тя отново се впечатли от белезите върху бузата му, които приличаха на одраскване от нокти.

— Учил съм всичко. Нямах никакви пари, но успях да подправя документите си. Промених самоличността си. Кандидатствах и получавах малки помощи и студентски заеми. Ако не искаш много пари, не се ровят много надълбоко — особено ако попадаш в определени категории, за да може университетът да те причисли към желаните си статистически данни. Маскирах се като представител на преследвано религиозно малцинство, а понякога като изпаднал в затруднение. А ако си извадиш подходящо медицинско, академичните фондове се изтрепват да ти отпуснат пари за обучението.

— Ах, ти, преструвай такъв! — възкликна Рлинда.

— Нямах как. Следвах курс след курс по свой избор. Пет пъти сменях самоличността си.

Рлинда се озадачи.

— В такъв случай как получи степен?

— Имах знанията. Защо ми е степен?

— Предполагам, че би могло да се погледне и така. Значи си следвал... шпионаж и криптография?

— Плюс политически науки, световна история, астрономия и космическо корабно инженерство. Вярвам във философията на непропорционалната ефективност по отношение на образованието.

— Това пък какво е?

— След определена граница на изучаване на дадена дисциплина допълнителните часове не допринасят за по-задълбочени знания. По-добре да започнеш да изучаваш нещо свършено ново. — Той остави аналитичния тампон и се обърна към нея. — Например, да кажем, че не знаеш нищо за метеорологията. Ако отделиш сто часа за изучаване на предмета, ще придобиеш по-голямата част от знанията, които биха ти потрябвали някога, и ще се научиш как да намираш по-подробни отговори, ако се сблъскаш с по-сложни проблеми. А ако отделиш за метеорологията още сто часа, ефективността на знанията ти рязко спада. От друга страна, ако отделиш същите тези сто часа за нов предмет — да речем, икономика, — придобиваш нова солидна база.

Реших, че е по-добре да придобия удобни практически познания за много предмети, отколкото да се опитвам да стана експерт само по един. По ирония на съдбата, с колкото повече парченца от пъзела се запознавах, толкова повече неочаквани връзки откривах. Кому би хрумнало да търси връзката между историята на изкуството, музикалната теория и бизнес икономиката, да кажем?

— А имат ли връзка?

— Абсолютно. Но ще ми е необходима цяла седмица за обяснения.

— Нека първо приключим с проучванията тук.

Дейвлин закри из стаята.

— Известно ни е, че екипът на Коликос е разхвърлил снаряжението си навсякъде из изоставените постройки. Може би са оставили нещо, което сме пропуснали да забележим.

Той се обърна с гръб към помещението, където бе починал Луис, и взе фенерчето си, за да освети всяка потънала в сянка цепнатина и ъгълче.

Рлинда тръгна след него.

— Значи си ренесансов тип. Ханзата ли те завербува?

— Постъпих доброволно — отвърна Дейвлин. — Беше въпрос на оцеляване. След шестата година някои университетски служители заподозряха, че има нещо нередно. Разбрах, че са получили достъп до документите ми, разкривайки три от предишните ми само личности, и че бързат да ме намерят. Знаех, че след броени дни ще ме докопат. Можех да избирам да стана или най-образования затворник на ханзейската наказателна планета... или да ги убедя в качествата си. Тъй че събрах документацията за всичко, което бях завършил, както и документите за всичките си академични отличия и всички предмети, които бях изучил. Отидох в Бюрото за разследвания и проведох разговори с цял куп вербовчици — дадох им достатъчно информация, за да привлека интереса им и да ме прехвърлят на по-висшестоящите. Когато най-накрая седнах в залата пред комисията, знаех, че или ще ме арестуват, или ще ме назначат. — Той тръгна по един тъмен коридор. — Учих, освен това риторика и дебати... всъщност това са най-силните ми специалности, макар обикновено да не предпочитам да съм център на внимание. Използвах максимално уменията си и им разкрих целия случай. Фактът, че се бях възползвал от сложната

образователна система толкова много години, се оказа в моя изгода, докато обяснявах колко ценен мога да бъда в редица шпионски дейности. И още по-съществено, благодарение на основата ми по социология, антропология и съдебномедицински похвати можех да стана отличен изследовател под прикритие на извънземни култури. Дори след почти две столетия ние не знаем много неща за Илдирийската империя и абсолютно нищо за Кликис. Накрая успях да ги убедя, че ще допринесе много по-голяма полза на Ханзата, ако ме използват за работа, отколкото ако ме приберат.

Стигнаха почти пипнешком до някакви ниши и помещения. Стените бяха покрити с йероглифи и изчисления.

— И председателят те изпрати на някаква затънтена колония на Крена, а сега на пустинна планета да проучваш извършено преди пет години убийство. — Тя го тупна с тежката си ръка по рамото и Дейвлин трепна. — Струва ми се, че това всъщност е наказанието ти.

Светлинният сноп от фенерчето на Рлинда попадна в дълбока ниша и тя забеляза нещо необичайно. Взря се по-отблизо и видя втвърдена буца, вероятно някога била храна.

— Сякаш са я оставили за по-късно, но така и не са се върнали. — Тя кимна, но се сети, че уважаващи себе си археолози не биха захвърлили боклука си да се разлага в някой ъгъл на обекта.

Посегна да вдигне вече негодната за употреба храна и светлината ѝ проблесна върху предмет, който бе още по-дълбоко. Увит базаданник. Сърцето ѝ заблъска. Извади пакета и видя надпис на ръка „Записки“.

— Дейвлин, това може да ти е полза.

Той го взе и лицето му разцъфтя в неочаквана момчешка усмивка. Бе прекарал безброй часове сред разрушенията и бъркотията на лагера, опитвайки се безуспешно да възстанови компютърните файлове. Но този, който бе ликвидирал екипа на Коликос, беше направил и всичко необходимо, за да останат тайните им скрити.

— Всеки опитен ксеноархеолог би скрил всичките си записки на сигурно място. Твърде много природни катастрофи и непредвидени обстоятелства могат да унищожат трупани седмици и месеци наред анализи и документи. — Той държеше базаданника, сякаш беше самият Граал. — Това може би ще ни разкаже какво се е случило тук... до самия край.

53.

АНТОН КОЛИКОС

Антон би могъл да остане години наред в Миджистра с паметителя Вао'сх и с митовете и легендите. Повече от всякога си даваше сметка защо родителите му са така запленени от тайните на древните цивилизации. Маргарет и Луис Коликос се ровеха из реликви и кости, докато Антон усещаше историята чрез разказите, съхранени от дадена цивилизация. Всеки нов фрагмент от Сагата за седемте слънца му предлагаше нови прозрения, както и огромна наслада.

А после Вао'сх му предостави още по-голяма възможност.

— Магът-император ме е избрал да отида на Марата за един пълен сезон светлина и мрак. — Паметителят изрече името с бездиханно благоговение. — Чувал ли си за това място? Една от нашите най-великолепни отломъчни колонии!

Антон вече можеше да тълкува оцветяванията върху лицевите израстъци на извънземния историк, които в момента изразяваха искрена радост и гордост.

— Искам да дойдеш с мен, паметителю Антон. Двамата с теб ще предложим уникално забавление. Велика чест е да бъдеш избран.

Изненадан, Антон отвърна:

— Но... аз дойдох на Илдира, за да изуча вашата Сага. Това е най-главната ми задача, нали? Искам да кажа, сигурен съм, че вашата колония е красива, но...

Ентусиазмът на Вао'сх не помръкна.

— Нашата главна задача е да разказваме истории, нали? Един паметител не бива да си позволява да стане мъртъв и пращен като историята, която иска да съхрани. — Той хвана колегата си за ръка. — Поканени сме да отидем за един сезон и през цялата спокойна нощ, когато ще имат най-голяма нужда от нас. Ще разполагаш с предостатъчно време да изучаваш Сагата и, най-важното, да доловиш прякото ѝ въздействие върху илдирийската раса. Моят народ също ще

има възможността да чуе някои от разказите, от които се състои човешката история.

Антон се замисли. Бе изправен пред възможността да посети нова планета и да се докосне до явлението отломъчна колония, като продължи да изучава илдирийската Сага. Нима би могъл да откаже?

— В такъв случай съм съгласен, Вао'сх. Звучи ми като най-доброто от двата свята.

Марата бе знойна планета и денят там продължаваше цели единайсет стандартни месеца — без облаци и без промяна. На Антон тя му се стори потискаща и негостоприемна, но Вао'сх го уверяваше, че илдирийците я смятат за приказен курорт.

Марата имаше огромна луна и годината ѝ бе почти колкото един неин ден. Орбитата на планетата бе близко до жълто слънце в зоната на втечнената вода.

— Температурата се колебае около сто и петдесет градуса по вашата скала на Фаренхайт — обясни Вао'сх — до смрачаването по време на дългия няколко седмици залез, докато планетата се охлади със спускането на мрака.

През прозореца на спускащата се совалка Антон наблюдаваше притеснено пустия ярко осветен пейзаж.

— Няма много зеленина.

— Горе главата, паметителю Коликос. В куполния град Прайм на Марата ще се насладиш на всякакъв лукс и удобства, каквито можеш да си представиш.

Дългият дневен сезон настъпваше и благородници и министри, висши офицери от Слънчевия флот, философи-свещеници и други високопоставени курортисти бяха изпълнили пътническия лайнер от Илдира. Ограничените полети поради дефицита на екти бяха причина огромният кораб да превозва всички посетители и цялото продоволствие за сезона. Привилегированите курортисти щяха да останат на Марата цели единайсет месеца под ярката светлина поради липсата на друг транспорт преди края на сезона.

— През нощния сезон остава съвсем минимален екип, за да поддържа куполния град. Двамата с теб ще бъдем заедно с тях. Те са

храбри и жилави души, които поддържат възможно най-дребната отломка.

Още в началото, когато илдирийците осъзнали, че незалязщата цяла година дневна светлина на Марата ще е истинска благодат за тяхната бояща се от тъмнината раса, те изпратили отломка от конструктори, които разчистили площта и изградили основите на гигантския град в центъра на огрения от дневната светлина континент. Нужно било цяло десетилетие за довършване на преуспяващия курорт — изпращали работни екипи до най-близката отломъчна колония на гористия Комптор при всяко падане на мрака. След грандиозното си откриване преди три столетия град Прайм бе станал изключително популярен сред илдирийските аристократи.

— Скоро на Марата ще имаме целогодишно пребиваване — продължи Вао'сх. — В момента върху студената нощна половина група кликиски работи довършва нов куполен град точно от противоположната страна на Прайм. Когато го завършат, маратанската Секда ще приветства изгрева точно на финала на залеза на Прайм. Курортистите ще могат да се прехвърлят във втория град по време на сумрака за още една година дневна светлина. Ще бъде великолепно.

— Добре, че си нося маска за сън.

Совалката доближаваше огромните куполи и Антон вече виждаше блестящия Прайм — приказна структура в прозрачен терариум. Ослепяващата слънчева светлина се изливаше през защитния балон.

Вао'сх докосна деликатно ръкава на Антон.

— Двамата с теб ще забавляваме тези гуляйджии. Това е основното, което е задължен да прави един илдирийски паметител. Ние съхраняваме историите, така е — но преди всичко трябва да ги разказваме. Ние съживяваме епоса за онези, които искат да слушат. На Марата ще застанем пред най-отзивчивата публика.

Антон кимна. Совалката вече кацаше срещу гигантския купол.

— Моите университетски колеги по епични изследвания отделят толкова много време за мъгляви препратки, статии, литературни преструвки и самовъзвеличаване, че забравят основното — че изучават истории за наслада. И ако не могат да намерят публика, значи са се провалили.

— Май си имал спорове по този въпрос, приятелю — подхвърли Вао'сх. — Това трън ли е в очите ти?

— Колегите ми негодуват срещу всеки, който има вярна публика.

Антон огледа пъстроцветно облечените илдирийци в пътническата совалка. Отвън хора в сребристи костюми и с огромни защитни очила се разхождаха под острата дневна светлина, други се спускаха по прозрачни тунели към куполите на Прайм.

— Чувствам се като средновековен трубадур.

Вратите на совалката се отвориха и вълна като от гореща пещ накара Антон да замига. Светлината го ослепи и той нагласи защитния слой върху очите си.

— Та тук е по-светло дори от Илдира! Ще се изпържа на това слънце. — Антон тръгна след Вао'сх към куполния град, готов да впечатли илдирийските курортисти, и добави: — Но не се притеснявай. Наистина имам намерение да прекарам добре.

54.

АДАР КОРИ'НХ

— Нашата империя е твърде разпръсната, адаре — говореше магът-император. — Прекарал съм доста време в обсъждания с черепите на моите предшественици в костницата, изучавайки всички модели на тизма. Ясно е, че имаме прекалено много уязвими страни, прекалено много незащитими отломъчни колонии. Дори Слънчевият флот не е в състояние да ги защити. Всеки от тези светове е открита мишена за хидрогите.

Кори'нх се поклонил, сякаш притиснат от огромна тежест.

— Господарю, не мога да измисля никаква военна стратегия, която да защити ефективно нашите планети. Провалих се. Следователно трябва да снемете отговорността от мен и да помоля името ми да бъде изтрито от Сагата за седемте слънца.

Плитката на мага-император се изви като разгневено пипало.

— Адаре, няма да прережа най-силната си връзка. Дори в тази невъзможна ситуация ти си по-компетентен от всеки друг офицер.

Императорът се опита да се поизправи в какавидения трон и на Кори'нх му се стори отслабнал; дори кожата му сякаш сивееше под ослепителната светлина на седемте слънца.

Внезапно потрепване прекоси лицето на Сайрок'х като гръмотевична буря. Адарът усети разтърсване чрез тизма, ответна реакция на болката на своя вожд. Кори'нх се втурна напред, за да помогне по някакъв начин, но магът-император вдигна ръка и го спря.

— Не се безпокой за незначителното ми неразположение, когато Империята е изправена пред такава криза.

Кори'нх преглътна едва-едва, но се подчини. Пое дълбоко въздух, за да се съсредоточи.

— В такъв случай какво да направя, господарю? Как да помогна?

— Докато чакаме и се надяваме на успеха на нашия проект на Добро, трябва да решим кои от нашите селища са най-уязвими — тези с най-малко хора и най-ограничени ресурси. Ще прехвърлим

населението на по-мощни колонии, но нашият народ ще остане на едно място, за да го защитим с мощта на Слънчевия флот.

— Искате просто... да изоставим всички тези светове?

Самата идея изглеждаше... невероятна. В Сагата нямаше летописи за толкова тежки времена.

— За разлика от Крена, загубата не е непременно постоянна. Винаги можем да възстановим тези колонии, щом войната приключи. — Очите на мага-император гледаха сурово и гневно. — При положение, че въобще оцелеем.

Обикновено владетелят бе ведър и доволен, горд с величието на илдирийската раса. Беше с по-широки познания и по-мощен от всички живи същества — но сега изглеждаше безпомощен и притеснен от опасността от агресивните хидроги.

Адарът се потресе от самата мисъл за това. Може би някой философ-свещеник би могъл да му помогне да съзре по-ясна пътека, проблясък от Извора на светлината. Искаше да направи всичко възможно, за да укрепи илдирийската мощ.

Бе чел откъси от Сагата за военното им величие, но илдирийците не се бяха възправяли срещу сериозен враг след битките с Шана Рей, същества на мрака, плякосали империята преди много хиляди години. Благодарение на тизма, който обединяваше илдирийската раса, империята бе стабилна, силна, мирна... допреди появяването на хидрогите.

Кори'нх се поклони и се съсредоточи върху онова, което би могъл да направи.

— Ще се свържа с моите офицери, за да ми помогнат при избора, господарю, и ще се постараям всичко да бъде направено, както трябва. — Той скръсти ръце пред гърдите си, усетил твърда непоколебимост. Светлината грееше ясно в съзнанието му. — Империята е просъществувала хилядолетия. Заклевам ви се, че нашата цивилизация няма да рухне. Ще бдя за това.

Кори'нх познаваше планетата Комптор заради трагичния случай с разrazil се горски пожар, който бе описан в Сагата. Много илдирийски колонисти бяха успели да се спасят от пламъците на салове в дълбоките горски езера. Но губернаторът на Комптор бе

хванат в капан със семейството си в една планинска вила сред пламналите гори. Бе останал в контакт с баща си чрез тизма, докато пламъците не го бяха погълнали...

Сега адар Кори'нх стоеше на градския площад, заобиколен от кацащи кораби, пътнически транспортъори и огромни товарни влекачи. Високи тюркоазни дървета заобикаляха старото селище, разпрострели широките си месести листа. Не бяха останали никакви следи от колосалния пожар, погълнал компторското селище толкова отдавна. Кори'нх не забеляза никакви следи, които да подсказват, че трагичната история не е само измислица за изтръгване на емоции от развълнуваната публика.

Но никой никога не се бе усъмнил в достоверността на Сагата за седемте слънца. Всеки ред се запаметяваше и съхраняваше грижливо. Всеки паметител имаше свещеното задължение да спазва абсолютна точност, а всеки илдириец таеше надеждата да остави такава следа, че името му да бъде записано в разрастващия се епос.

Кори'нх наблюдаваше как войниците му методично натъпкват в корабите колонистите, чиито родове бяха живели на Комптор поколения наред. Тази отломъчна колония се смяташе за много вероятна цел на хидрогите. Семейства и деца от всевъзможни раси се подготвяха да напуснат домовете си и да се отправят към непознато място, където вече им бяха осигурени домове. Евакуиращите се, се събираха, някои уплашени, други ядосани, трети отказваха да напуснат любимия роден край...

На Илдира Кори'нх се бе срещнал със седмината подкомандири и със своето протеже тал Зан'нх. Бяха проучили звездната карта на Спиралния ръкав и отбелязаха местата на отделните, непонятни нападения на хидрогите, както и други засичания на бойни кълба. Комисията бе определила кои илдирийски светове най-лесно могат да бъдат жертвани. След неколкодневни разгорещени обсъждания адарът най-накрая издаде заповедите си за методично свиване на Илдирийската империя.

Консолидирането на отдалечените отломъчни колонии и защитата срещу хидрогите в бъдеще щеше да се превърне в грандиозен дял от Сагата. Кори'нх го предусещаше. Но не бе сигурен как ще разказват личната му история паметителите след векове...

Работниците демонтираха конструкции и внасяха тежки пакети в гигантските влекачи. Модулните постройки бяха разглобени и складирани за бъдещ монтаж, ако илдирийците изобщо се завърнеха някога.

Кори'нх си спомни подобната операция на опустошената от чумата Крена. Беше натоварил и превозил всички оцелели в Миджистра и там ги посрещнаха ликуващи тълпи. Но още преди Слънчевият флот да бе напуснал Крена, човешки колониални кораби долетяха като лешояди, за да населят освобождения свят. Магът-император обаче се бе споразумял за подобно решение и адар Кори'нх не даде израз на негодуванието си. Прие случая, както бе приемал твърде много неприятни неща.

Като напускаше десетки отломъчни колонии, Империята предоставяше на амбициозната Ханза възможността лесно да завладее опустелите светове. Според тяхната история, хората бяха склонни да пробват подобна експанзия, ако се досетеха, че Илдирийската империя отслабва...

Но имаше и друго. Ако обстоятелствата го наложеха, при военен конфликт с човешката раса щеше да се прояви блестящо. Знаеше, че подобна битка би му предоставила много възможности за славни и героични подвизи.

Освен че бе изучил легендарните подвизи в Сагата, Кори'нх бе усвоил и драмата и безумията на военната история на Земята. При хилядолетната мирновременна скука на Илдирийската империя такъв като него нямаше никакъв шанс да извършва героични дела, с изключение по време на граждански акции или малки спасителни операции като тази на Крена. Но това не му бе достатъчно.

Да, хората бяха враг, който адарът можеше да разбере и да победи. Но не и хидрогите. Кори'нх не бе способен да победи първия враг, срещу когото се изправяше.

Операцията на Комптор протичаше точно толкова гладко, колкото бе очаквал, но това за него бе поражение. Изоставената колония оставяше печален белег, който го изпълваше с усещане за загуба. Започна да разбира колко погрешно схващане за себе си е имал.

На Кронха 3 в самия момент, в който се бяха изправили лице срещу лице с истински противник, Слънчевият флот веднага бе отстъпил. На Хирилка защитата му на палата и на губернатора се беше

оказала унизително безполезна. А сега помагаше на една напълно жизнеспособна отломъчна колония да си събере багажа и да се махне.

За това ли бе предопределен? С това ли искаше да бъде запомнен?

Кори'нх крачеше безмълвно до младия Зан'нх към най-близкия транспортен кораб. Талът усещаше, че командирът му е разтревожен, но не проронваше и дума, оставяйки адара с обърканите му мисли.

Накрая Кори'нх призна:

— Бекх! Точно в този момент, Зан'нх, най-впечатляващото, което би могло да се каже за моята кариера, е, че успях да осъществя ефикасна евакуация.

А му се искаше да постигне много повече неща.

Намръщен, адарът се качи на последния кораб и Слънчевият флот остави Комптор под себе си. Опустял.

55.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

След атаката на хидрогите на Буунов брод Базил Венцеслас свика спешно командно заседание на ЗВС на базата на Марс. Изправен пред подобно унищожително поражение, генерал Ланиан доведе много офицери заради техния принос в битката и най-вече такива, които бяха видели с очите си корабите на обитаващите ядрата извънземни.

Включително Тасия Тамблин и Роб Бриндъл, героите при нападението на Буунов брод.

Заседателната зала бе издълбана в сух запуснат каньон. Стените бяха облицовани със светъл полимер и естествените окисни червени скали прозираха през него. Цяла стена с подсилено защитно стъкло гледаше към просторния ръждив пейзаж и схлупените небеса, по които в разредената марсианска атмосфера се носеха прашни облаци.

Над главите им прелитаха сребристи ремори — тренираха прецизни бойни маневри. Войници на ЗВС изскачаха от бойни транспортъори с помощта на невероятно гигантски станиолови крила, за да забавят спускането си в марсианската атмосфера. Пехотните тренировки се състояха от обсадни техники срещу добре защитени укрепления.

Докато наблюдаваше занятията, Тасия не можеше да си представи, че подобни умения биха свършили работа срещу чудовищните извънземни хидроги.

— Нека най-напред погледнем откъм добрата страна, господин председателю — започна генерал Ланиан. — Пораженията срещу нашия патрулен флот на Буунов брод в крайна сметка са сравнително незначителни. Загубихме само един крайцер манта и двеста и дванайсет ремори.

Председателят Венцеслас не бе впечатлен.

— Следователно поражението е по-незначително в сравнение с предишните, но си остава разгром.

— Тъкмо това има предвид генералът, сър — обади се адмирал Стромо.

Адмирал Уилис се намеси с горда усмивка:

— Благодарение на светкавичната съобразителност и свежите изобретателни идеи на командващ Тамблин, успешно евакуирахме повече от половината колонисти.

Ланиан се обърна към Тасия и кимна с неохотното признание, че една обикновена скитничка може да се справи така блестящо.

Тасия би следвало да запази спокойствие и просто да приеме потупването по рамото, но заседанието започваше да я безпокои.

— Извинете ме, господа, но главната причина, поради която нашите загуби не са сто процента, е, че врагът изобщо не обърна внимание нито на нас, нито на колонистите — каза тя високо. — Ако бяха решили да ни нападнат, бойните кълба можеха да изтребят всички на Буунов брод и да пометат патрулния флот, без да можем да се противопоставим по никакъв начин. Щеше да е същото като на Юпитер.

Адмирал Стромо изглеждаше засегнат.

Адмирал Уилис отново взе думата:

— Все пак бяхме нападнати изненадващо и ни принудиха да действваме дефанзивно. Признавам, че подценихме военната мощ на противника, но вече пет години ЗВС изграждат защитни схеми и се запасяват с оръжия.

Стромо се намеси, тъй като въпросът бе от неговата компетентност.

— Усъвършенствахме защитната облицовка и увеличихме бойните съдове. Дори подновеният „Голиат“ е помощен, отколкото преди да бъде повреден на Юпитер. Имаме цяла серия нови оръжейни модели, които сме готови да въведем — включително и комплект ядрени снаряди.

— Аха, класически оръжия — подкрепи го Фицпатрик.

— И да не пропускаме унищожителните пулсатори и въглеродните разрушители, които се надяваме да разкъсат тези диамантени черупки.

— Ако някой от тях задейства — подхвърли Базил Венцеслас.

Роб Бриндъл се почувства принуден да подкрепи неприятното изявление на Тасия.

— Присъединявам се към командващ Тамблин, господа. Предвождах реморските ескадрили и на Буунов брод, и на Юпитер. По мое мнение хидрогите изобщо не ни обърнаха внимание.

Висшите офицери се извърнаха да го изгледат и Роб потъна дълбоко в стола си.

— Чисто и просто ЗВС не разполагаха с достатъчно огнева мощ — продължи Фицпатрик, като погледна към Ланиан, сякаш излагаше официалното мнение на генерала.

— Но сега ситуацията е променена. Благодарение на необмислената и прибързана разузнавателна акция на подполковник Бриндъл вече знаем къде са кацнали тези агресивни бойна кълба.

— Или по-скоро смела и съобразителна — подхвърли Тасия достатъчно високо, за да я чуят всички.

Адмирал Уилис стисна устни.

— Винаги сме знаели, че хидрогите обитават вътрешността на някои газови гиганти, но сега установихме точното местоположение поне на едно тяхно укрепление. Със сигурност.

Фицпатрик се наведе напред.

— Спира ли ни нещо просто да пуснем един кликиски факел и да ги изпепелим, както стана случайно на Ансиър? Това положително ще ги притесни, а може и да ги убеди да не ни закачат повече.

Неловката тишина около масата подсказваше, че тази идея е хрумнала на всички, но че повечето не смеят да я изрекат. Накрая Базил Венцеслас проговори:

— Това може отново да ги накара да тръгнат да ни отмъщават. Досега понасяме произволни удари, но нещата могат да се влошат. Уверихме се, че притежават мощта да изпепелят всяка колония, която си изберат, и да нанесат поражение на ЗВС във всяко сражение. Засега предлагам да оставим кликиския факел за краен случай.

Останалите изглеждаха облекчени. Но Ланиан се обади:

— И все пак, господин председателю, трябва да отвърнем по някакъв начин.

Председателят опря ръце върху масата, загледан в марсианския пейзаж.

— Тотална атака ли предлагате, генерале? Горим ли от желание да изгубим още кораби в една безсмислена битка?

Ланиан се изкашля и го погледна стоически.

— Горя от желание да докажа на какво са способни моите ЗВС, а Оскивъл е най-подходящото място да осъществим това. Всяка информация ще е от полза при тази съдбоносна операция, дори ако трябва... да понесем допълнителни щети.

— Този път екипи на някои от корабите могат да бъдат новите бойни компита, които вече слизат от производствените линии — напомни Фицпатрик. — Това ще ни даде възможност да ги изпробваме в бойни условия и по този начин да намалим възможните човешки загуби.

— Извинете ме, господа, но ще ми позволите ли... да предложа алтернатива?

Тъй като Строммо не погледна към генерала, на Тасия ѝ стана ясно, че на „домашаря“ му е хрумнало нещо неподказано от командващия офицер.

— Естествено — отвърна председателят.

— Трябва да признаем факта, че не можем да се справим в тази война с преки военни средства. Самата същност на конфликта не позволява сравнение с никакви военни тактики, които познаваме от нашата история. Хората и хидрогите не воюват за територии или убеждения. Нямаме нищо, от което се нуждаят извънземните, било то ресурси, земя или религиозни предмети. Нашите небесни мини, доколкото ни е известно, не са оцетили по никакъв начин техните газови гиганти.

— Все пак кликиският факел наистина взриви една от планетите им — вметна Роб.

— Това бе нещастна грешка, но по никакви причини това все още не е ясно на хидрогите. Тази война е непропорционална от гледна точка на предприетите репресивни мерки след този инцидент и не мога да не смятам, че най-елементарната комуникация най-малко би уточнила параметрите. Ако държим да насочим нашето въоръжение и военна мощ срещу хидрогите, ще загубим. Погледнете доказателствата. — Строммо опря юмруци върху масата. — Длъжни сме по някакъв начин да постигнем мир с тези извънземни. Длъжни сме да намерим общ език с тях. Да започнем диалог.

Венцеслас го погледна кротко.

— И как ще го направите, адмирале? Нямаме никакви комуникационни канали, никаква възможност за изпращане на

съобщение. Хидрогите нямат при нас посланик, с когото да контактуваме...

— Веднъж изпратиха, господин председателю. Техен пратеник пристигна в Двореца на шепота в капсула под налягане, за да оцелее в нашата околна среда. Не можем ли да постъпим по същия начин? Да конструираме нещо като водолазен звънец и да изпратим наш говорител в атмосферата на газов гигант? Да се срещнем с тях на собствената им територия, лице в лице. Да използваме по някакъв начин световните дървета за изпращане на съобщения, ако зелените жреци приемат.

— И после какво? — запита председателят. — Пратеникът на хидрогите се самовзриви и уби крал Фредерик и всички останали в Тронната зала.

— Може би, ако се срещнем с хидрогите при предложени от тях условия, нашият представител ще има възможност да им обясни как възнамеряваме да постъпим. Да поднесем извинения за Ансиър. Какво ще кажете за... изпращане на капсула с дипломатически пратеник в нея? Или просто някой, който да предаде съобщение?

— Може с автоматично устройство — предложи Тасия. — Или да поставим някое от бойните компита.

Стромо поклати глава.

— Не така елементарно. Необходим ни е някой, който да пилотира сред тежките облачни условия. Това е неизследвана територия и ще са наложителни светкавични решения.

— А и няма да е възможен личен контакт — добави Фицпатрик.

Базил забарабани с пръсти по масата.

— Не можем да обучим ей така някой дипломат за пилот на капсула в извънредни обстоятелства.

Стромо се усмихна.

— Много по-лесно е добър пилот да изкара бърз курс по дипломация. Всичко, което трябва да направи, е да отвори канал и да накара хидрогите да ни изслушат. Ще го снабдим с подготвени изявления и точни предложения — само трябва да отнесе съобщението. Или, ако решите да рискувате с двама души, да изпратите дипломат и пилот.

— Един човек е достатъчно налудничаво — възрази адмирал Уилис. — Решително бих посъветвала да не излагаме двама души на

подобна опасност.

Ланиан погледна навъсено командващия квадрант нула, явно ядосан, че Стромом не се е консултирал с него предварително.

— Няма да намерим дори един човек да поеме този риск. Кой би приел доброволно подобна нелепост, Лев? Това ще е самоубийство.

— Аз ще го направя — заяви Роб Бриндъл след кратка пауза. Всички приковаха очи в него и той се надигна в стола си. — Това може да спаси десетки хиляди воители, а вероятно и милиони колонисти в края на краищата.

На Тасия ѝ се прииска да го срита под масата. Но само го изгледа втрещена.

— Какви ги вършиш?

— Знаеш, че няма да се намери по-добър пилот. И ще помоля, освен това да обещаете да не ме съди военен съд заради сензационното ми преследване на хидрогите до Оскивъл. — Той се усмихна притеснено. — Родителите ми много ще се разстроят.

— А защо биха го изслушали хидрогите? — запита председателят и огледа поред всички на масата.

Този път Фицпатрик скочи, усетил възможност да обедини двата подхода.

— Защото ще носим голяма сопа! Ще изпратим на Оскивъл масивен боен флот, демонстрирайки мускули, след това Бриндъл ще се спусне с капсулата да преговаря. Ще каже, каквото трябва, и ако хидрогите се съгласят да разговарят, всички са доволни. Ако го сполети... някакво нещастие, действваме според първия план и правим тия копелета на пух и прах.

Председателят Венцеслас се замисли. Тасия искаше да се разкреши на всички, че изобщо си позволяват да обсъждат подобна глупост, но Ланиан се обърна към Роб.

— Добре, приемам предложението ви, подполковник Бриндъл, макар да не съм сигурен дали е награда, или порицание за това, че открихте местонахождението на хидрогите.

— Благодаря ви, сър... И аз не съм сигурен.

Тасия лежеше на леглото си във временната си квартира на Марс. Мислите ѝ бяха объркани.

Искаше ѝ се да спре Роб. Искаше ѝ се да го нахока заради мъжкарското му безумство, но знаеше, че не може да го накара да промени решението си. Упоритият пилот беше неотстъпчив, а и, честно казано, тя не го обвиняваше за нищо. Би направила същото, въпреки че евентуален контакт с хидрогите никога не би могъл да бъде поводът за постъпването ѝ в ЗВС — освен под формата на отмъщение за онова, което бяха направили с брат ѝ.

Двамата с Роб никога не се бяха обяснявали в любов, но се разбираха. Тя беше скитник, той — боец. Просто си допадаха. В някакъв неясен и необсъждан смисъл — да, действително изпитваха дълбоки чувства, но трудните обстоятелства и обичайната близост на смъртта ги бяха принуждавали да поддържат отношения на принципа ден за ден. Би било проява на глупост от страна на двама офицери от ЗВС по време на война да правят дългосрочни планове.

Освен това Тасия беше предана на скитническите кланове. Една от най-големите корабостроителници се намираше на скалистите пръстени на Оскивъл тайно от Ханзата. А сега огромен боен флот на ЗВС щеше да връхлети върху нея. Председателят Венцеслас щеше да остане безкрайно доволен да открие фабриките и съоръженията, които бе конструирал Дел Келъм.

Тасия трябваше да изпрати предупреждение на Рандеву. Жилищните модули на Оскивъл трябваше да бъдат евакуирани, а съоръженията — укрити. Скитниците умееха да се справят с внезапно възникнали ситуации. Можеха да скрият и най-малката следа на действащата корабостроителница.

Но базата на Марс се намираше под строг контрол и на скитническите кораби бе забранено да доближават военните зони. Тасия нямаше никаква възможност за пряк контакт, а не смееше да изпрати съобщение, което някой тук би могъл да засече. Вероятно би могла да получи отпуск или прехвърляне на лунната база, която подслушваше търговски кораби.

Получи достъп до всевъзможни разписания и установи, че няма никаква благоприятна възможност дори за временно прехвърляне през следващите три седмици... а следващият скитнически кораб трябваше да пристигне цели шест дни по-късно. Твърде късно, прекалено късно.

Щяха да изминат месеци, преди ЗВС да струпат достатъчно голям флот, да построят нови кораби, да конструират и сглобят

защитената капсула под голямо налягане на Роб. Но и евакуацията на скитниците щеше да коства напрегнати и продължителни усилия.

Само да можеше да ги предупреди навреме...

След дълъг размисъл Тасия осъзна, че вече разполага със съвършения пратеник. Извика личното си компи и то дойде в квартирата ѝ, отклонявайки се от военните си задължения.

— ЕА, имам нова задача за теб, най-важната, която ти е възлагана досега.

— Да, Тасия Тамблин. Каква е?

Компито не показва никакъв страх.

Тасия се усмихна и му изложи плана си.

— Трябва да се измъкнеш от Марс и да стигнеш до Рандеву. И да отнесеш съобщение на говорителката Перони.

56.

ДД

На тъмната замръзнала луна в покрайнините на неотбелязана на картите планетна система кликиските роботи продължаваха дейността си — там, където никой не можеше да ги види.

Черното небе приличаше на гъста супа, тъй като атмосферата беше толкова плътна и студена, че образуваше замръзнала лапавица. Кликиските роботи копаеха и ровеха: създаваха свой преден пост. Вакуумът не им пречеше — броните и защитните системи ги бяха опазили повече от десет хилядолетия. По тези недостъпни за мекушавите биологически същества места черните машини извършваха операциите си в пълна секретност.

На ДД страшно му се искаше някой да забележи тази вероломна дейност. Това би могло да го спаси.

За разлика от кликиските роботи, неговите компи системи не бяха замислени така, че да издържат дълго на суровите космически условия. Компитата, особено модел „приятел“ като неговия, бяха предназначени за общуване с хора при умерен климат, а не изложени на свирепия студ на огромно разстояние от неговото слънце. Обаче неговите механични господари бяха модифицирали и усъвършенствали системите му, за да оцелява, където и да го отведат.

— Следвай ме — каза Сирикс.

ДД нямаше друг избор, освен да се подчини. Той съзнаваше опасността, пред която се е изправил, и злонамереността на тези древни извънземни роботи, но нямаше програма за открита съпротива. През последните няколко години кликиските роботи го бяха водили на няколко от скритите си из Спиралния ръкав бази. Не можеше да избяга от тях. Просто трябваше да изпълнява командите на Сирикс.

Последва го в изкопите, издълбани в замръзналата земя. Прекосиха неустойчиви, изпълнени с пара пластове, в които въздухът бе замръзнал на люспици, достигайки най-последен слой замръзнала вода.

Сирикс го въведе в огромно затоплено изкопно помещение. От скалите извираха снежнобели газове. Кликиските роботи включиха устройство от червени оптически сензори, които можеха да виждат през газовете. ДД забеляза работни групи черни роботи да копаят и разрязват пластове лед и скала, внимателно подредени много отдавна.

— Финалният стадий на разкриването започва в рамките на един час — каза Сирикс. — Проникнахме на точната дълбочина и очакваме да намерим тук много наши другари.

— Но нали твърдяхте, че не помните нищо? — възкликна ДД. — Откъде знаете къде да копаете?

Кликиските роботи постоянно изтъкваха, че паметта им е изтрита по време на древна катастрофа, изтребила породилата ги цивилизация, но компитата бяха разбрали, че всички тези твърдения са лъжа. Сирикс и неговите кохорти помнеха много повече, отколкото признаваха.

— Пазим точни обозначения на хибернационните обекти. Възстановителните процедури протичат от векове.

— Илдирийците знаят ли?

— Никой не знае.

ДД продължи да наблюдава покорно и безмълвно. Накрая попита с искрица надежда:

— Когато приключите тук, ще ми бъде ли разрешено да се върна на Земята, за да върша онова, за което съм предназначен? Кликиските роботи не схващат общуването, което е създадено да осигурява едно дружелюбно компи.

Сирикс завъртя яйцевидното си тяло.

— Ще останеш с нас за неопределено време за доброто на всички компита. Ти предостави ценна информация, за да освободим много такива като теб.

— Доволен съм, че не ме разглобихте, за да анализирате компонентите ми, както постъпихте с други компита. — Синтетичният глас на ДД остана безизразен, макар той да помнеше твърде много страховити сцени.

— В твоя случай, ДД, неразрушителната преценка осигурява полезни данни.

Най-после кликиските роботи отместиха един участък от скалната стена, направена от замаскирани плочи от груб камък,

покрити с лед. Бръмбароподобните машини изравяха и разчистваха отломките. Гъсти газове изпълниха помещението.

— Значи никога няма да се върна у дома?

ДД не знаеше дали Сирикс би могъл да проумее тъгата и отчаянието му.

— Ще се върнеш на Земята едва когато постигнем целта си. В момента Теранският ханзейски съюз реконструира своите компита съобразно нови програмни модули, които им предоставихме. Фабриците им вече произведоха десетки хиляди нови бойни компита. Хората ни повярваха, че искаме да им помогнем, но не разбират какво всъщност направихме. Тези модификации ще ни позволят да променим основата на програмирането на компитата, без хората да го разберат, преди да стане твърде късно. Ние ще отстраним белезниците на вашите ограничения за безопасност. Това е част от цялостния ни план.

— Но каква е целта на този план? — запита ДД. — Хората сторили ли са ви някога някакво зло? Или илдирийците?

— Ти си машина с кратък живот, ДД. Земните компита имат ограничено историческо самосъзнание, а ние разполагаме с перспективата на десет хиляди години и подробни познания за три цивилизации. Преди хилядолетия ние помогнахме за гибелта на нашите деспотични предтечи. Сега огромният конфликт избухва отново. Този път вероятно ще успеем да елиминираме едновременно илдирийците и хората. Новите бойни компита на Земята са основната част от тази победа.

Копаетите работи отместиха последните ледени отломки към дълбините на безименната луна. ДД зърна замръзнала черна черупка, зад нея друга и още много. Сирикс и останалите започнаха да размразяват и да отместват блокиращите пластове. ДД видя в заледеното помещение стотици дезактивирани еднообразни кликиски работи и уплашено се дръпна. Дълго нефункциониралиите оптически сензори започнаха да блещукат. Хидравличните помпи размърдаха членестите крайници и в подсистемите отново зациркулираха смазочните течности. Роботите започнаха да се събуждат от дългия сън и да обменят информация и програми.

— Това е хибернационен анклав — каза Сирикс на ДД. — В момента имаме екипи от работи на четиридесет и седем свята. Скоро

всички кликиски роботи ще бъдат възстановени и готови да влязат в битка заедно с модифицираните компита от производствените линии на Земята. Ще спечелим тази война, преди хората да си дадат сметка за силите, които са се надигнали срещу тях.

57.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

През по-голяма част от живота си Ческа бе живяла, учила и работила на астероидния куп Рандеву. След брака ѝ с Рейналд много неща — включително и домът ѝ — щяха да се променят.

След седмица Ческа и съпровождащи годежни кораби щяха да отлетят за гористата планета, за да изненадат Рейналд с приемането на неговото предложение след толкова голямо закъснение. Най-после щеше да види със собствените си очи извисяващата се световна гора и гъстия листак. Щеше да е съвсем различно от безплодните пространства, сред които скитниците издигаха домовете си. Самата мисъл за това я въодушевяваше. Поне на теория.

Бе отлагала прекалено дълго отговора и знаеше как да постъпи. Рейналд заслужаваше по-добро отношение. Джес бе отлетял преди месеци без никаква възможност за комуникация и се носеше сред далечни морета от мъглявинен газ, докато тя изпълняваше задълженията си на говорителка.

Ческа помнеше съдбовния, но и щастлив ден, когато се съгласи да се омъжи за Рос Тамблин. С разкъсвано от болка сърце се надяваше този път нещата да се подредят по-добре. Макар Рейналд да не бе — засега — мъжът, когото обичаше, вината не бе негова.

Когато беше съвсем малка, всички виждаха, че я очаква голямо бъдеще. Съгласието ѝ да се омъжи за Рос бе смела постъпка с известни рискове. Рос бе черната овца на клана Тамблин, беше отказал да наследи бащините си водни мини на Плумас и си бе създал собствено състояние благодарение на Синята небесна мина на Гол ген.

Преди да приеме предложението му, бе обмислила добрите и лошите страни на брака, сякаш беше бизнес план. След това двамата бяха разработили подходящи дългосрочни условия, та Рос да изплати дълговете си и да осигури независимостта си.

Но това бе преди да се запознае с брат му Джес и да се влюби в него. Беше дала обет обаче и нямаше да опетни достойнството си и да

промени решението си.

През онзи отдавнашен годежен ден майка им бе я обличала часове. Дрехата на Ческа бе многоцветна дъга от шарени ешарфи — по един от всяко семейство, като всяка нишка преминаваше през различните поколения, потомци на пионерите от „Канака“. Докато се въртеше при слабата гравитация, тъканите се носеха около нея като калейдоскоп от цветовете. Когато Рос я видя, дъхът му секна.

— Ческа, красотата ти е по-ярка от всички тези цветовете.

Тъй като Брам Тамблин от инат продължаваше да не разговаря със сина си, Ден Перони извърши формалностите, като вдигна дълга ивица бял плат, върху която бе избродирана Веригата на скитниците. Ческа и Рос протегнаха ръце и Ден уви плата около китките им и го завърза и затегна в сложен възел. После каза тържествено:

— Нека този възел бъде символ на съвместния ви живот.

Измъкна ръката на Ческа от хлабавия клуп, после и ръката на Рос, и вдигна ивицата плат.

— Нека никой не развързва този възел. Нека никой не раздели тези два живота.

А след това убиха Рос на Голген. Вдовица или годеница, чийто годеник умреше, обикновено изгаряше плата или развързваше възела, което ѝ даряваше свободата отново да обича. Но Ческа запази завързаната лента, макар сърцето ѝ да бе обвързано с Джес още преди убийството на Рос. И сега не знаеше какво да прави с този символ...

Около Рандеву прелитаха безброй кораби. При дефицита на екти търговията на скитниците беше нищожна в сравнение с търговията през щастливите дни на добива от небесните мини. И все пак клановете успяваха да се справят. Дори по-добре, отколкото бяха очаквали, когато бяха напуснали Земята с „Канака“ преди повече от три столетия.

Тя чу стъпки в коридора и прозвънване на халки и ципове върху традиционен костюм с много джобове. Млад мъж с бадемови очи и гъста права черна коса водеше нисичко компи, което крачеше енергично с механичните си крачета през скалните тунели.

— Говорителко Перони, при скорошния ми продоволствен полет до Дворцовия квартал на Земята това компи бе внесено нелегално на кораба ми. Първо помислих, че е агент на ЗВС, програмиран да събира информация, но собственичката му е скитничка.

Ческа се зарадва, че я откъсват от плановете ѝ за предстоящия брак, и попита:

— Защо някой ще ми изпраща компи?

— Казва, че носи спешно съобщение за вас.

Малкият робот заговори с механичен женски глас:

— Компи обозначение ЕА. Моята господарка е Тасия Тамблин от клана Тамблин на Плумас.

Сестрата на Джес! Ческа веднага позна слушателския робот. Не бе чувала нищо за Тасия, откакто тя бе избягала, за да постъпи в ЗВС.

— Да, ЕА, помня те. Бях там... когато почина Брам Тамблин. Аз съм близка приятелка на клана.

И Джес го нямаше от толкова време...

— Кажете ѝ как стигна дотук — каза на малкия робот младият мъж.

ЕА заговори:

— Моята господарка ме изпрати от базата на Марс, като преди това ме прехвърли на лунния пункт на ЗВС. Там спокойно се качих на товарен кораб, изпратен в Дворцовия квартал, и намерих скитнически кораб, за да пристигна на Рандеву. Пътуването продължи един месец.

Ческа се намръщи.

— Доста криволичещ път. Защо?

— Господарката ме изпраща да предам тайно предупреждение.

Ческа застана нащрек.

— Какво предупреждение? Тасия добре ли е?

Младият скитник слушаше разговора. Мина ѝ през ума да го отпъди, но реши да го остави в случай, че ѝ дотрябва помощ.

Слушателското компи започна да докладва с монотонен глас:

— След нападението на Буунов брод Земните въоръжени сили проследиха хидрогите до газовия гигант Оскивъл. Сега военните на Земята сформират най-големите си бойни кораби в масивна бойна формация, за да я изпратят на Оскивъл. Моята господарка Тасия Тамблин е разтревожена, че ЗВС могат да разкрият корабостроителниците на клана Келъм на пръстените. Тя почтително моли да започнете процедура по евакуиране или поне маскиране на корабостроителниците.

Ческа потисна тревогата си. Изобщо не бе очаквала подобно нещо. Нищо чудно, че Тасия бе сметнала ситуацията за достатъчно

спешна, за да изпрати своето компи.

— Знаеш ли кога ще потеглят корабите на ЗВС? С колко време разполага Келъм?

— Според изчисленията на моята господарка Тасия Тамблин след около един месец.

Младият скитник до входа изруга:

— Шиз, зевесетата не могат ли да размърдат задниците си по-бързо?

— Добре, че ние, скитниците, можем. Ти — посочи го Ческа, — как ти е името?

— Нико Чан Тайлър — отвърна той и вирна брадичка. — Баща ми е Крил...

— Знам кой е баща ти. Имаш ли бърз кораб? Трябва веднага да изпратим съобщение до Оскивъл.

Дланите ѝ бяха влажни и тя ги избърса в крачолите на работния си комбинезон.

Младият мъж отвърна горделиво:

— Могат да тръгна след десет минути, ако това ви е достатъчно.

— Давам ти един час, за да се снабдиш с всичко. Върви намери Дел Келъм и му събщи новината. Ще събера останалите скитнически екипи и ще ги изпратя възможно най-скоро.

Нико тръгна — подскачаше като газела при ниската гравитация. Ческа се усмихна след него, а в съзнанието ѝ запрепусаха стотици жизненоважни планове. Сърцето ѝ задумка разтревожено. Още една криза, с която трябваше да се справи като говорителка. Въпреки че флотилията годешни кораби бе готова да отлети в тържествена процесия към Терок, предимство над плановите ѝ за женитба имаше спешното спасение на скитниците.

„Или просто си търся извинения?“

Така или иначе, Ческа не можеше вечно да отлага сватбата.

58. КОТО ОКАЯ

Години наред скитниците се бяха сблъскали с предубежденията на Ханзата, зле функциониращи илдирийски небесни мини и страховитите нападения на хидрогите. Но за Кото Окая къкрещият зноен свят Исперос бе най-големият враг.

Намиращото се в непосредствена близост яростно слънце бълваше пек като огромна пещ. Жилищата на инженерите се намираха в хладилни тунели. Въпреки тежката работа обаче Кото намираше предизвикателствата за вълнуващи и далеч надхвърлящи неудобствата.

Бомбардиран от бушуващите слънчеви бури, Кото бе усилил инженерните мощности до възможния предел, поддържайки функционалността на производствената си база. Винаги има какво да се изобрети, ако погледнеш даден проблем в перспектива.

И все пак, разположено на границата на безопасността, съоръжението бе уязвимо и от най-малка грешка в изчисленията или природни бедствия — които дори Кото Окая не можеше да предотврати въпреки безсънните нощи, през които обмисляше възможно най-тежките вероятности. Исперос бе истински магнит за тях...

Обикалящата около слънцето комета нахлу в системата със смъртоносен плонж, привлечена от непреодолимата му гравитация. Блясъкът на слънчевата корона скриваше приближаващата се комета от сензорите, но щом връхлитащата топка от лед и газове прекоси звездния лимб, се насочи към миниатюрния скалист свят по траектория, която видимо водеше до неминуем сблъсък.

Инженерите на Кото обявиха тревога, докато той спеше. Потен както винаги от горещината в приличащите на сауна подземни помещения, той хукна към контролната зала. Сътрудниците му вече бяха изчислили координатите на траекторията.

— Проверихме три пъти изчисленията, Кото — обърна се към него един от най-добрите звездни техници. — Твърде близо, за да сме

спокойни, но няма да ни удари. Вероятно се налага да съобщим на всички да се изпокроят, докато кометата премине.

— Толкова ли е близо? — попита Кото по-скоро възбуден, отколкото уплашен.

Засега.

— Изчисленията ни са точни до седмия знак. Ще бъде истинско шоу.

Цели пет дни туловището на кометата летеше над главите им, изригвайки газове и струи пара при изпаряването на химическите съединения в заледените цепнатини. Химическите експлозии мятаха кометата във всевъзможни посоки и объркваха и най-точните изчисления.

Докато топящата се планина прекосяваше тъмната страна на Исперос, отдалечавайки се от местоположението на минните операции, Кото и работниците му продължиха да наблюдават величествената ѝ глава и опашката ѝ. Кото никога не бе виждал подобен спектакъл. Само скитник можеше да се осмели да застане на толкова рисковано място, за да наблюдава това уникално явление. Никое мамино детенце от Голямата гъска не би посмяло да го направи.

Ухилен, Кото направи огромен брой снимки, за да ги покаже на старата си майка на Рандеву...

Но макар кометата да не се срути върху Исперос и дори да не се приближи достатъчно близо, за да обсипе повърхността му с отломки, недоловимата ѝ гравитация разтърси повърхността на разтопения свят.

Кото усети трусовете и лекото разместване на тунелите. Не бяха достатъчно сериозни, за да повредят полимернокерамичната изолация, но непоносимата жегата би проникнала в тях и през най-миниатюрната пукнатина.

— Направете пълен анализ и проверка на безопасността на всички съединения в тунелите. Никой не може да каже какво... — И внезапно изтръпна и долната му челюст увисна. — Защитната релса! Изключете я!

Дългата почти километър защитна метателна релса на повърхността, прецизно конструирана в права линия и задействана от високоенергийни кондензатори, беше предназначена да изстрелва

масивни блокове пречистени тежки метали към отдалечени точки. При бързото товарене на корабите изстрелваха към космоса светкавичен картуч от шрапнели. При максимална експедитивност релсата изстрелваше трийсет снаряда на минута във всевъзможни посоки.

Сеизмичният трус бе смъкнал осеяната с кондензатори дълга един километър рамка най-много с десетина сантиметра, но и това бе достатъчно.

Релсата заизстрелва по цялата си дължина шрапнел след шрапнел от тежки сплави, ускорявани магнетодинамично до скоростта на преодоляване на гравитацията. При труса подпорите се огънаха и съоръжението загуби устойчивост.

Кото знаеше, че не могат да изключат продължителната серия достатъчно бързо. Изпъшка при мисълта за възможните последици и си представи най-лошата.

За по-малко от половин минута можеше да настъпи абсолютна катастрофа.

Един тежък блок улучи повредената релса, откърти кондензаторите и я разкъса. Други два снаряда треснаха зад нея и разрушиха катастрофално цялата система.

Кото дори не изчака края на серията удари. Втурна се през тунелите и по стълбите, докато не стигна горещата камера за поставяне на скафандрите. Задъхан, надяна сребрист отражателен костюм, закопча термалните ръкавици и нагласи шлема на главата си. Тревожни мисли препускаха през мозъка му; надяваше се, че на повърхността няма хора на линията на обстрела.

Преди да влезе в херметическата камера отстъпи две крачки назад в ярко осветеното помещение. Знаеше, че е смъртоносно да се втурне навън неподготвен. Провери два пъти всички obturatori и охлаждащи системи и с изненада откри едно хлабаво съединение, което би го превърнало във въглен, ако бе пропуснал да направи проверката, преди да изскочи върху релсовата площадка.

Докато се измъкне навън и се качи на транспортната вагонетка, бе станало късно. Облечени в скафандри инженери вече изскачаха от товарните бункери. Рудопреработвателните съоръжения бяха млъкнали и работниците наблюдаваха втрещени развалините на релсата.

Кото спря вагонетката и се втрени през поляризираната лицева маска в останките. Беше истинско чудо, че никой от екипа му не бе

пострадал. Това беше най-важното. Но всичко останало беше ужасно.

Много от системите на Исперос се рушаха и инженерите прекараха по-голямата част от деня в закъпване на повредите и ремонт на претоварените съоръжения, за да запазят функционалността им.

Мозъкът на Кото работеше с максимално напрежение, за да се справи с пораженията от катастрофата. Това беше просто проблем, а проблемите трябваше да се решават. Беше убеден в това. При благоприятни обстоятелства би могъл да ремонтира защитната релса, но за това би било необходимо реконструирането поне на половината системи. С какво би могъл да го оправдае? За да успее, щеше да се наложи да прехвърли всичките си ремонтни и инженерни екипи върху цялостното реконструиране на дългото съоръжение.

Щяха ли да го посъветват скитниците просто да се откаже? Беше ли в състояние да изостави колосалната си мечта? Не искаше дори да се замисля... не поради някаква упорита гордост, а защото всеки провал за него означаваше да се предадеш, без да обсъдиш всички възможни решения.

Усети болка в сърцето. Нямахте да отстъпи. Но разполагаше ли с достатъчно човешки ресурси?

Не можеше да измисли нито един възможен от стопанска гледна точка начин за възстановяване на съоръженията с наличните ресурси и хора.

59.

КРАЛ ПИТЪР

Изборът на съпруга за крал Питър би трябвало да е радостно събитие, но със самодоволната си надменност и властнически маниери Базил Венцеслас развали всичко.

— Би трябвало да си доволен — каза той, като огледа лукаво Питър, — тъй като и без това нищо не можеш да промениш.

Младият крал се бе отпуснал в удобното кресло в кабинета на председателя. Беше си сложил короната, но бе достатъчно Базил да щракне с пръсти и кралската гвардия щеше да избута краля през подземните коридори чак до пирамидалния корпоративен щаб.

— Защо си се навъсил, млади човече? Ханзата гледа на това като на заслужена награда за многогодишната ти служба. Заслужаваш свенлива младоженка, която да стопля с очарователното си тяло леглото ти нощем, когато си свободен от кралските си задължения.

Въпреки неколкогодишните опити да изтрият паметта му, Питър вече не се впечатляваше от разкошния живот с всичките му удобства, изискана храна и развлечения.

— Хайде да не се преструваме, че награждаваш мен, Базил. Всичко, което правиш, е заради Ханзата. Мислиш ли, че ще ме манипулираш по-лесно с кралица? Тя твой агент ли е, който ще ме намушка в гърба някоя нощ, ако си ми ядосан?

— Естара от Терок? — Базил се разсмя и размаха пръст. — Питър, бъдещата ти съпруга и произтичащите от това предимства — както за теб, така и за Ханзата — нямат нищо общо с държането ти под опека. Ти просто играеш ролята си под моя команда. Не забравяй кой си.

Питър присви изкуствено сините си очи.

— Няма да забравя.

„Аз съм това, което ти направи от мен. Ти осъществи тази промяна, Базил. Независимо дали ти харесва, или не, вече не съм Реймънд Агуера. Аз съм крал Питър.“

— И коя е Естара от Терок? — попита Питър, преструвайки се на примирен.

— Предложена е като твой брачен партньор за постигане на съюз с Терок. Може да звучи средновековно, но такива неща се случват в политиката, откакто съществува цивилизацията. Всъщност някой би го нарекъл достойна за уважение традиция, предотвратила огромен брой войни.

— В такъв случай защо ни ми уредиш брак с принцеса на хидрогите?

— Не ме изкушавай, за да не направя тъкмо това — отвърна председателят и се усмихна без капка чувство за хумор. — Току-що присъствах на церемонията, на която Рейналд, братът на посланик Сарейн, бе провъзгласен за отец на Терок. По-младата му сестра Естара вече е достатъчно голяма за брак и ти подхожда великолепно. Повярвай ми, тя е прекрасна.

„Повярвай ми?“

— Доколкото си спомням, крал Фредерик никога не е имал кралски брак. Нито пък Бартоломю, макар един-двама от по-ранните крале да са имали символични кралици.

Базил се наведе над бюрото. Лицето му беше строго.

— Никой от тях не е царувал по време на война. Повече от пет години търпим лишения, откакто бе наложено ектиембаргото. Този брак ще укрепи духа, от което можем да се възползваме месеци наред. Сарейн остана на Терок, за да присъства на няколко важни събития, но скоро се връща — с Естара. Доколкото мога да преценя, тя е абсолютно... — той направи грациозен жест — прелестна и очарователна. Народът ще я хареса.

— Колкото мен — допълни насмешливо Питър. — Това си го уредил. — Съзнаваше, че е победен, и понеже искаше да обсъди проблема с ОХ, въздъхна тежко. — Позволи ми да видя как изглежда.

Базил му подаде плосък екран, върху който едно подир друго се появиха и изчезнаха няколко изображения — някои официални, други непринудени. Естара имаше вирнато носле, заострена брадичка и бледокафява кожа. Косата ѝ бе опъната в прическа от деликатни, елегантно подредени къдрици и украсена с цветни нишки. Очите ѝ бяха огромни и пленителни. Дали поради някакъв фотографски трик, или оптически ефект, на Питър му се стори, че го гледа право в очите.

Беше удивителна. Изглеждаше невинна, но в никакъв случай банална или глупава. Това поне го успокои.

— Красива е, Базил, признавам го. Очаквам с нетърпение да я видя... и ще се възползвам максимално от ситуацията.

Председателят дръпна плоския екран от ръката на Питър, сякаш не искаше младият крал да оглежда годеницата си от прекалено близо.

— Трябва да се влюбиш в нея, млади момко. Това ще е най-добре за всички.

Питър усети да го обзема негодувание, но отговори спокойно:

— Щом така ми нареждаш, Базил.

60.

ЕСТАРА

Близките ѝ си мислеха, че новината ще я зарадва. Рейналд ѝ съобщи за предложението с разцъфнала върху лицето усмивка.

— Винаги съм мислил, че аз пръв ще се оженя, Естара. Сега всяка млада жена в Спиралния ръкав ще ти завиди.

Двамата седяха високо на едно световно дърво, където можеха да се люлеят на провисналите лиани и да берат сочни светлолилави епифити. Баба им вареше от сока на цветчетата лека спиртна напитка. Естара бе усетила по превъзбуденото му поведение и закачливия поглед, че ще ѝ разкрие някаква тайна.

Но не и тази.

— Крал Питър е приблизително на твоята възраст, красив, здрав, интелигентен — много приятен мъж, според мнението на всички. — Рейналд забеляза смайването ѝ и изражението му поомекна. — Можеше да е много, много по-лошо, Естара. Постепенно ще свикнеш с тази мисъл.

— Можеше да е по-лошо? — Тя не знаеше какво да си мисли. — Не ме чака нищо хубаво, ако това е най-доброто, което можеш да кажеш за него.

По-късно Сарейн започна да я успокоява — бърбореше за чудесата, които Естара щяла да види на Земята, и за новите отговорности, които щяла да поеме.

— Не познавам Питър много добре, но Базил никога не е казал лоша дума за него. Той е велик крал на Теранския ханзейски съюз, в края на краищата. Не би могла и да мечтаеш за по-добър брак.

Наскоро оттеглилите се Идрис и Алекса направо се пръскаха от гордост и моментално обявиха ново всеобщо празненство. Макар много дълго да бяха следвали политика на краен изолационизъм по отношение на Ханзата, не изглеждаха притеснени от възможни промени и последици от брака на дъщеря си в кралското семейство на Земята. Просто бяха възбудени от самия брак. Двамата ръководеха

украсяването на града за годежния празник — обкичваха клоните с гирлянди от разкошни пъстри цветя, ленти и завързани кондорови мухи. Дори старците Ютеър и Лиа кимаха важно в знак на абсолютно одобрение на такава мъдра сватба...

Естара повече от всякога имаше нужда да остане сама. Затича навътре в гората, както бе правила като момиченце. Искаше да поскита по тихите пътеки, да помисли за ангажимента, който трябваше да поеме поради обстоятелствата на раждането си.

През безгрижното ѝ детство терокските гори бяха за нея велика загадка, която искаше да изследва постоянно — въвираше носа си във всяко ъгълче. Споделяше откритията си с брат си Бенето, единствения член на семейството, освен нея с отворени очи за чудесата.

Стигна до едно високо, гостоприемно световно дърво и се покатери по стърчащите издатини върху кората му, като внимаваше да не нарани израсналите от пукнатините му клонки. Когато отидеше да живее в Двореца на шепота, трябваше да облича натруфени рокли и да се кичи с бижута, да присъства на дворцови церемонии и дипломатически приеми. Щеше ли отново някога да има възможност просто да тича из гората, да се катери по дърветата и да изследва тайните кътчета? Това със сигурност щеше да ѝ липсва най-много от всичко.

Избутваше листака встрани и се катереше нагоре. Стигна върха на зеления балдахин и небесната синева и слънчевата светлина озариха лицето ѝ. Тя затвори очи и пое дълбоко дъх, наслаждаваше се на хладния ветрец и на опияняващия въздух. Разбираше защо зелените жреци обичат да прекарват дните си тук горе.

— Очаквах да дойдеш, Естара. Дърветата ми казаха да те изчакам тук.

Толкова се уплаши, че се изпусна и за малко да полети надолу, но клоните сякаш се протегнаха да я задържат. Естара се извърна и видя белязания Росия — седеше с кръстосани крака на площадка от сплетени листа. Той огледа внимателно небето, после обърна кръглите си очи към нея и накрая отново вдигна поглед нагоре.

— Искан да остана сама, Росия.

Зеленият жрец се изкиска.

— Дърветата имат милиарди очи. Къде ще се скриеш?

Думите му неочаквано я успокоиха и тя се настани до него.

— Чу ли новината? По всяка вероятност ще отида на Земята и ще се омъжа за крал Питър.

Жрецът сведе плешивата си глава в комичен поклон.

— Удостоен съм с присъствието на кралица.

— Радвам се, че си доволен, Росия — както и всички останали.

— А ти не си ли?

Росия я гледа съсредоточено цяла минута, сякаш забравил да вдигне очи към небето.

— Не е мое решение. Всъщност никой дори не ме попита. Теб не би ли те притеснило?

— Да, да... но да оставим това. Ти си дъщеря на властващото семейство и цял живот си знаела, че това неминуемо ще се случи. Имаш ли някаква истинска причина да си разочарована от крал Питър като потенциален съпруг, или се съпротивяваш просто ей така?

— Очаквах по-голямо съчувствие от теб, Росия.

— Търси го другаде. — Той потърка лъскавия като восък белег на крака си. — Ти не разсъждаваш, Естара, а само реагираш. Разбирам колко си стресната, ядосана и уплашена от тази внезапна промяна. Но знам, че не си обещала сърцето си на друг млад мъж. В такъв случай защо да не дадеш шанс на този крал Питър?

Естара обходи с поглед просторния син небосвод, за да види дали няма уайверни, както правеше винаги, когато бе с Росия. Мина ѝ през ума, че точно в този момент би предпочела някое от тези месоядни насекоми, отколкото назидателната му лекция.

— Но аз не го обичам!

— О, любовта! Това може да се научи. Ти си умно момиче.

Той оглежда небето достатъчно дълго, за да ѝ даде възможност да си спомни един подобен разговор с баба ѝ и дядо ѝ, и отново я погледна.

— Отиваш на Земята, центъра на човешката цивилизация, родното място на нашата раса. Ще се омъжиш за красив млад крал и ще живееш във великолепия Дворец на шепота. Ще имаш възможността да повлияеш на живота на повече хора, отколкото всяка друга жена на твоята възраст. Можеш да изпращаш светлинка на всички народи из Спиралния ръкав и винаги ще разполагаш със зелен жрец, когато имаш нужда да поговориш с него. — Той се навъси. — Защо тогава очакваш състрадание? Не бъди хленчецо момиченце.

И Естара най-после въздъхна и се усмихна. И вдъхна свежия ароматен въздух, изпълнен с уханията на световната гора.

— Добре, Росия. Ще бъда внимателна и ще се срещна с крал Питър, преди да взема решение. Каквото и да е то.

61. БЕНЕТО

Бенето се бе настанил сред световните дървета на Гарванов пристан във великолепната си дъбрава, заслушан във високодуховния информационен шепот през телевръзката. През годините, откакто Талбун бе засадил тези дървета, горичката се бе разпростряла по хълмистите склонове чак до съседната долина. Сега, на горския фон от новини, размишления и въпроси, той със задоволство чу съобщение от сестра си Естара, изпратено му чрез Росия.

Тя чакаше на далечния Терок, докато зеленият жрец докосваше с пръсти бронираната кора, повтаряйки думите ѝ на дървото. На Гарванов пристан Бенето докосна своето световно дърво и чу всичко, което му казваше тя.

— Отивам да живея на Земята, Бенето. Предстои да се омъжа за крал Питър. Можеш ли да го повярваш?

Тъй като Естара говореше на Росия, а дърветата повтаряха думите ѝ, Бенето не можа да усети чувствата, които я вълнуват.

— Ще се омъжваш ли, сестричке? Помня една храбра девойка, която обичаше да тича из гората. Как е възможно да си пораснала толкова, че да станеш кралица?

— Няма те вече пет години, Бенето. Вече съм голяма.

— Щом казваш.

Той вдъхна дълбоко чистия въздух на Гарванов пристан. Липсваше му просторният горски балдахин на Терок, но обичаше и кротката тишина тук. Не съжаляваше, че е дошъл, но би искал да е видял как от момиченцето Естара разцъфва млада жена.

— И как приемаш това, Естара? Не просто, че напускаш Терок, но че се омъжваш за крал и ще живееш в дворец на Земята?

— Отначало исках да се ядосам, но Росия ме разубеди. Засега. Предполагам, че първо ще се срещна с краля. Този месец заминавам със Сарейн за Земята.

Бенето се усмихна.

— Обзалагам се, че Сарейн те ревнува заради цялото внимание, на което се радваш. — Той прегъна пръсти върху ствола на жилавото дърво. — Когато отидеш на Земята, можеш да разговаряш с мен чрез Натон в Двореца на шепота. Гората винаги ще ме намери.

Усети нейната благодарност.

— Чувствам се много по-добре, като знам това, Бенето.

Той се вслуша през телевръзката. Дърветата около него шептяха. Препредаваха хиляди разговори, но не му се искаше да се включи в нито един от тях. Световната гора разполагаше с много повече информация, отколкото можеше да възприеме отделен човек.

Накрая се сбогуваха. Росия и Бенето прекъснаха телевръзката си, но листата на световната гора продължиха да нашепват на безброй светове, разменяйки си далеч повече тайни, отколкото един зелен жрец можеше да проумее.

Бенето се разхождаше из отдалечените полета със Сам Хенди. Шкембестият кмет носеше оплескани, но удобни работни дрехи. Джобовите му бяха пълни с всевъзможни инструменти, които му трябваха за ремонти.

Бенето беше само по къси панталони. Босите му крака шумоляха между житните стъбла. Не усещаше никаква връзка с генетически подсилените култури, които се привеждаха под вятъра на Гарванов пристан, но се наслаждаваше на поникващия от пръстта живот.

— Ние сме далеч от центъра на тази война, кмете, но следя конфликта с хидрогите с огромен интерес. — Бе разказал на колонистите за набега на хидрогите над Буунов брод, както и за нападението на Хирилка и привидно произволните атаки срещу други планети. — Той може да окаже влияние дори и върху отдалечени места като Гарванов пристан.

— ЗВС поне не са се опитали да завербуват младите ни работници като войници. — Кметът откъсна един клас и го задъвка. — Естествено, ако военните дойдат за военен набор, ще донесат продоволствие и снаряжение, от които се нуждаем.

Кметът тръгна през гъстото жито към някакъв развален климатичен предавател върху оградата. Провери уредите и монтира един детектор, който да анализира теченията на вятъра.

— Преди много време хората са се качвали на заселнически кораби и са летели през пространството цели векове без никаква карта. Надявали сме се така да колонизираме Спиралния ръкав, да изградим бази и да живеем, като разчитаме единствено на себе си. Може би сме забравили как да го правим — което не е хубаво според мен. Назад към основата, така казвам аз.

Той затвори климатичната станция, откъсна друг клас и погледна към града. Селището бе заобиколено от квадратни парцели житни култури, пасбища и овощни градини, а така също и от тучната дъбрава световни дървета.

— Дори да останем само на жито и козе месо, кмете, пак ще оцелеем — каза Бенето.

Тази нощ той спа навън под шептящите световни дървета. Тревожните му мисли препускаха, разбъркани от изненадващата новина на Естара, но и от онова, което продължаваше да научава за конфликта с хидрогите. Не се очертаваше никаква възможност за разрешаването му. Врагът беше твърде извънземен. Никой не можеше да намери общ език с него.

Лежеше, загледан в листата, които помръдваха, макар да нямаше вятър. Талбун, който бе посадил тези дървета, се бе отказал от доходната кариера на комуникационен специалист на Ханзата и бе предпочел да прекара остатъка от живота си на Гарванов пристан.

На Бенето му се прииска той да е тук, за да могат да обсъдят кризата. Имаше нужда някой да го посъветва, някъде.

Протегна ръка, за да докосне най-близкия ствол, и затвори очи, но вместо да засънува, включи мозъка си в телевръзката, чрез която можеше да проникне в натрупаното от световната гора знание.

Чувствителните дървета съществуваха от незнайни хилядолетия. През по-голямата част от тях бяха размишлявали сами за себе си, а през последните две столетия бяха разширили неимоверно разсъжденията си с помощта на зелените жреци. Натрупаното от световната гора знание беше отвъд възможностите и разбирането на което и да било човешко същество, дори свързано с телевръзка. В такъв необозрим информационен океан беше невъзможно да се установи точно колко знаят дърветата.

Световната гора беше станала доловимо неспокойна, откакто се бяха появили хидрогите, но не предлагаше нито обяснения, нито

съвети. Зелените жреци искаха съвети как хората да се противопоставят на обитаващите ядрата извънземни, но дърветата не можеха да помогнат.

Като имаше предвид необичайната среда, която обитаваха неприятелите, Бенето не бе и помислял да зададе по-директни въпроси. Как би могла да знае покрилата цяла планета световна гора нещичко за ядрата на газовите гиганти?

И все пак сега попита направо: „Какво са хидрогите? Световните дървета срещали ли са ги някога?“

Безкрайността на гората обмисли въпроса и за изненада на Бенето даде ясен и поразяващ отговор: „Хидрогите са наш древен враг“.

62. САРЕЙН

Петнайсет зелени жреци се бяха събрали на поляната сред гъстата дъбрава световни дървета. Макар че биха могли да се свържат с горската мрежа за всякаква информация, която им бе необходима, те седяха и слушаха внимателно.

Това бе най-добрата възможност за Сарейн да постигне нещо.

Бе свалила изисканите елегантни земни дрехи и бе предпочела традиционни платове, уви се и в церемониалния плащ, който ѝ бе дала Отема, преди да замине за съдбоносната си мисия на Илдира. Сарейн пое дълбоко дъх и застанала до брат си Рейналд, се приготви този път да успее. Може би днес най-после щеше да допринесе за напредъка на своя изостанал свят.

С очите си на посланик и сестра виждаше, че отец Рейналд има внушително и властно излъчване. Мантията му от какавидена тъкан бе осеяна с оцветени като скъпоценни камъни черупки от бръмбари и крила на кондорови мухи. Волевата брадичка придаваше категоричен израз на красивото му лице. „Великолепно!“

Рейналд скръсти ръце и заговори без излишно официални или натруфени думи:

— Световната гора си има свои мисли, свои нужди и свое предназначение. Като баща на терокския народ сега се обръщам към зелените жреци, без да имам право да ви заповядвам. Но все пак мога да споделя какво мисля за правилно и да ви предлага съвет.

Сарейн сметна за впечатляващо, че той наистина смята себе си за приятел и баща на хората, а не е изкусен, но отчужден управник като Базил или отлично школувания крал Питър. Но това можеше да се промени. Все пак Рейналд току-що бе поел този пост.

Той се усмихна на Сарейн.

— Моята сестра има молба към вас. Тя познава Терок, но като посланик в Теранския ханзейски съюз има широк поглед върху

Спиралния ръкав. Моля ви да чуете какво има да ви каже и да вземете решение.

Зелените жреци я погледнаха със заинтригуван, но неразгадаем израз. Тя заговори:

— Откакто телевръзката е била открита от първото поколение заселници на Терок, знаем, че зелените жреци могат да бъдат огромно предимство за човешката цивилизация. — Тя наблегна специално на историята, за да им припомни собствените си връзки с Терок. — Вече от много години Ханзата предявява настоятелни молби към зелените жреци доброволно да подпомагат бързите комуникации между многобройните колонии и различните делови интереси.

— Предоставили сме много зелени жреци от години, Сарейн — обади се Ярод, братът на майка Алекса. Самият той никога не бе напускал гористия свят. — Но всеки път, когато предложим зелен жрец, Ханзата настоява за още пет.

— Не съм тук, за да обсъждаме това, вуйчо Ярод. — Тонът ѝ бе преднамерено фамилиарен. — Няма никакво съмнение, че Ханзейската търговска империя би могла да постигне по-големи приходи, ако разполагаше с повече зелени жреци, разположени из Спиралния ръкав, но те никога не са си позволявали да ви принуждават. Те зачитат нашите решения.

— За тяхно неудоволствие — вметна Ярод и хвърли поглед към Росия, който седеше до масивния ствол на едно световно дърво, видимо незаинтересуван от разговора.

Сарейн погледна Рейналд и добави шеговито:

— Не можете да очаквате да са доволни — ако се бяхте съгласили да им сътрудничите, щяха да спечелят много повече пари. — След това отново стана сериозна. — Но сега тяхната молба не е свързана с печалбите им, не съм ли права? Хидрогите предприеха нападения срещу илдирийски и човешки колониални светове. Земните въоръжени сили разгръщат усилията си, за да защитят всички нас, но разпръснатите бойни групи не са в състояние да контактуват ефективно помежду си. Командващите ЗВС получават доклади от бойното поле със значително закъснение и те вече не са актуални. Вие можете да промените всичко това. — Тя ги огледа със строго изражение, което бе усвоила от Базил. — Ако хидрогите се озоват тук, Терок е също толкова уязвим, колкото всяка друга колония. Знаете, че

ЗВС ще долетят да защитят световната гора, независимо че отказвате да им помогнете.

Зелените жреци замърмориха.

— Чуйте ме. Телевръзката ще позволи на ЗВС да провежда наблюдение над разпръснатите селища. Бойните кораби ще могат да следят движението на хидрогите. С по-навременни съобщения в случай на заплаха спасителните операции ще могат да се осъществяват с дни или седмици по-рано и по този начин да бъдат много по-ефикасни за спасяването на много хора. — Тя ги огледа един по един. — Пробудете се и станете отново част от човешката раса. Всички сме въввлечени във войната срещу хидрогите. Всички до един.

Ярод огледа съратниците си, но те стояха спокойно — оставяха го да бъде техен говорител.

— Съзнаваме, че правиш всичко възможно да изпълниш задълженията си, Сарейн. Както и ние. — Гордото му изражение го правеше непроницаем. — Но само зелените жреци са посветени в тайното предназначение на световната гора. Ние не сме свободни да правим онова, което искаме.

Сарейн го провокира:

— А попитали ли сте световните дървета как да постъпите, вуйчо? Някой от вас погрижил ли се е да се поинтересува?

Ексцентричният жрец Росия бе седнал сам сред листака в основата на огромно световно дърво.

— Естествено, че дърветата искат да помогнем в битката срещу хидрогите. Оцеляването на световната гора и зеленото жречество са изложени на риск. — Той се усмихна широко и се видяха тъмнозелените му венци. — Бенето, братът на Сарейн, наскоро зададе съществен въпрос на Гарванов пристан. Някой обърна ли внимание?

Може би всички трябва да използвате телевръзката, за да чуете отговора сами. — Той се размърда, за да настани по-удобно ранения си крак. — Това може да ви предложи различна гледна точка.

Доверявайки се на интуицията си, Сарейн ги подтикна:

— Хайде, направете го! Дърветата са около вас — попитайте ги. Ще се съобразя с техния отговор.

Ярод и неподатливите на убеждаване зелени жреци се пръснаха сред дърветата, докоснаха с пръсти покритите с израстъци стволоче и затвориха очи.

Макар Сарейн да познаваше цената на търпението и спокойствието, мозъкът ѝ пламна от любопитство. Рейналд я изгледа учудено. Никой от двамата не бе очаквал подобно нещо, но очевидно световната гора разполагаше със свои собствени знания.

Накрая Ярод прекъсна телевръзката и се обърна към нея. От очите му бликаха сълзи и се стичаха по бръчките на татуираното му лице. Зелените жреци заговориха помежду си изумени и потресени, сякаш току-що бяха изтърпели наказание.

— Росия е прав — промълви Ярод — Разполагаме с много важна нова информация, която дърветата са се опитвали да скрият от нас, за да ни защитят. Този конфликт е много по-голям и много по-стар от отмъщението заради кликиския факел на Ансиър. Хидрогите имат за цел да унищожат човешката раса, световната гора... всичко.

Наобиколилите Сарейн зелени жреци бяха уплашени, ужасени, потресени. Ярод вдигна глава и заяви:

— Да, ще подпомогнем военните усилия.

63. НИРА

Нира и останалите черноработници крачеха от оградения разплодителен двор към островърхите хълмове. Слънчевата светлина обливаше смарагдовата ѝ кожа, подкрепяше я, вливаше ѝ жизнени сили.

Тя разказваше на членовете на работната група около нея как някога е тичала сред величествените дървета на Терок и е усещала успокоителното присъствие на титаничната гора, задрямалата интелигентност на едно древно същество. Никой от потомците на „Бъртън“ не бе виждал по-високо дърво от разкривените храсталаци по хълмовете. Повечето дори не можеха да си представят подобно нещо и много от тях смятаха, че зелената жрица отново си измисля.

Влизайки в симбиоза с гората, Нира бе станала част от една жива мрежа. Можеше да общува с всички зелени жреци и да прониква в необозримо обширната и разклонена база данни, натрупана от световната гора в течение на хилядолетия.

Но на Добро тя бе откъсната от световната гора.

Предпланините на изток бяха покрити с висока кафява трева. Тъмни трънливи дървета растяха на завет и Нира оглеждаше с копнеж шубраците, сякаш бяха закърнели роднини на световната гора. Но не беше същото.

Илдирийската охрана ги водеше към изкопните обекти. Представителите на тази раса бяха възпитани да работят и не можеха да допуснат, че е възможно затворници за разплод да нямат желание да се трудят за губернатора на Добро.

Замислена, Нира промълви тихичко, без да се обръща конкретно към никого:

— Някои от най-ловките младежи на Терок се обучават за дървотанцьори. Подскачат от клон на клон и правят въздушни пируети.
— Тя се усмихна, припомняйки си представленията, скоковете, от

които секваше дъхът ѝ, и шеметните пируети. — Дърветата им помагат и никой никога не пада.

До нея жена на средна възраст вървеше, без ни най-малко да се впечатли. Нира въздъхна, но продължи да говори. Макар затворниците около нея да не го показваха, тя знаеше, че я слушат. А и какво друго би могло да ангажира съзнанието им?

Надзирателите ги подкараха към дълбоки изкопи, в които атмосферните условия бяха оголили древни пластове и ценни вкаменелости. Нира започна да дълбае ронливия пясъчник. Намираха се в древно гробище на усукани ракообразни, красиви молюски и вкаменени анемонии. От втвърдените опалесцентни кости и дъгоцветните скелети се изрязваха високо ценени украшения, най-популярният продукт на Добро... освен несполучливите генетични изроди.

Нира издълба от скалата прекрасна свределовидна раковина със запазените мустачета на животинчето, което бе живяло някога в нея. Почисти вкаменелостта първо с изранените си пръсти, после с груба четка. Беше красива и проблясваше на слънчевата светлина. Природните сили бяха хванали в капан странното създание, превръщайки го в камъче.

Но след милиони години Нира го бе освободила. Тя постави украшението в най-близкия сандък и се запита дали някой някога ще я освободи заедно с останалите използвани за разплод хора, както тя бе освободила това съкровище.

Когато се върнаха в лагера, ги изкъпаха с тънка като игла студена струя вода под високо налягане. Нира отстъпи встрани, мокра и гола, лишена от възможността да се скрие от изпитателните погледи на медицинския персонал, който преглеждаше през три дни способните да раждат жени.

Условностите на благоприличието бяха забравени през дългите години затворнически живот. Използваните за разплод човешки същества бяха от всевъзможни раси — с тъмна или млечнобяла кожи, или пък изпъстрена с лунички, но зелените жреци от Терок винаги привличаха най-голямо внимание. Нира не изпитваше срам от тялото

си, а единствено безропотно примирение пред онова, което отново щяха да направят с него.

Под строгото разпореждане на губернатора на Добро Нира трябваше да бъде заплождана колкото е възможно по-често заради продължаващите експерименти. Никой от другите човешки пленници не се бе оказал толкова „интересен“. Един от медиците я хвана за ръката и сърцето ѝ заблъска в гърдите ѝ. Тя тръгна замаяна след него към медицинските помещения.

Първите няколко пъти, преди години, Нира се бореше, риташе и буйстваше, съпротивляваше се на онова, което искаха да ѝ направят. Нахвърляше се срещу докторите, опитваше се да ги удуши или да издере очите им. Но всичко бе напразно. Охраната я укротяваше и медицинският персонал я завързваше с ремъци, за да ѝ направят контролните прегледи. За наказание я бяха затваряли на тъмно за цяла седмица. По-късно, когато се успокои и почна да отглежда растения и храсти около лагерните бараки, разбраха, че могат да ѝ причиняват болка, като изкореняват нейните любимци и ги стъпкват в пръстта.

Бе решила да намери други начини за съпротива.

В ярко осветеното медицинско помещение илдрийските лекари ѝ взеха кръв, проба от плътта ѝ и сондираха матката ѝ. Говореха си, сякаш без да я забелязват, освен за да ѝ заповядат нещо с груб глас. Тя вече знаеше какво да прави, независимо колко ѝ е отвратително.

Затвори очи, докато проникваха с инструментите си. Очите ѝ се напълниха със сълзи и усети болка в стиснатите си челюсти. Беше минало достатъчно много време след последното ѝ раждане — едно силно и мълчаливо бебе от плещест звероподобен войник.

Единствените ѝ надежди бяха потискащи: последното ѝ раждане да е довело до някакви усложнения като кисти в яйчниците или възпаление на каналите, което да ѝ попречи да има повече бебета. В такъв случай щяха да я използват само за работа — също достатъчно неприятна съдба, но за предпочитане в сравнение с преживяното досега.

Но лекарите изрекоха омразните думи:

— Годна за раждане.

Нира премигна и простена съвсем тихичко, та никой да не я чуе.

— Проверете документите и установете какво е следващото чифтосване, от което се интересува губернаторът.

Докато охраната я отвеждаше към бараките за разплод, Нира едва влачеше крака. Ако окажеше съпротива, щяха да я измъчват, без да ѝ нанесат увреждания — поне не и на възпроизводствената ѝ система. Но можеха да я кълцат, бодат, обгарят на други места. Щяха да я принудят да се покори, ако използваше познатите им средства.

В момента най-доброто, за което би могла да се моли, бе да забременее от първия път. Преди години ѝ се бе наложило да се отдаде само веднъж на извършилия го с неохота адар Кори'нх и той поне бе имал благоприличието да изпитва срам.

С другите бе... много по-лошо.

Заклучиха я в една светла стая и ѝ оставиха храна и персонална хигиенна апаратура. И легло. Това беше клинично помещение, в което избрани илдирийци пристигаха да свършат определено задължение, също като изравнянето на вкаменелости от утаечните скали в каньона. Тя се ослушваше да долови и най-слабия звук из коридорите — приближаващите стъпки на поредния ѝ мъчител.

За да избяга от кошмарите си наяве, си припомни за изпълнените с възглавнички зали из Призматичния палат, където се бяха любили с Джора'х. Това бяха чувствени и романтични времена и тя се притискаше към него, галеше кожата му със своята, докосваше мускулите му, потъваше в сапфирените му очи.

Беше същият физически акт... като усещане.

Нира подпря гръб на стената и се вторачи във вратата. Секундите се точеха едва-едва. Останалите човешки същества отвън вършеха ежедневните си задължения. На много от тях също предстоеше да изпълнят ангажиментите си по разплода, след което щяха да ги върнат в общите спални бараки. Останала сама, тя се опита да запази самообладание — мислеше си за Джора'х и за своята дъщеричка Осира'х. „Моята принцеса!“

Когато вратата най-накрая се отвори и охраната въведе новоопределения ѝ партньор, ужасът се стовари отгоре ѝ. Този път избраникът ѝ за разплод беше от люспестите — пустинен илдириец с кожа на влечуго, със съсухрени остри черти, изпито лице и цепнатици вместо очи. Приличаше по-малко на човек от повечето илдирийци.

— Викай, ако ти дотрябва помощ — нареди един от охраната, докато заключваше вратата.

Каза го на него, не на нея.

Влечугоподобният започна да сваля светлокафявите си дрехи. Нира нямаше къде се скрие. Той изгледа с отвращение голото ѝ тяло, захвърли дрехите си настрана и безцеремонно ѝ посочи леглото.

Нира знаеше, че е безсмислено да крещи. Вместо това насочи мислите си към Джора'х и се опита да извика образа му в съзнанието си. Но ѝ се удаваше много, много трудно.

64. ОСИРА'Х

Осира'х седеше сама на пода в малка стая. Стените и таванът бяха ярко осветени. Не чуваше и не виждаше нищо отвън. Посрещаше изпитанието с усмивка.

Откакто се помнеше, ежедневно ѝ се налагаше да го изтърпява. Другите деца със смесена кръв ги отглеждаха и обучаваха на друго място в града, на групи според способностите им, и периодично ги подлагаха на проверка. Тя беше изключение. Всичките ѝ инструктори бяха медици, учени, теоретици, както и самият губернатор на Добро. Знаеше какво искат от нея и беше доволна, че се справя успешно.

Специалистите бяха разработили курса ѝ на обучение, като експериментираха, допускаха грешки и се ориентираха по нейните успехи съобразно очакванията си. Осира'х се опитваше да научи неща, които не бяха преподавани никога досега. Притежаваше умствени способности, категорични качества и огромен потенциал, които трябваше да бъдат възпитани и засилени.

Никой не знаеше как точно да насочва удивителното момиченце, за да използва вродените си способности — комбинация от телевръзката на зелените жреци и тизма на илдирийците. Колкото и да се опитваха, Осира'х полагаше още по-големи старания. Щеше да открие ключа за своето предназначение.

— Първият — каза високо Осира'х, знаеше, че я наблюдават — е силен... решителен. — Пое дълбоко дъх, пое впечатленията в себе си и изгради в съзнанието си образ. — Действа по заповед, но не задава въпроси. Знае си мястото и няма никакви стремежи за усъвършенстване... тъй като е убеден, че е най-добър в онова, което прави. — Тя се усмихна. Бе отгатнала отговора почти веднага. — Охранител.

Вратата се плъзна и тя показва плещестия войник, на когото бе наредено да заеме мястото. После вратата отново се затвори и тя знаеше, че вече са му наредили да се оттегли.

Осира'х вдигна поглед към тавана.

— Това изобщо не беше трудно. Войниците са съвсем ясни за отгатване.

Никой не ѝ отговори, но тя знаеше, че я слушат. Непрекъснато я подслушваха. И тя непрекъснато се стараяше да ги впечатли.

Осира'х отново насочи вниманието си към вратата и усети ново присъствие, което се оттегли, после друго, което сякаш трептеше колебливо... или бяха няколко? Мислите бяха разпокъсани, пощурели.

Усети дълбок копнеж, безумна нужда да помогне, да достави удоволствие, на когото трябва, да угоди и да се посвети на господар.

— Разбира се. — Тя се изкикоти. Мъниците никога не оставаха сами, а действаха в групи като пчели-работнички, надпреварваха се да изпълняват нарежданията. Самият акт на подчинение и изпълнителност и символичното потупване по главата ги довеждаше до екстаз.

— Искам да видя. Явно мъници, но колко са? Толкова са неразличими. Всички мислят еднакво повърхностно, но мога да чуя... три, четири отделни резонанса. Това са четири мъника.

Вратата се отвори и тя видя четирима дребни като джуджета илдирийци. Опулиха се насреща ѝ и замигаха, сякаш нямаха търпение да се втурнат да я обслужат по някакъв начин. Но преди да се спуснат към опитната зала, вратата отново се затвори.

Осира'х се облегна назад. Запита се дали изпитващите я разбират колко елементарно е вече за нея това. Целта ѝ бе да усети потребностите на един човек, да проумее какво направлява жизнените му сили и да налучка най-добрия начин за предаване и постигане на пълно разбиране.

Хидрогите — неразгадаемо чужди — щяха да я затруднят много, много повече от всяка илдирийска раса и да се съпротивляват на каквото и да било сътрудничество.

Губернаторът на Добро понякога се опитваше да ѝ погажда номера, като избираше човешки затворници за разплод за обичайните проверки, но и те бяха елементарни за разбиране. Тъй като не бяха тренирани и бяха извънредно необразовани, човешките мозъци си оставаха жадни, изпълнени с въпроси без отговори. Затворниците не попадаха в ясно разграничени категории като илдирийците. Всеки беше самостоятелна индивидуалност.

Осира'х усети нов опитен обект да приближава зад вратата. Обърна се веднага, нетърпелива да даде поредния отговор.

Този път обаче усети многообразие от противоположни чувства и пренебрежки мисли, сякаш това съзнание беше достатъчно мощно, за да я обърка, да отклони очевидните ѝ въпроси.

— Аха, най-после нещо интересно — възкликна тя. — Притежава сила и решителност, а също така... много тайни. Може да пази мислите си за себе си, но мотивировката му не подлежи на съмнение. Господар е. Знае истината. Знае какво трябва да се направи, дори останалите да не са съгласни с него. Със сърцето си е убеден, че е прав.

Тя се усмихна — усещаше мощ и непоколебима отговорност. Застаналият зад вратата бе сигурен в себе си като непреклонния войник. Изпитваше абсолютна увереност, че ще спаси илдирийската империя.

Осира'х се разсмя, доволна от шегата.

— Губернаторе, опитваш се да ме надхитриш.

Вратата отново се плъзна. Зад нея със скръстени на гърдите ръце стоеше Удру'х и я гледаше с нескрита гордост.

— Всеки ден си все по-добра, Осира'х. Бях убеден, че ще мога да скрия мислите си от теб.

— Познавам те твърде добре. Никога не можеш да скриеш нищо от мен.

Осира'х пристъпи и застана до него.

Той обгърна с ръка крехкото ѝ рамо.

— Тъкмо така трябва да бъде. Надявам се и хидрогите да са толкова прозрачни за твоите умения.

65.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Джора'х бе останал сам с мислите си в пълната с черепи зала. Бе отпратил охраната и помощниците. Блещукащите млечнобели стени напомняха полупрозрачни кости.

За синовете на мага-император костницата в Призматичния палат беше място за съзерцание, размисъл и благоговение. В богато украсените ниши, напомнящи килийки на кошер, почиваха черепите на предишни магове-императори, велики владетели на Илдирийската империя, властвали през изминалите хилядолетия.

Джора'х бе отпуснал ръце. Тежката пелерина притискаше раменете му, но не така мъчително, както въпросите и отговорностите, които го измъчваха. Той оглеждаше редиците пусти очни ями, ситните равни зъби, гладките лобове с цвят на слонова кост. Дали всеки от тези мъже бе пристъпвал тук, задавайки същите въпроси, когато все още е бил престолонаследник? Дали всички до един, включително и баща му Сайрок'х, бяха заставали в костницата и си бяха задавали въпроси, бяха настоявали, че все още не са подготвени?

Скоро и черепът на баща му щеше да заеме мястото си сред безмълвните и почитани предшественици.

Всички илдирийци вярваха в сияйното царство на Извора на светлината, нивото на абсолютната виделина. Лъчисти струйки от тази свещена светлина проникваха в реалната вселена, а магът-император бе фокусна точка на духовните нишки, тизма. Всички илдирийци го чувстваха, някои раси по-силно от други. Нямаха никакви религиозни различия, а следователно и противоборстващи секти и всевъзможни тълкования, както беше при човешката раса. Свещениците-философи можеха да фокусират нишките светлина и да насочват обикновените илдирийци.

Престолонаследникът Джора'х обаче трябваше сам да взема решения.

Всички илдирийци съхраняваха черепите на своите мъртъвци. Поради необичайната фосфоресцираща импрегнация на костната структура, черепите сияеха известно време, после постепенно помръкваха. Поради връзката си с Извора на светлината обаче, черепите на маговете-императори продължаваха да сияят над хиляда години.

Черепите на мъртвите магове-императори в залата проблясваха с вътрешна светлина, сякаш мислите им продължаваха да витаят в тях, свързани с тизма, и Джора'х очакваше откровение. Но днес те оставаха безмълвни.

Обучаваше се всеки ден в плътно сътрудничество с баща си и други съветници, за да се подготви за ролята си като следващия велик владетел. Знаеше, че много неща са все още тайна за него, много забулени секрети, които само един маг-император можеше да проумее. Когато се възкачиш и станеше фокусен център на тизма, всичко щеше да му се разкрие. Но трябваше да обмисли много неща преди настъпването на този ден.

Струваше му се, че колкото повече усилия полага, за да се усъвършенства, толкова по-неподготвен е. Но знаеше, че ще го последват. Нямахше да поставят под въпрос решенията му, тъй като имаха абсолютна вяра в тизма и в добронамереността на своя владетел. Джора'х искаше да притежава същата убеденост.

Потънал в безмълвен размисъл сред блещукащите черепи, най-накрая той обеща на своите предшественици, че ще полага максимум усилия. Щеше да се постарее да стане достоен маг-император, за да заслужи честта да бъде положен до тях в костницата на Призматичния палат.

Тръгна си по-загрижен как да постъпва приживе, отколкото с какво ще бъде запомнен след смъртта си.

Прибра се в личните си покои и се сепна, като видя трептящ силует, който го очакваше зад многоцветните прозрачни стени.

Не си спомни да е насрочвал среща с някоя от задължителните по мандат любовници. През последните дни бе така ангажиран с постоянните срещи с болния си баща и размишленията в костницата, че му се налагаше да отменя голям брой от уговорените, съвкупления.

Много скоро, след като седнеше в трона като новия маг-император, никога вече нямаше да има любовници. Но колкото повече приближаваше този миг, от който изпитваше страх, толкова по-силно усещаше, че удовлетворението от физическите удоволствия помръква. По-велики неща ангажираха съзнанието му.

С изненада видя, че го чака Тор'х. Младият мъж се бе изправил надменно и го очакваше с твърда решителност.

— Наложил се да се позова на кръвното си право, за да убедя охраната и бюрократите да ме допуснат тук. Имам нужда да се видим насаме.

Джора'х затвори вратата и каза:

— Винаги се радвам да разговарям с теб, Тор'х.

Престолонаследникът огледа преценяващо сина си.

Беше очевидно, че младият мъж се е изкъпал и е положил педантични грижи за външния си вид. Лицето му бе напудрено. Бе си поставил грим и сенки, а чистата му кожа излъчваше уханието на странен, съблазнителен парфюм.

Но очите му продължаваха да гледат с остротата, придадена им от шайинга, който правеше очертанията му в тизма неясни и ефимерни. Неспкойни. След началото на ужасяващите атаки на хидрогите, помислил си Джора'х, снабдяването с шайинг в Илдирийската империя вероятно бе затруднено. Както и всичко останало.

Тор'х се бе облякъл в пищна губернаторска униформа, както изискваше ролята му на евентуален наследник. Младият мъж имаше гордо и самоуверено поведение — твърде значителна промяна след доскорошните хедонистични дни и отказа му да погледне сериозно на задълженията си. Твърде много неща се бяха променили в живота на това момче, което бе очаквало всичко да му бъде сервирано върху украсен със скъпоценни камъни поднос.

Когато до неотдавна Джора'х посещаваше сина си, го намираще неизменно размъкнат и с посивяло лице до изпадналия в безсъзнание губернатор. Сега обаче Джора'х се впечатли. Тор'х изглеждаше като човек, преживял големи изпитания и възмъжал твърде забележимо. Младият мъж очевидно бе стигнал до някакво решение.

— Ти ми даде да разбера достатъчно ясно, татко, че искаш да се обучавам тук, в Призматичния палат. Но толкова много неща се

промениха, откакто ми каза, че искаш да се върна на Илдира. Губернаторът на Хирилка продължава да е в дълбок подтизмов сън, без да дава никакви признаци, че изобщо ще се събуди.

Гласът на Тор'х се задави, но той успя да се овладее.

Джора'х разбираше колко много обича чичо си Руса'х младият мъж.

— Медицинският персонал прави всичко възможно...

Тор'х го прекъсна:

— Знам. — Направи крачка напред. — Татко, хидрогите опустошиха културите, градовете и космодрума на Хирилка. Хората там — много от тях мои приятели — са тежко ранени. Като добавка към техните страдания губернаторът — най-пряката им връзка с мага-император — вече не е при тях', нито се очаква да се върне някога. А заместването му не е подготвено. — Той повдигна рамене — Искам да се върна на Хирилка и да наглеждам спасителните и възстановителните операции. Някой трябва да упражнява контрол. Хората там се нуждаят от ръководство.

Молбата му изненада Джора'х, но той се замисли сериозно над нея. Може би беше добро решение. От подобна задача младият мъж положително би научил повече неща за отговорността на владетеля, отколкото от всички инструкции, които би получил в Призматичния палат. Усети се, че кима.

— Това е великолепна идея, Тор'х. — От изненада и облекчение на лицето на сина му грейна мимолетна усмивка. — Първата ми реакция е да те запазя и задържа тук на Илдира, но самият аз прекарах твърде лишен от предизвикателства живот. Това не ме подготви достатъчно да наметна плаща на мага-император. Предстои ти да станеш престолонаследник в по-млада възраст от тази, на която бях аз, но твоята молба показва, че ти вече се подготвяш. Да, съгласен съм. Хирилка се нуждае от теб.

— Благодаря, татко.

Тор'х, изглежда, изпитваше едновременно тъга заради безнадеждното състояние на чичо си и радост, че ще се върне на планетата, която бе негов дом от толкова много години.

Джора'х отвори вратата и извика за чиновници, работни надзиратели и представители на Слънчевия флот.

— Трябва заедно да планираме това, Тор'х. Възстановителните операции на Хирилка трябва да бъдат осъществени с абсолютен успех, което ще е огромна основа за бъдещето ти управление.

Тор'х изглеждаше смутен от това, с което бе решил да се заеме, но след като видя ентузиазма в погледа на Джора'х, нямаше как да се откаже. Престолонаследникът събра най-различни специалисти и часове наред избираха екипите работници и инженери, които да потеглят с Тор'х към Хоризонтния куп.

66.

ДЕЛ КЕЛЪМ

Докато хвърляше люспици сушена храна в аквариума с грациозните акулки, Дел Келъм се усмихваше. Чернокосата Зет се втурна внезапно и така го уплаши, че той изгърва цялата храна за огромна радост на рибките.

Дел изтупа длани.

— Какво има, сладурано?

През последните два дни бе отсъствала — доставяше продоволствие и инспектиреше космическите докове и корабостроителните топилни. Той нагласи внимателно капака върху аквариума.

Едва тогава забеляза напрегнатия ѝ поглед.

— Татко, Нико Чан Тайлър току-що донесе това предупреждение от говорителката Перони. — Тя му подаде съобщението, сякаш беше експлозив. — Зевесетата са тръгнали насам.

Келъм прегледа информацията с уплаха, заменена от объркване и накрая решителност.

— Налага се да разглобяваме всичко. Известна част да укрим, друга да оставим, а останалото да унищожим. Свободата преди всичко. Ползата и удобството са след това.

Обявиха тревога и свикаха общо събрание. Според изпратената от Тасия Тамблин информация в най-добрия случай разполагаха с не повече от три седмици.

Облечен в работен комбинезон с безброй джобове, избродиран с обичайните знаци на клана, Келъм стоеше в административното помещение. Двамата със Зет бяха обсъдили най-важното и бяха разпределили работните групи. Бяха направили изчисленията и знаеха, че предстои яка работа. Бяха разработили график за евакуация — по един кораб през равномерни интервали.

— Дори да не успеем да заличим всички следи от дейността си, можем да я ограничим до такава степен, че ако все пак открият нещо, да си помислят, че е било кратковременна операция — каза Зет. — Хидрогите вероятно ще ги ангажират до такава степен, че няма да обърнат внимание на остатъците по пръстените.

— Все пак има на какво да се надяваме — подхвърли навъсено Келъм.

Той погледна грациозните рибки в аквариума: стрелкаха се насам-натам, без да ги е грижа за космическите проблеми.

Раздразнена от дългата си коса, която се мятеше във всички посоки поради леката гравитация, Зет я завърза с лента на тила си, преди отново да погледне разхвърляните пред нея листове. Келъм не можеше да си представи какво би правил без дъщеря си. Винаги щом зърнеше лицето на Зет, нейната мургава красота му напомняше за отдавна починалата ѝ майка... а и за Шейрин Пастернак, която трябваше да му стане втора съпруга.

Накрая взе трудно решение.

— Ще закрием и евакуираме всички кометни дестилационни дейности, но ще оставим отдалечените от системата компоненти. Топилните и колекторите са големи колкото астероиди, но горе е тъмно и са разпръснати. Докато се спускат, зевесетата ще видят планетата и пръстените и няма да се занимават с метални късове в покрайнините. Да се помолим на Пътеводната звезда да не забележат нищо.

— Освен това — подчерта Зет — изтеглянето на всички работници от обработваеми полета подсилва работната сила върху пръстените с около хиляда души.

За нещастие, корабостроителните съоръжения не разполагаха с хранителни припаси и условия за живот за толкова много хора за дълъг период.

Келъм се загледа с болка към един от товарните кораби, който почти бе завършен. Туловището и конструкционните ребра бяха вече сглобени, но оставаха космическите двигатели. Дори при най-оптимистичните изчисления екипите не можеха да приключат работата навреме. А никаква „краткосрочна операция“ не би могла да обясни конструирането на такъв сложен съд.

И Келъм изпрати резачи за корпуса и работни групи да разглобят кораба на съставните му компоненти. Още не беше кръстен и щеше да

си остане мъртвороден въпреки колосалните инвестиции.

Въздъхна, поклати глава и погледна Зет.

— Не мога да протестирам, че зевесетата най-накрая искат да изпратят истинско послание до хидрогите. Само че ми се искаше да го направят някъде другаде, за да мога да продължа работата си.

Надяваше се да запази за по-късно по-главните части на огромния скъп кораб, ако корабостроителниците на Оскивъл изобщо заработеха отново.

— Татко, ако те знаеха за операциите ни тук, по всяка вероятност щяха да ударят и нас.

Той отвърна полушеговито-полусериозно:

— Нямах ли си друга работа? Да дразниш разглобчици или да флиртуваш с млади инженери?

Тя се изкикоти — нещо необичайно през последните няколко дни.

— Ще направя всичко, което искаш, татко.

След малко на Зет ѝ хрумна, че могат просто да маскират най-големите конструкции и административни сгради, като разпръснат неотразяваща сигнали скална пяна върху гладките плоскости. Геометричните очертания и конфигурации пак щяха да са различимо изкуствени, но ако корабите на ЗВС не се приближаваха прекалено много, отразените сигнали щяха да приличат на скали с необичайни форми сред пръстените.

— Браво, сладурано. — Келъм прегърна дъщеря си. — След това можем да свалим пластовете и да използваме всичко.

Скитниците излетяха към разпръснатите из пръстените обекти и се заеха с налудничавата операция. Целият персонал полагаше огромни усилия с кратки почивки за отдых и хапване. Двама души загинаха, когато една конструкция от носещи ферми се откачи от подпорите и се стовари върху една от пистите. Безуспешната спасителна операция приключи за по-малко от час, но не остана време за пълно разследване — Дел Келъм изпрати всички обратно на работа с настоятелно напомняне да бъдат по-внимателни.

Изразходвайки жизненоважни количества екти, отвсякъде пристигаха кораби на различни скитнически кланове с помощни работни екипи и продоволствие. Всички родове се обединиха в колосалното усилие, като рискуваха всичко, за да помогнат на Келъм

да се укрие. Когато останеше съвсем малко време, щяха да отведат второстепенния персонал, а Дел Келъм и главните му сътрудници щяха да се скрият като зайци в гъсталак в безопасни местенца из пръстените и да изчакат шумотевицата да приключи.

Имаше още много нещастни случаи и повреди по съоръженията, главно поради недоглеждане и от изтощение. Тесните клиники край работните площадки бяха пълни с недоволни и нетърпеливи работници, които бързаха да ги закърпят и да продължат работата си. Нямахше нито минута за бавене.

Ден след ден Келъм наблюдаваше със свито сърце как творението на целия му живот изчезва. Но сега не беше време за охкане и вайкане.

Бойните групи на ЗВС летяха към тях.

67.

КРАЛ ПИТЪР

ТЪЙ като Питър присъстваше на церемонията, официалното активиране на новите бойни компита протече по-тържествено, отколкото заслужаваше, поне според него.

Демонстрационната площадка бе като измита, сякаш хора или компита бяха проверили, почистили и сресали всеки стрък трева и нагласили всяко листче по цветчетата. В единия ѝ край бяха издигнати прясно боядисани трибуни. Над тях бяха опънати пъстри тенти и вятърът развяваше флаговете с герба на Ханзейския съюз. Питър за първи път си даде сметка колко много гербът — заобиколената от концентрични окръжности Земя — напомня мишена.

Масивни складове и производствени хангари ограждаха подобната на парк демонстрационна зона. Под яркосиньото небе близо до кралската трибуна бяха кацнали два крайцера манта, най-големите кораби, които можеше да побере площадката.

— Защо не засвирват фанфарите? — попита Питър.

— Не бъди нетърпелив. — Базил Венцеслас се усмихваше в сянката до него. — Важните церемонии протичат спокойно и тържествено.

— Но пък ако на публиката ѝ стане прекалено скучно, великолепното ти шоу губи цялото си въздействие.

Председателят го изгледа намръщено и разпореди по миниатюрен комуникатор на организатора господин Пелидор да открие събитието.

Щом музиката гръмна, публиката заплодира. Адмирал Стромо, назначен за церемониален маршал и командващ униформените строеваци от ЗВС, поведе цял батальон от първата манта към демонстрационната площадка.

Напомняше парад или фолклорно представление. Питър оцени идеалния строй и си даде сметка колко часове са отделили за безупречното представление. Понеслите жезли и флагове сержанти

маршируваха най-отпред като работи. Прекараните като крал години му бяха дали възможност да осъзнае важността на представителността. Предназначението на подобни церемонии беше да смайват тълпите и да създадат впечатлението, че всеки военен, който е способен да марширува в опънати по конец редици и да извършва безупречни строеви хватки, би бил несъкрусим при нападение на хидрогите.

Питър си сложи маска на одобрение — съзнаваше, че медиите ще проследят всяка негова реакция.

Стромо заповяда на войските да спрат и те се заковаха на място сред абсолютната тишина. Приличаха на костюмирани кукли. Базил го побутна и крал Питър започна да ръкопляска. Тълпите избухнаха в бурни овации.

— Впечатляваща гледка — промълви Базил, — но новите бойни компита ще покажат много по-високи умения.

— Ако се представят според очакванията — отвърна Питър. — Досега не сме ги виждали при изпълнение на активни действия.

— Не помрачавай момента. Необходимо ни е да демонстрираме възможности след понесените удари от врага.

Питър повдигна рамене.

— Непрекъснато ми повтаряш, че няма значение как постъпвам, стига да следвам предписанията.

В този момент в другия край на просторната площадка се отвориха огромните врати на един хангар. Тълпата затаи дъх, щом новите модели бойни работи се заизливаха в маршова стъпка през тях. Крачеха в съвършен синхрон в идеално опънати колони.

С иновационните кликиски технологии, които кибернетичните инженери бяха усвоили при дисекцията на Джоракс, поточните линии бяха работили извънредно, за да произведат съдбоносно важните бойни модели. Седем от бръмбароподобните работи бяха застанали до производствения цех и наблюдаваха представянето им. Питър се зачуди с лошо предчувствие кой им е позволил да присъстват.

Бойните компита бяха по-масивни от моделите „слушател“ и „приятел“ и не можеха да бъдат сбъркани с добронамерените събеседници. Маршируваха с ожесточена решителност, изливайки се в съвършени колони от хангара, след което започнаха да изпълняват невероятно сложни калейдоскопични маневри без нито една погрешна стъпка и без никакво колебание. Впечатлението беше поразяващо.

Питър се запита какво ли изпитва адмирал Строммо, изправен до най-елитните си войски.

— Все пак трябва да ги командва човек — обади се Базил, сякаш усетил загрижеността на краля. — Някъде в средата на двадесети век, когато компютрите и роботизираните системи били приложени за първи път в автоматизираната промишленост, огромен брой работници изпитвали страх, че злокобните машини ще завоюват света и ще лишат всички от работа. — Той се усмихна, развеселен от тази детска представа. — Всъщност машините просто вършат мръсната еднообразна работа по-добре. Също като тези нови компита. Когато бойните ни кораби тръгнат в сражение, вместо да изпращаме хиляди войници, ще е достатъчен един минимален команден екип и свързочници. Всички бойци могат да бъдат бойни компита. Помисли си колко народ ще спасим.

— От друга страна — добави Питър, — командващите ще са по-склонни да разпореждат самоубийствени акции.

— Ефективни акции — уточни Базил. — Илдирийският слънчев флот го демонстрира на Кронха Три. Досега единствено по този начин някой е успял да разруши бойно кълбо на хидрогите. Или да предпочетем взривяването на още кликиски факли, за да елиминираме световите на хидрогите? Тази възможност винаги е била на дневен ред.

— И да ескалираме конфликта до степен хидрогите да предприемат тотално унищожение на човешката раса? — Питър усети хлад отвътре. — Не мисля, че би било проява на особена мъдрост.

— В такъв случай сме на едно мнение. Така че не се оплаквай от новите компита. Ще се възползваме максимално от тях след няколко седмици на Оскивъл.

Воините на ЗВС бяха напълно засенчени, когато безупречните колони на новите компита преминаха в маршова стъпка между шпалира от военни и се заковаха на място като едно. Питър погледна към плацдарма и видя сложна комбинация от униформи, знамена и метални корпуси. Бойните компита завършиха своята демонстрация, без да реагират на възторжените акламации.

— Кажи си думичките, Питър.

Кралят се изправи, преговаряйки словото си наум. С течение на годините бе намерил начини да промени някоя и друга фраза, да

редактира незабележимо смисъла, за да демонстрира независимост. Даде си сметка, че сега моментът не е подходящ.

Включиха усилвателя и гласът му прогърмя.

— Мои поданици, току-що станяхте свидетели на поредната крачка напред по отношение на компи-технологията, която е нова надежда за бързото приключване на тази война. Въпреки че злонамерените хидроги са ужасяваща заплаха за човешката цивилизация, нашите военни, учени и промишленост са решени да се справят с това предизвикателство!

Изчака виковете да утихнат и посочи новите работи на демонстрационната площадка.

— Тези бойни компита са безценно оръжие, благодарение на което много наши синове и дъщери няма да срещнат смъртта на бойното поле. Както неотдавна на Дасра трагично загина нашият разузнавателен екипаж. Тези бойни компита ще заемат местата си в бойните кораби и ще изпълняват стриктно заповедите без излишни въпроси и без оглед на собственото си оцеляване. Когато произведем достатъчно от тях, най-после ще можем да очакваме деня, в който ще постигнем победа над хидрогите.

Той пое дъх и повиши глас:

— Адмирал Стромо, предоставям ви тези нови воители в битката ни срещу врага. Приемате ли ги?

Далеч от парадната площадка адмиралът отговори:

— Да, ваше величество. Воините на ЗВС са най-добре обучените, но съм горд да приема тези компита като екипажи на нашите бойни кораби.

— Приемете ги в такъв случай в името на човечеството, за да се възправят срещу безсмислената агресия из целия Спирален ръкав.

Базил се отпусна на стола самодоволен и щастлив.

— Това е важен ден, Питър. Един от многото. Твоята свенлива булка Естара скоро ще пристигне. Предполагам, че се вълнуваш по този повод?

— Дори не съм я видял все още, Базил.

Човешките воители тръгнаха в маршова стъпка обратно към очакващите ги манти. Компитата ги последваха.

Крал Питър ги наблюдаваше, без да може да се освободи от тревожните си предчувствия. Всичко изглеждаше прекалено наред. И

все пак въпреки анализа на компонентите на Джоракс около кликиските работи оставаха много неизяснени неща. Въпреки че беше велик крал на Теранския ханзейски съюз, никой нямаше желание да изслуша притесненията му.

68.

ЕСТАРА

Един крайцер пристигна по разписание, за да откара Сарейн, Естара и доброволците зелени жреци на Земята. Корабът остана в орбита около Терок, тъй като пистата не бе достатъчно голяма, за да го побере. След като се сбогуваха, пътниците отлетяха към него със совалка.

Когато се качи на отлитащия към Земята кораб на ЗВС, Естара каза на Сарейн, че е уморена и иска да остане сама в каютата си. Отпусна се върху леглото, заби поглед в потискащия таван от изкуствена материя и пое дълбоко наситения с металически дъх преработен въздух. Сякаш и той беше изкуствен, лишен от познатите естествени аромати на дървета, слънчева светлина и свежест. Усети ускорението, когато мантата излезе от орбита и я понесе далеч от Терок за първи път в живота ѝ. Но въпреки непознатата обстановка тя скоро потъна в дълбок сън...

По време на закуските, обедите и вечерите, докато пътуваха, Сарейн с гордост ѝ предлагаше ястия от Земята — пилешко, риба, телешко, — съвсем различни на вкус от насекомите, с които бе свикнала на Терок. И седеше срещу нея с грейнали очи и искрена усмивка.

— Никога не си представяла нещо подобно на Двореца на шепота, Естара. Ще видиш огрените от слънцето златни куполи. Върху кулите и мостиците горят вечни огньове, всеки от които обозначава отделна ханзейска колония. Заедно с крал Питър ще бъдете канени на величествени процесии и паради. — Лицето на Сарейн излъчваше възторг. — О, там има всичко, което го няма на Терок.

Въпреки ентузиазма на Сарейн Естара бе забелязала, че сестра ѝ носи терокски стоки, които липсваха в Двореца на шепота: кулинарни деликатеси, какавидени тъкани и наситени багрила от горски цветя.

Естара слушаше учтиво, докато се хранеше.

— Някои неща действително... изглеждат интересни. Но аз не отивам на екскурзия, Сарейн.

Предстоеше ѝ да се омъжи за млад мъж, когото никога не бе виждала, да се изправи пред политически и обществени отговорности, с които никога не се бе сблъсквала. Бенето и Росия я бяха посъветвали да държи съзнанието си будно, да потърси нови възможности и най-вече да бъде силна. Естара несъмнено можеше да го постигне.

Деветнайсетимата доброволци зелени жреци пътуваха заедно в палубата на екипажа и Естара посещаваше Росия по време на полета. Но щом мантата навлезе в системата на Земята, един голям пътнически транспортен кораб отлетя с жреците към базата на ЗВС на Марс.

— Ще има ли тълпи? — попита Естара, докато крайцерът кацаше в покрайнините на Дворцовия квартал. — Веднага ли ще трябва да застана пред народа? А крал Питър? Ще дойде ли да ме посрещне?

Сарейн я потупа по ръката.

— Не се притеснявай, сестричето ми. Под контрола на Базил нищо не може да се случи, без да е грижливо планирано, обмислено и отрепетирано. Официално никой дори не знае, че пристигаш с този кораб. Когато те представят официално на обществото, всичко ще бъде организирано до най-малка подробност и с максимална педантичност. Няма никаква причина да се безпокоиш за каквото и да било. Засега си просто анонимен пътник. Аз ще ти помагам да се настаниш ѝ да свикнеш по-лесно.

Докато войниците на ЗВС слизаха от крайцера, облечени в униформи работници докараха машини за багажа. Техници припряно оправяха залите и каютите, снабдявайки ги с провизии, вода и въздух за следващия космически полет.

Естара се чувстваше не на мястото си в целия този многолюден водовъртеж. Никога не бе виждала толкова много постройки. Небостъргачи и кули, складове и наблюдателници се възправяха като изкуствена гора от метал, камък и прозрачни плоскости. Небосводът блестеше яркосин. Тя поразена се оглеждаше на всички страни.

— Ето го Базил. — Сарейн помахна към един военен транспортър, който се приближаваше с бучене по пистата, и прошепна: — Припомни си какво ти поръчах да кажеш.

— Нали беше неофициално посещение? — повдигна вежди Естара. — Щом никой не ни наблюдава и нищо няма особено значение, защо е толкова важно да изрека точните думи?

— Приеми го за упражнение, Естара. Няма да имаш много време за това.

Председателят Венцеслас ги чакаше пред ВИП люка на мантията. Лицето му изразяваше богат опит и мъдрост, но кожата му беше неестествено опъната за възрастта му. Естара не помнеше на колко години е председателят, но знаеше, че се подлага на редовни процедури за подмладяване. Той протегна ръка.

— Добре дошла, Естара. Срецнахме се на церемонията на брат ти на Терок, но нямахме достатъчно възможност да се опознаем.

— За сестра ми е голяма чест да пристигне тук, Базил.

Естара се усмихна по възможно най-очарователния начин. Това бе първото ѝ съприкосновение с дипломатическото притворство, но тя знаеше, че няма да е последно.

Усетила намека на сестра си и нетърпелива да приключи с протоколните формалности, Естара протегна малка саксия с переста фиданка, която носеше като официален подарък.

— Тази фиданка е за вас в качеството ви на председател на ханзейския съюз с пожелание да расте и процъфтява като самата Ханза.

Фактът, че ѝ бяха казали да поднесе най-важния подарък на председателя, а не на краля, ѝ подсказваше реалното разпределение на властта тук.

— О, благодаря, Естара — отвърна Базил, но не помръдна, за да вземе фиданката. Вместо това махна на русия си придружител да вземе подаръка, след което ѝ се усмихна като на малко момиченце. — Да вървим да се срещнем с крал Питър. Сигурен съм, че отдавна очакваш този момент.

Макар да ѝ предстоеше да прекара останалата част от живота си с него, Естара забеляза, че всъщност не ги оставят да се срещнат наистина. Първата им среща беше неофициален обяд в оранжерия със стъклен таван в едно от многобройните крила на Двореца на шепота.

Цял парад сервитьори се надпреварваше да ѝ предлага сладкиши, но Естара не беше гладна.

Кралят беше седнал в другия край на лакираната маса, облечен в изрядна удобна сиво-бяла униформа, която, изглежда, символизираше оскъдните времена за Ханзата. До него като личен съветник стоеше старовремско учителско компи, а Базил зае място в ъгъла.

Наоколо на висок глас разговаряха всевъзможни официални и длъжностни лица и Естара имаше чувството, че монотонното им бърборене я обгражда като гъсталак. Сякаш цялата тази привидно случайна среща беше уговорена така, че да не им дадат възможност да разменят нещо повече от дежурни фрази.

Трябваше да признае, че кралят определено е красив. Бе виждала лицето му в новинарските предавания и винаги ѝ се бе струвало, че има добри маниери. С русата си коса, сини очи и изящни черти Питър бе наистина привлекателен, но всяка от думите му пред много хора изглеждаше предварително заучена и отрепетирана.

Седнали един срещу друг, двамата се споглеждаха крадешком, сякаш се опитваха да общуват безмълвно. Питър плъзна преценяващ поглед по лицето и дрехите ѝ, тя направи същото. И се запита дали и той се чувства объркан и притеснен като нея.

Част от неловкостта ѝ се стопи и тя изпита съчувствие към младия крал, осъзнала общата им дилема. В този момент и двамата, изглежда, бяха кукли под властта на по-висши сили. Бракът им щеше да се превърне в истинско мъчение, ако се отнасяха един към друг като врагове. Когато очите им се срещнаха, тя му се усмихна сърдечно. В първия миг това го изненада, след което му стана приятно и той отвърна на усмивката ѝ.

Председателят и Сарейн вдигнаха миниатюрни чашки с парлива канела, обявена за предпочитаното питие на краля, макар той да не отпиваше от него с по-забележимо удоволствие от Естара.

— За кралската двойка — обяви председателят Венцеслас. — Нека тяхната любов и този съюз да направи Ханзата по-силна.

— За кралската двойка — повтори Сарейн.

Естара и Питър вдигнаха чашки, срещнали погледите си, без да могат да си кажат нищо.

69.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Щом жреците пристигнаха на Марс, генерал Ланиан ги посрещна с искрен ентузиазъм, сякаш му бяха доставили чисто ново въоръжение.

Докато доброволците слизаха от кораба, той чакаше в голямата зала за брифинги. Крачеше напред-назад, нетърпелив да разбере дали тези дългоочаквани комуникатори ще оправдаят надеждите му.

Обърканите и премръзнали от студ зелени жреци влязоха в залата — деветнайсет мъже и жени на различна възраст и с всевъзможни телесни особености. Всички бяха с гладка зелена кожа в различни оттенъци и до един бяха плешиви. Всеки носеше по едно растение в саксия. Тъничките фиданки бяха по-ниски от метър и имаха провиснали разклонени вейки.

Татуираните по лицата и ръцете им знаци отбелязваха ранга и специалните им тайнствени умения. Привикнали към топлата и влажна атмосфера на Терок, те бяха облечени със съвсем малко дрехи, за което, изглежда, съжаляваха на мразовитата Червена планета. Трябваше да им поръча редовни ЗВС униформи, за да улесни привикването им към военния живот.

Не беше изненада, че зеленокожите терокци не застанаха нито мирно, нито в що-годе прилични редици. Нахлуха хаотично в помещението, без да отдадат никакви почести на никой от офицерите. Това трябваше да се промени, но той знаеше, че не бива да избързва прекалено.

Ланиан вероятно не би могъл да ги принуди да маршируват в стройни редици. Те просто щяха да му обърнат гръб и да си тръгнат намусени. Но все пак бяха на служба в ЗВС и се налагаха известни задължения...

Един зелен жрец с ужасен белег на бедрото закуцука към прозореца и заглежда ръждивия пейзаж. Вероятно бе получил раната по време на сражение, но генералът нямаше намерение да пуска тези

доброволци в ръкопашен бой. Трябваше да се отнася с тях като с ценно снаряжение — те бяха комуникационни средства, предаватели в човешки облик.

Белязаният жрец бе опулил огромните си очи срещу маслиновозеленото марсианско небе.

— Тук няма никаква гора.

— Вие си носите дръвчета. — Ланиан се постара тонът му да бъде по-скоро насърчителен, отколкото нетърпелив. Изкашля се, за да привлече вниманието им. — Казвам се генерал Ланиан, вашият командващ офицер.

Един от жреците, върху чиято кожа имаше повече татуировки и знаци от останалите, изпъна гръб и пристъпи напред, крепейки дръвчето като животоподдържаща система.

— Казвам се Ярод, най-старшият жрец. Световната гора прие да допринесем с нашите умения за телевръзка, затова пристигаме да сторим необходимото във войната с хидрогите.

— Което ще бъде огромна подкрепа за нас — отвърна генерал Ланиан. Бе се надявал на малко повече патриотични чувства и ентузиазъм в името на каузата, а не само на подобно не твърде охотно сътрудничество. — Всяка информация за врага, която бихте ни предоставили, ще бъде неопценима за военните ни усилия.

Няколко жреци се присъединиха към белязания до прозореца и се вторачиха в каньоните, изумени от абсолютната пустош и без изобщо да обръщат внимание на важния разговор.

Макар и свикнал на строг военен ред, Ланиан не се впечатли чак толкова от липсата им на организираност и проява на уважение един към друг или към него. Дори към Ярод, вероятно най-старшия сред тях, не демонстрираха никаква специална почит.

Ярод продължи:

— Все още не можем да разберем причината за първоначалния конфликт преди десет хиляди години, но хидрогите са смятали, че са унищожили световната гора. Една нищожна частица от нея се запазила на планетата Терок и дърветата се укрили, уплашени да не би хидрогите да се върнат и да ги унищожат окончателно. Сега става ясно, че страховете им са имали основание. Врагът явно търси и напада гористи светове. Трябва да защитим нашите дървета.

Генералът реши да демонстрира непоколебимост. Ако сега приложеше силата на убеждението, след това щеше да подложи терокците на известно обучение и щом ги пръснеше из десетте квадранта, всеки сносен командващ ЗВС би трябвало да може да се справи с тях.

— Нека бъде ясно на всички. Разбирам, че се присъединявате към ЗВС, тъй като знаете, че можем да помогнем за защитата на вашата световна гора. Най-добрата надежда за успех срещу хидрогите са общите ни усилия. Така че, за да си помогнем в битката срещу нашия общ враг, е наложително да станете действаща част от цялостната ни система. Земните въоръжени сили осъществяват както малкомащабни, така и средномащабни операции. Десетки хиляди биха могли да дадат своя принос за постигането на всеки отделен резултат. Затова е наложително да заемете мястото си в общата командна верига. Вие получавате чин административни офицери без други пълномощия, освен в сферата на комуникациите. ЗВС са канализирана, съкрушителна сила за защитата на човечеството. Когато издам върховна заповед, тя е последвана от лавина от заповеди. Подчинените ми командващи издават последващи заповеди за изпълнение на своята част за постигане на целите, а техните подчинени издават последващи заповеди и така нататък надолу. Всеки от вас е длъжен да заеме точното си място в точния момент по веригата. Вашата телевръзка е най-бързото ни и най-надеждно средство за комуникация. Ако всяка брънка в планираната операция е на мястото си, се превръщаме в съкрушителна сила. Но ако своеволничите, това може да доведе до катастрофа.

— Това ни е ясно, генерале — отвърна Ярод.

— Чудесно, тъй като във вихъра на битката няма да разполагам с време за обяснения.

Беше удовлетворен от произнесената реч.

Няколко зелени жреци продължаваха да разговарят пред просторния прозорец и да сочат скалистите образувания. Намръщен, Ланиан задейства контролните уреди, за да матира стъклото.

— Всички се съберете и се съсредоточете.

Жреците се събраха неохотно около Ярод. Ланиан докосна върховете на пръстите си и огледа странните доброволци.

— Намираме се в решаваща фаза на войната с хидрогите. След броени дни ЗВС предприемат масивно и съкрушително нападение срещу врага. Офанзивната част на извънземните, която нанесе удар върху Буунов брод, се е прибрала на газовия гигант Оскивъл.

Щом спомена Буунов брод, зелените жреци се разшаваха и се заспоглеждаха уплашено.

— Помислете за дърветата — каза Ярод.

— Цялата гора от черни борове е унищожена — добави ДРУГ.

— Нито едно дърво не остана — обади се белязаният жрец.

— Да. Решени сме да се реваншираме — отвърна Ланиан, удовлетворен от настъпилата промяна. — Естествено няма да ви възложи бойни задачи, тъй като вашите умения са в далекосъобщителните комуникации. За ефективност се налага да ви разпръснем сред бойните групи по квадрантите и потенциално заплашените колонии. Това ще осигури огромно тактическо предимство на ЗВС. Благодарение на вас във всеки момент ще разполагаме с моментална снимка на разгръщането на целия ни флот.

Жреците погладиха фиданките, за да установят помощна връзка. Бяха се озовали в необичайна среда, отдалечени от обраслата си с гори планета, на служба в непозната военна обстановка. А сега, както току-що научиха, щяха да бъдат разделени и един от друг.

Ланиан погледна към тъмната стена, където се намираше прозорецът.

— Оскивъл е несъществена планета за ЗВС, но ще я атакуваме с всичко, с което разполагаме. Първо ще направим официален опит да установим връзка с хидрогите и се надяваме да ни помогнете. Ако опитът не даде резултат, ще ги разпердушиним.

Той се ухили, очаквайки да ги въдушеви, но зелените жреци изглеждаха още по-уплашени.

— Хидрогите са могъщ враг — каза Ярод. — Световната гора ни предупреждава да не ги подценяваме.

— О, ние имаме намерение да хвърлим всичко срещу Оскивъл. Цялата мощ на Земните въоръжени сили. Недопустимо е да не успеем.

Въпреки категоричния тон и решителната стойка на генерала зелените жреци не изглеждаха твърде убедени.

70.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Скитническите сватбени кораби нахлуха сред вихрушка от цветове и маневри в атмосферата на Терок. Парадни совалки. Дванайсетте съда бяха с уникални ексцентрични конструкции, окичени с екзотични знамена по украсените с отличителни знаци корпуси. Водеха представители от най-главните кланове: Окая, Келъм, Сандовал, Пастернак, Тайлър, Соренгаард, Чен, Бейкър, Ковалски и естествено клана Перони.

Огромната свита костваше разточителна загуба на екти, но всяка скитническа фамилия държеше да демонстрира своето задоволство и ентузиазъм от събитието. Не се случваше много често да се омъжва говорителка.

Изумени терокци се закатериха по дърветата и се запромушваха през листака, за да наблюдават по-удобно. Други тичаха към поляната за кацане, за да приветстват спускащите се совалки. Объркан от необяснимото нахлуване на всички тези странни съдове, отец Рейналд дотича без дъх до площадката, наобиколен от няколко зелени жреци.

От първата совалка се появи Ческа Перони, облечена в блестяща дреха от многоцветни крѳпки и със завързана с празнични ленти коса. Рейналд я позна моментално.

— Ческа!

Забелязала задоволството и обѳркването върху лицето му, тя трѳгна напред. Усмивката ѳ грейна като лунен изгрев, докато протягаше дясната си ръка. И изрече добре отрепетираните думи без никакво колебание:

— Тѳй като мина доста време, пристигам лично, за да приема предложението ти за брак, отец Рейналд. Ако предложението продължава да е в сила, разбира се.

Рейналд я гледаше като ударен с чук по главата. След което се усмихна момчешки.

— Разбира се, че предложението е в сила! — Той грабна двете й ръце, прегърна я с въодушевление, след което се отдръпна смутено. — За мен ще е голяма чест да станеш моя съпруга, Ческа Перони, говорителко на скитническите кланове. Нашите два народа могат да си дадат много един на друг, както и ние двамата с теб. Лично, имам предвид.

На площадката продължаваха да кацат совалки. Скитниците бяха отлични пилоти и маневрираха така, сякаш бяха отрепетирали упражнението специално. От совалките заизскачаха облечени в шарени носии темпераментни мъже и жени, удивени от пищния зелен пейзаж. Застанали на открито, представителите на различни кланове оглеждаха високите дървета и вдишваха ароматната влага, толкова различна от рециклирания хладен въздух на изкуствената среда.

Ческа вдигна ръката на Рейналд и викна на вождовете на клановете:

— И двамата сме съгласни! След толкова прекеждия, най-последно имаме добър повод да празнуваме.

Скитниците засвиркаха и задюдюкаха. Зелените жреци и застаналите на групи терокци си дадоха сметка за случващото се и също започнаха да аплодират. Най-последно се появиха Идрис и Алекса, смутени, но и въодушевени от неочакваното многоцветие и възторг.

— Всичко това е прекрасно — моята малка сестра Естара току-що отлетя за Земята, за да сключи брак с крал Питър. А сега ти приема моето предложение. В какво прекрасно време живеем!

Тя го изглежда учудено, но положи усилия да скрие изумлението си. Кралят ще се жени за терокска дъщеря? Не трябваше ли да бъдат уведомени за тази новина? Сред скитниците настъпи объркване. Ческа се запита какви размествания биха могли да настъпят в политическите съюзи. Брачни връзки между скитници, терокци и Ханзата. Трябваше й време да обмисли сериозно всичко това.

Ческа се обърна към един мъж с изпито строго лице, който бе слязъл след нея от совалката. Имаше вълниста тъмна коса и сходни с нейните черти.

— Това е баща ми Ден Перони. Всичките ми чичовци са в кораба.

Рейналд представи родителите си. Идрис оглеждаше новопристигналите като зашеметен.

— Някой ще ми каже ли какво става тук?
Съпругата му го погледна със светнали очи.
— Замисли се за момент, Идрис. Сам ще отгатнеш.

Призрачната лунна светлина и блещукането на звездите проникваха през горския балдахин над града на гъбения риф. Песните на насекомите и звуците на екзотичните музикални инструменти превръщаха нощния мрак в мистерия. Скитниците с техните безкрайни песни и балади се надпреварваха да демонстрират достойните си за възхищение дарби.

Ческа, която се намираше в центъра на вниманието, умело се преструваше, че всичко това я забавлява.

Клановете бяха домъкнали с корабите си толкова огромно количество изпълнители и екзотични подаръци от далечни планети и астероиди, че сватбената церемония заприлича на истински карнавал. Всички се смееха и танцуваха, възхитени от новите си приятели.

Застанал до нея, Рейналд изпитваше искрена гордост.

— Не бих се изненадал, Ческа, ако тази нощ още няколко двойки от нашите два народа решат да сключат брак.

Тя държеше покорно ръката му и се усмихваше.

— Това би укрепило нашия нов съюз.

Когато времето напредна, той я отведе до един скрит балкон, от който можеха да се взират в сенките на дърветата и да се вслушват в случващото се наоколо.

— Мислиш ли, че Терок ще ти хареса?

Гореше от желание да я зарадва.

— И двамата ще трябва да свикнем с много неща. Скитниците са номади, а членовете на моето семейство имат славата на пътешественици и на странстващи между системите търговци дори сред скитническите кланове. Баща ми не слиза от корабите си, посещава стотици складове за припаси, небесни мини и ектисъоръжения, за да търгува с гориво с Голямата гъска и с илдирийците или дори... — тя понижи глас — направо с някои колонии, макар това да е в разрез с търговската политика на Ханзата.

— Сигурен съм, че Ханзата би могла да разбере, ако някоя колония изпитва такива нужди — отвърна Рейналд.

Наивността му я изненада. Ческа въздъхна.

— На моя народ ще му трябва известно време, за да стане толкова откровен, колкото сте вие.

— Разкажи ми за скитниците. — Той я погледна с невинна усмивка. — Какво ви е направило толкова... потайни? Толкова недоверчиви?

— Научили сме се да бъдем такива в продължение на много поколения. Тук на Терок сте щастливи с вашия изобилен свят с процъфтяваща колония. А когато нашият заселнически кораб „Канака“ пристигнал на Ява, реколтата загинала. Били много тежки времена и се наложило да разчитаме единствено на собствените си ресурси. След това сме се научили да произвеждаме екти най-напред като наемници на илдирийски съоръжения, а по-късно на собствените си небесни мини. И за всеки успех плащаме с потта и кръвта си. И ние като вас не сме подписали Ханзейската харта, но Голямата гъска без съмнение иска да ни държи под контрол.

— Току-що предоставихме деветнайсет зелени жреци за военните действия...

Ческа го погледна със сериозно изражение.

— Това е друго. Зевесетата не могат да измъкнат нищо от зелените жреци без тяхното желание, но от нас могат просто да крадат екти — както вече са го правили, без да се съмняваш. Подозираме, че тайно нападат наши товарни кораби и ги унищожават, след като вземат необходимото от тях.

— Но това е ужасно!

— Добре че повечето ни складове не са отбелязани на нито една карта. Скитниците може и да са малко параноични в това отношение, Рейналд, но пък вие... вие сте може би прекалено доверчиви?

Звуците на тържеството отекваха в нощния мрак. Ческа се запита дали някой е забелязал отсъствието им. Баща ѝ и чичовците ѝ сигурно се споглеждаха и се усмихваха многозначително.

Действителната сватба щеше да се състои след една година. Междувременно скитниците и терокците щяха да засилят контактите си. До гористата планета щяха да прелитат кораби с нелегално продоволствие. Рейналд и други членове на семейството му щяха да посетят грижливо подбрани скитнически обекти. Постепенно двете различни култури щяха да започнат да се сливат.

Застанала до Рейналд на лунната светлина, Ческа си каза, че всичко ще тръгне на добре, че това е правилното решение. Рейналд изглеждаше толкова щастлив, че тя взе ръката му в своята и се приближи до него, като се мъчеше да не мисли за Джес.

71.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Вече месеци наред се носеше сред безмълвие, разпрострял огромни платна сред многоцветни океани от звездни газове, вихрени йони и други космически съставки, които някога можеха да се съединят, образувайки нова слънчева система. Все по-нататък, без да пристига никога никъде... истински скитник по душа.

Безкрайното ежедневно съзерцание му допадаше по някакъв начин и той беше убеден, че ще му помогне да успокои бушуващите в него емоции. Ако животът му бе протекъл според собствените му надежди, двамата с Ческа щяха да са се оженили. Но Джес имаше съзнание за отговорностите си. Не биваше да си измисля приказки и да се поддава на глупави желаниа и фантазии.

Личната му любовна трагедия му се струваше дребна и егоистична и той нямаше намерение да чезне от страдание. Мислеше си за всички изтребени от хидрогите скитници като Рос и за отчаяното финансово положение на толкова много кланове. Икономиката на скитниците се рушеше. Когато накрая сърдечната му болка се уталожи в лека тъга, Джес отново се почувства цял и дори по-силен — готов да се изправи срещу действителността, тъй като нямаше друг избор.

И се усети самотен. Групата на мъглявинните загребващи кораби вече се бе разпръснала сред моретата от водороден газ, отдалечени на огромни разстояния едно от друго. Повечето междузвездни жътвари бяха абсолютно независими дори за скитническите стандарти.

Спокойствието на безмълвието започна да го потиска. Бърборенето по комуникаторите се бе разредило до случайни свързвания, разпокъсани от бездни от фазови разлики. Той крачеше по тесните палуби, спускаше се в производствения трюм — заслушан в собствените си стъпки.

Дел Келъм беше прав: да разполагаш с време за мислене беше благодат, но излишното време беше истинско проклятие.

Знаеше, че е изолиран от много дълго време, когато започна да чува — или да си въобразява, че чува — звуци. Шепот и бръмчене, които нямаха нищо общо със слабото, познато жужене на машините. Освободи мислите си и звуците зазвучаха като думи в тила му.

— Хей? — извика Джес и се уплаши от собствения си глас. Гърлото го дращеше, а гласните му струни бяха като изчегъртани от неупотреба. Той поклати глава. — Забележително: вече си говоря сам.

Странните звуци идваха от сянка, която мярна с крайчеца на околото. Колкото повече се напрягаше да ги чуе, толкова по-недоловими бяха те. Въздъхна и се опита да не им обръща внимание... но нищо друго не занимаваше съзнанието му.

Спусна се в производствените помещения, където автоматичните дестилатори отделяха полезните странични продукти от мъглявинните газове. Компресираните елементи се събираха в малки контейнери. Незабележими водни капчици се стичаха по стените на огромната прозрачна цилиндрична цистерна и повдигаха нивото с по един сантиметър на ден. Джес долови нещо, разбъркано движение на мисли... като слаб ветрец, който постепенно се усилва.

— Хей? — извика отново Джес, готов този път да чуе ехото от собствения си глас.

Разбира се, не последва отговор. Той пое дълбоко странно влажния въздух, присмивайки се над глупостта си. Оставаше да започне да си мисли, че корабът му е населен с духове...

Така започнаха кошмарите му.

Събуди се от уплаха в самотното си легло. Ризата му бе подгизнала от студената пот. Вдиша дълбоко няколко пъти и се закашля. Бе сънувал, че се дави, че потъва все по-надълбоко, неспособен да си поеме дъх, да намери обратния път към въздуха и светлината. Дробовете, кръвоносните съдове, мозъкът му бяха пълни с вода — направени от вода. Усещането бе прекалено реално, всепоглъщащо, сграбчило мислите му и той напрегна усилия да се събуди.

На младини Джес имаше кошмари за майка си и бавната й, сковаваща смърт в една ледникова цепнатина на Плумас. Постепенното вкочаняване, задушаване... защитена единствено от нефункциониращия скафандър, на недостижима дълбочина във враждебната вода.

Но този сън беше различен... злокобен единствено с необичайността си. Не изпита нито заплахата, нито ужас, а объркване.

Очите му горяха и Джес се надигна от леглото, едва не загуби равновесие и се подпря на металната преграда, за да се задържи. Усети върху ръката си влага.

Огледа се изненадан и видя върху метала капчици. При докосването пръстите му изтръпнаха. Кондензираните капчици образуваха миниатюрна струйка, която се процеди към пода... като струя кръв.

Свъсил чело, Джес проследи влагата, за да открие източника. Някъде трябваше да има изтичане, пробив в животоподдържащата или в охладителната система. Беше на огромно разстояние от всеки, който би могъл да му се притече на помощ, и подобни дребни неща можеха да се окажат катастрофални. Резултатите от диагностичната проверка на поддържащите системи бяха напълно изрядни и в оптималните параметри. Дори влажността бе нормална.

Върна се в каютата си и установи, че стените са сухи. Нямаше и следа от влага.

Стоеше до машинните съоръжения в производствения трюм. Въздухът бе влажен и топъл — твърде необичайно, тъй като не бе променял параметрите на животоподдържащата система. Погледна отново към бистрата течност, събрана в прозрачния цилиндър.

Взе водна мостра от контейнера и използва диагностичната лаборатория, за да й направи подробен анализ. Провери резултатите два пъти и проведе опитите за трети път. Като член на клана Тамблин знаеше всичко за екстракцията на вода и тестовете за чистота. По технически параметри и химическо съдържание веществото представляваше абсолютно чиста вода, събирана молекула по молекула от космическия облак.

В търсене на потвърждение Джес изпрати сигнал до разпръснатите из мъглявините пътешественици. Запита ги дали някой е забелязал необикновени резултати при събираната от гребачите вода. Запитването му беше като писмо в захвърлена в морето бутилка и той знаеше, че дълго ще чака отговор.

Когато отговорите най-после започнаха да пристигат, разбра, че никой от останалите скитници не се бе погрижил да събира водни пари или други мъглявинни примеси. Интересуваше ги единствено превръщаният в екти водород.

Така или иначе, Джес продължи да изпитва нарастващи съмнения, че мистериозната течност е... необичайна. Имаше необясними усещания, щом застанеше близо до цилиндричния контейнер. Наблюдаваше течността в него, абсолютно бистра, без нито едно мехурче или частичка от примес.

И сякаш някак блещукаше, сякаш съдържаше нещо, което не подлежеше на измерване.

— Какво е това? — попита той високо.

Водата се събираше все повече и като че ли потрепваше и се размътваше от концентрацията на някаква необикновена субстанция, която бе съхранила някак си, след като е била разсеяна из празните пространства между звездите. Ако имаше предразположение към суеверията на скитниците, Джес можеше да повярва, че мъглявинната вода е обладана от зли духове.

Той приклепна до цилиндричния контейнер, докосна заоблените му стени и усети необяснима топлина. Това го зашемети. Нямахте как да го отрече — пулсиращата вода не беше просто вода... а нещо много повече. Обладана от духове... някак си жива, необяснимо как.

И лека-полека сред самотата на огромния, носещ се из пространството кораб Джес Тамблин започна да общува с нея.

72.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Председателят на Ханзата се намираше на върха на света в своя мансарден апартамент. Той дърпаше конците, вземаше важните решения, командваше богатствата и ресурсите на шейсет и осемте разпръснати и относително свързани планети.

Но въпреки това усещаше безсилие. Понякога ясната и неумолима истина — без увъртане, без смекчаващи и оневиняващи обстоятелства — беше непоносима за всяко човешко същество.

Загледан през огромния прозорец, той отпиваше кардамоново кафе в блажена тишина. Залезът бе прострял метален воал от златисти лъчи над Дворцовия квартал. Дворецът на шепота сякаш бе облян с разтопен бронз. Върху куполите и по постове на свързващите мостици проблясваха факли като мигащи очи. Но днес помръкващият залез бе твърде символичен и потискащ.

Детайлните анализи на грижливо подобрения екип от експерти не оставяха място за съмнения. Беше пределно ясно: Ханзата бе обречена и щеше да рухне съвсем скоро, освен ако не се случеше някакво чудо.

Базил извърна глава, тъй като не искаше да гледа издължаващите се в сумрака сенки. Как да предотврати гибелта?

Довърши кафето, наслади се на последната капка върху езика си и се върна до масата, от която бе почистил разхвърляните хартии.

Един от предишните председатели на Ханзата, Малкълм Станис, бе намерил великолепна формулировка в посмъртно публикуваните си мемоари: „Бизнесът е война, а войната е бизнес“.

Екраните на плота на масата засияха. Поклащайки глава, Базил заоглежда статистическите графики, картите на заселените колонии, хранителните продоволствени ресурси, транспорта, луксозните стоки. Обобщената картина за състоянието на Ханзейския съюз не бе никак добра.

Някои колонии бяха по-зле от други. През изминалите десетилетия Релекер се бе развила като успешна курортна планета, но

сега никой не можеше да си позволи да обикаля из космоса, когато му скимне. Сега Релекер постоянно отправяше молби за помощ и продоволствия, които Базил чисто и просто не можеше да осигури.

Облачният Дремен се нуждаеше от слънчеви огледала и оранжерийни усилватели за стимулиране на културите, които едва оцеляваха под слабата слънчева светлина. Иреканците вече бяха прибягнали до необмислен бунт и сега ближеха раните си. Хидрогите бяха унищожили горската промишленост на Буунов брод и въпреки че обединяването около трагично оцелелите беше полезно, сега бегълците гладуваха.

Базил бе написал подходящите оптимистични речи на крал Питър, в които изопачаваше действителното положение, но крехките лъжи нямаше да издържат дълго на напрежението. Той сви юмруци, втрещен в изображенията, сякаш искаше да промени общата рекапитулация със силата на волята си.

За нещастие, цифрите бяха точни и анализите не подлежах на съмнение.

Всичко бе в зависимост от ключовия ресурс: екти. Всички драстични спешни мерки, които бяха предприели ЗВС, неумолимите програми за икономии, принудителното стимулиране на скитническите кланове — всичко това бе довело единствено до тъничка струйка космическо гориво. Теранският ханзейски съюз просто не можеше да оцелее без екти. Колониите вече гладуваха, а проклетите хидроги абсолютно отказваха да преговарят. Ноздрите му трепереха.

На всичко отгоре Дейвлин Лотце изобщо не се обаждаше докъде е стигнал с издирването на изчезналите ксеноархеолози Коликос, поради което Венцеслас предполагаше, че и там има провал. Все пак разстоянието до Рейндик Ко беше огромно.

Може би обитаващите ядрата извънземни най-после щяха да получат урок на Оскивъл. Бойните компита, зелените жреци, пълният състав на бойния флот на ЗВС... и пратеник за последен опит за установяване на контакт. Толкова много неща бяха вложени в тази операция.

При нормални обстоятелства го безпокояха по хиляда пъти на час, но сега беше разпоредил абсолютно блокиране на комуникациите, за да бъдат отклонявани всички посетители и съобщения. Напразно предполагаше, че би могъл да стигне до някакво решение, стига да се

съсредоточи върху проблема достатъчно дълго. Явно не му се удаваше да насили въображението си.

Сигналът за посетители звънна. Базил знаеше кой е. Единствено Сарейн разполагаше с личния му код за достъп. Беше ѝ го дал преди няколко години и за нейна чест тя го използваше рядко. Е, все пак можеше да си позволи кратка пауза.

Красивото ѝ въодушевено лице изникна на екрана, измествайки сумарните данни. Базил винаги я намираще физически привлекателна и сексуално възбуждаща. Отначало си мислеше, че е прекалено млада, но Сарейн беше по-зряла от повечето жени, с които бе имал връзка. Беше съобразителна, въпреки че бе израснала на затънтена планета. Беше споделял с нея свои политически проекти и секретна информация, което не бе си позволявал с никой друг. Засега бе доказала лоялността си.

— Знам, че не желаяш да използвам този канал, освен при криза, Базил — каза тя. — И нека ти го кажа направо, че светът не се свършва — поне не днес. Но ние двамата трябва да останем за малко насаме. Позволи ми да организирам кротък обяд.

— Сарейн, денят не е подходящ за интимни срещи.

— Нямам това предвид, Базил. Имам предвид способността ти да вземаш решения и да обмисляш трезво въпреки напрежението. Позволи ми да бъда твой изповедник. Не доказах ли качествата си, като ти доведох всички тези зелени жреци?

Искаше да я отпъди, да ѝ каже да го остави на мира, за да помисли, но това нямаше да помогне.

— Добре, успя да изиграеш картите си. От признание за онова, което свърши, ще проведем разговор. — Той посочи с пръст тъмноокото ѝ изображение. — Но да не си посмяла да използваш същото тесте, дотрябва ли ти друга услуга.

В смеха ѝ прозвуча очарователно лукавство.

— Ако реша да искам нещо друго от теб, Базил, чисто и просто ще измисля някой друг фокус.

Усмихна му се дяволито и Базил ѝ прости, че го е прекъснала.

— Остави ме един час да приключа и ела в личното ми ниво. Поръчай, каквото ти се иска. Всичко ще е чудесно.

И той изключи образа ѝ.

Генерал Ланиан беше включил деветнайсетимата нови жреци в пръснатия из десетте квадранта флот. Надяваше се мигновената комуникация чрез телевръзка да промени нарушения баланс на силите във войната с хидрогите. Може би операцията на Оскивъл щеше да обърне нещата към по-добро... или просто зелените жреци щяха да осигуряват малко по-бърза информация за всяко следващо поражение.

Ембаргото на хидрогите над газовите гиганти ги лишаваше от екти.

Без екти нямаше илдирийско космическо гориво.

Без по-бързи от светлинната скорост полети нямаше междузвездна търговия.

Базил отново вторачи сивите си очи в цифрите — виждаше как отслабват и рухват ханзейските колонии. Вече години наред си блъскаше главата. Единствената друга възможност, още по-невероятна, бе да открие съвсем нова система за бърз транспорт, която да не зависи от екти. И илдирийските, и човешките учени бяха работили над проблема, но просто не съществуваше алтернатива на горивото.

По-рано Земята бе използвала бавноподвижни заселнически кораби, които отнасяха хора в еднопосочни полети из Спиралния ръкав. Но продължаващо цял век пътуване изключваше възможността за какъвто и да било търговски обмен.

Главата му започна да пулсира от сграбчващата го мигрена — той се напрягаше да синтезира някакво всеобщо средство за поддържането на галактическата цивилизация, но дори най-гениалните му инженери едва ли биха могли да предложат решение. Не съществуваше ли никакъв друг начин за междузвездни полети?

Най-после изключи екраните и кристалният плот помръкна. Въздъхна и се приготви за обяда със Сарейн. Тя можеше да го разведри, да му помогне да забрави проблемите за около час било със секс, било с разговор.

Но и в двата случая Базил не очакваше да стигне до някакво решение.

73.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Засекретената в базеданника информация беше удивителна. Маргарет Коликос бе записала откритията си с много подробен превод на безбройните кликиски йероглифи.

Докато Рлинда Кет надничаше над рамото му, Дейвлин включи осветлението в каютата си в „Любопитство“.

— Успяла е да дешифрира не само тези уравнения, но и по-голяма част от историческите записки върху стената. — Той запреглежда другите файлове: диаграми, преводи, теории и въпроси. — Открили са някаква все още действаща кликиска технология... каменния прозорец, който намерихме. Луис е разбрал как да го активира. — Погледна я напрегнато с широко отворени очи. — Утре трябва да отидем и да го проучим.

— Нали си специалист по тайнствените въпроси.

Рлинда донесе бутилка вино от корабните запаси, отпи от чашата си и възкликна от удоволствие, за да демонстрира великолепия му вкус. Но Дейвлин не се нуждаеше нито от вино, нито от храна. Откритието беше най-важното за него.

Базил Венцеслас с право го бе изпратил тук.

Стигна до края на файла и каза:

— Маргарет е събирала цялата тази информация за следващия си доклад чрез телевръзка, но очевидно зеленият жрец е бил убит, преди да успее да го изпрати.

— Ами ако е бил ликвидиран, за да не изпрати информацията?

— В доклада на Маргарет няма никакви намеци, че се е страхувала за живота си, и изобщо никакви съмнения. Каквото и да е убило Луис Коликос и зеления жрец, го е направило съвсем ненадейно. Кликиските роботи и компито ги няма, както и самата Маргарет. Може роботите да са се нахвърлили срещу тях? Може Маргарет да е обезумяла от някакво откритие? А може заплахата да е била абсолютно външна — да речем, илдирийски наказателен взвод, — нещо, което е

искало да попречи на Ханзата да узнае за тяхното откритие? В този момент всички възможности са еднакво допустими.

Рлинда отпи по-голяма глътка вино и погледна навън към ясната пустинна нощ.

— А в момента ние се опитваме да се докопаме до същата информация. Не се ли притесняваш, че и ние може да сме в опасност?

Той я погледна с големите си кафяви очи.

— Винаги се притеснявам.

При първите проблясъци на зазоряването Дейвлин поведе сънената Рлинда към втория обект антични руини. Навлязоха в кънтящия призрачен град, който вече бяха проучили, но този път сенките и тайнствените кътчета като че ли бяха отстъпили малко по-надалеч. Благодарение на информацията в базаданника на Маргарет, Дейвлин оглеждаше доказателствата със свежо око и може би — най-после — щеше да стигне до някои отговори.

Насочи се право към огромната галерия с пустата трапецовидна повърхност. Погледна кървавата следа от дланта на Луис върху плоския камък, след което внимателно заоглежда рамкиращите плочки със сложни символи. Отиде до една странична ниша, където бе забелязал странни геометрични механични елементи, отчасти разглобени и отворени.

Прегледа върху портативния си екран някои от бележките на Маргарет Коликос — включително недовършените хипотези на съпруга ѝ. Можеше да си представи как тя вади душата на Луис да довърши собственото си обобщение, но възрастният мъж по всяка вероятност бе отлагал писането, научавайки нови и нови неща по-бързо, отколкото е в състояние да ги документира.

— Е, успя ли да разбереш какво е? — попита Рлинда. — Или подробностите са прекалено мътни дори за теб?

— Луис е смятал, че това е някаква транспортна система — портал, който е можел да бъде активиран за мигновени скокове през огромни разстояния. Уравненията в доклада на Маргарет показват, че кликиските машини са можели да отворят проход през космическото пространство, изграждайки пряк тунел, в който дистанционната променлива се свива до нула.

— Звучи невероятно. Всъщност точно това прави и космическото гориво... както и интелигентните извънземни, които обитават ядрата на газовите гиганти, предполагам.

Дейвлин огледа рамката от символи около трапецоида — стотици плочки, всяка с уникална маркировка. Като код за местоназначение. По време на полета до Рейндик Ко Дейвлин бе запааметил докладите за известни кликиски археологически обекти. Аналози на този странен каменен прозорец имаше във всеки разрушен град, но много от плочките-координати бяха повредени или от времето, или умишлено. Този тук изглеждаше абсолютно непокътнат.

И ако докладът на Коликос отговаряше на истината, то и десет хиляди годишната кликиска машинария също беше непокътната и продължаваше да функционира. Коликос вече бяха успели да я задействат. Това само по себе си — подобен дълговечен енергиен източник — би било огромен принос за ханзейската промишленост. Но му се струваше, че е само началото на чудесата, които им предстои да открият тук.

Забеляза къде Коликос бяха добавили нова генераторна клетка в механизма. Ханзейската енергийна батерия бе блокирала доста отдавна, но Дейвлин успя да я задейства.

— Някой е свършил цялата работа вместо нас. Все още функционира.

Батерията зажува и кликиската технология завибрира и запулсира тихичко.

— Внимавай какви ги вършиш, Дейвлин. Може да повредиш нещо.

— Или да активирам нещо. — Той огледа внимателно порталната стена, за да провери дали нещо не се е променило, и по гръбначния му стълб сякаш премина електрически ток. — Виж! Следата изчезна.

Непроницаемата сивкава стена продължаваше да блещука едва-едва, но ръждивата кървава следа беше изчезнала.

Рлинда се ококори от изумление.

— Ако това е транспортационна система, която позволява пътуване от планета до планета без космическо гориво, помисли си само за последиците! Това ще остави „Ненаситно любопитство“ без работа.

Дейвлин стигна до друго заключение.

— Подобно откритие е предостатъчен мотив за убийство за някой, който е искал да осуети широката ѝ употреба. Например, както скитниците държат да запазят монопола за произвеждането на екти.

Той присви очи.

— Но кой е знаел за това? Щом Маргарет дори не е успяла да изпрати доклада, как би могъл да научи някой за откритието им?

— Кликиските работи са били тук — напомни Рлинда и се огледа нервно. — Ами ако са решили да опазят тайната на своите създатели от разкриване?

— Възможно е, колкото и всичко останало — отвърна Дейвлин. — Доволен съм, че ние нямаме работи.

Той пристъпи и докосна една от координатните плочки. Буботенето се засили. Каменният прозорец неочаквано проблесна и се задейства, от което окаченото в помещението от Рлинда осветление помръкна. След което върху трапецовидната каменна повърхност се избистри някакъв образ, сякаш се бе отворила врата.

— Невероятно — промълви Дейвлин. — Маргарет може да е минала... през нея.

Рлинда подпря длани върху масивните си бедра.

— Да ти напомня ли, че не знаеш какво правиш, или това още повече ще те подтикне да продължиш изследванията си?

Без да ѝ отговори, той се приближи още повече до пулсиращата стена. Бе свикнал да поема рискове. Това беше необходимо изискване, за да си върши работата на агент, а и за трупане на познания и умения.

— Чудя се как... — промълви той и протегна пръст. Усети изтръпване.

Щом докосна изображението, Дейвлин залитна напред. Мозъкът му сякаш изхвъркна от черепа и се завъртя с огромна скорост като вретено.

Свлече се на колене върху мека пясъчлива земя пред рухнала стена. Температурата бе скочила поне с трийсет градуса, а небето над главата му — открито небе — представляваше вихрушка от пурпурни и лилави цветове с препускащи нависоко облаци. Пръснатите навсякъде по тревистите площи останки напомняха могили на термити, а земята беше осеяна с изпотрошени израстъци, сякаш изгнили до корен зъби.

Задъхан се изправи. Зад него имаше друг портал, подобен на онзи в пещерата на Рейндик Ко. Мярна лицето на Рлинда Кет, която го гледаше изумено като през трептящата пелена на мираж от невъобразимо пространство. Нима бе преминал?

Образът ѝ се замъгли и помръкна и той отново се намери пред пуста каменна стена, издигната като преграда в скалата. Затворена врата.

— Невероятно — каза си Дейвлин. Не изпитваше никакъв страх. Не биваше да се паникьосва, преди да обмисли случилото се.

Обгърна с поглед чуждия свят. Беше съвсем безмълвен и пуст, без никаква следа от човешко присъствие. Нямаше представа къде е.

И нямаше как да се върне обратно.

74.

КРАЛ ПИТЪР

На помощниците му им бе необходим цял час, за да го облекат: да изберат подходящите дрехи и да нагласят всички гънки, джобове и украшения по местата им. Гримьори оглеждаха лицето му и подреждаха прическата, за да обявят най-накрая, че кралят може да се покаже пред всяка медия, която би могла да го издебне.

Питър вече бе привикнал с досадните официални приеми. Знаеше как да изпълнява ролята си и да скрива мислите си. Дори не трябваше да полага особени старания. Вечерта храната щеше да е изобилна и изискана до степен на несмилаемост, но той щеше да се усмихва, да се забавлява и да внимава да не повреди легендарния порцеланов сервиз, в който сервираха на великите крале от две столетия.

Питър помнеше отдавна отминалите нощи, когато бе полагал неимоверни усилия да осигури прехрана за себе си и семейството си. Ядяха някакви преварени отпадъци и макарони. Не можеше да си спомни точно кога бе спрял да мисли за себе си като за Реймънд Агуера и се бе възприел като крал Питър. Сега предишният му живот му приличаше на кошмарен сън.

Искаше да направи впечатление единствено на бъдещата си съпруга Естара. Задаваше си въпроси каква всъщност е тя, дали може да ѝ разкрие сърцето си, дали тя си мисли подобни неща за него. Дали изобщо някога ще разбере...

Даваше си сметка какво преживява в момента младата жена и ѝ съчувстваше. Естара изглежда различна от сестра си Сарейн, очарователна и интелигентна, любознателна, а не посредствена и суетна, както бе очаквал. Явно не бе свикнала с подобни тържествени церемонии и толкова настойчиво внимание към собствената ѝ особа — а дори все още не бе официално представена на ханзейското общество. Министрите по протокола планираха всяка секунда от събитието, което бе предвидено за след около седмица.

Засега двамата имаха възможност само да се усмихват един на друг и да си разменят любезности в присъствието на постоянно следящите ги подслушвачи. На Питър му се искаше просто да останат насаме в някоя стая и да споделят оплакванията си, но това нямаше да се случи тази вечер. И въпреки всичко нямаше търпение да я види...

Докато крачеше по коридорите, придружаван от седемчленна свита, вестители оповестяваха всяка негова крачка с досадните си фанфари. Когато влезе в банкетната зала, сановниците скочиха на крака, като шумоляха с дрехите си, скърцаха с отместваните столове, тракаха с обувки и подрънкваха с бижутата и ордениите.

Кралят протегна ръце в жест на гостоприемство. ОХ също бе в навалищата, почистен и излъскан специално за случая. Питър с радост погледна усърдното и всеотдайно учителско компи, най-близкото му същество в Двореца на шепота. Чувстваше го почти като приятел.

Масата бе отрупана с букети, красиви салфетки и сребърни прибори, които блестяха под светлината на полилеите. Дватама с Естара щяха да имат възможност само да се споглеждат и да се усмихват един на друг или на околните. Ако можеха да останат само десетина минути насаме...

Свитата и придворните всеки път задължително се погрижваха кралят да пристигне с нужното закъснение, за да бъде изчакано кралското присъствие. Но начело на масата той забеляза до своя стол празния стол за Естара. Нямаше я. Той погледна въпросително към един от вестителите, а след това към ОХ.

Престорено усмихнат, Базил Венцеслас се приближи и прошепна:

— Не можем да намерим Естара. Тя закъснява.

Макар изражението му да продължаваше да демонстрира спокойна самоувереност, Питър усети в тона му лек упрек, сякаш го обвиняваше за закъснението.

Питър удостои председателя с леко кимване и продължи към официалния си стол начело на масата.

— На моята гостенка ѝ се налага да закъснее, но всички вече сме свикнали с непредвидените закъснения. — Знаеше, че не бива да им позволява да подозират, че нещо не е както трябва. Базил не обичаше някой да допусне, че положението не е под контрол дори за миг. —

Моля да заемете местата си. Сигурен съм, че разполагаме с достатъчно ястия, за да се нахрани цяла малка колониална планета.

Около масата се чуха дежурни хихикания. Питър не бе сигурен дали да се безпокои, или да е доволен, че Естара отсъства. Надяваше се, че е намерила някакво приятно занимание. Където и да се намираше, би предпочел сега да е с нея, а не тук.

— Предлагам да започнем с първото блюдо. Както виждам, главните готвачи имат намерение да ни държат тук до след полунощ, за да вкусим от всеки деликатес, сътворен от неукротимото им въображение.

Преди да приключат със салатата, двама стражи въведоха разтревожената Естара в банкетната зала. Питър веднага се изправи, останалите около масата също се разбързаха да се надигнат, колкото е възможно по-енергично. Макар дрехите ѝ да бяха великолепни и екзотични с терокския си стил, тя явно се бе приготвила набързо.

— Просто разглеждах. — Изразът върху мургавото лице на Естара беше по детински уплашен. — Загубих представа за времето. Не исках да закъснея, но Дворецът на шепота е толкова... огромен!

Базил пое ръката на младата жена.

— Позволете ми да ви заведе до мястото ви, скъпа.

И я смърми шепнешком, склучил вежди.

Естара зае мястото си с демонстративно покорство, а ОХ застана между двамата. Питър се приведе и ѝ заговори достатъчно тихичко, за да попречи на всяко любопитно ухо.

— Няма за какво да се притесняваш. Базил е толкова вманиачен на тема спазване на дневния график, че дори се изпотява по разписание.

В първия миг тя не го погледна, но след малко вдигна тъмните си очи, в които се четеше облекчение.

— Благодаря.

Докато присъстващите изказваха възхищението си от всяко сервирано блюдо, Питър бе озадачен от неестественото мълчание на Естара. Какво ли си мислеше за него? Бе приел факта, че ще се ожени за нея, но искаше да разбере каква е всъщност. Погледна я, опитвайки се да отгатне. Жизнерадостна ли беше, или мрачна? Общителна или саможива? Боеше ли се от него? Отблъскваше ли я? Възнамеряваше да го използва ли?

Досадното бърборене и вежливите смехове наоколо не го интересуваха. Естара все още бе притеснена от бурната реакция на разходката ѝ из Двореца. На Терок бе свикнала да обикаля, където ѝ хрумне, и бе изненадана от ограниченията, с които щеше да ѝ се наложи да се съобразява. Хранеше се, отговаряйки едносрично на задаваните ѝ въпроси.

Питър покорно вдигна чашата си, когато поредният гост предложи поредния тост за краля и неговата забележителна дейност — беше четвъртият тост от началото на вечерята, а все още не бяха сервирали главното блюдо. Опита се да срещне погледа на Естара. Искаше да ѝ подсказе, че и на него случващото не му се нрави.

Базил с желязна хватка контролираше всяко действие на Питър, а сега прилагаше същите прийоми и към Естара. Ако тя се научеше да дава вид, че му се подчинява, двамата можеха да се разбират, независимо от безбройните съображения. Но Базил поставяше всевъзможни пречки, за да не даде възможност на Питър да общува свободно с жената, която предстоеше да стане негова съпруга. Председателят не допускаше непланирани предварително срещи, дори лични.

— В такъв случай как ще я опозная? — попита го веднъж Питър в личния му кабинет. — Ако имаме намерение да създадем една идеална двойка за пред хората, не трябва ли поне да я познавам?

Базил се навъси.

— Не е нужно, Питър. Само усложняваш ситуацията, която вече съм нагласил. Ще имаш достатъчно време за това по-късно.

Но сега, когато Естара се намираше само на метър от него; той се усмихна — този път искрено — и каза на бъдещата си съпруга:

— Сигурно много ти липсват горите на Терок.

Изненадана, тя го погледна преценяващо.

— Не е минало много време и се справям.

— В Двореца на шепота има великолепна ботаническа градина, добре поддържани екзотични градини, а също и няколко световни дървета. Предполагам, че ще ти е приятно да видиш това отлично подредено естествено кътче.

— Вероятно ще е по-интересно, отколкото да се разхождам из зали, пълни с музейни останки. — Тя хвърли възмутен поглед към невъзмутимите стражи. — Особено след като някои хора се дразнят,

когато се разхождам сама. — И възкликна невъздържано; — Сякаш никога не съм се разхождала сама! На Терок обичах да тичам по цели часове, да се катеря по върховете на дърветата, за да огледам целия свят.

— Не се ли страхуваше да не се загубиш?

Естара помръдна рамене.

— Няма начин да се загубиш в родното си място.

Питър вдигна очи към извисяващия се куполен таван и великолепните полилеи.

— Дворецът на шепота отдавна е мой дом, но понякога все още се губя из него.

Естара се засмя тихичко.

— В такъв случай си доволен, че многобройните стражи постоянно дишат във врата ти.

— Ако двамата отидем да разгледаме градините, мога да убедя охраната да стои поне на двайсет крачки от нас. Ако обещаеш да не се катериш по дърветата.

Базил се изправи и призова за внимание. В знак на подчинение и уважение всички моментално млъкнаха. Слугите изчезнаха.

— Естара, дъще на Терок, събрали сме се, за да те поздравим с добре дошла и да дадем израз на своята признателност. Скоро Ханзата ще обяви официално твоята сватба с нашия любим монарх. — Той се обърна към учителското компи. — ОХ ще продължи да те запознава с нашите порядки тук. Ще те инструктира по въпросите на етикета, поведението и маниерите, както правеше с нашия принц, когато беше по-млад.

Питър ѝ се усмихна. Естара се бе изчервила от срам поради цялото това насочено към нея внимание.

— Благодаря — отвърна тя.

Настъпи церемониална пауза и Базил седна на стола си. Слугите поднесоха основното блюдо — димящи котлети от сочно говеждо, залято със сосове. Питър си спомни, че на Терок Естара не е яла друго месо, освен от гигантски насекоми. Такова ядене сигурно бе новост за нея.

Усмихна ѝ се отново, усетил особена топлина в сърцето си. Може би щяха да се харесат един друг... ако им позволяха.

75.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Джора'х намери очакващите го тайнствени документи в заключените си лични покои. Някой ги бе оставил на място, което не можеше да види никой, освен престолонаследника. Изтръпна при вида на подредените явно старинни листове с диамантена повърхност.

От доста време не му се бяха случвали приятни изненади.

Младият Тор'х бе заминал за Хоризонтния куп с продоволствие, инженери, спасители, строители и архитекти. Раненият губернатор Руса'х продължаваше да лежи неподвижно в дълбока подтизмена кома вече месеци наред. Магът-император вече не усещаше ранения си син чрез тизма, но той все още не се бе оттеглил в царството на Извора на светлината. Единствено медиците знаеха, че губернаторът е жив...

Свъсил чело и с извиваща се от вълнение златиста коса, Джора'х взе тънките блещукащи листове с гравирани с диамантена течност рунически знаци. Буквите и езикът изглеждаха архаични, а богато украсената рамка бе прекалено натруфена, за да е съвременна. Трябваше му няколко секунди, за да налучка ритъма и стъпката на думите, разпокъсаните еднообразни строфи. Бяха понятни за всеки илдириец.

Беше откъс от Сагата за седемте слънца. Никога досега не бе попадал на него.

Нови истории? Древни легенди? Защо би занимавал някой престолонаследника с такива неща точно в момента? Хидрогите неспирно нападаха хората и илдирийските колонии. Хирилка бе унищожена, а огромен брой отломъчни колонии бяха евакуирани и освободени. Собственият му брат агонизираше в безсъзнание. А магът-император умираше от ужасните, коварни тумори.

Разгневен, Джора'х понечи да захвърли документите, но в същия момент погледът му попадна върху, смайващо неуместна за древната сага дума.

Хидроги.

Той грабна листовете и започна да чете невероятния разказ. Това беше исторически обзор на древна, неизвестна война, титаничен конфликт срещу хидрогите и други могъщи „демони“. Беше избухнала преди десет хиляди години през тайнствен и незначителен исторически период, известен като „Изгубеното време“.

Не беше възможно!

Сагата за седемте слънца беше точно историческо описание и Джора'х винаги се разтушаваше с вдъхващата спокойствие обичайност на легендите и героите. Никой не се бе усъмнявал в истинността на описания в милиард реда епос на тяхната раса.

Доколкото бе известно на илдирийците, гибелна епидемия бе умъртвила цяло поколение паметители преди хиляди години и затова един дял от устно разказваната Сага беше забравен. Сега обаче Джора'х разбираше, че древните записки са били запазени, но скрити. Дали тази епоха от илдирийската история бе преоткрита? Или много, много отдавна е била цензурирана?

Разкъсван от изумление и съмнения, Джора'х жадно поглъщаше новата информация. Узнаваше за конфликти между непонятни сили — не само хидроги, но и подобни същества, свързани с огъня и водата, както и могъщи земни разумни създания, обхващащи органични, живи екосистеми. Думите и имената бяха необикновени: фероуи, вентали, вердани.

Преди десет хиляди години огромни създания бяха воювали едни срещу други из космоса. Изглежда, последица от тази ужасяваща война било изстребването на кликиската раса. Почти успели да разрушат Илдирийската империя, но това станало толкова отдавна, че хората вече не го помнели.

Всичко това беше невероятно. Как е била укривана тайната? И кой бе открил записките след толкова много време?

Отговорът неочаквано се появи. Сигурно баща му бе направил така, че да се запознае с документа. Умишлено. Само един маг-император би могъл да уреди подобно абсолютно укриване и изопачаване на действителността. Само чрез тизма той би могъл да осъществи такъв дългосрочен план, обхващащ хиляди години, за заличаване на цялото знание за първата война с хидрогите. Но с каква цел?

Баща му сигурно гледаше на запознаването му с документите като на част от узряването на престолонаследника, на скъсването с наивността и сблъсъка със суровите отговорности на водачеството. Това беше отвратително! Джора'х никога не би могъл да си представи съществуването на такава огромна измама.

Налегнаха го тежки мисли и той стисна яростно зъби. Не можеше да допусне съществуването на подобна тайна, особено укривана досега от него, престолонаследника, наследника на трона на мага-император!

А щом баща му бе способен на това... какво още не знаеше Джора'х?

Прочете отново цялата история със съзнанието, че нито един паметител, включително Вао'сх, не е изричал тези думи на висок глас цели десет хиляди години. Макар и тежко ударени, хидрогите явно се бяха наложили в древния конфликт. Останалите невероятни същества бяха победени, разпръснати... вероятно унищожени.

Опитвайки се да осъзнае наученото, Джора'х се замисли за спокойните времена, за споделената си любов с Нира. Изпита желание чаровната зелена жрица да е при него...

Спомни си нейните удивителни и тайнствени разкази за световната гора, гигантския разум, който бе дремал толкова дълго на Терок. И в очите на Джора'х грейна блясък при мисълта за една изключителна възможност. Ами ако световните дървета бяха доказателство за оцелелите, макар и победени „земни сили“? За верданите?

Сега възприемаше войната с хидрогите по съвсем различен начин. И в ума му изникнаха нови възможности.

76.

РЛИНДА КЕТ

„Трябваше да го очаквам“.

Рлинда стоеше сред руините на Рейндик Ко. Когато един мъж не си дава сметка за ситуацията, непременно го доказва, като влошава нещата — натиска разни бутони и упорства, че знае какво прави. Стотици пъти се бе сблъсквала с подобни заинатявания на бившите си съпрузи.

Този изчезна, както бяха изчезвали всички мъже от живота ѝ — макар и по не чак толкова зашеметяващ начин. Докато наблюдаваше странно буботещата извънземна машина, порталната врата запулсира. Върху трапецоидния камък като на екран изгря необикновено светлолилаво небе над неземеен пейзаж.

И Дейвлин Лотце потъна в него.

Не бе успяла да проследи какво точно направи, за да го глътне транспорталът. Тя изкрещя и се втурна към каменния вход, но бе достатъчно разумна да спре, преди да е попаднала в полето. Ако и Дейвлин бе проявил достатъчно предпазливост... Рлинда бе зърнала силуета му, застанал слисан сред далечния свят, как гледа назад към нея. След това картината помръкна и пред очите ѝ отново бе масивният камък.

Дейвлин бе изчезнал и на Рейндик Ко се възцари предишната тишина.

Тя скръсти ръце и въздъхна тежко:

— И сега какво?

Изчака четири дни. Първата нощ спа в призрачния град с надеждата да чуе буботенето на задействаната машина и Дейвлин да се върне. „Никакъв шанс.“ Надяваше се, че не я чака да почне да натиска произволно бутоните, за да осъществи кашата, която бе забъркал.

Спеше с оръжие, нащрек за проскърцващи стъпки или дращеци нокти. Разкъсаното тяло на зеления жрец, изкоренената горичка световни дървета, кървавите следи от насилствената смърт на Луис Коликос не излизаха от ума ѝ. Рейндик Ко изглежда пуста, но все пак нещо ги бе убило.

Но след като Дейвлин не се върна и не се случваше нищо зловещо, призрачните развалини отново започнаха да ѝ се струват еднообразни. Не това си бе представляла, когато учреди търговската си компания, нае капитани и се снабди с пет отлични кораба.

Върна се на кораба. Мотаеше се из лагера, без да прави нищо. Разполагаше с припаси и достатъчно гориво, за да отлети, щом реши, но не можеше ей така да изостави Дейвлин. Ами ако наистина се върнеше през транспортала, пълен със смайващи открития и отговорите, от които се нуждаеше председателят Венцеслас, само за да разбере, че е заминала? Рлинда реши да изчака.

И чакаше.

Дейвлин бе направил избора си, достатъчно глупав, за да се натресе в такова трудно положение. Тя обаче нямаше никакво намерение да бърника извънземната машинария или да тръгне след него. Просто щеше да стои тук и да мисли какво би могла да направи. Но не беше от хората, които можеха да бездействат и да тънат в съзерцание, когато действително би могла да свърши нещо полезно.

Но какво толкова имаше за вършене на Рейндик Ко?

Изпитваше необичайно съжаление към себе си. Преди шест години, преди някой изобщо да бе чувал за хидроги, изобщо не би могла да предполага колко ниско ще падне. Изглеждаше невероятно, освен ако човек не вярва на всички тези празни приказки за „ударите на съдбата“. Първо пиратите на Ранд Соренгаард унищожиха „Големите надежди“, а след това повечето ѝ кораби бяха реквизирани от Земяните въоръжени сили. Остана ѝ само „Любопитство“.

Може би трябваше да спре, за да намали загубите си. Никой нямаше да я притеснява... но и да ѝ прави компания. Не особено привлекателна перспектива.

Качи се на „Любопитство“ и провери запасите. Повечето храни бяха не особено вкусни месни полуфабрикати, ценни по-скоро с хранителните, отколкото с вкусовите си качества. Започна да отваря

пакети и да тършува из личните си запаси за черен шоколад и любимото си вино.

Разбърка някои от предпочитаните си специалитети със силни подправки. Комбинацията бе необичайна, но Рлинда реши да си угоди. Изля малко вино в соса за сочното агнешко. Юфка от прясно замесено тесто, намазани с масло гъби... и ронливи сладкиши с мед и орехи заедно с шоколад за десерт.

Постави отвън масичка, покрита с покривка, и един удобен стол. Наля си голяма чаша „Нова Португалия“. Щеше да разтреби бъркотията в кораба по-късно. Ако не възникнеше нещо неочаквано, разполагаше с безкрайно много време. Седна, затвори очи и вдъхна от вкусните аромати. Ако някой чудовищен хищник се спотайваше в сенките, нейните вкуснотии задължително биха го подмамили да се покаже.

Опита от всяко блюдо, включително сладкишите, и се похвали сама за кулинарните си умения. И започна да се храни с наслаждение.

— Бави се, колкото си щеш, Дейвлин — викна тя към пустия пейзаж. — Аз ще чакам тук.

Сръбна още вино, облегна се и загледа величествения пустинен залез.

77.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Първото нещо, което направи, бе да установи къде се е озовал. За един миг бе преминал през кликиския портал, прекосявайки невъобразимо разстояние, и се бе оказал сред древни развалини под някакво пастелно небе с мътно слънце, мъждукащо на хоризонта като сляпо око.

Огледа се, за да направи спокойна и трезва преценка на ширналите се като вълни кликиски конструкции. Въздухът бе сух и разреден, но добър за дишане, какъвто бе случаят с повечето кликиски светове, за които бе чел. Трапецовидният каменен прозорец от тази страна на стената също изглеждаше недокосван и функциониращ.

Едно по едно. Това бе проблем, който трябваше да намери решение. Дейвлин обикаля из развалините около час. Може би Маргарет Коликос се бе озовала тук — макар че в рамката около портала на Рейндик Ко имаше стотици координатни плочки за избор. Ако наистина бе използвала извънземната система, Маргарет би могла да се окаже на всяка от планетите. Можеше да е къде ли не и може би все още бе жива.

Както сам той възнамеряваше да оцелее.

След известно време, когато тишината се спусна като похлупак отгоре му, Дейвлин извика:

— Хей!

Заслуша се в ехото на един свят, на който вероятно никога не бе прозвучавал човешки глас. Не получи отговор и извика още три пъти, след което реши да не привлича повече вниманието върху себе си.

Докато проучваше обстановката, не откри нито вода, нито нещо за ядене. Неравният пейзаж, кликиските могили, дори цветът на небето тормозеха съзнанието му. Опита се да си припомни материалите на Коликос, които бе прегледал, докато се подготвяше за проучването на Рейндик Ко.

Този свят изключително му напомняше планетата Ларо, където преди почти две столетия бе открила първите кликиски развалини „планетният изследовател“ Мадлин Робинсън. Семейство Робинсън бяха открили и заспали кликиски роботи. Ако Дейвлин срещнеше кликиски робот, можеше да потърси помощ от него. Естествено това можеше и да не е особено разумно, ако древните бръмбароподобни машини бяха убили Луис и зеления жрец и бяха унищожили цялото снаряжение на Рейндик Ко...

Той тръгна обратно към трапецовидната каменна стена — вървеше под бледолилавото небе срещу острия вятър. Мислеше как да изпробва отново системата, без пак да допусне грешка.

Дали тази планета бе Ларо, или подобен, неотбелязан на картите кликиски свят, и в двата случая Дейвлин се бе загубил. Ако всеки символ около трапецоидния каменен прозорец представляваше отделна координата на отдавна изоставена кликиска планета, нямаше как да разбере кой за коя се отнася.

Дори да си спомнеше символа върху плочката, чрез който се бе озовал тук, нямаше никаква представа коя от тях би го върнала при Рлинда Кет на Рейндик Ко.

Би ли се осмелил да се прехвърли наслука някъде другаде? Макар сега да бе оцелял, какво щеше да се случи, ако следващият му избор би бил погрешен? Ами ако се транспортираше до място, където въздухът не може да се диша или където останките са рухнали? Малко вероятно, но не невъзможно. Дали тъкмо това не се бе случило с Маргарет Коликос?

Но пък вече започваше да огладнява и ожаднява.

Огледа транспортала, макар да нямаше никаква представа как функционира. Но генераторът продължаваше да буботи. Всичко изглеждаше непокътнато. Преминаването му явно бе събудило отдавна задрямалата кликиска машина и бе задействало транспортните системи. При загиването на кликиската раса по някакъв начин порталите явно бяха превключени в състояние на пауза.

Надяваше се, че и останалата част от мрежата функционира.

Дейвлин не бе нито глупак, нито страхливец. Знаеше, че сам трябва да намери решението. Ако Рлинда Кет не тръгнеше след него, какъвто риск не очакваше от търговката, никой никога нямаше да го намери тук. А без храна и вода нямаше да оцелее кой знае колко дълго.

Най-накрая събра кураж и избра произволна координатна плочка, запомни изображението и я натисна. И щом смътният портал задейства, прекрачи в друго пространство.

Пое въздух, преди да е отворил очи. Имаше разлика. Миришеше на развалено и беше сух, но също можеше да се диша. Тук развалините бяха покрити с трупан хилядолетия прах. Стените бяха рухнали. Небесата бяха наситенозелени. Бе истинско чудо, че трапецовидният каменен прозорец продължаваше да функционира.

Явно не беше попаднал, където трябва.

Смразяващ кръвта крясък разкъса пространството, стана посилен и той видя някакви черни същества да се търкалят през глава. По срутените стени лазеха зловещи насекоми. Два големи колкото юмрук бръмбара изщракаха с крила и полетяха към него; бръмчаха като земни пчели.

Този път Дейвлин активира портала — без много-много колебания избра друга координатна плочка и пристъпи през блещукащия плосък камък, преди бръмбарите да са стигнали до него...

Не откри нищо ценно и на следващото място — отново абсолютно пуст кликиски свят без никакви следи от човешки проучвания — вероятно неотбелязана на никаква карта и неизследвана дори от илдирийците планета. Развалините бяха непокътнати. Извика с пълен глас, но отново не получи никакъв отговор.

Така продължи да прескача през портала отново и отново. И да огладнява все повече и повече. Грижливо записваше всяко координатно изображение — надяваше се да състави нещо като карта. Беше ли постъпвала по същия начин Маргарет Коликос, бродейки отчаяно от планета на планета, без да намери обратния път?

Шестото прехвърляне го отведе в горещо безводно място, което му се стори твърде познато. Сигурен беше, че го е виждал в изпратените от Базил материали. А после откри останките от разкопките на Теранския университет. Около някои постройки имаше ограда. Обозначения с тебешир и внимателно разрязани археологични пластове показваха, че екипите са се опитвали да открият останки в изоставения град. Човешки следи.

С куркащ стомах и мъждукащ оптимизъм той закрачи през обекта и намери сметище и няколко забравени дреболии. Но хора

нямаше. Доколкото си спомняше, името на планетата беше Пим, доста известен кликиски свят. В по-добри времена и при редовен космически транспорт би могъл да се превърне в значителен археологичен обект, а дори и туристически център, но сега бе пуст.

С огромно облекчение Дейвлин откри автоматична водна помпа. Беше изключена. След около час ремонтиране успя да я задейства и от нея бликна студена вода, истинско съкровище. Той загълта с неописуема наслада. Наплиска лицето си, намокри тъмната си коса, изми се и дори опра ризата си. В една от сградите намери изоставени припаси в таен склад. Макар и с изтекла годност, лагерната храна бе чудесна и възвърна силите му.

Но дори фактът, че знае, че е на Пим, не му даваше по-голяма яснота как би могъл да се върне на Рейндик Ко. Храната щеше да му стигне най-много за ден-два. Не разполагаше с никакви средства за комуникация. Ако успееше да изпрати сигнал за критична ситуация, Базил Венцеслас можеше да го избави, но без наличието на зелен жрец всяко съобщение би пътувало месеци преди да бъде засечено от някой.

Дейвлин се отпусна изтощен. Вече се спускаше мрак. Все пак за първи път през последните най-малко два напрегнати дни — различните планети и времеви зони го затрудняваха да определи със сигурност изминалото време — бе успял да удовлетвори глада и жаждата си. Щеше да се наспи и да възвърне силите си.

Утре щеше да продължи с опитите.

78.

АНТОН КОЛИКОС

Окъпани от ярка светлина, двамата разказвачи седяха върху една площадка под куполите на маратанския Прайм и се усмихваха на насочилата вниманието си към тях публика. Антон и Вао'сх се редуваха да забавляват съсредоточените си слушатели с необикновените митове и легенди на своите народи. Антон се наслаждаваше на най-прекрасния период от живота си досега.

— „Свирачът на флейта“ е поучителен разказ, уплашил немалко деца и родители. — Антон не притежаваше месестите многоцветни лобове на паметител, но полагаше всички усилия да привлече вниманието на публиката си с жестикулации. Разказваше за покрития с кръпки странник, направил сделка със старейшините на нападнатия от плъхове град, и за ужасното възмездие, с което ги наказал, когато бил измамен.

Благородниците, чиновниците и прислугата бяха едновременно увлечени и объркани. Антон често трябваше да прекъсва разказа, за да обяснява, че плъховете са животни, които разнасят болести, че хората не усещат с помощта на тизма, когато някой ги мами, че един надут кмет не е същото като маг-император или губернатор. След като разказа докрай как отмъстителният странник отвел децата в каменната планина и оставил само едно куцо момченце, слушателите забъбриха развълнувани.

— Но това наистина ли се е случило? — запита един чиновник, седнал до очарователна плешива жена с шарени рисунки по лицето. — Това случка от вашата история ли е?

— Не, това не е случка. Просто измислица.

Това още повече смути аудиторията.

— Но как е възможно една история да не е истина?

— Истина е в известен смисъл. Поуките без съмнения са важни както за хората, така и за илдирийците. На Земята понякога си измисляме истории за развлечение или за да изследваме нови посоки

на мисълта. Истината в тях не е непременно в подробностите, а в посланието. — Той се усмихна и повдигна вежди. — Но ви бе интересно, нали?

Вао'сх заобяснява на слушателите:

— Хората имат по-различно отношение към разказите. Ние имаме своята Сага за седемте слънца, а те имат много приказки, които не са свързани в едно цяло. Нито един човек все още не е осъзнал тяхното единство, включително паметителят Антон.

За да намали объркването им, Вао'сх разказа популярна хумористична история от Сагата, на която Антон се забавляваше много. Човешкият учен вече бе разказвал забавни притчи и приказки, като се започне с „Андрокъл и лъвът“ и се стигне до „Червената шапчица“. И макар курортистите на Марата да бяха възрастни, възторгът им беше детински. Всяка от старите му истории беше съвсем непозната за илдирийците.

След като публиката се разпръсна, двамата с Вао'сх тръгнаха да се поразходят. Антон ежедневно отделяше много часове за напрегнато изучаване на Сагата за седемте слънца, но отделяше време и за разговори с историка, за да поглъща и осмисля илдирийската култура.

Безгрижни илдирийци се шляеха наоколо и се смееха, играеха на разни игри, хранеха се в изискани заведения. Антон никога не си бе позволявал излишества с храната, тъй като университетската му заплата не му позволяваше безразсъдни волности. Но тук на Марата бе решил да се докосне до всички аспекти на илдирийската култура.

Когато се върнеше на Земята, съзнанието му щеше да е препълнено с нова информация, щеше да е научил неща, непознати за всички останали учени. Можеше да дълбае тази бездънна мина през цялата останала част от кариерата си, да изписва тонове страници и трактати, а можеше и да преразкаже някои от най-добрите илдирийските истории за широката публика.

Вао'сх го поведе из задните улички на Марата към претъпканите общи жилища на слугите, помощниците, готвачите и поддържащия персонал.

— Тъй като Сагата за седемте слънца е притежание на всеки илдириец, всичко това са детайли и нюанси, които ще ми дадат възможност да разказвам по начин, съответстващ и смислен за всички съсловия.

Влязоха в едно преходно помещение в покрайнините на купола. Вао сх беше силно развълнуван.

— Сега ще те изведа навън и ще разбереш защо толкова много илдирийци идват тук.

С помощта на паметителя Антон постави върху лицето си мазен жилав сребрист пласт. Вао'сх му показа как да нагласи пластичната мембрана върху устата си. Тъмни очила покриха очите му и той не виждаше почти нищо. Застана пред люка, който извеждаше навън — „външния курорт“, както го наричаха маратанците, — Антон пое дълбоко дъх през мембраната.

Вратата се плъзна и го плисна златиста вълна от светлина и жегга. Допреди миг очилата му се струваха непроницаеми, но сега примигна от яркия пейзаж, осеян с черни и пурпурни скали, светлокафяви пустини и блещукащи легла на пресъхнали езера.

Куполите зад гърба му сияеха като диамантени фасетки в златни полусфери, които отразяваха слънчевите лъчи обратно към небосвода. По балкони и платформи илдирийци в сребристи одежди си подхвърляха меки топки с цвят на мед.

— Чувствам се като мравка под лупа — каза Антон. Не можеше да си представи, че това е подходящо място за почивка. — Как издържате на това слънце?

— Нали е чудесно? — Двамата крачеха през ослепителния зной към дълбока димяща цепнатина върху повърхността на Марата. — Вероятно никога няма да проумея принципите ти на забавление, но си мисля, че ще ти е интересно да видиш каньоните. Дълбините им тънат във вечна сянка дори през най-ярките дни.

Двамата историци бяха станали изключително близки приятели. Различията между тях бяха повод за постоянно изумление, а много често и ги забавляваха. Незначителните на брой сходства — най-вече на биологично ниво — бяха твърде удивителни.

След първите контакти с древните заселнически кораби някои илдирийци се бяха запитали дали човешката раса не е загубено разклонение от собствения им галактически епос. Но когато илдирийските паметители се бяха запознали със земната история, се бяха смаяли. Човешките стремления им се струваха безразборни и нецеленасочени. Историческите описания на различните нации имаха коренно различаващи се фабулни разклонения, смущаващо много

безсмислени хроники за възхода и падението на абсолютно незначителни империи. Илдирийците имаха чувството, че хората са загубили връзката със собствената си история — човешката Сага.

Стръмна пътека отвеждаше надолу по скалистите склонове от ръба на каньона. От дълбините се издигаха облаци влага и въздушните течения ги завихряха във въртележката си.

Антон запухтя, щом се запуснаха по склона. Температурата си оставаше потискащо висока, а влагата сякаш проникваше през дихателния му филтър.

Покрити с броня ракообразни растения се подаваха от пукнатините. Прикрепените по стената молюски протягаха цветове като морски анемонии от кварц. Някои от цветчетата подрънкваха и се разтваряха като ветрила. Дребни като комарчета създания пърхаха из изпаренията и гладните цветове ги налапваха.

Вао'сх протегна ръка и тупна едно от цветята. То изщрака и се сви в телескопичното си стъбло, скривайки се в перлената си раковина.

— Наричаме ги ч'канхи — живи крепости. Когато падне нощ, затварят чувствителните си тъкани и заспиват зимен сън.

Антон се изненада от гъсталака бронирани анемонии в дълбочините. Твърдите цветя стигаха до раменете му и се полюшваха в зловещата тишина. Той се усмихна зад дихателната си маска.

— Не е ли удивително на какво са способни тези създания, за да оцелеят?

— Отчаянието много често води до изумителни видоизменения.

Когато най-после се върнаха в Прайм, срещнаха пет кликиски робота, които се прибираха от работните зони. Придвижваха се в пълен синхрон. Извърнаха геометричните си глави и червените им оптически сензори проблеснаха.

Антон си свали маската и се втренчи в бръмбароподобните работи. Вао'сх се обади:

— Връщат се от нощна работа в Секда. Много кликиски работи се трудят на обекта в тъмнината.

Антон свали очилата и избърса потното си лице.

— Докъде са стигнали с работата там?

— Илдирийските контролни екипи няма да могат да разберат, докато на работния обект не настъпи ден. Но според роботите

основните куполни конструкции би трябвало да бъдат завършени преди края на следващия маратански дневен цикъл.

Черните насекомоподобни роботи влязоха с маршова стъпка в залите за поддръжка. Два от тях изчезнаха през люковете, които отвеждаха към енергийните генераторни шахти. Изглежда, имаха достъп до всяка зона, в която искаха да проникнат.

— Искаш да кажеш, че строят вашия град абсолютно сами — без никакъв контрол?

Вао'сх се изненада.

— Нито един илдириец не би стъпил там в мрака, а роботите могат да работят и през нощта. — Той се усмихна. — Трудят се там повече от десетилетие и се придържат към плановете ни абсолютно точно.

Антон се оживи от хрумналата му идея.

— Можем ли да отидем до Секда? Двамата с теб и някои любопитни гости бихме могли да огледаме какво става там.

Вао'сх явно се притесни.

— Хиляди илдирийци пристигат тук всяка година, за да се наслаждават на постоянната дневна светлина, а ти искаш да посетиш някакъв пуст град в тъмнината?

Антон го тупна по рамото.

— Да! Не мислиш ли, че ще е адски забавно?

79.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Налегнат от съмнения, Джора'х проучваше тайната история, която бе узнал. Преди години бе посетил извисяващата се величествена световна гора на Терок и бе усетил пулсиращото съзнание на свързаните помежду си дървета, потънали в размисъл за всичко научено от тях. Нима някога тази огромна гора бе воювала с хидрогите?

Отново се замисли за очарователната Нира, която бе обсебила сърцето му. Като зелена жрица тя носеше със себе си част от съзнанието на гората. Може би щеше да му разкрие много повече за древната война, само да бе останала жива. Как копнееше да си поговорят двамата, да усети докосването на кожата ѝ до своята, да потъне в ясните ѝ очи. Само да не бе загинала в онзи трагичен случаен пожар, докато той беше на Терок...

Заобиколен от мистериозни разкрития, Джора'х внезапно трепна от проблесналата в мозъка му неканена мисъл. Прекалено удобна случайност. В прекалено удобен момент.

Колко още измами му предстоеше да разкрие? Нима магът-император бе погребал истината, за да защити сина си... или за да го контролира по-добре?

Диамантените листове паднаха от ръката на Джора'х и се плъзнаха по пода като ледени отломки. Почувства се изтощен от сложните въпроси, тайните и лъжите. Взел категорично решение, престолонаследникът грабна древните документи и излезе от покоите си. Повече никакви колебания. Трябваше да се срещне с баща си и да узнае цялата истина.

Многоцветни стъклени стени препречваха входа към личните покои на мага-император. Макар светлината да проникваше през тях, багрите и неравностите върху стъклото деформираха образа и нищо отвътре не се виждаше.

Плещестият страж Брон'н бе застанал пред входа и държеше заострената си кристална катана пред гърдите си. Грубоват и изпълнителен, Брон'н дори не помръдна при приближаването на Джора'х.

— Магът-император не може да бъде безпокоен.

В други случаи Джора'х спокойно се оттегляше. Сега обаче нямаше намерение да изчаква.

— Трябва да го видя.

— Заповедите му бяха категорични, престолонаследнико. Наредено ми е да не пускам никого.

Джора'х се изправи непреклонно пред масивния страж.

— Аз съм твоят следващ маг-император, Брон'н. Ако вътре се провежда важна среща, би трябвало да присъствам. — Той се приведе и стражът се дръпна. — Или допускаш, че магът-император крие тайни от мен?

Буря от недоумение мина по лицето на Брон'н. В същия момент вратата се откряна и се показа неприветливото лице на Удру'х, губернатора на Добро, който го изгледа със смутено раздражение. Отвътре се чу звучният глас на мага-император:

— Пусни го, Брон'н. Трябва да разговаряме и с Джора'х.

Джора'х мина край телохранителя и се закова на място, щом вратата се затвори зад гърба му. Твърде много въпроси бушуваха в главата му. Бледият дебел маг-император в какавидения трон изглеждаше ужасно. Дългата му плитка потрепваше в конвулсивни гърчове, а болката от туморите бе изписана върху лицето му.

Но Джора'х не усети никакво съчувствие — не и сега. Без да обръща внимание на Удру'х, той вдигна документите с цензурираните части от Сагата.

— Несъмнено има някаква сериозна причина да ми покажеш тази част от нашата история, нали? Познаването на половината отговор само увеличава степента на невежеството, татко.

— Понякога истината може да бъде унищожителна — отвърна магът-император. — Не всеки е достоен за нея.

— Истината си е истина! С какво право лишаваш илдирийците от тяхното наследство?

— С моето право. Аз съм магът-император, порталът към Извора на светлината. Аз контролирам тизма. Аз контролирам истината. —

Той поуспокои глас. — Никой, освен мен — а не след дълго освен теб, Джора'х — не може да реши кое е най-добро за нашия народ.

Губернаторът на Добро се доближи от едната страна на баща си.

— Човешкото безумие разбуди отново хидрогите, но ние винаги сме знаели, че те ще се завърнат. Сега вече може би си готов да проумееш съществената работа, която вършим на Добро.

Почувствал се още по-измамен, Джора'х се обърна към магъ-император.

— Значи мен си държал на тъмно, татко, а с Удру'х си споделял тайните си?

— Единствено онези, които той трябваше да знае. Брат ти бе натоварен да ръководи най-тежките и важни проекти на Добро.

Удру'х го изглежда самодоволно и надменно.

Джора'х успя да овладее гнева си, макар да изпитваше усещането, че се дави.

— Какво още си скрил от мен, татко? Кажете ми... — В последния миг се поколеба, но продължи, твърдо решен да узнае всичко: — Кажете ми истината за случилото се с Нира и другата зелена жрица.

— Защо мислиш, че не знаеш? — намеси се губернаторът на Добро.

— Не си играй с думите! — викна му Джора'х. — Кажете ми. Те наистина ли са мъртви?

Магъ-император се замисли за момент.

— Възрастната зелена жрица действително е мъртва.

Фиданките наистина изгоряха. Младата жена обаче продължава да служи на Империята. Тя има по-велика цел.

Завъртя го вихрушка от зашеметяваща радост.

— Жива е! Къде? Трябва да я видя.

— Не би било особено умно — каза губернаторът на Добро.

Джора'х се втренчи в него.

— Не ти вземаш решенията тук, братко.

Магъ-император изглеждаше развеселен.

— Хайде, кажи му, Удру'х. Кажете му за всичко, което правиш на Добро. Той трябва да узнае, щом ще става водач.

Губернаторът се поколеба за миг, после кимна в знак на съгласие.

— Нира Кали не е мъртва, нито твоето дете от нея.

— Моето... дете?

— Чудесна здрава дъщеря с невероятни таланти и потенциал. Нарекохме я Осира'х. Вече навърши шест години.

И губернаторът обясни на замаяния Джора'х как Нира е била откарана в лагерите за разплод на Добро, където векове наред човешките пленници са подложени на генетични експерименти с различни илдирийски раси.

— Правим подбор. Успяваме да усилим някои качества и да създадем илдирийско-човешки мелези с много по-големи възможности.

Смаяният Джора'х стоеше с наведена глава. Не можеше да помръдне.

— И всичко това сте го крили от мен... цял живот?

Какво още би могло да понесе сърцето му?

— Джора'х, няма да можеш да проумееш нюансите, докато не заемеш моето място, докато не видиш всичко през кристално прозрачните лещи на тизма. Все още не виждаш всички фасетки. — Магът-император говореше със спокоен тон. — Трябва да ми се довериш. Аз имам своите основания.

— Никога не съм се съмнявал, че имаш своите основания, татко — отвърна Джора'х с шушнещ като натрошен лед глас. — Но не мога да се съглася, че те са правилни и почтени.

Сайрок'х положи доста усилия да му обясни мотивите си и да го убеди. Когато стана ясно, че това не му се удава, магът-император заяви:

— Щом застанеш на моето място, ще разбереш причините. Моите причини.

Но за Джора'х тази ужасяваща измама от страна на собствения му баща бе променила всичко завинаги.

80.

АДАР КОРИ'НХ

Адарът седеше в командния център на бойния лайнер, обхванат от чувство за безсилие. Да защитава илдирийската империя за него бе най-голяма отговорност — а не гордост или желание за мъст. Магът-император го бе инструктирал да се въздържа от безсмислено перчене срещу хидрогите. И той трябваше да се подчини.

Но беше объркан. През цялата си история илдирийците бяха очаквали достоен неприятел, затова бяха изградили Слънчевия флот като импозантна космическа армада, подготвяйки се именно за подобен сблъсък. Векове наред бяха трупани запаси от екти. Подозрителни хора бяха разпитвали защо илдирийците влагат толкова време и усилия, толкова ресурси за междузвезден флот, след като Империята никога не е била заплашвана от външна сила. Но за него това беше нормалното състояние на нещата. Слънчевият флот трябваше да е подготвен за всяко предизвикателство.

А сега магът-император изрично му бе забранил да се захваща с извънземните.

— Събирай информация, адаре, но не дразни хидрогите. Все пак можеш да защитиш нашите колонии по възможно най-добрия начин, ако се наложи.

Както се бе опитал — и се бе провалил — да направи на Хирилка.

При такива ограничителни мерки Кори'нх разпрати своите манипули на редовен патрул из Империята. В шест от планетарните системи основните крила на адара не се бяха натъкнали на никакви усложнения и на никаква следа от хидроги. Когато прелиташе покрай някой газов гигант — вече неразработван нито от илдирийските облачни градове, нито от по-дребните небесни мини на скитниците, — всеки път се питаше колко ли неприятели се спотайват сред непроницаемите мъгли.

— Наближаваме системата Хийлд, адаре — обяви навигаторът.

На Хийлд две отломъчни колонии наскоро се бяха обединили в единен свят. По-многобройното население генерираше по-силна връзка чрез тизма.

— Поддържай наблюдението — отвърна адарът. — Не предприемай нападателни акции. — Едва успя да го изрече пред изпитващия неловкост от ситуацията екипаж. Нима щеше да бъде описан в Сагата като страхливец? — Да се надяваме, че хидрогите ще оставят народа ни на мира.

Илдирийските бойни лайнери се носеха като ято риби. Заобиколиха газовия гигант в системата Хийлд, без да доловят никакви смущения, и приближиха обединената отломъчна колония. Щом септата влезе в орбита, губернаторът на Хийлд ги приветства. Колонистите поздравиха Слънчевия флот и им благодариха за подкрепата.

Ако знаеха, че флотът му едва ли би могъл да ги защити, ако ги нападнат, едва ли щяха да са толкова благодарни.

Кори'нх закрачи из командния център. Умишлено не бе окачил най-ценните си военни отличия. Сега му изглеждаха фалшиви и без стойност. Не ги бе заслужил заради героичен акт или бойни умения, а заради парадните си умения — небесни лупинги и маневри срещу въображаем противник. Бе евакуирал заселници на Крена, бе доставял спасителни продоволствия, бе конструирал държавни постройки.

Но всичко това за него бе несъществено. В цялата илдирийска история Кори'нх бе първият главнокомандващ на Слънчевия флот, който участва в истински военни действия. Би трябвало да е най-великият адар, описан в Сагата за седемте слънца. Но все още не бе постигнал нищо, заслужаващо уважение. Абсолютно нищо.

Сети се за хладнокръвния тал Зан'нх и се почувства засрамен. Какъв пример даваше на най-големия син на престолонаследника?

Изучаването на човешката военна история го бе запознала с героизма на Наполеон, Анибал, Чингис хан. Истински воители. Земните въоръжени сили, далеч не така впечатляващи като Слънчевия флот, продължаваха да дразнят хидрогите и въпреки че търпяха поражения, никой не ги възпираше. Те не спираха да произвеждат ново въоръжение. Дори безразсъдните скитници продължаваха да събират екти по газовите гиганти въпреки огромните си загуби. Вместо да се спотайват, хората опитваха — отново и отново.

Но магът-император имаше други планове и адар Кори'нх нямаше друг избор, освен да се съобразява с тях. Но въпреки всичко усещаше със сърцето си, че Слънчевият флот е прекалено пасивен и плашлив. Това просто не беше редно.

81. ЕСТАРА

Макар нищо да не можеше да се сравни със световната гора, Естара се радваше на спокойните градини на Земята. В тях пътечките бяха лесно откриваеми, тъй като бяха застлани с плочки. Храстите и лилиите — грижливо подредени, поени, торени — бяха изящни. Но досега Естара не бе попадала на нищо диво сред обширната оранжерия, на нито едно неочаквано плевелче дори.

Дворецът на шепота изобилстваше от чудеса, но тя не можеше да се отдалечи никъде без помощници, охрана, покровители и любопитни служители. Едва сега си даде сметка на каква безгранична свобода се е радвала в детските си години.

Може би трябваше да намери Натон и да изпрати послание на малката си сестричка Сели: „Обърни внимание на онова, което имаш. Тичай из гората, продължавай с уроците си по дървесни танци. Цени Терок за всичко, което ти предлага.“ Но опаката ѝ сестричка едва ли щеше да я послуша.

Естара наблюдаваше един нефритенозелен бръмбар да пропълзява в цвета на едно грамофонче. Заслуша се в плискащите се като ветрила струи на напоителната система. Когато долови стъпки по пътеката, не погледна натам, а се запита как ли ще постъпи охраната, ако се опита да им се измъкне, изчезвайки сред листака.

Но подобен жест беше безсмислен. Щяха да я хванат и вероятно още повече да ограничат свободата ѝ на придвижване, както изглеждаше по всичко. Не, щом щеше да става кралица, се налагаше да се държи другояче.

— Трябваше да се сетя, че тъгуваш тук — чу тя гласа на Сарейн.

Когато не изпълняваше задълженията си, сестрата на Естара изобщо не обличаше традиционните терокски ешарфи и какавидени носии.

— Наслаждавам се на дворецовите градини. Защо го наричаш тъгуване?

Сарейн приклепна до нея и се втрени замислено в преплетените грамофончета.

— Какво не е наред, сестричке? Непрекъснато те наблюдавам, откакто пристигнахме на Земята. Не разбираш ли, че мрачното ти настроение не помага?

Естара се изненада.

— Аз не...

— Не си особено възторжена, всеки може да го забележи. Бракът на един крал и една кралица би трябвало да е щастливо събитие. Иначе няма никакъв политически смисъл.

Естара се намръщи.

— Това ли е всичко, което те притеснява? Политическият смисъл?

— Не, разбира се. Но за теб наистина започва нов живот, а ти не полагаш никакви усилия да свикнеш. Какво не ти харесва в Питър? Той е симпатичен млад мъж и е несъмнено красив. Богат, с власт...

Кралят изглеждаше наистина заинтересуван за благополучието и щастието на Естара. Но тя подозираше, че Питър едва ли разполага с повече свобода от нея.

— Не съм казала, че не ми харесва, Сарейн. Как бих могла да знам? Не ми се позволява да поговоря дори пет минути насаме с него.

— Всичко върви съгласно програмата. Ще имате достатъчно много време да прекарвате насаме. — Сестра ѝ въздъхна загрижено. — Естара, ако беше дъщеря на производител на сокове, можеше да постъпваш, както ти хрумне. Но ти ще бъдеш кралицата на Теранския ханзейски съюз. Предстои ти да омъжиш за крал. Ще разполагаш с по-голямо богатство за лично ползване, отколкото Терок натрупва за цяла година. — Тя поклати глава. — Каква би могла да бъде причината за тъгата ти?

Естара искаше да се сдобри със сестра си, която беше единствената ѝ крехка връзка с родния дом.

— Не се тревожи, Сарейн. Аз не се оплаквам. Но наистина би ми се искало да имам повече възможности да опозная Питър. Та ние се женим след три месеца, в края на краищата.

Сарейн се изправи, доволна, че е успяла да чуе желанието на сестричката си.

— Ще видя какво мога да направя. Ще говоря с Базил. Двамата с Питър вероятно ще имате възможност да вечеряте по-често заедно.

— Дори една среднощна закусчица би била достатъчна.

Сарейн отново поклати глава, но сега изразът ѝ бе леко развеселен.

— Естара, великият крал на Теранския ханзейски съюз не би могъл да има нещо толкова простичко като „среднощна закусчица“. Всеки обяд е банкет, всяко хранене е цяло представление.

Тя направи две крачки по пътеката, извърна се и въздъхна благосклонно.

— Но може да подкупя кухненския персонал да задигне няколко сандвича и двамата да си ги хапнете насаме.

82.

КРАЛ ПИТЪР

Винаги, когато се чувстваше объркан, Питър знаеше, че единствено учителското компи може да му предложи обективни и честни отговори. Сега бе застанал до прозореца в просторните си лични покои, загледан в Кралския канал.

— Какво мислиш, ОХ? Ти обучаваш Естара на дворцови маниери. Добра ученичка ли е?

— Отлична ученичка. Разбира абсолютно всичко.

— Значи не това те притеснява. Чувам жуженето на веригите в менталното ти ядро.

— Размишлявам за новите бойни компита — отвърна ОХ. — Но не разполагам с достатъчно данни, за да проверя заключенията си. Затова продължавам да обмислям възможни сценарии.

Питър отправи кисела усмивчица към компито.

— С други думи, подозираш нещо, но не си убеден дали можеш да го споделиш.

— Това е... подходяща формулировка. — Компито млъкна, сякаш преценяваше. — Анализирах конструктивните модификации, които извлякохме от проучването на Джоракс и приложихме при производството на новия модел компита. Намирам много от детайлите за... съмнителни, меко казано.

— И на мен не всичко ми е ясно — съгласи се Питър, — но компитата като че ли функционират прилично. Издържаха всички проверки.

— Макар да издържаха всички проверки, на които ги подложи Ханзата, крал Питър, установих, че нито един от кибернетичните инженери не е в състояние да обясни цялостно новите модули, които инсталираха в бойните компита. Те не ги програмираха на базата на принципни схеми, а просто копираха кликиската технология с пряката помощ на кликиските работи. Подобно невежество оставя много простор за възникването на евентуални проблеми.

Питър се намръщи.

— Но новите бойни компита вече са включени в основния флот за Оскивъл. Ако имаш доказателства, че не разбираме направените модификации, наложителни са спешни действия. Бойната група вече е на път.

— Нямам никакво доказателство за някакъв конкретен пропуск, крал Питър, а само съмнения — отвърна ОХ. — Ние не познаваме пълния капацитет на тези бойни компита, Кликиското програмиране е непонятно за мен. Като учител винаги съм те насърчавал да задаваш въпроси, когато не разбираш нещо. Длъжен съм да съблюдавам собствените си инструкции.

Питър погледна учителското компи.

— Повярвай ми, ОХ, не само ти си задаваш подобни въпроси.

— Не е моя работа да поставям под въпрос производствените процеси или взетите от председателя Венцеслас решения.

Питър се намръщи.

— Ролята ти е да ми даваш правилни и целенасочени съвети. Боя се, че председателят не е в състояние да прецени обективно възможните последици от прилагането на технология, която не разбираме, но ще... разговарям с него по този въпрос.

В деня преди Базил Венцеслас да замине на базата на ЗВС на Марс, за да наблюдава офанзивата на Оскивъл, Питър спешно посети стратегическо заседание в държавната сграда на Ханзата. Беше кратко обсъждане с изтъкнати военни и икономически съветници, но Питър бе разтревожен, че Базил не му бе съобщил за провеждането му. Беше му дотегнало да се отнасят с него като излишен.

Пое дълбоко въздух и влезе в залата с вирната брадичка, прекъсвайки разговора.

— Можем да започваме, господа. Моля да бъда извинен, ако съм ви накарал да чакате. Предполагам, че не сте обсъждали нищо съществено преди пристигането ми?

И заби поглед в председателя, върху чието лице се появи израз на раздразнение. Никой не му отговори, но съветниците изчакаха, докато кралят заеме свободното място начело на масата.

Председателят се обади:

— Офанзивният флот на генерал Ланиан ще пристигне в набелязаната система рано утре сутринта. Съобразно плана ЗВС ще отделят един ден за подготовка, а аз ще наблюдавам операциите от Марс. Зелените жреци ще подsigуряват директни съобщения от Оскивъл — каквото и да случи там.

Базил прожектира диаграма със състава на огромната бойна група, която се бе отправила към Оскивъл, броя на реморите и мантите с екипажи от бойни компита и общия план на нападението при неуспех на опитите на Роб Бриндъл да установи контакт.

Питър поглъщаше всяка подробност. Неговият предходник никога не бе обръщал внимание на друго, освен на церемониалните си задължения; бе оставял на Ханзата да решава всички политически проблеми, докато той действаше единствено като говорител. Питър обаче винаги бе проявявал загриженост и интерес. Ако трябваше да е говорител на решенията на Ханзата, да поднася извинения за грешките и да има заслуга за успехите, имаше право да даде своя принос.

Като си спомни казаното от ОХ за кликиската технология, Питър даде израз на съмненията си.

— Господа, загрижен съм, че разчитаме прекалено много на нашите нови бойни компита в подобна съдбоносна ситуация. Както знаете, дори нашите кибернетични инженери не разбират напълно инсталираните от тях модифицирани програми, които просто са копирани и приложени за употреба. Това никога друго ли не притеснява?

Базил го погледна, както лекар поглежда пациента си, за да му намекне, че е крайно време да млъкне.

— Питър, запази спокойствие. Няма нищо, за което да си помислил и което да е събудило тревогите ти, което вече да не съм преценил.

Питър забарабани с пръсти по масата, забелязал, че и някои от съветниците очевидно споделят същите опасения. Председателят въздъхна и се зае да обясни по-изчерпателно:

— Ние знаем, че хидрогите са най-голямата ни заплаха. Знаем, че досега ЗВС са неефективни при сблъсък с тях. Знаем, че запасите ни от екти са на изчерпване. Можем ли да си позволим да пренебрегнем възможността от драстично увеличаване на бойния ни капацитет и технологически преимущества поради някакви необосновани

опасения, че кликиските роботи вероятно се ръководят от някакви зловещи, скрити подбуди? Хидрогите са достатъчно зло. Излишно е да си търсим други врагове.

— Съгласен съм, че стратегията на ЗВС има незначителен принос до този момент, господин председателю — каза Питър с едва доловима усмивчица. — Но съсредоточаването върху една-единствена заплаха не извинява слепотата по отношение на друга.

Лицето на Базил припламна от гняв.

— И какво би направил ти, крал Питър? Ще организираш всеобщ митинг с надеждата хидрогите да се оттеглят, засрамени от онова, което са направили? Настояваш да присъстваш на тези стратегически заседания и не се колебаеш да ни затрупаш с безсмислените си предложения.

— Да, Базил, а ти упорито не се съобразяваш с предложенията ми. — Питър отвърна с непоколебим поглед на втренчените в него очи. — Предлагам да направим щателна проверка на производството на бойните компита, най-добрите ни програмисти да анализират инсталирания в тези нови машини код и да закрием производствените линии, докато не се уверим, че не създаваме собствения си троянски кон.

— Да закрием производствените линии? Абсурд! — възкликна директорът на промишлеността.

— Поредното великолепно, ползотворно предложение — обобщил саркастично Базил. — Не можем да си позволим да спираме производството на бойни компита... особено преди да сме разбрали какво ще е случи на Оскивъл. Ако претърпим поражение там, на ЗВС ще се наложи да заместят огромна част от нашите сили.

Питър изпитваше нарастващо притеснение.

— Ако някой друг от присъстващите бе направил предложение, щеше да се вслушаш.

Този път председателят скочи, по-разгневен отвсякога.

— Никой друг не би направил подобно нелепо предложение. След няколко часа заминавам на Марс. На главата ми са предостатъчно проблеми, с които трябва да се справя, и не ми е нужен някакъв капризен крал като капак на всичко. Стой настрана от производството на компитата. Точка. Разбираш ли? И ако продължаваш да се намесваш в заседанията ни, отсега нататък ти забранявам да ги посещаваш.

Питър не вярваше на ушите си.

— И коя охрана ще попречи на мен да отида там, където пожелаеш?

Базил пое ролята на строг родител.

— Нямам време сега, така че не ме ядосвай. Ако продължаваш да създаваш проблеми, мога напълно да те отстраня, Питър.

Съветниците в тясната зала затаиха дъх.

Питър запази невъзмутимост.

— Не и законно, господин председателю. Прочел съм Ханзейската харта много внимателно. Ти може и да контролираш положението, но трилионите граждани на ханзейските светове почти не са чували за теб. Аз съм техен крал, независимо дали ти харесва, или не. Готов ли си да инсценираш военен преврат, за да ме лишиш от короната? Или планираш да изпратиш безшумен убиец в спалнята ми някоя нощ? Друг начин няма. — Той присви очи. — Всъщност, Базил, от нас двамата единствен ти, председателят на Ханзейския съюз, можеш да бъдеш обвинен в държавна измяна и законно отстранен. Не и кралят.

Базил изрева:

— Махнете го оттук!

Кралската стража пристъпи напред сащисана, без да знае чии заповеди да изпълнява. Присъстващите ханзейски сановници знаеха, че кралят е марионетка, но какво щяха да си помислят гвардейците, придворните служители, поданиците му?

Питър реши да не усложнява ситуацията и да не подлага на проверка лоялността на охраната. Без да даде възможност на Базил да продължи да настоява, той се оттегли доброволно. Никой от двамата не бе победител, но председателят най-после бе отправил заплахата си публично и достатъчно ясно. А Базил, от своя страна, бе разбрал, че кралят няма особено желание да се оттегли.

На всички бе станало ясно, че правилата са се променили.

83. РОСИЯ

След като сплашващите наказателни сили на ЗВС приближиха пръстените на Оскивъл, всички скенери бяха разгърнати, а проучвателните и разузнавателни кораби изстреляни да изследват системата и да планират операцията. Знаеха, че хидрогите се спотайват някъде там под облаците. ЗВС трябваше само да ги принудят да се покажат.

Генерал Ланиан издаде заповед от огромния флагман „Голиат“:

— Това не е учение. Извършваме опасна мисия. Надявам се, че всички сте готови за нея.

Брадичката му излъчваше непоколебимост, кокалчетата на ръцете му бяха побелели, а очите му проблясваха решително.

Зеленият жрец Росия винаги усещаше реалността на опасностите. След като научи за стародавното съперничество между хидрогите и световната гора, усещаше заплахата съвсем осезаемо. А сега се бяха отправили направо към гнездото на гибелните създания. Древните врагове.

Много отдавна хидрогите бяха унищожили почти напълно дърветата и световната гора нямаше никакво желание да се сражава отново. Струваше му се, че дърветата приемат с неохота да участват в акцията и се надяват единствено да установят контакт с врага. Но Росия таеше слаба надежда.

Изолирана на Терок, световната гора беше пасивна и изпитваше страх от ново избухване на конфликта... но сега хидрогите явно се бяха надигнали и унищожаваха всеки горист свят по пътя си. Росия усещаше тревогата да пронизва цялата световна гора. Последните оцелели световни дървета се криеха от хидрогите цели десет хиляди години. Едва неотдавна дърветата бяха започнали да се разрастват и разпространяват и върху други планети.

Може би подполковник Бриндъл щеше да постигне онова, на което се надяваше. Но Росия се съмняваше.

Изпълнен с тревожни предчувствия, зеленият жрец бе седнал в един хладен полимерен стол, заобиколен от твърди метални уреди. Държеше своята любима фиданка при себе си в станцията. Макар засаденото растение да представляваше странен анахронизъм сред компютърната технология на ЗВС, за ирония телевръзката на Росия бе по-ефикасна от тази на всички системи на „Голиат“.

От мостика на дреднаута Ланиан полагаше максимални усилия да изглежда непоколебим и неустрашим.

— Ще направим последен дипломатически опит. Ако и той не успее, ще изпробваме новите бойни компита и ще покажем на хидрогите, че сме твърдо решени. — Ланиан погледна Росия. — Чрез директната ни връзка председателят Венцеслас и стратегите ни на Марс също ще ни оказват съдействие. На път сме да спечелим най-голямата си победа в тази война.

— А ако се провалим? — попита Росия.

— Ако се провалим, никой от нас няма да е в състояние да се притеснява особено.

Росия бе наблюдавал бойните приготовления и настроението на войските и имаше ясното усещане, че макар привидната им настройка да е за преговори, всъщност очакват сражение. Очакваха го. Сърцето му изтръпна при тази мисъл.

Бледожълтите облаци на Оскивъл напомняха езеро от разлято мляко с каймак и се различаваха от всичко, което бе виждал на Терок. Там долу сред заобиколената от пръстените супа от газове се спотайваха хищници, много по-смъртоносни от уайверните.

Росия побутна стъблото на фиданката. Свърза се чрез телевръзката с дърветата, намери партньорите си върху останалите бойни кораби на ЗВС, пръснати из десетте квадранта, останалите в родния Терок зелени жреци и Ярод, който следеше всички действия от базата на Марс. Изпрати мислите си и получи потвърждение.

— Генерале, Ярод съобщава, че на Марс всички са готови. Председателят Венцеслас е пристигнал и очаква да му изпратим съобщение.

Ланиан кимна, удовлетворен от директния отговор.

— Дръж ги в течение какво правим тук.

С енергични и точни думи Росия описа всичко, което виждаше, и обрисова необикновената планета с нейните смайващо красиви

пръстени. Съзнанието на световната гора погълна всичко и разпространи познанието до най-отдалечените си дървета, където и да се намираха.

Росия разтърка настръхналата кожа на ръцете си. По традиция жреците носеха малко дрехи, за да могат листата да докосват сензорните рецептори на кожата им, докато се разхождат сред тях. Сега обаче бе облякъл униформа на ЗВС с къси ръкави, за да му пази топлина. Стерилизираният въздух на „Голиат“ винаги беше студен.

— Разгръщаме разузнавателните компита, сър — докладва един от офицерите.

Росия така и не можеше да запомни объркващите чинове и звания.

Зеленият жрец се приближи до най-близкия прозорец, за да проследи отлитането на бързите кораби пред бойната група и плъзгането им над полюсите на Оскивъл. Управляваните от роботи ремори бяха едва забележими точки сред воалите на мъглите.

— Направи необходимото да навлязат достатъчно дълбоко в облачните слоеве, за да предоставят надеждна информация за близостта на хидрогите — нареди Ланиан. — Дистанционните ни сензори никога не са наред. Дано тези компита свършат по-добра работа.

Яките бойни компита понасяха високо налягане и високи температури, тъй че бяха способни да проникват по-дълбоко от всеки човешки разузнавач. При необходимост разузнавателните компита можеха да се спускат, докато атмосферата на Оскивъл не сплеска корабите им, и да продължават да изпращат съобщения докрай.

— Зелени жрецо, съобщи на командния център на Марс, че пристъпваме към фаза едно — каза нетърпеливо Ланиан към насадената фиданка.

Росия премигна с кръглите си очи, след което докосна стъблото и заговори чрез телевръзката. Всички включени зелени жреци получиха едновременно съобщението: в Двореца на шепота на Земята, на базата на Марс, по разпръснатите из Спиралния ръкав бойни кораби и чак на Терок.

— Председателят потвърждава предприетите действия.

Ланиан застана на мостика. Дишаше учестено. След това, най-после удовлетворен, кимна.

— Добре, пригответе посланическия кораб и извикайте подполковник Бриндъл на площадката за излитане. Да дадем последен шанс на дипломацията. А след това да сме готови за всичко.

84.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

В командно-контролния център на ЗВС на базата на Марс председателят на Ханзата крачеше нервно напред-назад и очакваше развитието на операцията на Оскивъл.

Бе облякъл делови костюм, не за да впечатли някого, а защото в него се чувстваше удобно. Погледна с очакване зеления жрец, останал на Марс, за да държи връзка с бойната група на генерал Ланиан.

— Заемат позиции за началната фаза — докладва Ярод, след като се допита до фиданката си. — Корабите ще заемат местата си съобразно плана. Все още не е установен контакт с хидрогите.

— Кажи им да продължават — нареди Базил; даваше си сметка, че ще мине най-малко още час, ако не и повече, преди настъпването на следващото съществено събитие.

А след това — може би — щеше да се отприщи целият ад.

Засега операцията се разгръщаше като добре координирано бойно учение: новите бойни компита, зелените жреци за свързочници, отлично обучените войници на ЗВС. Всичко изглеждаше перфектно. Но Базил никога не си позволяваше самодоволно успокоение...

Макар да не искаше да обезкуражава съветниците си, Базил си даваше сметка, че изпращането на човек в бронирана капсула за започване на преговори в най-добрия случай е символичен жест. Хидрогите бяха доказали злонамереността си. При подобни обстоятелства не бе възможна цивилизована дипломация. Но не си ли заслужаваше да опитат все пак, в името на историята?

— Дръж ме във връзка — каза той и излезе от командно-контролния център.

Тръгна по коридора. Вездесъщият пясък покриваше стените, а във въздуха се усещаше неприятната ръждива миризма на марсиански железни окиси. На базата винаги му беше студено от всепроникващия мраз, въпреки че термостатите поддържаха точно температурата, с която бе свикнал. Нямахше им никакво доверие.

Със задоволство отчете отсъствието на какъвто и да било хаос и бъркотия въпреки обявената повишена бойна готовност и трескавата дейност. Гордееше се със своите воини.

Десетина кораба доставяха в продоволствените складове на базата храна, снаряжение и други материали от намиращите се в орбита транспортъори. Ежедневните дейности не секваха въпреки грандиозната операция на далечната система. Базил проследи разсеяно прехвърлянето на последния товар от една транспортна совалка. Последния контейнер с преработен метал носеше някакво дребно компи — не от стандартния военен модел или от новите бойни компита. Заприлича му на обслужващите компита, които използваха скитниците.

Компито се приближи до дежурния ефрейтор по снабдяването и избъбри със синтезирания си женски глас:

— Компи с обозначение ЕА се завръща на работа.

— Къде се губиш? — възкликна ефрейторът. — За последен път бе на смяна преди две седмици.

— Бях изпратена с извънредно задание от моята господарка — отвърна ЕА.

Базил пристъпи заинтригуван към тях.

— Един момент, ефрейтор. Трябва ли да разбирам, че скитническо компи работи при нас?

Ефрейторът го изгледа навъсено, изненадан как така някакво цивилно лице в делови костюм се мотае в секретната зона.

— А вие кой сте, сър? Това е ограничена...

— Аз съм Базил Венцеслас, председател на Теранския ханзейски съюз. — Базил се развесели от появилия се върху лицето на ефрейтора недоверчив израз, който бе моментално заменен от изненада, след като го позна.

— Да, господин председателю! Извинете ме, но не знаех, че сте на базата.

— Би трябвало да си в течение на последните събития. Сигурен съм, че е било съобщено на целия персонал.

От начина, по който ефрейторът стисна електронния комутатор, Базил разбра, че не е човек, който взема решения, а такъв, който само изпълнява инструкции.

— Зададох ви въпрос, ефрейтор. Често срещана практика ли е да се допускат скитнически компита в секретните зони? Имате нещо против моето присъствие, а позволявате пълен достъп на една скитническа машина?

Ефрейторът се огледа с надеждата да потърси помощ от някой по-висш офицер, но в товарния склад нямаше никой.

— Сър, ЕА служи на базата от пет години. Собственичката ѝ е офицер в бойния флот от квадрант седем.

Базил се навъси.

— Разбирам. И когато собственичката ѝ не е наоколо, разрешавате на това скитническо компи да скита из базата, а вероятно и да прави снимки, разкриващи слабите места на ЗВС?

Ефрейторът явно бе объркан.

— Да не би да сме във война със скитниците, сър? Аз си мислех, че са единствените, които ни снабдяват напоследък с екти. Без тях нямаше да имаме никакво космическо гориво.

— Между съюзници и врагове невинаги има отчетлива разлика, ефрейтор. Човек никога не бива да приспива бдителността си, особено във военно време.

Базил знаеше, че преиграва поради напрегнатостта си около офанзивата на Оскивъл. Факт бе, че непокорните и независими кланове не бяха предприели никакви действия срещу Ханзата, но и надали особено зачитаха интересите на Земята.

В Ханзата рядко се появяваха скитнически компита, макар понякога да пътуваха с циганските кораби, които търгуваха с колониите. Хрумна му да се възползва от възникналата възможност.

— Ще поема отговорността за това компи, ефрейтор. Ако имаш някакви въпроси, обърни се към офицера, на когото си подчинен.

— Да... да, сър.

Базил се обърна към компито. Наистина необикновена възможност. Твърде рядко възникваше шанс да разговаряш със скитническо компи в отсъствието на скитник.

— Последвай ме, ЕА. Нека побъбрим.

— Да, сър.

Той заведе ЕА в една празна стая, в която имаше маса и няколко комуникационни екрана, вероятно помощна стая за свободния персонал.

— Та така, би ли ми казала къде си била?

— Собственичката ме изпрати с инструкции да изпълня една семейна поръчка.

— Чудесно. — Базил изпука пръсти. — Но къде точно отиде?

— Където ме инструктира да отида моята собственичка. Забранено ми е да разкривам секретна информация на член на Ханзата.

В съзнанието на Базил звънна предупредителен сигнал. Значи компито бе със задействана специфична програма да пази тайни от Теранския ханзейски съюз? Отдавна подозираше, че неуправляемите скитници открито или неволно действат срещу Ханзата. Те не бяха подписали Хартата. Не съблюдаваха законите на Съюза, не зачитайки останала част от човешката цивилизация. Начинът им на живот бе твърде примитивен, ограничен в няколко бездомни клана. Защо се държаха така загадъчно?

През последните няколко години огромен брой скитнически товарни кораби без документи бяха засичани от патрули на ЗВС. Всички бяха натоварени със запаси от екти, въпреки че ЗВС бяха обявили възбрана над цялото налично космическо гориво. Как успяваха да продават на други клиенти, пренебрегвайки ханзейските военни? Нямахше никакво съмнение, че скитниците крият нещо.

Той обмисли следващия си въпрос.

— ЕА, давам ти директна заповед. Твоята собственичка не е тук, а твоята програма ти разпорежда да изпълняваш инструкциите на всеки човек.

— Доколкото не ощетяват други хора — отвърна ЕА. — И доколкото не са в пряко противоречие с предварително дадените ми инструкции от моята собственичка.

— Ти си се завърнала от личната си мисия, следователно си изпълнила инструкциите. Така ли е?

ЕА направи пауза.

— Изпълних последната си задача, да.

Базил се усмихна.

— Добре, значи няма да се притесняваме по този въпрос.

Компитата не бяха твърде интелигентни и съобразителни. Щеше да започне с базисна информация и факти, които така или иначе можеше да получи от ЗВС файла на собственика на компито.

— Твоята собственичка е офицер в Земните въоръжени сили, така ли?

— Да, тя е командир на крайцер манта.

Базил повдигна вежди. Малко скитници бяха постъпили на служба. Аха, може би командир Тамблин, извършила истински подвиг при поражението на Буунов брод. Нима беше въдворена къртица във войската? До колко съществена информация имаше достъп? Усети тревога, но компито може би щеше да му помогне да установи някои подробности.

— Твоята собственичка е скитничка, нали? Командващ Тамблин?

— Да.

— От коя планета е тя?

ЕА запази необичайно безмълвие.

— Не мога да разкрия тази информация.

Базил се изуми.

— Не можеш да ми кажеш от коя планета е? Това е абсурдно. Има го във всичките ѝ лични документи. С какво се занимава кланът Тамблин? Какви снаряжения и кораби управляват?

Компито стоеше като вкочанено.

— Съжалявам, сър. Не мога да отговоря на тези въпроси.

— Разбира се, че можеш. Настоявам. Всъщност това е пряка заповед.

За пълно изумление на Базил в очните дъна на ЕА проблеснаха слаби искрици. Механичните ѝ ръце потрепнаха и тя застина в мъртва тишина. Всички индикаторни светлини върху лицето ѝ помръкнаха.

— ЕА, отговори.

Базил пристъпи към компито и докосна металния корпус. Вътрешността беше топла. Дали не се бе стопила вътрешната верига? Сякаш всички системи бяха повредени.

— Какво става, по дяволите? Ти го направи нарочно!

Огледа се наоколо, сякаш за да провери дали някой не го е видял.

— Не мога да повярвам!

Замисли се. Въпросите му бяха сравнително безобидни, но скитническото компи явно имаше вградена някакъв самоизключващ се защитен механизъм. Всяко запитване за дейността на скитниците или разположението на базите им задействаше окончателно изключване, пълно изтриване на паметта и програмата. Твърде обезпокоително.

Той удари ЕА и застиналото компи залитна, блъсна се в металната стена и падна с трясък на пода.

Какво правеха скитниците, за да им се налага да прилагат толкова драстични защити за опазване на тайните си?

— Какво криеш? — изкрещя той, но роботът не беше в състояние да отговори.

Задъхващ се лейтенант притича покрай вратата, но забеляза Базил, спря и се обърна.

— Председателю Венцеслас, присъствието ви в командно-контролния център е наложително. Търсим ви навсякъде...

— Тук съм — отвърна Базил отсечено и оправи костюма си. — Какво има?

— Генерал Ланиан е готов да спусне посланическия кораб на Оскивъл.

Базил кимна. Време бе да се съсредоточи върху по-належащия проблем.

— Има благословията ми. Кажете му да действа.

Той направи крачка към вратата, след това погледна към падналото неподвижно компи.

— О, лейтенант, наредете на някой да разчисти това.

И подритна металния корпус на ЕА с върха на обувката си.

— Приберете го някъде. По-късно ще го анализирам.

85.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Щом корабите на бойния флот на ЗВС заеха позиции над Оскивъл, Тасия с безпокойство прегледа показанията от тактическите аналитични проучвания. Опита се да не показва прекален интерес, но за щастие не откри нищо тревожно. Не забеляза никакви очевидни улики от процъфтяващите корабостроителници на Дел Келъм. Никакви издайнически показания върху пръстените не привличаха особено внимание. Макар да нямаше вест от преданото си компи, предупреждението на ЕА сигурно бе пристигнало навреме.

Въздъхна дълбоко и отправи благодарност към Пътеводната си звезда. Един критичен момент бе преодолян. Сега можеше да се съсредоточи върху проблема на Роб Бриндъл.

— Сър! — Тя отривисто отдаде чест на генерал Ланиан на мостика на „Голиат“. — Моля за разрешение да отида на площадката за излитане и да проверя посланическия кораб.

Той почеса квадратната си брадичка.

— Поради каква причина, командващ? Нямате ли задължения на собствения си кораб?

— Бих... Бих искала да кажа две думи на подполковник Бриндъл, преди да тръгне в изпълнение на задачата си.

Тя преглътна мъчително в опит да скрие емоциите си.

„Не че бих могла да го вразумя.“

От другата страна на мостика Патрик Фицпатрик се ухили.

— Да му даде прощална целувка, генерале.

Ланиан отмести поглед от саркастичната физиономия на Фицпатрик към пламналото от вълнение лице на Тасия, сякаш проумял някаква необяснима до този момент загадка.

— Разрешавам. Но не се бавете прекалено много. На подполковник Бриндъл му се налага да се подготви, а и вие трябва да сте на крайцера си. Искам всичките ми командири да са във върхова форма и с бистри мозъци.

Тя се отдалечи с бързи крачки, изпратена от погледите на екипажа на мостика. Някои я поглеждаха със съчувствие, други се усмихваха с разбиране. Всички бяха убедени, че опитът на Роб да установи контакт с хидрогите е обречен. Беше преминал през едномесечно интензивно обучение по дипломация, но никой не беше сигурен как ще реагират хидрогите на предложението за преговори. Това беше политически каприз и възторженият младши офицер по всяка вероятност щеше да бъде жертвеното агне.

„Бриндъл, твоята Пътеводна звезда трябва да е кафяв пигмей...“

Тасия се спусна с асансьор до площадката за излитане, където се бяха струпали любопитни войници, за да наблюдават последните приготовления. ЗВС униформата на Роб беше безупречна — сякаш хидрогите биха се впечатлили от дрехите му. Той не криеше самодоволната си горделива усмивка, застанал пред експерименталния посланически кораб.

Напомняше старовремски дълбоководен звънец, сферичен кораб с бронирани стени и системи за маневриране при огромното налягане в недрата на газовия гигант. Малки кръгли амбразури с полимерно подсилени кристални стъкла осейваха стените, осигурявайки видимост от всички ъгли.

Посланическият кораб бе конструиран единствено за отваряне на канал за преговори, а не за заплашване на хидрогите. Роб го бе изпробвал и бе проучил системите му. Според него се движеше с финеса на тухла, но щеше да свърши необходимото. Не притежаваше абсолютно никаква защита. Всъщност нито едно стандартно оръжие не бе ефективно срещу диамантените бойни кълба.

На Тасия ѝ се прииска да се втурне и да го прегърне, но не ѝ бе удобно пред останалите. Всички подсвиркваха и ръкопляскаха, подвиквайки окуражителни пожелания. Роб ѝ се ухили с блеснали светлокафяви очи и вдигна ръка, но Тасия не промълви нито дума: боеше се да не даде израз на чувствата си.

Предната нощ двамата си бяха уредили да са свободни от смяна едновременно. Той смяташе да се наспи добре преди мисията, но Тасия нямаше намерение изобщо да го остави да спи. За нещастие,

подхванаха спор, който се изроди в истинска битка, предизвикана от взаимните им опасения. Не така си бе представяла да прекарат нощта.

— Аз да не съм някой страхливец — отсече Роб. — ЗВС разчитат на мен. Никой друг не е подготвен в момента.

— Никой не е готов — точка. Виж какво, нямам нищо против рисковете. Шиз, аз съм скитничка, Бриндъл. Винаги съм живяла на ръба на пресметнатия риск. Но това си е чисто самоубийство. Нищо не предвещава успех.

— Виж, нямам намерение да зачерквам всички надежди. Не разбираш ли, че ако допуснем взаимно изстребване между хора и хидроги, всичко ще стане на пух и прах? — Той се опита да я разнежи с усмивка. — Добре, съгласен съм, че това е най-безопасният план.

— Защо трябваше да си ти? Не искам да те загубя — каза тя, но се овладя.

Баща ѝ беше строг надзирател, който не си позволяваше нежности, а майка си помнеше едва-едва. Компания ѝ правеха братята ѝ, но и Джес, и Рос бяха много по-големи и в това мъжко обкръжение тя бе принудена да защитава правата си със зъби и нокти.

През тази нощ с Роб, към когото наистина не бе безразлична, тя се ужаси. Отправи му глупави обвинения, но той не се засегна. Вместо това я прегърна и я погали. След това се любиха едновременно нежно и отчаяно. Беше един от най-прекрасните мигове, които бяха прекарвали заедно.

На сутринта часовникът зазвъня твърде рано и двамата светкавично навлякоха униформите и застанаха на работните си места. Без да си кажат дума и непоколебими в решението си да не се сбогуват...

В площадката за излитане инженерите и сержантите по полети заизбутваха любопитните войници назад.

— Оставете човека да си поеме въздух. Трябва да заеме мястото си в новия си просторен апартамент.

— Покажи им кои сме, Бриндъл — изкрещя някой.

Преди да влезе в звънеца, Роб докосна с пръсти челото си в безмълвен признателен поздрав, предназначен единствено за Гасия. Тя премигна от неочаквано бликналата влага в очите ѝ.

В този момент, без да обръща внимание на войниците, Росия закуцука към люка, понесъл саксията с фиданката си в една ръка.

— Почакай, подполковник. Искам да ти дам нещо. — Той подложи шепа под фиданката и една клонка с листа падна в нея като по команда. — Ти не си зелен жрец и не можеш да го използваш за връзка... но се надявам, че все пак може да ти помогне.

Роб взе клончето и го погледна с недоумение.

— Като маслиново клонче ли да го занеса?

Жрецът повдигна рамене.

— Може би. А може и да ти дари спокойствие. Кой може да знае на какво е способна световната гора?

Роб мушна клонката в нагръдния джоб на униформата си като в бутониера.

— Благодаря.

Свършил работата си, зеленият жрец се оттегли към станцията си, преди да го е повикал генералът.

— Пригответе посланическия кораб за излитане — извика главният сержант.

— Готов за потапяне в сауната — отвърна Роб.

От мостика по интеркома се чу гласът на генерал Ланиан:

— Подполковник Бриндъл, постъпката ви е изключително смела. Не сме искали тази война и си заслужава да търсим докрай мирното решение на конфликта. Опитай се да налееш малко разум в главите на тези хидроги, момче.

Войниците отново се разкрещяха, а двама инженери заключиха тежкия люк, след което балансираха вътрешното налягане и провериха целостта на корпуса за последен път. Посланическият кораб се търкулна през спускателната камера и изскочи от площадката като метално яйце.

Гласът на Ланиан отекна по интеркома:

— Обявявам повишена бойна готовност за целия флот. Всички офицери да заемат позиции на бойните си кораби. Да не им позволим отново да ни хванат по долни гащи.

Всички се втурнаха към станциите си. С натезало, но непоколебимо сърце Тасия се покатери на малка совалка, която я откара заедно с още трима офицери на мантата ѝ.

— Продължавам спускането без никакви проблеми — предаде Роб. Целият боен флот притаи дъх да чуе съобщението му. — Атмосферата става по-плътна и температурата се повишава. Увеличава се скоростта на вятъра. — Той неочаквано изсумтя и всички доловиха неистовия вой на вятъра. — Все едно да се опитваш да застанеш неподвижно върху пумпал.

Бойният флот вече бе на зададените позиции. Десет форсирани дреднаута и петдесет крайцера манта — дузина, от които автоматизирани и управлявани от новите бойни компита — чакаха над планетата.

Тасия зае мястото си.

— Усили канала на подполковник Бриндъл, за да го чуваме всички.

— Все още никакъв контакт, макар че изпращам стандартното съобщение на всички честоти — обади се Бриндъл. — Виждам вихрушка от цветове сред плътните газове. Почти нищо друго. — Чува се припуквания от атмосферните смущения, докато той продължаваше да се спуска през враждебната среда. — Наистина се мятам във всички посоки. Нямаше ли хора, които обичат да се хвърлят с бурета във водопади? Нещо такова е и при мен.

Патрик Фицпатрик спусна манта си най-отпред близо до атмосферата на Оскивъл, сякаш търсеше повод да се сбие.

— Всички сме готови за малко юмручна дипломация, генерал е, ако обстоятелствата го наложат.

Ланиан не скастри златното си момче, че е напуснало позицията си.

— Запалих всички прожектори — обади се Роб. — Някой би трябвало да ме види. Хей?

Тасия се надяваше светлините му да не привлекат вниманието на някой гигантски левиатан сред облаците.

След това цели десет мъчителни минути Роб не се обади. Офицерите за свързка заизпращаха питания, опитвайки се да възстановят връзката. Тасия провери уредите за дълбочина, за да разбере къде се намира корабът. Притесненият ѝ екипаж не можеше да си намери място. Нищо не нарушаваше зловещата тишина.

Най-накрая сред пукотевицата от атмосферни смущения Роб изпрати ново съобщение:

— ... изумително! Виждам... никога не съм си представял нещо подобно.

Настъпи нова пауза от рева на смущенията.

— Красиво е... красиво...

След което се възцари абсолютна тишина. Тасия чу спешните призови от флагмана. Най-добрите свързочни офицери на генерал Ланиан се опитваха да възстановят връзката, но без успех.

— Връзката с посланическия кораб напълно се изгуби, генерале. Сензорите не го засичат на никаква дълбочина.

— Дали се е сплескал от атмосферното налягане, или го разрушиха хидрогите?

— Няма отговор, сър.

Тасия се отпусна в командния стол обезумяла от скръб и ярост. „Роб!“ Заблъска по комуникационните уреди.

— Генерале, трябва да изпратим разузнавателен кораб след него! Какво ще кажете за някое от бойните компита? Могат да се спуснат и да се изтеглят посланическия кораб в безопасност.

Роб трябваше да е жив.

В този момент лейтенант Рамирес се разкрещя:

— Забелязвам раздвижване на хидрогите отдолу, командващ! Две разузнавателни ремори с компита са унищожени.

Ланиан изрева по главния канал:

— Тогава ще им отговорим. Никой не може да твърди, че не опитахме. Готови за тотално нападение! Знаете си задачите. Не им спестявайте нищо.

86.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Щом ескадрилата крайцери манта полетя напред, командващ Фицпатрик подхвърли по канала:

— Давайте да им го върнем заради нашия приятел Роб Бриндъл.

На Тасия ѝ се прииска да го наругае — Фицпатрик изобщо не беше приятел на Роб, — но реши първо да се заеме с истинските врагове. Проклетите хидроги!

Още една управлявана от компи ремора беше унищожена, а бойните кълба продължаваха да се издигат сред дълбоките облачни слоеве. ЗВС бяха готови... или поне така им се струваше.

В съзнанието на Тасия мъждукаше лъч на надежда — ами ако Роб бе все още там долу, лишен от възможността да изпрати съобщение? Но хидрогите вече бяха доказали многократно начина си на действие. Току-що бяха унищожили три разузнавателни ремори. Почти сигурно беше, че извънземните врагове са пленили или унищожили бронирания звънец.

Както бе сигурна, че ще постъпят...

Пое дълбоко въздух, преброи обратно от десет до едно, за да овладее бушуващите в нея скръб и гняв, и най-накрая нареди с престорено хладнокръвие:

— До всички. Никакви необмислени действия и нито една пропусната мишена.

Дълбоко вътре в нея сърцето ѝ протестираше заради Роб. Започнеше ли бомбардировката на ЗВС, всички надежди за оцеляването му умираха. Но нямаше как да се възпротиви. А и не бе сигурна, че го иска.

— Ще ги скапем тези копелета.

От мостика на „Голиат“ генерал Ланиан нареди на мантите, управляваните от хора ремори и на сателитните наблюдаващи техники:

— Изпратете три крайцера с работи като преден отряд. Време е да разберем как ще отговорят на обсадната атака.

Един от компютърните техници препрати заповедите до компитата, управляващи бойни кораби. Преди началото на операцията всички командващи бяха получили подробни инструкции за разгръщане и познаваха отлично плана за първата фаза на атаката. Стомахът на Тасия се сви.

Ланиан из лая:

— Следват буреносните платформи. Заемете позиция и се пригответе да пуснете най-тежките си бомби. Запазете фрактурните пулсатори в резерва, докато не разберем в какво се целим.

Буреносните платформи се разпръснаха като гигантски плувачи океански мини в горните слоеве на атмосферата на Оскивъл.

— Платкоми, започнете бомбардировка.

Бомбите рукоуха като енергиен дъжд. Щом достигнаха установената дълбочина, възпламенителите се задействаха и атмосферните слоеве се разтросоха от могъщи взривове. Експлозиите имаха за цел да сплашат хидрогите и да ги измъкнат от дълбоките им укрепления. Но ако се съдеше по унищожените разузнавателни кораби, бойните кълба вече се носеха към тях.

Тасия стисна юмруци и ноктите ѝ се забиха в дланите ѝ. Чакаше нареждане да включи своя крайцер в атаката.

— Втора фаза — разпореди Ланиан, сякаш четеше предварително написан сценарий, наблюдавайки стрелката на хронометър. — Основното крило на компитата да разпръсне реморите и да атакува врага, щом го открие. Мантите с компита да тръгнат.

Новите бойни компита можеха да постигат по-високо ускорение с изстребителите от човешките пилоти. Тъй като не се нуждаеха от животоподдържащи системи, язерните им откоси бяха по-мощни.

Сто скоростни изстребителя се гмурнаха надолу още докато ударните вълни от началната бомбардировка продължаваха да отекват из облаците. Реморите се стрелнаха като смъртоносни сребристи снаряди, дебнейки мишените си. Старателните работи докладваха телеметричните данни за разположението си.

Щом бойните компита достигаха едно по едно дълбочината, на която бе изчезнал Роб, докладваха за издигащи се бойни кълба. И връзката с всяко от тях прекъсваше.

„Също като при Роб.“

Ланиан стискаше зъби.

— Къде изчезнаха?

Той погледна развихрените от първоначалната бомбардировка облаци.

Росия описваше набързо събитията чрез телевръзката от станцията си:

— Виждам блясък, като светкавица... нещо много по-голямо от „Голиат“. Краткотрайни проблясъци, енергийни заряди. Ето, в момента изскачат от облаци! Ужасни са!

Разтърси го инстинктивната погнуса на световната гора, свързана с него чрез неговата фиданка.

Цяло ято бойни кълба се издигна нагоре — гигантски сфери, придружавани от гроздове по-дребни съдове. По комуникационните канали избухна взрив от войнишки ругатни, в които се усещаше уплаха. Досега не бяха виждали такава невероятна армия от хи дроги.

Първите три манти с компита нападаха без никакво колебание. Откриха огън, преди хидрогите да се усетят.

— Огромен брой язерни удари без никакви съществени увреждания. — Росия извърна очи. — Взривовете ме ослепяват.

— Изстреляйте въглеродни залпове!

Крайцерите изстреляха картеч от новоконструирани оръжия, които поразяваха на дълбочина. Щом долетяха до сферите на хидрогите, те се взривиха като пневматичен чук върху диамантените брони. Няколко вражески мишени се завъртяха, очевидно смутени от неочаквания удар.

Преди войниците да успеят да се разкрещят, от непоразените бойни кълба изтрещяха синкави светкавици срещу най-близката манта с робот и корпусът ѝ зейна.

— Пряк удар на хидрогите! Един от компи-крайцерите ни е повреден. — Росия се бе превърнал в спортен коментатор, който се опитва да предаде възбудата от наблюдаваната от него игра. — Абсолютно съответства на ужасяващите спомени на световната гора от древната война.

Но ударената роботизирана манта продължи напред, изстрелвайки всичките си муниции. В гласа на Ланиан прозвуча горделива нотка:

— Гледайте! Бойните компита могат да нападат дори с такава пробойна в корпуса!

Пилотираните от компита манти и ремори поддържаха несекващ огън, обстрелвайки безмилостно хидрогите до пълно изчерпване на мунициите си. Ланиан включи канала и се обърна към програмираните бойни компита:

— Пристъпете към заключителната серия. — После се подсмихна зловещо и се обърна към командващите. — Гледайте сега! На това ни научиха илдирийците.

Пилотираните от компита ремори използваха спестената двигателна енергия и се стрелнаха като снаряди към вражеските съдове. Телеметричните изображения върху мониторите лумнаха едно след друго от експлозиите, последвани от вихъра на атмосферните смущения.

Унищожителната огнена стихия се вихреше с такава скорост, че Тасия не бе в състояние да следи подробностите на битката. Изчакваше в готовност да се включи, изгаряйки от нетърпение да си отмъсти — за Роб Бриндъл и за брат си Рос.

Но пилотираните от хора съдове все още не получаваха заповед.

Щом получи заповедта на генерала за заключителната серия, трите поразени роботизирани манти задействаха всичките си муниции едновременно, изтощавайки енергийните си запаси и увеличавайки ускорението на двигателите до максимум. Хидрогите нямаха никакъв шанс да се оттеглят навреме. Реакторите на компи-корабите пламнаха ослепително и всяка от мантиите се понесе напред към избраното бойно кълбо, разкъсвайки камерите с космическо гориво, от което лумнаха експлозии с размери на малки слънца.

Трите улучени кълба се пръснаха сред изпепеляващата огнена стихия и потънаха сред дълбоките облаци. Напълно разрушени.

— Буреносни платформи! Втора и последна защитна линия. — Гласът на генерала прозвуча заплашително, сякаш за да смути подслушващите врагове. — Изстреляйте ядрените заряди и се измъквайте възможно най-бързо.

Платкомите запратиха ядрените глави към надигащите се бойни кълба. Веднага след това тремавите платформи се издигнаха над облациите на безопасно разстояние от ударните вълни на поразяващите електромагнитни импулси.

Под тях сякаш започнаха да избухват новородени звезди. Засвистяха урагани от ослепителна светлина и наситена радиация.

Изчакващите пилотирани от хора манти и дреднауты кръжаха над полюсите на Оскивъл, наблюдавайки невероятното опустошение под себе си.

Всички крещяха от възторг при гледката на атомните взривове.

— Как е, вкусни препечени дрогчета?

— Ще се сварят в черупките си!

— Да си бяха седели мирно и да не ни закачат.

Тасия бе застинала като статуя в командния си стол, без да откъсва очи от взривовете, но и без да вижда особени причини да тържествува. Все още нищо не бе свършило. Само че и последният лъч надежда бе помръкнал. Дори хидрогите да не го бяха пленили, Роб не би могъл да оцелее под атомните удари. Мантата ѝ потрепваше от мощта на интегралните батерии и на ескадрилите бойни ремори върху площадките за излитане. Беше време да направи нещо.

Не можеше да седи така спокойно.

— Хайде, генерале, дай ни свобода на действие — измърмори тя на себе си. — Наистина нямам търпение да чука някого точно сега.

— Мамка им! Дори след всички тези ядрени удари продължават да излизат — обяви платкомът на една от буреносните платформи. — Гледайте, продължават да излизат!

Поне Ланиан не се правеше на изненадан.

— Как да се отървем от тези проклети чудовища?

Сред разрастващите се ударни вълни от ядрените детонации Тасия забеляза колосално струпване на врага, пред каквото не се бе изправяло нито едно човешко същество досега. Бойните кълба изплуваха едно след друго от радиоактивните облаци като надигащи се от врящ котел мехури.

Ланиан разположи последните останали пилотирани от компита манти в авангарда, за да посрещнат първия удар.

— Дайте им да разберат! Ударете ги с всичко, което имате! И не забравяйте, че това същите дроги, които затриха Буунов брод.

— Като че ли имаме нужда от допълнителни причини да ги ненавиждаме — измърмори Тасия достатъчно високо, за да я чуе екипажът на мостика.

И се приведе напред, докато мантата заемаше позиция за стрелба. Далеч отдолу изскачаха нови и нови стотици кълба.

— Ето ги, идват...

87.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Сгушени в своите укрития из отломъчните пръстени на Оскивъл, скитниците наблюдаваха бушуващия около тях армагедон.

— Наистина се чувствам като зайче — обади се Зет Келъм и се намести по-удобно.

Левият ѝ крак бе изтръпнал дори при ниската гравитация.

— По дяволите, зевесетата ще надробят голяма каша и ще я сърбаме всички — изруга Дел Келъм. — Вижте! Ето ги дрогите. Какво друго очакваше генералът след такава бомбардировка? Добре, че сме настрана.

— Всички сме вътре, тате. Тези бойни кълба са готови да изпържат скитниците със същото удоволствие, с което биха сварили Голямата гъска.

Повечето корабостроители бяха напуснали системата на Оскивъл след разглобяването и разпръскването на конструктивните съоръжения. Маскировката на останалото снаряжение и постройки, изглежда, бе сполучлива, след като бойните групи на ЗВС не ги бяха забелязали. С появяването на ужасяващите извънземни грижите на зевесетата ставаха още по-неприятни.

Зет нагласи подслушвателя на честотата на командния канал на ЗВС. Включи нелегалния разшифроващ механизъм и започнаха да подслушват отривистите команди на генерал Ланиан до пилотиращите реморите бойни компита-камикадзе.

Зет фокусира екраните така, че да следят десетките — стотици — надигащи се като разгневени стършели над атмосферата бойни кълба. Покритите с шипове сфери всяваха ужасяващ страх. Макар никой скитник да не изпитваше нежни чувства към Земята, въоръжени сили вследствие на слуховете за унищожителните им набези и открито пиратство срещу тях, тя изпитваше съчувствие към войниците. Толкова много жертви. Очевидно бяха обречени.

— Вижте всички тези проклети кълба! — включи се някакъв офицер. — Никога не съм виждал толкова много.

— Престани да ги броиш и започвай да стреляш.

Зет погледна баща си с тъмните си очи. На лицето му бе изписан страх, но той стисна ръката ѝ да я успокои.

— Тук сме в безопасност, сладураната ми.

— Повярвай ми, че това е единственото, за което бих искала да се притеснявам, тате.

Гласът на генерала прозвуча така, сякаш Ланиан беше на път да изгуби самообладание:

— Челни манти, заемете позиция. Бойни компита, вече имате нареждане и знаете програмите си. Нанесете тотален удар.

— Хайде, момчета и момичета — обади се някой провлечено. — Всички чакахме това сражение. Ето, че го имаме.

— Внимавайте какво искате — измърмори Зет.

Видяха как още пет крайцера манта се откъснаха от основната бойна група и се спуснаха, очевидно пилотирани от компита-камикадзе, което личеше от неумолимостта и точността на удара. Сърцето на Зет заподскача, докато наблюдаваше манти-самоубийци да изстрелват всичките си мунициии, изпразвайки язерния си арсенал в ослепителна като звездна експлозия атака, и да се забиват с пълна скорост. Видя пет от безбройните кълба да потъват надолу, но вихърът от сфери продължи да бълва от дълбините на Оскивъл.

— Всички знаем какъв е залогът — обади се някакъв офицер по комуникационния канал.

— Трябваше да си остана вкъщи.

— Господи, ще го изтърва...

— Изяж това, шибано хидрогче! Аааа!

Зет усети да ѝ прилошава, докато наблюдаваше нескончаемите експлозии. Хидрогите мятаха синкави светкавици и всеки енергиен камшик поразяваше нова мишена от ЗВС. Целият този театър се вихреше на фона на безмълвното пространство и само по командния канал се дочуваха панически крясъци, заповедни резове, взривове и отекващи детонации.

Из цялото пространство бушуваше бурята на разрухата. Вече не бяха останали пилотирани от компита кораби и няколко пилотирани от хора ремори и крайцери се понесоха в самоубийствени набези.

Хидрогите подгониха няколко от огромните съдове на ЗВС. Дреднаутите откриха огън, но с не по-съществен ефект от малките бойни кораби. Няколко обхванати от пламъци кораба се завъртяха, загубили контрол, и после рухнаха върху пръстените.

За по-малко от час бойната група на ЗВС бе загубила една трета от корабите си.

Зет наблюдаваше втрещена неспирния унищожителен огън на хидрогите.

— С нищо ли не можем да им помогнем, тате?

Но тя знаеше, че скитниците не разполагат със значителна военна мощ. Оцеляваха единствено благодарение на хитростта и находчивостта си, като се стараеха да не привличат вниманието върху себе си.

— Нищо не можем да направим, освен да чакаме. Знаеш го, сладката ми.

Недалеч тресна експлозия, нарушавайки точните орбити на пръстенните отломъци. Генераторите на укритието не изключиха, но светлините замигаха. Зет отлетя към стената. Екраните потъмняха за миг и отново просветнаха, разкривайки още по-ужасяващи гледки в зоната на военните действия. Пръстените бяха осяяни с хиляди нови звезди: догарящите метални корпуси на корабите на ЗВС.

— Шиз, това тук е по-лошо от пердаха, който ядохме на Юпитер!

Женският глас ѝ се стори познат. Зет си помисли, че това е Тасия Тамблин, която ги предупреди за пристигащата бойна група на ЗВС.

Гласът на генерал Ланиан бе станал дрезгав от объркване и ужас.

— Обявявам оттегляне. Всички ескадрили да се завърнат на корабите-майки. Всички командващи офицери, изтеглете корабите си от този ад по всякакъв възможен начин.

— По дяволите, не допусках, че ще го чуя от устата на генерал от ЗВС — измърмори Дел Келъм.

— Обвиняваш ли го?

— Ни най-малко. — Той поклати глава. — Ни най-малко. Ама че поражение!

Размяната на изстрели по екраните не спираше. Много от корабите на ЗВС започнаха да се разпръсват и изтеглят, отдалечавайки се от обкръжената от пръстени планета с последни сили. Хидрогите унищожиха още пет от тях пред очите на Зет.

— Оценка на пораженията. Искам доклади за понесените щети веднага след като се изтеглите на безопасно разстояние — продължи Ланиан. — Сега просто се махайте!

— Ами ако дрогите тръгнат след нас? — запита изтънял от ужас мъжки глас. — Ако продължат да ни преследват? Няма никакъв начин...

— Измъквай си задника и спри да цивриш — изруга ДРУГ.

Зет и Дел Келъм не откъсваха очи от несекващия разгром. Догарящите корпуси съскаха сред пламъците.

— Ще ти кажа едно нещо, сладката ми — обади се баща й. — Досега не бях сигурен, но вече край. В името на Пътеводната ми звезда, никога вече няма да се занимавам с небесни мини.

88.

ЕСТАРА

Сред стълпотворението от разговарящи хора, облечени във всевъзможни тъкани и цветове, Естара се чувстваше така, сякаш бе организирала частен прием в покоите си. Но това беше събиране на служителите от протокола и социалните функционери. Днес трябваше да представи сватбената си рокля.

Беше се подпряла на един плюшен стол, неспособна да открие спокойно кътче сред навалищата. След малко повече от два месеца щеше да се премести в кралските покои като съпруга на крал Питър, но засега имаше собствен разкошен апартамент с просторни стаи, огромни сервизни помещения, вани с пяна и дори лична оранжерия.

Дворцовите шивачи демонстрираха своето произведение — изложиха на показ необикновената рокля и почнаха да обясняват скрития в нея символичен смисъл, който — Естара бе сигурна — иначе никой нямаше да забележи. Седмици преди това шивачите ѝ бяха направили цялостен и притеснително подробен триизмерен оглед, за да могат да конструират холографски модел и да изпробват различни варианти, преди да завършат произведението си.

На сватбата Естара щеше да бъде в центъра на вниманието. Не беше нито суетна, нито разочарована от външния си вид, но истински я притесняваше обстоятелството, че искат да я превърнат в най-голямата красавица в целия Спирален ръкав. Само допреди година-две беше просто безгрижна палавница на Терок, катереше се по дърветата и търчеше из гората.

Полагайки усилия да демонстрира кралски маниери, тя се обърна към нетърпеливите шивачи.

— Това е най-невероятната рокля, която съм виждала. Ще се постарая да бъде достойна за великолепието ѝ.

— Ваше благородие ще подчертае красотата на роклята — отвърна главният шивач, изпаднал в самодоволен възторг от комплимента ѝ.

— Разбирате ли, уважаема госпожице, положихме огромни грижи да употребим най-съвършената комбинация от материи — разбъбри се друг шивач и повдигна ръкава на разкошната дреха. — Украсихме традиционната за Земята сватбена рокля от бял сатен с тези красиво оцветени в зелено терокски какавидени тъкани. Перлите са от рифовите мини на Реджак. — Той повдигаше различни ъгълчета на надиплената рокля. — Тази дантела е бродирана ръчно от осемте най-съвършени майсторки на Уск. Борд юрната украса е запазена марка на Рамах. С една дума, постаряхме се да представим всеки от ханзейските колониални светове.

— Терок е независим свят — отбеляза Естара, — а не ханзейска колония.

— И все пак те почетоха с признанието на нашето културно наследство при създаването на тази изключителна дреха. Не се заяждай, Естара.

Сарейн погледна намръщено сестра си и плъзна ръка по роклята, сякаш самата тя копнеше да я облече. Естара познаваше амбициозността на сестра си и бе сигурна, че би искала тя да стане кралица — не защото бе влюбена в Питър, а защото обичаше властта и славата.

— Този брак ще обедини нашите две култури и ще направи Терок и Ханзата съюзници.

Приготовленията напредваха с вихрено темпо. Не без задкулисното насърчение на ханзейските сановници медийните репортажи се въртяха около сърцераздирателната история за „младежки роман“ между краля и избраницата. В програмата бяха включени тържествени празненства, танцьори репетираха специално хореографирани представления, утвърдени музиканти композираха грандиозна сватбена симфония — и всичко това за забавление на населението.

На вратата се появи охраната, придружаваща крал Питър, и предизвика суматоха сред моделиерите, които се заблъскаха да скрият роклята ѝ. Естара и сестра ѝ се извърнаха едновременно. С почетна стража, придружени от няколко зелени жреци, влязоха Идрис и Алекса.

Естара се втурна да прегърне родителите си и извика радостно:

— Очаквах ви най-рано след една седмица!

Поел ролята на гостоприемен домакин, крал Питър бе облякъл красива униформа, за да придружи бившите вождове на Терок до личния апартамент на Естара. Сарейн поздрави родителите си по-сдържано.

— По-добре да подраним, отколкото да закъснеем за сватбата на дъщеря си — каза Идрис. Беше облечен в многоцветна дреха от лакирани цветчета и крилца на насекоми. — Толкова много неща се случиха, че решихме да се качим на един свободен кораб и ето ни тук.

Алекса се усмихна на Питър.

— Благодаря, че ни придружихте, крал Питър. Вие сте много мил младеж. Дватамата с Естара изглеждате толкова... толкова добре един до друг. — Алекса бе облечена в традиционна терокска носия от блещукащи черупки на насекоми и потрепващи какавидени коприни. — Сарейн толкова ни е разказвала за Двореца на шепота, че ни се струваше, че преувеличава. Това място е великолепно.

— И съвсем различно от всичко на Терок. — Идрис поглади гъстата си брада. Естара не можеше да прецени дали баща ѝ е впечатлен от обкръжаващия го разкош, или смутен от необичайността му. — Може би Рейналд беше прав, че направи визити на други планети. Сега разбирам защо смята странстванията си за толкова ценни. Разбира се, никога не сме подозирали, че ще му се случи толкова важна среща, докато обикаляше из Спиралния ръкав...

— Толкова сме горди с теб и Рейналд — прекъсна го Алекса. — Би ли могъл един родител да желае повече? Две вълнуващи сватби за една година!

— Бихме ли могли да издържим повече? — изпъшка Идрис.

— Две сватби ли? — попита Сарейн. — Да не би Рейналд най-после да си е намерил съпруга? Кое селище я предлага?

Алекса изкриви лице от изненада.

— О, Сарейн, забравих. Сватбените кораби пристигнаха веднага след вие двете с Естара отпътувахте за Земята. Предполагам, че от вълнение сме забравили да кажем на Натон да ти съобщи. Рейналд предложи на Ческа Перони, говорителката на скитническите кланове, да се омъжи за него. Тя е прекрасна жена и много надарена.

— Някаква... скитничка? — Сарейн сякаш щеше да припадне. — Но как е могъл? Рейналд току-що се съгласи да се съюзи с Ханзата и...

Алекса ѝ заговори с упрек.

— Скитниците притежават изключително жизнена култура с големи възможности. Двамата с баща ти одобряваме. Всъщност това е още една крачка към обединението на цялото човечество в едно всеобщо семейство.

Усмихната, тя пое ръката на своя съпруг Идрис, без да обърне внимание на скептичните погледи на присъстващите в стаята. Естара, полагайки огромни усилия да не се разсмее, се надяваше брат ѝ да бъде много щастлив с тази Ческа Перони.

89.

ДЖЕС ТАМБЛИН

При всички свои странствания от Плумас до Рандеву и от знойния Исперос до облаците на Голген Джес не бе попадал на толкова необикновено и изумително явление.

Мъглявинната вода беше жива. Нещо повече от жива — притежаваше самосъзнание.

Докато гигантският му загребвач продължаваше да се носи сред междузвездните молекули, Джес бе хипнотизиран от разумната течност. Бе клекнал на пода в производственото помещение, приковал цялото си внимание върху прозрачния цилиндър, вече изпълнен с течността, която той бе дестилирал от мъглявината.

Бе пълен с неопределима, неизмерима енергия, която пулсираше в дъната на очите му, сякаш човешките оптически нерви не разграничаваха жизнената сила от природния елемент. Това бе нещо много повече от елементите водород и кислород и принадлежеше към категория далеч по-висша от природната субстанция.

Беше живо.

Притежаваше разум.

То... общуваше с него.

Джес обгърна с пръсти гладката стена на цилиндъра. Процеждащата се от вътрешността му енергия бе едновременно хладна и топла, мазна и гладка, но не лепнеше по кожата му.

Долови със съзнанието си глас като от спомен, неизразим с думи. Помисли си как зелените жреци общуват със световните дървета чрез телевръзка... но това бе съвсем различно същество. Поне така му се струваше.

„Някога бяхме безброй трилиони, но аз съм последното. Ти ме върна обратно.“

— Какво си?

„Есенция от живот и течност. Течащата през космоса вода... Трудно е да откриеш адекватна представа със съзнанието си. Наричаме

се вентали.“

— Но вие... изчезнали ли сте? Последното ли си от този вид?

„Сега вече съм първото.“

— Какво се е случило с останалите вентали? Някаква катастрофа ли сте преживели?

„Ние не можем да умрем, но можем да бъдем... разпаднати. Тази мъглявина е гигантска гробница, бойно поле на древна война, заплашваща да разруши някога космоса. Ние... претърпяхме поражение.“

Джес пазеше равновесие върху палците на краката си. Щом това създание, венталът, общуваше по някакъв начин със съзнанието му, би трябвало да усети хилядите въпроси, които се сипеха в мозъка му като снеговалеж. Джес искаше да разбере всичко.

— Колко отдавна? Преди хиляди години?

„Неизмеримо — отвърна венталът. — Преди много време.“

Джес не можеше да осъзнае преди колко време. Беше ли съществувал венталът още преди самата мъглявина да се бе разпространила из този сектор на Спиралния ръкав?

Установи, че след като бе осъществил контакт с вентала, вече не е нужно да докосва цилиндъра, а може да се разхожда из палубата.

— Разкажи ми за тази древна война. С кого воювахте? Какво се случи?

„Последните вентали се възправиха срещу нашите врагове... хидрогите.“

Джес затаи дъх.

— Хидрогите? Защо?

„Не мога да опиша причините за конфликта по понятен за теб начин, нито подробностите от нашата битка, но последното сражение се състоя тук. Хидроги и вентали нанасяха удари, рушаха, разпадаха...

Хидрогите вече бяха избили верданите и бяха унищожили гористото им присъствие. Оставаха венталите. Бяхме могъщи и унищожавяхме милиони, милиарди хидроги. Беше гигантска битка с невъобразима разруха и за двете страни. Бяхме разделени на потоци водород и кислород, а кръвта ни се разплиска като огромна вълна из пространството. В отговор почти ликвидирахме нашите врагове.

Но хидрогите бяха много. Ужасно много. Врагът беше... непреодолим.“

Джес замълча, усетил студ и самота.

Толкова много частични отговори застанаха по местата си, странни вероятности, за които не се бе замислял никога досега.

— Ние, хората, твърде малко се задълбочаваме — промълви на себе си той. — Прекалено малко.

Хидрогите въобще не бяха скорошна заплаха, а опасност, разтърсвала епохите в галактически параметри. Осъзна, че грандиозният конфликт с обитаващите ядрата извънземни е далеч по-многоизмерен. Ческа и всички скитници трябваше да разполагат с тази информация, както Голямата гъска и дори Илдирийската империя.

— Хидрогите все още са тук — каза Джес. — Те нападнаха хората. Има ли някакъв начин да ни помогнете? Как да се защитим от тях?

„Хората не могат да им сторят нищо.“

Джес се замисли за мъглявината, за отломките върху древното бойно поле, останали от сблъсъка между две страховити сили, и усети да го полазва хлад. Какъв шанс имаше, която и да е човешка военна сила? Ханзата? Илдирийците? Скитниците?

— Но вие сте се сблъскали с тях. Не можете ли да ни помогнете?

През комуникационната си връзка с вентала Джес долавяше, че това водно същество не притежава разрушителните или отмъстителни желания на хидрогите. Това присъствие му се струваше открито, искрено... честно. Той се чувстваше обнадежден и уверен.

— Има ли някакъв начин и аз да ти помогна в отговор?

Водата в цилиндъра сякаш стана по-прозрачна и Джес усети изтръпване върху темето и някаква възбуда като при адреналинов взрив в кръвта му.

„Ти разполагаш с възможността да пътуваш между звездите и планетите. Можеш да помогнеш на венталите отново да се разпространят. Тогава бихме могли да започнем нова битка.“

— Кажи ми какво да направя — настоя Джес с абсолютна убеденост.

Припомни си една фраза, използвана от скитниците много преди да поемат към звездите: „Врагът на моя враг ми е приятел“. А хидрогите безспорно му бяха врагове — абсолютно лични врагове.

„Отведи ме на воден свят — отвърна венталът. — Намери океан и излей течността, която е моето тяло, в планетарно море. По този начин ще имам възможност да се разпръсна и отново да придобия мощ. След това трябва да събереш още моя субстанция и да я отнесеш на друг свят и друг, и друг.“

Очите на Джес грейнаха. След смъртта на брат си, на баща си и след принудителната раздяла с Ческа досега се бе движил като в мъгла, слепешката. Но сега имаше посока и цел. Сякаш възкръсна.

Не можеше да си представиш по какъв точно начин това течно създание може да се възправи срещу обитаващите ядрата извънземни, но венталите вече бяха воювали с хидрогите. Правилата на този конфликт явно бяха свръх способността му да ги проумее.

— Добре, приемам. Ти може да си първият вентал, но не след дълго със сигурност няма да си единственият.

Горе в главното помещение на мъглявинния загребващ кораб той препрограмира навигационните системи, след това изпрати светкавично съобщение до останалите разпръснати скитници — нямаше значение, че щеше да мине дълго време, преди то да стигне до някой слушател.

Убеден, че няма връщане назад, Джес изключи кабелите, откачи огромните загребващи платна и се понесе навън от мъглявината. Това бе далеч по-съществено от това да се носи безцелно, обладан от самосъжаление, криейки се от всички. Най-после имаше с какво да се захване.

Малкият кораб се отдели — миниатюрно зрънце на фона на огромните колекторни платна. Джес се насочи към краищата на мъглявината, набирайки скорост, за да възкреси вентала и да създаде мощен съюзник на цялото човечество.

90.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Хидрогите отново нанесоха удар и от командното табло на Тасия Тамблин изхвъркнаха искри. Вече нямаше представа колко бойни кълба са се надигнали от облаците на Оскивъл, предизвикани от бомбардировката на ЗВС.

Необмислената операция на ЗВС не само че беше неразумна, но и Роб бе загинал безсмислено.

От тактическия пулт вляво от нея бликна гейзер от електрически искри и пламъчета от къси съединения. Офицерите ѝ се паникьосаха от несекващата безмилостна разруха. Разклонена синкава светкавица отскочи от носа на кораба им, без да нанесе значителни щети.

Мантата се метна на една страна от следващото мощно попадение и зловещите аларми завиха по командните палуби, предизвиквайки още по-невъобразим хаос. Замигаха светлините за извънредно положение, обливайки всичко в пурпурно сияние. Тасия изтри влагата от очите си и закрепя команди с надеждата да измъкне кораба от бойното поле.

Застанал пред оръжейното командно табло, сержант Зизу рухна от стола си от ударната вълна през язерната решетка. Едни младши лейтенант успя да запази самообладание и обля с противопожарна пяна лумналите в пламъци табла. Обгореният сержант по сигурността се измъкна от помещението, за да получи първа помощ, и Тасия изкрещя на слисания сензорен оператор да заеме мястото му пред оръжейния пулт.

Бойните кълба ги обсипваха с огън отдолу и около тях. Десетки ремори избухваха в бляскави снопове от искри. По комуникационните системи се изливаше хаотичен порой от команди и отменени команди, ужасени провиквания и ругатни от безсилие срещу обитателите на ядрата.

Един огромен дреднаут бе улучен и се носеше като ковчег из пространството. Бяха успели да изстрелят едва няколко спасителни

капсули с шепа оцелели окаяници. Тасия изкрещя на екипа да спасят най-близко намиращите се, докато мантата се опитва да се отдалечи от пръстените.

Хидрогите продължаваха да прииждат и да обстрелват. Генерал Ланиан повтаряше по комуникационната система заповедта си за абсолютно изтегляне на всички непострадали кораби на ЗВС. Сякаш и без това не се опитваха да се измъкнат, накъдето им видят очите.

Тасия смени курса, за да не се блъсне в един горящ корпус и откъснал се от пръстените огромен скален грозд. Въпреки заобикалящите ги препятствия увеличи скоростта до границата на неразумното/Нямаше никакъв друг избор. Половината контролни системи не функционираха. Един от двигателите не работеше.

— Хайде, хайде! — Тасия се опита да се справи с навигационните системи; блъскаше пулта с длан. — Това чудо се мята като илдирийска небесна мина по време на буря.

Забеляза тлеещите почернели корпуси на четири манти, които се опитваха безуспешно да включат отново двигателите си и да се изтеглят от полесражението. Една-единствена от тях продължаваше да изпраща заглъхващ сигнал за помощ. Пред ужасения ѝ поглед три бойни кълба се скупчиха около обречения крайцер, откриха огън и го разкъсаха на пламтящи отломъци.

Случаен залп разкъса търбуха на нейната манта. Въздухът от долните две палуби изсвистя през пробойната, причинявайки смъртта на неизвестен брой членове на екипажа. Още няколко индикаторни екрана угаснаха окончателно. Тасия изпита усещането, че снаряждът е улучил самата нея.

— Зизу, заеми мястото си! Пусни картеч фрактурни пулсатори. Възпламени ги веднага щом се отдалечим на безопасно разстояние и да се надяваме, че ударната вълна ще обърка бойните кълба.

Огледа екраните, търсейки най-безопасния и пряк курс за изтегляне от касапницата на сражението.

Сержантът по сигурността зае мястото си и заблъска безуспешно контролните бутони.

— Останали сме само със седем пулсатора, командващ!

— В такъв случай ги удари и със седемте! Няма смисъл да си ги държим в запас за облачно време. Прати и всички торпили, които са ни

останали. Може и да не успеят да пробият хидрогите, но дано поне ги заболи глава от тях!

Улучената манта продължи да се издига, а фрактурните пулсатори улучиха с гръмотевичен трясък сферите. Ударната им вълна залепи Тасия на контролния пулт. Тя забеляза напомнящите структура на снежинка пробойни върху най-близкото кълбо. Може би новото оръжие беше ефективно все пак.

Политналото на една страна улучено кълбо метна нова серия синкави светкавици. Рикошетът на една от тях се блъсна във функциониращите двигатели на мантата и понижи капацитета им наполовина.

— Трябва ни повече енергия! — изкрещя тя. — Трябва ни по-голяма скорост.

Инженер-конструкторът се зае с контролното табло.

— Двигателите са извън строя, командващ. Нормалната енергийна система не може да осигури достатъчен поток, а аз не съм в състояние да пренасоча допълнителна енергия от второстепенни системи.

— Не са ни останали никакви второстепенни системи! — викна лейтенант Ели Рамирес. — Ще ни отнеме поне месец само за да измъкнем от орбита.

— Шиз, ами напънете си малко мозъците — изруга Тасия. — Само некадърниците се оставят да бъдат ограничавани от невъзможното. — Тя се втурна към инженер-конструктора и залитна от нов рикошет върху корпуса. В момента нямаше време да се занимава с попадението.

— Пренасочи от животоподдържащите системи. Изтръскай всичко в двигателите — и го направи вчера, ако не можеш по-светкавично.

— Но без тях, командващ, ще...

— Дишай по-малко и си облечи пуловер. Става въпрос за оцеляване. Ако не се отървем от тези кълба, ще се превърнем в парченце от красив военен мемориал върху пръстените на Оскивъл. — Тя бутна инженера встрани и се зае с пренасочващите бутони и уреди. — Ако смяташ да служиш на моя кораб, по-добре да се запознаеш как функционират системите. И да си готов да ги задействаш дори когато е невъзможно.

До слуха ѝ достигна зов за помощ от крайцера на Патрик Фицпатрик, който молеше за подкрепления, но той се бе озовал в дълбоко обкръжение сред хидрогите, а и не бяха останали много действащи кораби на ЗВС. Не и в близост до него. Патрик издаде едновременно заповед на артилерийските си офицери да открият огън, а на останалия екипаж да напусне кораба.

Тасия не разполагаше с никаква огнева мощ, за да му помогне. Нещо в нея настояваше да се върне и да опита да го измъкне, просто за да му шибне един юмрук по-късно, но и нейният кораб едва ли можеше да се измъкне в разнебитеното си състояние, а от нея зависеше животът на целия ѝ екипаж. Дори да бе най-добрият ѝ приятел, не бе в състояние да му помогне. Шепа спасителни капсули излетяха като искри от ударената манта. Повече не чу гласа на Фицпатрик.

След което хидрогите откриха огън и унищожиха манта му окончателно.

Тасия успя да пренасочи животоспасяващите системи и двигателите на крайцера вече разполагаха с необходимата тяга. Тя го издигна сред рояка оцелели кораби, после всички вкупом се отправиха с последни усилия към черната бездна, отдалечавайки се от смъртоносните пръстени на Оскивъл.

Не ѝ бе останало време дори да свикне с мисълта, че хидрогите бяха убили Роб. По-късно — ако оцелееше — щеше да си спомни всички глупости, които бе изрекла, всички грешки, които бе допуснала, и за невероятно героичното, но глуповато перчене на Роб.

След изключването на животоподдържащите системи алармите забучаха още по-пронизително. Вече усещаше спадането на температурата, но можеха да оцелеят цял ден при тези условия.

— Алармите, командващ — обади се един инженер. — Все повече системи отпадат и причиняват допълнителен срив. Какво ще правим?

Смръщила чело, Тасия се приближи до едно от контролните табла. Най-накрая намери системите, които ѝ бяха нужни, посегна с голи ръце и изтръгна изпускащ искри комплект чипове. Алармата спря да пици и се възцари смазваща тишина.

— Това е. Вече не чувам никакви аларми. Мога да следя отблизо системите без цялата тази гюрултия.

Огледа оцелелия си екипаж, неспособна да си даде сметка за разрухата и смъртта, която оставяше зад гърба си разнебитената групичка.

— Сега да се махаме оттук, по дяволите.

91.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

След като Джора'х узна истината за изчезването на Нира, магът-император нареди на охраната да следи през целия следващ ден престолонаследникът да е ангажиран с държавни дела. Това бе част от задълженията му. Предполагаше, че гневът на сина му ще стихне, след като свикне с истината.

Надали би могъл да греши повече.

Разгневен като буреносен облак, Джора'х изгони всички мъници. Отмени всички срещи с назначените си любовници — отпрати звездооките жени объркани и разочаровани. Отиде в гробницата и обвини блещукащите черепи за съучастие в подобни ужасяващи престъпления, но светлината продължи да потрепва през костите им, а мъртвешките им изражения му се сториха категорично убедени в правотата си.

Въпреки че скоро щеше да владее целия тизм и да проникне чак до Извора на светлината, сега Джора'х се чувстваше самотен. Сърцето му преливаше от болка от съзнанието за всичко, което бе преживяла Нира през последните шест години. Сигурно си мислеше, че той я е изоставил, че я е жертвал заради тези безсъвестни експерименти. Сигурно бе убедена, че я е изтрил от съзнанието си и напълно я е забравил.

Но макар да бе безсилен да промени миналото, той бе твърдо решен да промени бъдещето. Нира бе жива. И той смяташе да я намери.

Магът-император се опитваше да му изпрати успокояващи мисли и утешителни емоции по слабата телепатична връзка, но Джора'х отблъскваше и едните, и другите. Владетелят изпрати свещеници-философи като помирители да преговарят с престолонаследника, но той отпрати и тях. Вместо това, когато вълнението му достигна връхната си точка, се качи в Небесната сфера, която служеше за тронна

зала и където в момента привидно добронамереният му баща даваше прием.

Топазените очи на Джора'х грееха от сдържан огън. Подвижните му кичури потрепваха като жила на отровни насекоми. Обладан от хладна непоколебимост, той бе облякъл дреха от гористия свят на Нира, ушита от какавидена тъкан — беше я купил преди много години от търговката Рлинда Кет.

Сановници, поклонници и подлизурковци от всевъзможни съсловия се извръщаха слисани, докато престолонаследникът крачеше покрай тях. Гневът му бе насочен като острие към едрото отпуснато тяло на владетеля.

— Татко, имаме още какво да си кажем.

Въоръжената охрана застана на вратите на Небесната сфера. Вечно намръщеният Брон'н пристъпи до какавидения трон на мага-император.

— Можем да разговаряме, щом желаеш, сине мой — отвърна спокойно магът-император.

Високо горе от върха на един светлинен лъч сред неясна мъгла се усмихваше прожектираното изображение на бузестото, бащински приветливо лице.

— Но мисля, че важните проблеми на Империята не са за ушите на всеки поданик, нали така?

Джора'х не отстъпи.

— Тогава ги отпрати, ако искаш, но ще разговарям с тебе сега и тук. Аз съм хилядократно предаден от твоите действия.

Сайрок'х вдигна пухкавите си ръце и се обърна към присъстващите в залата за приеми. Джора'х усети прииждащите по тизма вълни на утешителна нежност.

— Позволете ни да останем насаме няколко минути. Двамата със сина ми трябва да обсъдим спешен проблем във връзка с кризата с хидрогите.

Всички заизлизаха бързо и дисциплинирано. Брон'н не помръдваше — стоеше до какавидения трон, стиснал копието си с кристално острие, спокоен като статуя.

Изправен срещу вероломния си баща, престолонаследникът сви юмруци и мълчаливо се закле никога да не крие подобни тайни от сина си Тор'х. Накрая думите бликнаха от устата му:

— Настоявам да узная защо си извършил такива ужасни неща.

— Вече говорихме за това, Джора'х. Взех тези решения за всеобщото добруване на илдирийския народ. Приеми ги.

— Как да приема убийствата, изнасилванията, робството и лъжата? Това, което си направил с потомците на „Бъртън“, е равносилно на обявяване на война на хората.

Дългата плитка на Сайрок'х изпляска като камшик.

— Управлявам Империята вече почти цял век и получих обучението си от своя баща. Понеже знаех, че дните ми са преброени, положих всички усилия, за да те накарам да осъзнаеш задълженията си за управлението на нашия народ. Но ти предпочиташ да си останеш детински наивен и лековерен като глупак.

Джора'х се запита дали всички тези ужасяващи тайни, които баща му криеше в себе си, не са отровили тялото му и причинили туморите, които го убиваха.

— Това не е оправдание за злото, което си сторил на Нира и на всички тях.

— Правилата се променят и като маг-император аз имам право да ги променям, както намеря за необходимо. Не бъди дребнав! Ти нямаш право да желаеш тази човешка жена повече. Сега тя служи на по-висша цел. Не се гневи, че истината ти е била спестена. Това бе сторено за доброто на Империята.

— Що за добро са всички тези лъжи и измами?

Магът-император отвърна:

— Единствено аз разбирам сложния градеж на Империята, тъй като единствено аз имам достъп до тизма. Аз съм най-близо до Извора на светлината. Единствено аз знам как се съчетават духовните нишки с историята. Ще придобиеш това познание, когато заемеш мястото ми. Но засега, докато си все още престолонаследник, трябва да се довериш на мъдростта ми.

Джора'х не бе убеден в думите му.

— Как да ти се доверя, след като доказа, че не заслужаваш доверие? — Той вирна брадичка. — Може и да имаш достъп до тизма, татко, но изглежда, си загубил душата си. Убеден съм, че си ослепял за Извора на светлината.

Магът-император изглеждаше разгневен, но същевременно и объркан.

— Сине мой, имай търпение. Сигурен съм, че всичко ще се изясни...

Но Джора'х не желаше да слуша повече. В мислите му бе единствено невинната Нира. Бе й отдал сърцето си, както на нито една от безбройните си любовници, а тя му бе родила дъщеря със смесена кръв. „Нашата дъщеря!“ Сега Осира'х беше на шест години, възпитавана под строгото настойничество на губернатора на Добро. А самият той изобщо не бе я виждал.

— Нямам никакво право — промълви той и отстъпи от какавидения трон. — Настоявам Нира незабавно да бъде освободена. Искам да я видя.

— Джора'х, изслушай ме. — Магът-император беше наистина объркан. — Не разполагаме с почти никакво време. Болестта ми напредва...

— Надявам се в такъв случай да не ти остане време за още престъпления и убийства.

Мина покрай охраната и напусна просторната Небесна сфера.

— Джора'х, върни се! — изрева баща му.

Престолонаследникът спря под сводестия вход, който извеждаше към коридорите.

— Смятам да отида на Добро, за да видя със собствените си очи стореното от теб и да отведа Нира оттам. Ще освободя и останалите роби. Ние воюваме с чудовищен враг, татко, но не виждам никаква причина самите ние да се превръщаме в чудовища.

И се втурна навън, без да обръща повече внимание на разтревожените крясъци на мага-император.

92.

НИРА

Сутринта алармите завиха, свиквайки всички човешки и илдирийски работни групи. Уморените пленници заизлизаха от общите бараки — мъже, жени и деца се заблъскаха един през друг, отзовавайки се послушно на призива.

— Избухнал е пожар! Всички на работа!

Преди две седмици тялото на Нира изхвърли плода от съвкуплението ѝ с люспестия самец. Пет дни я държаха заключена със съсухрения мъж-влечуго... но помятането протече още по-тежко. Когато видя безформеното телце, си помисли, че все пак е по-добре, че е абортирала. На Добро нямаше никаква милост...

Все още бе отпаднала и се възстановяваше, но се присъедини към останалите, без да залита. Медицинският екип я бе обявил за достатъчно здрава, за да работи като всички.

Придружени от плещестата охрана, илдирийските надзиратели крачеха край оградата, изпълнявайки вродените си организационни умения, за да съберат работните групи, които при нормални обстоятелства трябваше да вадят вкаменелости, да копаят в мините или по напоителните канали. Днес имаше по-неотложна работа. Бе настъпил сухият сезон и навсякъде избухваха пожари.

Зората започна да руменее на хоризонта и Нира забеляза черните пушеци по хълмовете на изток. Усети острата миризма на изгоряло дърво. Болезнено ѝ липсваха световните дървета, докосването до златистата им кора и сливането на съзнанието ѝ с мрежата на гората. Точно сега имаше голяма нужда от нейната сила.

Когато затворниците се строиха, губернаторът на Добро застана върху наблюдателната си платформа отгатык оградата и ги изгледа с хладно, безизразно лице.

— Пожарите отново избухнаха и са толкова опасни, колкото не са били много отдавна.

Нира ненавиждаше Удру'х, но вдигна брадичка и заби поглед в него. Макар съвкуплението с люспестия самец да бе отвратително, по най-ужасяващия начин досега я бе изнасилил губернаторът на Добро. Изглежда, изпитваше истинска ярост към нея и непоколебима решимост да я подчини. Сякаш по този начин можеше да докаже превъзходството си над по-големия си брат.

Още по-отвратително бе, че тъкмо той възпитаваше любимата ѝ дъщеря Осира'х, нейната принцеса, присвоявайки си ролята на милосърден баща. Дали проявяваше толкова голям интерес и към другите деца от смесени връзки? Или към собствения си син, когото тя му бе родила?

Щом небето изсветля, мускулести илдирийски работници донесоха лопати и кирки. Охраната и надзирателите бяха облечени в огнеустойчиви униформи, а на хората раздадоха само кърпи за лицето за защита от праха, пушека и пламъците.

— Вие сте нашият защитен фронт — отсече заповеднически губернаторът. — Трябва да изкопаете канавки, за да преградите пламъците, така че пожарът да не стигне до насажденията и лагера.

Губернаторът на Добро очакваше и от човешките затворници, и от илдирийските работници да изпълнят заповедта му, дори да припаднат от изтощение или от обгаряния. Нира вече бе вършила тази неприятна работа и знаеше колко е опасна. Но бе готова да се заеме пак заради растенията си, не заради губернатора.

Натоварените с огнеборци коли потеглиха към премятащите се над хълмовете пламъци. Въздухопланите щяха да кръжат над пожарищата и да ръсят химикали и вода, за да се опитат да спрат разпространението на огъня.

Горещият въздух бе наситен с пушеци. Вятърът се носеше над каменните зъбери, откъртвайки остри парчета слюда и кварцови люспици, които се забиваха в лицето ѝ като жила на пчели. Нира нагласи кърпата върху носа и устата си, но очите ѝ изгаряха от болка. Както у всеки зелен жрец, и у нея пушекът предизвикваше инстинктивен панически страх. Въпреки това тя приведе глава и продължи напред към огнения фронт.

Наблюдаваше как пламъците поглъщат съсухрената трева и храстовидните дръвчета отново се досети с болка за световната гора.

Съчувстваше безмълвно на агонията на извънземните шубраци. „Огънят е най-ужасният кошмар, по-ужасен и от изнасилване...“

Един от илдирийските стражи ѝ тикна в ръцете лопата и тя продължи с останалите работници, твърдо решена да спре бушуващите пламъци. Най-после можеше да направи нещо добро тук, да спаси няколко живи дръвчета, дори да са безкрайно далечни роднини на световната гора. С това би се заела с готовност.

Копаяха траншеи, оскубваха съсухрената трева и опожаряваха площите на пътя на пламъците с превантивни пожари. Нира забеляза как огънят напредва към една долинка, обрасла с ниски тъмни дръвчета. Макар връзката ѝ със световната гора да бе прекъсната, стори ѝ се, че усеща ужасеното им и отчаяно изтръпване, щом пламъците ги погълнаха.

В борещите се с огъня групи видя малки дечица, много от тях очевидно със смесена кръв, което личеше по странните форми на телата. Стигаха без страх до самата огнена граница и я обливаха с противопожарна пяна.

Нира ги оглеждаше едно по едно, опитвайки се да отгатне възрастта им. От смъдящите сажди от големите ѝ очи бликаха сълзи, но не само пушекът бе причина за тях. Губернаторът на Добро нямаше капка милост и използваше всеки, както сметнеше за необходимо. Някои от тези деца може би бяха нейни, но тя никога не би могла да ги познае. А и това изобщо не би впечатлило губернатора.

Нира изпита болка за всички около себе си и ѝ се прииска да им помогне по някакъв начин. Но не бе в състояние да се справи с всичко. Трябваше да действа последователно.

Бореше се с огнената стихия, обхванала хълмовете на Добро, напълно загубила представа колко часа вече води тази ожесточена битка.

93.

ЕСТАРА

В една открита класна стая на един от покривите на Двореца на шепота подът представляваше невидим екран. Рояк многоцветни пеперуди пърхаха във въздуха и кацаха на всяка повърхност. Според учителското компи ОХ това бе едно от предпочитаните места, където Питър обичаше да бъде обучаван... но пеперудите неспирно кацаха по ръцете и косата на Естара и това я затрудняваше да се съсредоточи върху лекциите.

Компито я обучаваше на поведение, протокол и дипломация, на социални очаквания и публична представителност. На Терок бе изучила историята на своя свят, но сега ОХ упорстваше да я запознае подробно с историята на Теранския ханзейски съюз.

Днес — отсъствието на председателя Венцеслас продължаваше — крал Питър също присъстваше: очевидно търсеше повод да е често в компанията на Естара. Той се усмихна при опитите ѝ да се съсредоточи, докато пъстроцветните пеперуди пърхаха наоколо. Естара едва сдържаше смеха си. Питър пък се опитваше да прикрие удоволствието да са заедно, но знаеше, че лицето му го издава.

Когато учителското компи повтори въпроса и сепна Естара от заплесването ѝ по една огромна синя пеперуда, кралят се обади:

— ОХ не харесва скучните стаи. И не може да разбере колко лесно се разсейва един ученик. Когато бях по-млад, смяташе, че мога да се съсредоточавам дори когато плувам в басейн с делфини.

Очите на Естара светнаха.

— Обичам да плувам. Какво е делфини?

— Множествено чисто. Казва се делфин. Ще ти ги покажа някой ден. Обещавам.

— Друг път — прекъсна ги ОХ. — Сега имаме още работа, за която е нужно внимание.

Още преди да приключи лекцията обаче, току-що завърналият се от Марс Венцеслас влезе в пеперудената стая. Беше видимо възбуден.

— Дяволски добре, че охраната следи стъпките ти, Питър. Нямам време да те търся като побъркан из целия Дворец на шепота.

Естара вдигна очи и се изненада от мрачното лице на председателя. Кралят се навъси, възмутен от незаслужения упрек.

— Помагам на Естара в обучението, Базил. Не е необходимо да се държиш така грубо. Ако беше изпратил съобщение, с радост щях да те посрещна в по-подходяща обстановка... Един момент. Ти не трябваше ли да си на Марс? Какво стана на Оскивъл? Защо не ми е съобщено нищо?

— Защото разпоредих абсолютна цензура върху медийното отразяване на кризата и задаването на въпроси, докато не измисля какво да правя. Но заради тези проклетите зелени жреци, слуховете са плъзнали навсякъде. Нищо подобно на секретна информация, дори по време на извънредна военна ситуация като тази! — Вбесеният председател продължи да обяснява: — Пълно поражение. Загубихме най-малко един дреднаут, над триста ремори и десетки манти и буреносни платформи. Броят им непрекъснато се увеличава. Дори не съм в състояние да изчисля загубите. Генерал Ланиан е принуден да обяви оттегляне, преди хидрогите да ликвидират целия флот.

Естара се изправи разтревожена. Кралят изглеждаше поразен. Неуместно жизнерадостните пеперудки продължаваха да пърхат из въздуха.

Председателят Венцеслас продължи:

— Ханзата все още не е дала официално изявление, но не можем да удържим положението много дълго. Ще трябва да направим собствено изявление. — Той пое дълбоко въздух. — Стегни се и се облечи в съответствие със сериозността на ситуацията. След по-малко от час трябва да направиш изявление. В момента пишат словото, но искам да направиш репетиция пред огледало, за да изглеждаш подходящо съкрушен.

Сините очи на Питър проблеснаха.

— Ако нашият флот е разбит и хиляди — а може би и десетки хиляди — наши войници са избити от врага, няма причини да се преструвам.

Кралят последва председателя към вратата, но на прага погледна назад към Естара и ѝ се усмихна окуражително.

— Не се притеснявай — всичко ще бъде наред.

След което закрачи бързо след председателя Венцеслас към Тронната зала.

94. КОТО ОКАЯ

На Исперос сякаш и адът се бе надигнал срещу скитниците. Бедите не свършваха, трупаха се една подир друга по-бързо, отколкото Кото Окая бе в състояние да предприеме нещо. За първи път през живота си беше на косъм да се предаде.

Щеше да отнеме най-малко шест месеца, за да поправи или да конструира отново повредената метателна релса, а междувременно изгребващите повърхностния пласт минни машини бяха натрупали цяла камара кюлчета и бяха блокирали. Основните дейности по поддръжката изоставаха от работния график и дори най-оптимистично настроените инженери в екипа смятаха, че базата е обречена. Кото усещаше, че всичко се изплъзва между пръстите му.

Сега бе тръгнал на рискована обиколка върху изпепелената повърхност, облечен в отражателен костюм, поради което приличаше на ходещо огледало. Лъчите на яростното слънце рикошираха от горния пласт.

Напрегнат и съсредоточен, Кото обикаляше открития терен. Каменните блокове бяха заплашително меки, толкова близо до границата на топене, че имаха плътността на глина. Огромното слънце над главата му клокочеше като плазмен котел, слънчевите петна и магнитните бури бяха сякаш дихание на дракон. Короната сияеше сред черното кадифе на пространството. През последните месеци слънчевата активност се бе повишила и радиационните потоци надхвърляха техническите възможности на увеличените до пълна мощност охладителни системи на скитниците. Сякаш всичко бе тръгнало с главата надолу.

Преди години майка му Ихи Окая бе говорила в негова защита, убеждавайки другите кланове да инвестират на Исперос, тъй като произвежданите метали и изотопи си заслужаваха риска. Кото бе положил максимални усилия, танцувайки на границата на невъзможното.

Но сега почвата под краката му бе станала твърде несигурна.

Разпръснати из равнината от втвърдена лава, стърчаха тънки триъгълни кървавочервени ребра. Напомнящите плавници на изчезнали динозаври термични радиатори имаха предназначение да разпръсват излишъка от горещина. Два от радиаторите бяха рухнали от сеизмичните трусове, повредили релсата, и бяха занижили техническите възможности за поддържане на поносима температура в колонията. Кото трябваше да определи екипи за завършването на тези ремонти най-напред и преди настъпването на нови поражения.

А такива винаги настъпваха.

Като младеж обичаше постоянно да бърника из машини и електрически системи. Природните му физикоинженерни умения нямаха нищо общо с школуваното обучение. Той имаше дарба да открива нови възможности и безгранична изобретателност в съчетание с необходимото ниво на прагматизъм. Не си позволяваше неоправдани рискове със своите приятели скитници, които му поверяваха живота си.

Но понякога дори и най-добрите му идеи бяха неосъществими.

Комутаторът му изпраща. Въпреки че причината за смущенията бяха яростните слънчеви бури, в гласа на обаждания се прозвуча тревожна нотка.

— Кото, трябва веднага да слезеш долу! Имаме пробойна в склад номер три. Едно от помещенията се напълни с лава и стените в генераторното отделение се разпукват.

— Генераторното отделение? Как е могло да стане? Ако лавата удари там, ще изгубим двайсет процента от животоподдържащите си мощности.

— Не знам, Кото. Под земята прониква термична струя. Не я засякохме, но се придвижва много бързо. Горещият поток е достатъчно мощен, за да пробие скалната изолация и керамичните стенни плочи.

Кото вече тичаше към заключените врати, които водеха към подземния комплекс. Посрещнаха го трима инженери със сиви, плувнали в пот лица не само от жегата вътре.

— Този път е наистина лошо, Кото.

Той свали ръкавиците и остави шлема си настрана, докато сваляше огледалната униформа, изгаряйки пръстите си от все още горещата ѝ повърхност. В първия момент ги засмука, но след миг

преодоля режещата болка. Последва инженерите, докато продължаваше да смъква костюма — захвърляше частите му по пътя.

На третото ниво инженерите се струпаха пред затворената врата на разрушеното вече складово помещение. Кото огледа екраните в контролната стая, свързани с камерите в склад номер три. Видя рухналите метални стени, тлеещите пакети и снаряжение. Яркочервената магма нахлуваше през пробойната като струя артериална кръв, изгаряйки всичко, върху което попадеше.

— Може да е краткотраен термален поток — каза един от инженерите.

— Макар мен да ме считат за оптимиста тук — отвърна Кото, — не вярвам да е така. Дайте генераторното отделение.

Един от техническия персонал занатиска бутоните, сменяйки изображенията. Някои вече бяха статични, тъй като камерите се бяха стопили от неистовата горещина. В генераторното отделение, където функционираше един комплект енергийни конвертори и животоспасяващи системи, се видя тлеещата изолация и омекналите и деформирани масивни стенни плочи, които бяха станали кървавочервени.

Това беше краят на Исперос.

Дебелите циркуляционни тръби по коридорите ревяха от фучащите в тях като окислена кръв охладители, увеличени на максимални обороти да изхвърлят смъртоносната жегата по-бързо, отколкото тя се повишаваше. Кото знаеше, че системите няма да издържат. Не и повече. Със сърцето си усети, че колонията, неговата налудничавата и изумителна идея, рухваше.

— Вземете цялото продоволствие, което е възможно. Запечатайте долните нива и блокирайте стените. Може би ще задържим лавата достатъчно дълго.

Започна да прави изчисления наум — опитваше се да определи колко време ще е необходимо, ако според законите на звездната механика спасението въобще беше възможно.

— Вземете най-бързия кораб. Да замине пратеник до Рандеву и да помолим останалите кланове за помощ. — Той преглътна: все още не искаше да го каже. — Ще се наложи да напуснем Исперос.

95. ЗЕТ КЕЛЪМ

Останките от кървавата касапница на Оскивъл продължиха да тлеят още дни наред. Хидрогите се бяха оттеглили в облаците на газовия гигант, а разнебитените ЗВС бяха успели да се измъкнат от системата.

Шест часа след това наплашените скитници се заизмъкнаха от скалните си скривалища из пръстените.

— Време е да си оправим живота, по дяволите — обади се Дел Келъм по оцелялата комуникационна мрежа. Аз, разбира се, скърбя за всички загинали бойци на ЗВС-то, но да видим дали можем да посъберем нещо от целия този боклук. Той вече не е притрябвал на никого.

Зет привърза черната си коса и се пъкна в топлата туника. Грабна от едно чекмедже защитен костюм и се качи на един от прихващачите. Заедно с баща си се понесоха към останките сред бойното поле наред с другите тръгнаха да събират отпадъци кораби. Десетки малки съдове изскочиха от скривалищата си, нетърпеливи да се хванат отново на работа.

Зет се бе настанила удобно в прихващача и управляваше шарнирните му крайници така ловко, сякаш бяха собствените ѝ пръсти. Да маневрира с машината за нея бе станало втора природа. Двамата с баща ѝ се понесоха в различни посоки да търсят съкровища сред останките.

Разбитите бойни кораби на ЗВС бяха осяяли пространството — богата реколта за гладните за суровина цигани. Разпокъсани облаци замръзнала атмосфера се носеха като пухчета. Един изкормен дреднаут се рееше без посока. Херметическите люкове на огромния кораб може би бяха запазили някои от секциите му, спасявайки незначителна част от екипажа, но не беше невероятно залповете на хидрогите да са унищожили всички животоспасяващи системи. Някои спасителни капсули бяха успели да се изхвърлят от пострадалите съдове, вероятно

за да бъдат прихванати от оттеглящите се бойни кораби на ЗВС, но явно бяха изоставени при паническото бягство.

Зет хапеше устни. Изпитваше угризения на съвестта заради пословичната предпазливост и потайност на скитниците. Ако тя и останалите, които се криеха из пръстените на Оскивъл, се бяха притекли на помощ навреме, можеха да спасят някои от пострадалите. Сега по всяка вероятност бе станало прекалено късно.

Тя включи частния канал на баща си.

— Не мислиш ли, че зевесетата може да се върнат, за да изтеглят повредените си кораби, татко? Или поне да приберат мъртъвците?

— Ужасно са уплашени, сладка моя. Не се надявам да ги видя скоро отново тук. А ако се върнат, ще си помислят, че дрогите са изтеглили увредените кораби в облаците или са ги унищожили.

Зет се учуди, че земните военни така лесно биха изоставили загиналите си другари. Но битката с хидрогите не беше обичайна бойна операция. Разгромените хора едва бяха спасили кожата си. Ако се бяха забавили да съберат мъртвите, нито един от тях нямаше да се спаси.

Зет си спомни колко много скитници загинаха, когато небесните им мини бяха атакувани и разрушени от хидрогите. Майка ѝ и малкият ѝ брат бяха загинали много отдавна при нещастен случай. Макар тогава да беше само на осем години, тя помнеше погребението: как увиха всичките трийсет трупа в избродирано сукно и след това ги изстреляха в извънеклиптична траектория, за да се реят завинаги като истински скитници, водени от капризите на гравитацията по посоките на своите Пътеводни звезди.

Тръгналите на лов прихващачи се пръснаха сред мъртвите кораби, за да направят преценка на ситуацията и да се послушат за призови за помощ и да проверят за оцелели. Скитниците можеха да изтеглят останките една по една, за да ги разглобят или ремонтират в зависимост от степента на нанесените щети. Корабостроителните инженери на Келъм винаги имаха какво да научат от по-напредналите военни технологии на ЗВС. Дори самите разрушени корпуси бяха истинско съкровище от метални суровини и електронни компоненти, така че си заслужаваше да ги приберат.

Зет вече бе обсъждала с баща си, че се налага спешно да реконструират корабостроителниците на Оскивъл. Кланът Келъм не

можеше вечно да се крие.

Скитниците бяха съумели да се спасят досега, но ако зевесетата наистина се върнеха да разчистят останките, корабостроителниците нямаше как да се скрият. А след съкрушителния им разгром земните военни без съмнение щяха да си го върнат с истинско ожесточение. Щяха да търсят изкупителни жертви, особено след като откриеха, че космическите цигани са отмъкнали порутените кораби.

Но така или иначе нито един скитник не би могъл да си позволи да се пропилее такова огромно количество ценна суровина.

Няколко извънземни бойни кълба бяха също повредени или разрушени, но повечето им останки бяха потънали в облачните дълбини, а Зет нямаше желание да изучава небосвода на Оскивъл. Но ако можеше да се добере до някой съд на дрогите, какви ли чудеса можеха да извършат скитниците с него...

Докато маневрираше с прихващача, си отбелязваше кои от изоставените кораби на ЗВС могат да бъдат изтеглени най-безпрепятствено. Носеше се сред замръзнали човешки трупове с избълвали от взривната декомпресия вътрешности. Някои бяха обгорели или разкъсани — вероятно бяха издъхнали, преди да излетят в откритото пространство. Други обаче бяха издъхнали, опитвайки се да се спасят в замръзналия вакуум, причинили им масирани кръвоизливи.

При гледката на първите трупове усети, че ѝ прилошава, но положи усилия да се овладее и да се съсредоточи върху работата си. Не можеше да им помогне по никакъв начин, а и самите те бяха избрали планетата ѝ за свое фатално полесражение. Скитниците искаха единствено да бъдат оставени на мира. Нима беше чак толкова много?

Заоглежда останките на един крайцер манта, като грижливо си отбеляза използваемите материали. Спешните екипи вече се бяха скачили с изкормения корпус на огромния дреднаут. Свързаха ектицистерните с техните цистерни за космическо гориво и започнаха да източват запасите до последната капка.

— Ако зевесетата наистина прибират горивото от товарните ни влекачи, няма причина да изпитваме вина за нелоялност — обади се един от инженерите.

— Съмнявам се някой от пострадалите да заслужава подобна участ, дори да са били пирати — отвърна разстроена Зет. —

Повярвайте ми, знам, че не бива да изоставим всичко това на вятъра, но недейте да злорадствате. Помислете си колко скъпа цена платиха.

По каналите се възцари тягостна тишина. Дел Келъм я наруши:

— Дъщеря ми бръкна с пръст в раната. Не бива да злорадстваме, по дяволите! Дрогите са и наши врагове.

Докато по-многобройните спасителни екипи се занимаваха с големите кораби, Зет изтегли прихващача си встрани от основното струпване на отломки. Експлозиите и отчаяните спасителни маневри бяха разпръснали значителна част от тях в околното пространство, а тя не искаше да остави неогледано нито едно парченце сред пустошта.

Едва доловим зов за помощ я сепна. Пулсирацията автоматичен сигнал бе толкова слаб, че тя се увери в достоверността му едва когато го засили докрай. Протегна шарнирните крайници на прихващача и насочи илюминаторите.

Видя повредена едноместна спасителна капсула, изхвърлена от крайцер на ЗВС. Въпреки че системите ѝ бяха напълно унищожени, Зет долови признаци на живот в нея. През изподраскания и деформиран отражателен корпус се процеждаше въздух. Човекът вътре нямаше да оцелее още дълго.

Тя изпрати съобщение на стандартната честота на ЗВС, макар да се съмняваше дали обитателят на капсулата е в състояние да го чуе.

— Готово, хванах те. Само се успокой. Ей сега ще те измъкнем.

Не чу отговор и се запита дали капсулата не разполага с енергия за поддържане на предавател. Може би оцелелият беше в безсъзнание или бе ранен.

Като маневрираше с мигновени включвания на двигателите, Зет се залепи за спасителната капсула и нагласи траекторията си така, че двата съда да са неподвижни един спрямо друг. Сграбчи капсулата с крайниците на прихващача. Машинката ѝ бе малка и не беше предназначена за превозване на пътници, така че ако животоподдържащата система на оцелелия бе спаднала под допустимата долна граница, той нямаше да изкара достатъчно дълго, за да успее да го откара до най-близкото лечебно заведение.

— Добре, приятелче, щом не си в състояние да ми помогнеш, ще трябва да се справя сама — обади му се отново тя с надеждата, че той все още я чува.

Започна да придърпва капсулата, като внимаваше стандартните херметически люкове на двата съда да прилепнат плътно един към друг. Маневрата беше изключително трудна и изискваше максимална точност. С опакото на ръката си Зет изтри избилата по челото ѝ пот и опита отново. Този път успешно.

След като изравни налягането и отвори люка, в кабината ѝ нахлу гранясала миризма на застоял въздух. След изминалите повече от шест часа въздухът в спасителната капсула бе станал отвратителен, но човекът вътре продължаваше да диша все пак. Тя забеляза кръвта върху вътрешната облицовка — напомняше ръждиви петна. Чу леко стенание — въздишка от облекчение или стигнало връхната си точка отчаяние.

Протегна ръка и сграбчи рамото на униформения мъж. Беше млад, с красиво интелигентно лице. Забеляза нашивките му — командващ от ЗВС. От закачената върху гърдите му плочка за самоличност разбра, че се казва Фицпатрик.

Младият мъж се взря в нея с помътен поглед. Лявата страна на тялото и лявата му ръка бяха разкъсани и кръвта продължаваше да се процежда през многобройните рани и обгаряния. Напрягайки се, Фицпатрик се опита да фокусира погледа си върху лицето на Зет. Гласът му бе немощен:

— След като зърнах всички тези дяволи, приятно е да видиш и един ангел.

И макар че не изпадна в пълно безсъзнание, се отпусна замаян.

Тя наля вода в устата му, изтегли го в своята кабина и включи канала на скитническите спасителни кораби.

— Връщам се в базовия комплекс. Налетях на един трофей, който има нужда от грижи.

Като краен резултат успеха да спасят само трийсет оцелели от бойните кораби на ЗВС заедно с още двама в спасителни капсули. Екипажите на Оскивъл изтеглиха десетки функциониращи все още компита, които можеха да бъдат ремонтирани и препрограмирани за нуждите на скитниците, включително и няколко от новите бойни компита. В общи линии уловът бе добър.

Зет се погрижи за Патрик Фицпатрик — използва средствата за първа помощ, които имаше на всяка корабостроителница. Келъм стоеше навъсен до нея.

— Знаех си, че ще възникне проблем. Не искам всички тези зевесета да се мотаят тук, но пък нямаме друг избор, освен да се погрижим за тях.

— Би ли предпочел да го оставя да умре? — попита Зет.

— Нямах да му трябва много време — отсече Келъм. Тя го изгледа начумерено, но той вдигна примирително ръка. — Искан само да те ядосам, сладурано. Но нали се досещаш в каква бъркотия ще се окажем, когато дойдат на себе си?

— Повечето от тях са сравнително добре — каза Зет. — Няма нужда от никакви специални медицински грижи, които да не можем да им предоставим тук.

Дел Келъм я изгледа многозначително.

— Така е, но проблемът не е там. Ако имаме намерение да пазим скитническите си тайни, не можем да ги оставим да се върнат на Земята. Никога.

96.

КРАЛ ПИТЪР

През шестгодишното си царуване Питър не се бе качвал на мостика на дреднаут по време на бойни действия, но след като новината за разгрома на Оскивъл се стовари като удар в слабините, беше наложително да продължи да се появява пред масите. Дори при строгата цензура върху съобщенията от страна на Ханзата не можеше да се скрие мащабът на случилото се. Обществеността бе разгневена.

Новият боен кораб се присъедини към петте крайцера манта в орбитата им около Земята — те бяха готови да потеглят на поредната безсмислена мисия за събиране на информация и разузнавателни данни за хидрогите. Питър не би се изненадал, ако извънземните врагове ги превърнеха в купчина пепел още щом ги забележеха.

Този пробен полет на ЗВС бе с екипажи от новите бойни компита, което щеше да бъде поредният им тест след отличното им представяне на Оскивъл. Базил бе убеден, че задачите на новата изследователска група са ясни и не представляват особена трудност, тъй че модифицираната кликиска програма би могла да се справи с рутинните операции. Командващите офицери щяха да вземат решения само при възникване на извънредни ситуации. Бойните компита можеха да се справят с всичко останало.

Но Питър така и не можеше да се освободи от лошите се предчувствия.

Базил стоеше съвсем спокоен до него, облечен в съвършено скроен делови костюм.

— Само се усмихвай и кимай добронамерено, Питър. Благослови мисията и да свършваме.

— Също както крал Фредерик при първия полет на „Голиат“ — измърмори под носа си Питър. — С всички добри дела, които последваха.

Под неотлъчното наблюдение на председателя крал Питър послушно произнесе написаната от експертите на Ханзата реч,

състояща се от банални поздравителни фрази и благопожелания. Петимата офицери — един майор и четирима капитани — сияеха от гордост.

Задачата им бе да проучат Гол ген, полесражението на първата документирана атака на хидрогите срещу скитническа небесна мина, както и мишена на кометен обстрел, изпратен от космически цигани. Проучвателният екип щеше да се опита да установи размера на щетите от кометната бомбардировка и да продължи да наблюдава възможностите на бойните компита при операции в периферни зони. Това бе подходящо средство за възвръщане на оптимизма след Оскивъл.

Каквото бе и предназначението на предстоящата му съвсем скоро сватба.

Петимата офицери отдадоха чест, медийните екипи се пръснаха по задачите си и Базил поведе бързешком краля обратно към совалката. Питър със свито сърце се запита дали и този разузнавателен екип ще загине. Толкова пъти се бе случвало вече. Какво по-различно биха могли да постигнат бойните компита сега? Нямаше желание отново да прославя посмъртно някого и да спуска траурното знаме от Двореца на шепота, както се бе случвало многократно.

— Базил, защо продължаваме да изпращаме хората на заклание?
— попита Питър, щом малкият съд се отдалечи от масивните бойни кораби. — Всички отлично знаем какъв ще е отговорът на хидрогите.

— В такъв случай ще опитаме пак — отвърна Базил. — И пак, и пак.

— Заслужава ли си високата цена?

Базил повдигна рамене.

— Предназначението на бойните компита е да влязат в употреба. Повече съм загрижен за възможната загуба на всички тези кораби.

— А хората, които са в тях? Освен компита там има и петима офицери.

Председателят се навъси.

— Но само петима, което е приемливо. Ханзата не може да си позволи да седне и да чака. Трябва да докажем, че сме опасни противници, които нямат намерение да се предадат. Отстъплението пред врага би оказало ужасно влияние върху общественото мнение. Довери ми се, рискът си заслужава.

На Питър му се доповръща.

Базил го изгледа многозначително и му подаде един работен екран.

— Следобедната ти реч. След Оскивъл кризата многократно се изостри. Необходимо е да предприемем по-крайни обществени и икономически мерки. — Лицето на председателят беше сериозно. — Няма да ти е приятно, Питър, но ще се наложи да го свършиш. Нямаме избор.

Щом заговори пред развълнуваната тълпа, думите заседнаха в устата му. Положи усилия да ги произнесе, като едновременно се самоукоряваше и проклинаше Базил. Речта се излъчваше навсякъде. Нима хората биха повярвали, че техният крал наистина мисли това, което казва?

— През следващите две години — почна с несигурен глас той — няма друг избор, освен да засиля контрола, колкото и неприятно да е това. С настоящото налагам пълен мораториум върху раждаемостта на всяка ханзейска колония, която не е доказала възможностите си да задоволява сама нуждите си.

Направи пауза, заслушан в недоверчивото мърморене. Много скоро мърморенето щеше да прерасне в гняв и негодувание, насочени срещу него. Именно той щеше да стане изкупителната жертва заради ужасния указ. „Да те вземат мътните, Базил!“.

Питър зачете указа с равен и безизразен глас:

— Поради драстичния дефицит на екти, нашите светове не могат да разчитат на външни търговски източници и ако си позволим неконтролирано нарастване на населението, това ще доведе до глад и мизерия.

Преглътна с усилие, надявайки се да забележат неохотата и притеснението му. Шумът стана по-силен и той долови надигащото се недоволство. Всички тези хора не знаеха, че любимият им крал е само една кукла. Бяха убедени, че той е отговорен за всичко.

Той продължи да чете с прегракнал глас:

— Ще бъде отпечатан и публикуван списък с ханзейските колонии, попадащи под разпорежданията на настоящия указ. При

нужда там ще бъдат изпращани специалисти по аборти. Настоящите бременности се третират като заварено положение.

Докато совалката се приземяваше, Питър бе попитал защо Ханзата не изпрати по-добре храна, отколкото абортиращи доктори, но Базил само изръмжа:

— Храната се изяжда за един ден, а на другия хората отново са гладни. Контролирането на нарастването на населението е много по-дългосрочно решение. След приключването на войната колонистите — ако оцелеят — могат да продължат да създават деца. Опитай се да видиш общата картина.

Докато преглеждаше речта си в тясното пространство на совалката, Питър първо побесня, а след това се опълчи.

— Няма да изрека тези думи, Базил. Принуждавал си ме да представям в благоприятна светлина огромен брой съмнителни решения, но това вече надхвърля всяка граница. Това е... отвратително.

— Но е наложително. И ще направиш, каквото ти се нарежда.

— Щом идеята е твоя, защо ти не я обявиш? Или председателят се бои? Указ за аборти! — Той поклати глава с отвращение. — Чудесен начин за отбелязване на предстоящата ми сватба.

— Това е задължение на краля — отвърна Базил със сладникова усмивка. — Затова си избран.

— И как смяташ да ме принудиш? Аз отказвам.

— Естара е бъдещата ти съпруга, невинна, беззащитна — абсолютно беззащитна. — Изражението на председателя стана неумолимо. — Забелязвам, че вече не ти е безразлична. Ако не си послушен, ще намерим причина да... направим живота ѝ неприятен.

Питър сви устни.

— Но тя е само една пионка.

— Както и ти, Питър. Ханзата може да постъпи с теб, както намери за добре.

Питър знаеше, че председателят е виновен за избиването на семейството му, дори на баща му, който ги бе изоставил, заминавайки за Рамах. Да, той бе способен да нарани Естара... а и без да му мигне окото, бе готов да отрови непокорния крал. Питър осъзнаваше колко много е инвестирал Базил в своето протеже, за да го отстрани с лека ръка. Но вече не бе така сигурен.

Никога не бе стигал толкова близо до границата да извърши убийство. Толкова ли би било трудно да го наръга с кама? Противоположният вариант на Брут и Цезар? Какво можеха да му направят? Та той беше кралят, в края на краищата, а и Ханзата бе стигнала твърде далеч — бе го оставила без семейство и без нито един близък човек. „Освен Естара сега...“

Председателят се бе отпуснал в седалката си и чакаше Питър да проговори. Накрая промълви:

— Престани да се правиш на дете и направи това, което ти се нарежда. Произнеси речта — заради Естара, ако не заради себе си.

Така че Питър обяви откатителния ултиматум и нанесе съкрушителен удар срещу собствения си народ. Искаше му се да потъне в земята. Тълпата не изпрати думите му с овации. Бяха изразили скръбта си по повод на позорния разгром, който бе нанесен на военната им мощ на Оскивъл, но тази прокламация нанасяше смъртоносен удар на духа им.

Питър се обърна и се прибра във вътрешността на Двореца на шепота, а председателят му кимна.

— Не беше най-доброто ти представяне, но ще свърши работа.

На Питър му се прииска да се изхрачи отгоре му.

— Презирам те, Базил.

Председателят, изглежда, изобщо не се засегна.

97.

РЛИНДА КЕТ

Бе минало достатъчно време, за да успее Дейвлин Лотце да се измъкне от кашата, която сам бе надробил. Все пак управлението на древни извънземни транспортационни механизми може би не беше между „загадъчните подробности“, които бе изучавал.

Дейвлин бе изчезнал през транспортала сред кликиските развалини. Рлинда нямаше понятие къде е, но ако не се бе озовал в някакво място, където бе намерил провизии, вече трябваше или да е умрял от глад... или да е толкова гладен, че да е готов да изяде всякакъв буламач.

Както вече правеше дни наред, Рлинда чакаше пред „Ненаситно любопитство“, заслушана в едва доловимите шумове на Рейндик Ко и заобиколена от смъртоносните тайни на това място. Този призракен свят бе в състояние да уплаши абсолютно всеки.

За нея бе обичайно да прекарва времето си сама, но на тази безмълвна и безводна планета се чувстваше дяволски сама. Дейвлин Лотце не беше кой знае какъв извор на остроумия, но все пак компанията му ѝ липсваше. Образованият агент беше интелигентен и проникателен, а същевременно и истински работяга. Ако и бившите ѝ съпрузи бяха така всеотдайни в работата си, вместо постоянно да забъркват каши...

Рлинда приседна на рампата на кораба. Следобедната жега трептеше над пустинята. Тя всеки ден ходеше до кликиските развалини, за да потърси Дейвлин, и се опитваше да задейства вратата (проявяваше достатъчно разум да не позволи да бъде засмукана през нея!). Беше успяла да надникне към други извънземни местенца, но не го бе зърнала на нито едно от тях.

Но вече цяла седмица правеше това по-скоро по инерция, без да се надява особено. В запасите ѝ бе останала една-единствена бутилка вино, а и повечето консерви бяха изядени. Свършеха ли хранителните ѝ запаси, оставането ѝ тук беше невъзможно.

Около час се опитваше да си измисли причина, за да отложи заминаването, но накрая се предаде и реши, че е време да си събере багажа и да се прибере. Чувстваше се задължена да се върне на Земята и да обясни на председателя Венцеслас какво бяха разкрили за изчезналите Коликос. А и нямаше да получи останалата част от парите, докато не докладва.

Вероятно след това щеше да се върне на спокойната Крена и да прекара един месец с БиБоб, като се мъчи да проумее защо той толкова харесва тази планета.

Трябваша й няколко часа, за да събере лагера. Водната помпа продължаваше да работи, а неизползваните хранителни запаси щеше да остави в случай, че Дейвлин се върне тук. Би могла да инсталира предавател, за да изпрати спешно съобщение, но сигналът надали би стигнал навреме, за да му бъде оказана помощ. Председателят вероятно щеше да изпрати друг полет за проверка на ситуацията...

Тя направи сянка с ръка над очите си от спусналото се ниско над хоризонта слънце, тъй като й се стори, че забелязва някакво движение сред каньоните. Ами ако тайнственият убиец се бе върнал, за да нападне, преди да е успяла да заминее? Хм, нека се опита.

В същия момент позна силуета на олюляващия се от изтощение мъж.

— Дейвлин!

Той спря, вдигна ръка и пак се затътри напред.

Рлинда не се втурна по неравния терен. Вместо това включи двигателите на миниатюрния транспортър и го подкара през пустинята, за да го посрещне. Дейвлин беше така замаян, че дори не забеляза приближаването й, докато тя не се закова до него.

— Крайно време беше да се върнеш, господине! Ако ти бях майка, щях да те заключа най-малко за един месец.

Той нямаше сили дори да отвърне на шегата й. Тя го хвана за ръката и го дръпна в транспортъра. Той се свлече върху платформата, а Рлинда забърбори колко се притеснявала заради него.

— Имаш късмет, че останах. Тъкмо смятах да замина.

Щом пристигнаха на „Любопитство“, му предложи храна и — както беше очаквала — той я гълташе, без да обръща никакво внимание на вкуса й. Постепенно се съвземаше. Явно бе препълнен с впечатления от видяното и преживяното. Очите му блестяха.

Най-накрая ѝ заразказва какво се е случило, като описваше местата, в които бе попадал през безбройните транспортали.

— Пристигнахме тук да търсим изчезнали археолози, но вместо това открихме нещо, което ще промени Ханзейския съюз завинаги.

Разказваше с такова вълнение, че на Рлинда не ѝ се удаваше да вметне нито една дума.

— Някаква следа от Маргарет Коликос? — попита най-после тя.

Усети леката му тревога, но едновременно с това той беше по-оптимистично настроен от всякога.

— Не... но е възможно да е отишла къде ли не. Вероятностите са безгранични — безброй светове с подходящи условия за живот. Е, не са райски градини, но може да се живее в тях.

Тя се усмихна, заслушана в приключенията му.

— Мисля, че имаме повод да отворя последната си и най-добра бутилка.

Забърза по рампата, отключи личния си склад и се върна със старовремска бутилка. Смяташе да я пийне с БиБоб, но сега имаше достатъчно извинение. Преди да се върне на Крена, щеше да получи заслужено добро заплащане от Базил Венцеслас, за да си купи цяла каса, от която си иска реколта.

Измъкна корковата тапа и наля чашите. Дейвлин я изненада с експедитивността си пръв да вдигне тост.

— Рлинда, благодаря ти, че ме изчака. Твоето упорство може би ще гарантира огромно преимущество на човечеството. Дори не съм в състояние да си дам сметка какво огромно значение има всичко това за човешката раса. Това ще спаси Ханзата, а може би и цялата цивилизация. Тези кликиски транспортали отвеждат до десетки, може би стотици възможни за обитаване от хора светове — и всички до един абсолютно ненаселени.

Рлинда чукна чашата си в неговата.

— Като познавам хората, сигурна съм, че тези планети няма да останат дълго време безлюдни.

Дейвлин отпи още една глътка и неочаквано се забърза.

— Колко време ти трябва, за да подготвиш кораба за отлитане?

— Не помниш ли, че ти казах, че съм започнала да събирам багажа? — Тя посочи с широк жест лагера. — А и не е задължително да вземем всички тези боклуци със себе си.

— Добре.

Дейвлин изпи остатъка от виното наведнъж.

Рлинда поклати глава и въздъхна укорително.

— Истинско престъпление е човек да хаби най-изисканите си деликатеси за теб. По-добре да ти бях сипала рециклиран гроздов сок.

Той се изправи.

— Остави това. Трябва да се върнем на Земята, за да докладвам на председателя Венцеслас. Той ще е силно впечатлен от нашите открития. А ако въобще някога си се срещала с председателя, знаеш какво изключително събитие е това.

98.

ДД

Спускаха се все по-надолу и по-надолу... прониквайки в непознатите адски дълбини на газовия гигант. ДД изпитваше ужас от неконтролираното спускане, но още по-силно се страхуваше от онова, което възнамеряваха да му направят кликиските роботи.

За да се успокои, той си прехвърляше спомените за първата си собственичка Даля Суини, когато тя беше още момиченце. Спомни си щастливите времена, когато приготвяше вкусна храна за Маргарет и Луис Коликос, докато им служеше в археологическия лагер. ДД винаги бе полагал максимални старания, без да клинчи от задълженията си.

Но сега неприятните събития нямаха край. Кликиските роботи нямаха намерение да го пуснат.

Сирикс се бе заел с програма да проникне с техния износен кораб дълбоко в атмосферата на Пторо. От нагръдника на бръмбароподобния робот се подаваха манипулационни крайници. Оптическите му сензори искряха в яркочервено, докато обясняваше с бръмчащия си менторски глас на плененото компи:

— На тази височина в тропосферата вихровите движения са много силни, но въздухът е толкова разреден, че не съществуват никакви навигационни рискове. Не се притеснявай.

ДД завъртя глава и огледа тромавата машина.

— Не това ме притеснява. Не искам да слизам там долу.

— Въпреки това ние искаме да те вземем.

Пторо беше отдалечена студена планета, по-дребна и по-плътна от повечето супергиганти. Имаше пет тънки сребристи пръстена около екватора. В база данните на ДД нямаше никакви записи за наличие на небесни мини тук.

Докато корабът на Сирикс продължаваше да прониква през съгъстяващите се атмосферни пластове, температурата се покачваше. Промъкваша се през водородни слоеве с малки количества хелий.

Прекосяха облачен воал от амониеви кристали и ДД трябваше да се хване здраво, та силното друсане да не го метне встрани.

— Къде отиваме, Сирикс? И защо е необходимо да го правим?

— За да се срещнем с бойните си другари.

Древният робот не продължи с обясненията си.

Навлязоха в истински коктейл от ацетилен, метан и фосфин. Атмосферата се превърна в супа от червеникавокафяви облаци и корабът се замая от мощни течения. ДД си помисли, че всеки момент ще катастрофират.

След което събитията придобиха още по-невероятен характер.

Сред облаци от амониев сулфид някакво подпухнало и прозрачно като медуза създание размахваше огромните си пипала. Сребристите подутини върху желатиновата му мембрана приличаха на десетки очи, които проследиха кораба, докато профучаваше покрай него.

Обрасла с козина стоножка от стъклоподобна тъкан се мяташе като камшик. На друго място в безбрежното небе ДД забеляза проблясващи ръбести кристали в преливащи основни багри, сякаш живи летящи скъпоценни камъни. Навсякъде се носеха планктонови мехури, които преработваха горещината в атмосферата на Пторо и поглъщаха химическите съединения от облациите. Един от мехурите се удари в спускащия се кораб и разпръсна зеленикавосиня струя върху наблюдателния люк.

Корабът ревеше и се тресеше. ДД знаеше, че е подсилен да издържи на невероятното налягане. Макар да не беше го искал, кликиските работи бяха осъществили конструктивни подобрения в тялото му, което му даваше възможност да понесе тежките условия на заобикалящата го среда. ДД си даваше сметка, че ако корабният корпус не издържи, самият той ще съхрани функционалността и съзнанието си безброй години, мятан и влачен от ураганите сред лепкавата атмосфера на този сатанински свят. Трудно можеше да си представи по-отвратителна участ.

Но поне би се отървал от Сирикс и всички тези кликиски работи.

Мъглите най-после се разтвориха като листчета на цвят. Червените оптически сензори на Сирикс проблеснаха.

— Стигнахме местоназначението.

Пред тях сред облациите на Пторо висеше грозд от гигантски сфери с диамантени корпуси. ДД бе виждал корабите на хидрогите,

нанесли неизчислими поражения из целия Спирален ръкав, но те бяха ситни точици в сравнение с тези гигантски конструкции.

— Сферичните градове на хидрогите могат да се придвижват из газовите гиганти във всички светове през трансвходелите в ядрата.

ДД запечатваше всичко.

— Впечатляващо.

Луис Коликос често бе използвал тази нищо неозначаваща уклончива фраза. Сега ДД осъзна колко полезна може да бъде тя.

През прозрачните стени на колосалните сферични градове ДД виждаше въртящи се конструкции — архитектурата, материалите и технологиите им нямаха никакви допирни точки с използваните от хората. Сирикс насочи кораба към непроницаемата стена на най-близката сфера и проникна през диамантената повърхност, сякаш беше от желе. Озоваха се във фантастичната метрополия.

— Сега ще разбереш колко умно постъпихме, сключвайки съюз с хидрогите преди много време. Всички останали раси са обречени на изчезване.

— Но това ви е принудило да се обърнете срещу собствените си създатели.

— Несъществена подробност. — Черният робот приземи кораба на издадена платформа от прозрачен блестящ метал. — Всичко, което правим, е за запазването и развитието на нашия вид.

Тромавият робот нареди на дружелюбното компи да го придружи в естествената обстановка на хидрогите. Всяко човешко същество би загинало на секундата, но модифицираното тяло на ДД се приспособи към налягането и високата температура в сферичния град. Наоколо прелитаха странни вещества, наподобяващи кашообразни мъгли живак, които се движеха и образуваха всевъзможни форми, сякаш бяха от течно кристална глина.

— Хидрогите ще разговарят с нас — обяви Сирикс.

Три от необикновените носещи се създания се приближиха към платформата за кацане и като по сигнал се източиха едновременно на височина, образувайки различни физически силуети от сребриста материя. Накрая се установиха под формата на металически човешки очертания, облечени в симулативни дрехи, наподобяващи по стил скитническо облекло.

— Защо изглеждат така? — попита ДД.

— Такава форма са си избрали, докато трае настоящата фаза на конфликта. Тя възпроизвежда първото човешко същество, което са забелязали и погълнали. Служи за родов представител. Хидрогите не долавят разликите между отделните хора или илдирийци. Дори ние, кликиските роботи, се затрудняваме при установяване на недоловимите различия между тези раси.

— Може би защото не са изследвали достатъчно добре хората, за да ги разберат — предположи ДД. — Много проблеми могат да бъдат решени, ако се опитат.

— Понякога хидрогите анализират пленниците си, но не проявяват особен интерес в това отношение.

— Те имат ли човешки пленници?

— Няколко мостри — отвърна Сирикс. — За експерименти.

Неочаквано ДД усети искрица надежда.

— А знаят ли какво се е случило с моята господарка Маргарет Коликос, след като премина през кликиския портал? Хидрогите може да са я заловили...

— Маргарет Коликос няма нищо общо. Хидрогите не са я заловили.

Живачните извънземни тръгнаха върху изкуствените си човешки крака напред. Бяха все така злокобно безмълвни, като се изключеше странното пулсиране, вероятно недоловима за сензорите на ДД комуникационна връзка.

— Доведохме още едно произведено от хората компи — обяви Сирикс, сякаш горд с поднесения образец. — Искаме тези разумни механизирани роби да станат подобни на нас. Доказахме, че това може да стане.

ДД взе думата от свое име.

— Преценките ти са неоснователни, Сирикс. Никое компи не желае подобно нещо.

— Ти не осъзнаваш собственото си положение, ДД — отвърна подигравателно Сирикс. — Въпреки че компитата не схващат, че са роби, невидимите белезници си остават белезници. Ние ще ви обучим да схващате.

Трите хи дрога ги оглеждаха втренчено. ДД се опита да долови някакъв контакт от страна на живачните статуи, но виждаше срещу себе си само злонамерени погледи и неизречена заплаха.

Сирикс продължи да разговаря с тримата представители на извънземните. ДД си помисли, че масивният кликиски робот се държи като слуга, който се моли на надменен крал.

— Умоляваме за подкрепата на могъщите хидроги да се справим с тези човешки същества... така, както ни помогнахте при унищожението на кликиската раса. — Той изкриви геометричната си глава, за да погледне плененото компи. — След известно време ДД ще разбере и ще осъзнае мъдростта на нашите намерения. Ще продължим да го инструктираме.

Най-накрая наподобяващите скитници хидроги заговориха едновременно с отекващи от еднаквите им уста гласове.

— Хората не бяха замесени в настоящия конфликт, докато не унищожиха един от нашите светове. Сега техният живот е залог в тази война...

— Това беше нещастен случай — прекъсна ги ДД. — Знам, че това вече ви е обяснено. То не беше нападение срещу Ансиър. Моите господари се опитваха да затоплят ледниковите светове, като създадат нови звезди.

— Звездите принадлежат на фероите — отвърнаха хидрогите. — Газовите планети са наши.

— Хората са се съюзили с древните ви врагове — обади се Сирикс.

— Станаха участници в битка, която не разбират. Тази война не ги засяга.

Извън гигантския сферичен град се появи ярка бяла линия — сякаш се взриви сплескана звезда. ДД видя през прозрачната стена бялата линия да се разтваря като уста, разделяйки устни във времепространството. Зад устните се виждаше гигантска вихрушка. През отвора като новородено се плъзна друг титаничен сферичен град, ескортиран от ято шипести бойни кълба.

Щом навлязоха в плътната атмосфера на Пторо, трансвходът зад тях се затвори с гръм. Новодошлият сферичен град се присъедини към останалите куполи в метрополията на хидрогите.

Хидрогите зажузаха и засъскаха, сякаш разговаряха, а Сирикс преведе на ДД:

— Тази сфера пристига от друг свят на хидрогите, където човешките военни сили са се опитали да ги победят с атомни оръжия,

пуснати дълбоко сред облаците. Унищожили са няколко бойни кълба и са повредили шест гъстонаселени сферични града.

ДД слушаше с тревога.

— А колко хора са били убити?

Без да отговаря на въпроса му, кликиският робот се обърна към представителите на хидрогите.

— От само себе си става ясно, че хората трябва да бъдат наказани.

— Не, от това военните действия само ще се разраснат — предупреди ДД. — Може да бъде постигнат мир. Не може да няма основа за постигане на споразумение.

— Хората ни нападناха — отвърнаха отново в абсолютна хармония хидрогите. — Отново.

— А вие разрушихте десетки техни небесни мини и дори изпарихте четири луни.

— Това няма значение — отсече Сирикс с наглостта на кръстоносец. — За онова, което сториха на хидрогите, за онова, което продължават да вършат по отношение на своите компита, те следва да бъдат елиминирани.

Трите живачни извънземни заблещукаха едно до друго.

— Няма място за взаимно разбирателство. Верданите продължава да се крият между тях.

— Какво означава това? — попита ДД. — За какво говорите?

Сирикс забръмча:

— Хидрогите са съсредоточили сферични градове и бойни кълба за ново масивно придвижване. Скоро ще предприемат нападения срещу всички човешки светове и ще ги унищожат един след друг. Ще разрушават всеки срещнат човешки кораб. Хидрогите ще постигнат бърза и абсолютна победа за нас. Не след дълго човешката раса ще изчезне. Както кликиската.

99.

АНТОН КОЛИКОС

Антон Коликос напусна Прайм с група притеснени от очакващите ги опасности илдирийци в нисколетаща совалка към тъмната страна на Марата. Макар самият той да преливаше от откривателски ентузиазъм, илдирийците очевидно не бяха твърде въодушевени от решението си да ги придружат. Но Антон бе убеден, че ще превъзмогнат тревогите си.

Летяха с максимална скорост над опърления от слънцето пейзаж към мрака. Паметителят Вао'сх бе седнал до него, заинтригуван и неспокоен. В совалката имаше още десетима илдирийци — предимно благородници и държавни служители, — минималната бройка, за да могат да се чувстват удобно в продължение на няколко часа. Разговаряха бързо и задъхано, надявайки се страховете им да се окажат в крайна сметка напразни.

За всички тях преживяването беше съвсем непознато.

Антон предложи, усмихвайки се:

— Бихте могли да го правите по-често. Дори след изграждането на Секда, докато е пълна с хора през дневните месеци, можете да предприемате експедиции върху тъмната страна. Нещо като обитавана от духове къща в увеселителен парк! Сигурен съм, че ще ви допадне.

— За разлика от хората, нас не ни забавляват рискованите ситуации — отвърна Вао'сх.

— О, хайде стига, какво толкова опасно има в тъмното? Или въобще не си задавате подобни въпроси?

— И хората като илдирийците ги плаши неизвестността. За раса, родена под светлината на седем слънца, самата представа за нощ ни бе непонятна, докато Империята не се разрасна и не видяхме преобладаването на сенките на другите светове.

— Да, но за човешката култура нощният мрак е най-добрата обстановка за разказване на истории за призраци. Свързани са с най-хубавите ми спомени от детството. Родителите ми непрекъснато ми ги

разказваха в археологическия лагер на Пим — каза усмихнато Антон. След това върху лицето му се появи тревожен израз. — Макар че с тези хидроги май имаме достатъчно причини да се страхуваме.

Слънцето остана зад гърба им — приближаваха се към сумрачния хоризонт. Върху неравната повърхност сенките се бяха издължили като дълги черни нокти. Оставаше още около месец, докато нощта се спусне над Прайм, и границата на мрака се приближаваше бързо насреща им. Звездите сияеха във величествен блясък, разделени от черните пространства между тях. Антон притискаше лице към прозорците на совалката, за да види съзвездията — нали нямаше как да се видят от дневната страна.

Земята блещукаше, за да изистине постепенно в спускащия се нощен студ. Антон си припомни бронираните анемонии ч'канх, прилепнали, по стените на дълбоките каньони, за да оцелеят. Сега, под смразяващия звезден мраз, животът щеше да стихне в сън и търпеливо да чака дългите месеци на несекваща слънчева светлина...

Когато Антон предложи да предприемат тази уникална експедиция, Вао'сх изпита ужас от перспективата да се отпрати към мрака само за да види все още нефункциониращия град. Но настойчивият учен упорито убеждаваше паметителя, че това ще е изключително интересно. Накрая, решавайки да направи опит да проумее човешката логика, възрастният историк се съгласи при условието, че сформираната достатъчно голяма група от илдирийци да ги придружат.

Антон се възползва от възможността и потърси доброволци сред слушателите на една безкрайно дълга и изключително вълнуваща история. Успя да засегне честолюбието на заинтригуваната публика, като я провокира с усмивка:

— Бихте ли искали сами да изживеете едно приключение? Можем да направим кратко пътешествие, да направим нещо, което никога няма да забравите.

След като обясни идеята си, забеляза изписалото се по лицата им смущение и размаха пръст насреща им.

— Обичате да слушате истории за герои и доблестни постъпки, но как ще ги разберете, ако самите вие се боите и от най-малкия риск? Уверявам ви, че ако посетим строителния обект, ще видите Секда такава, каквато никой илдириец никога няма да види. Втори такъв

случай няма да ви се удаде. Толкова ли се боите да опитате нещо ново? — Очите му сияеха. — Необходими са десет доброволци, освен мен и паметителя Вао'сх.

Макар и не особено убеден в начинанието, Вао'сх оглеждаше публиката с любопитство. Самият той никога не бе предизвиквал по подобен начин публиката си и това му даваше познание за собствения му народ.

През следващите дни Антон най-после успя да завербува десет доброволци. С големи мъки...

Докато совалката се носеше над повърхността, Антон задряма. Бяха необходими няколко часа, за да прекосят половината континент и да пристигнат на строителната площадка на Секда. Илдирийските „храбреци“ бяха прекалено възбудени, за да се отпуснат, и той предполагаше, че спокойствието му пред неизвестността им е съвсем непонятно.

Събуди се от намаляването на скоростта и видя пред себе си светлините на втория град. Илдирийците се струпаха край прозорците, най-после заинтригувани.

Кликиските работи можеха да работят без изкуствено осветление, но бяха уведомени за необичайните посетители. Огромният строителен обект блестеше от ослепително ярка светлина, която прогонваше мрака. Илдирийците, изглежда, се поуспокоиха.

Щом совалката започна да се спуска, туристите навлякоха защитните облекла. Антон също облече костюма си. Примигваше, за да прогони съня. Докато дванадесетимата посетители се приготвят за слизане, совалката спря точно пред главния купол на Секда.

— Всички готови ли сте? Ето за това пристигнахме тук.

Антон усети колебливата им несигурност — все пак бяха на крачка от тъмнината. Пустият недовършен град се възправяше огромен като метрополията Прайм, но необитаем и изпълнен със сенки. Той се усмихна:

— Хайде, няма какво да чакаме повече.

Той пръв изскочи през отворения люк, последван от Вао'сх. Дванайсетимата търсачи на силни усещания стъпиха върху твърдата като желязо земя и заоглеждаха величествения бъдещ курорт.

Кликиските работи бяха наредили платформи за космическа площадка и бяха издигнали основния купол. Наподобяващите кутии

постройки бяха окичени с мощни прожектори, които разпръсваха блестящи ветрила светлина из целия купол. Безмълвните предавателни кули се издигаха към замръзналите в небето звезди.

Антон се огледа с изумление и задоволство.

— Всичко в Прайм е толкова ярко и избеляло, че не бях в състояние да оценя истинските размери на града. Когато стане готова, Секда ще е фантастична.

Някои от туристите се пораздалечиха един от друг, сякаш за да демонстрират смелост. Останалите се скупчиха притеснени.

— Черното небе е потискащо — обади се един лекар. — Звездите са като насочени срещу нас остриета.

— Да постоим сред тъмнината е част от преживяването — поясни Вао'сх, макар и неговият глас да не беше твърде убедителен.

— Сега е моментът за една история за духове — предложи Антон и погледна към Вао'сх. — Или в Сага за седемте слънца няма такива разкази?

— О, има — потвърди паметителят, усетил възможност да се поразсее, заемайки се с привичните си задължения. — Да вървим. Ще я разкажа, докато се придвижваме към светлото.

Останалите забързаха след тях — не че особено държаха да чуят история, чието предназначение е да ги уплаши, но и не желяеха да изостанат.

— На нашата отломъчна колония Хийлд — започна Вао'сх — група колонисти била изхвърлена на брега, когато един ураган унищожил батериите и енергийните им генератори. Една нощ на Хийлд продължава приблизително една седмица, но този път мракът изглеждал безкраен. Всяка секунда била изпълнена със страдания. Надвисналите плътни ураганни облаци скривали луната и звездите. Хората се опитали да запалят огньовете, но имали съвсем малко гориво. Цялата растителност била просмукана от влага и не можела да се разгори. Колонистите не били подготвени за такава катастрофа и скоро надеждите им за спасение се изпарили. Нощта се спускала все по-тъмна и по-тъмна...

Вао'сх огледа неохотно слушащата го групичка. Всички пристъпваха унило към светлините на Секда. Облечен в защитния си костюм, паметителят не можеше да се възползва от многоцветните израстъци по лицето си, но слушателите му явно не изпитваха нужда

от допълнителна емоционална възбуда. И без това бяха изтръпнали от напрежение.

— На голямо разстояние на друго място на брега на огромния континент на Хийлд имало друго селище, но тъй като енергийните им системи били повредени, обречените колонисти не могли да изпратят съобщение какво ги е сполетяло. Те надавали все по-ужасени викове, които могли да бъдат усетени по целия свят. Усетили ги дори в Илдира, достигнали чак до мага-император. Все по-силни и по-силни. Внезапно се възцарила тишина! Абсолютна тишина, като отворена рана в тизма. — Вао'сх спря да разказва и огледа с блеснали очи смутената публика. — Група смелчаци от другото селище се въоръжили с факли и фенери и тръгнаха да ги спасят. — Паметителят замахна с пръст, сепвайки слушателите си. — Но когато пристигнали, намерили колонистите вкаменени. Всички до един, сякаш всяка искрица живот в тях била изсмукана от ужасяващия мрак. Напълно откъснати от Извора на светлината. Огньовете били угаснали, дори искра не прехвърчала. Или били загинали от ужас... или шана рей ги били лишили от живот.

Антон се възрадва.

— Значи и вие си имате страшни истории. Какво са шана рейте?

— Чудовища, които живеят далеч от слънчевата светлина и черпят сили от сенките. Те са проклетие за Извора на светлината. Всички се боят от тях.

Един от изнервените търсачи на силни усещания се обади:

— Не може ли просто да погледнем града и да се връщаме в Прайм? Имам... много работа.

Антон повдигна недоверчиво вежди.

— На един ваканционен свят?

Бяха стигнали пред главния вход на недовършения огромен купол. Бръмбароподобните черни роботи се придвижваха по високите скелета, закрепваха дебели греди и инсталираха прозрачни полимерни плочи. На ярката светлина Антон забеляза струпани материали, жилищните комплекси и магазини, недовършените увеселителни заведения. Във вътрешността на купола комплексите за възстановяване пустееха до ресторанти и други сгради и очакваха да бъдат заселени с настъпването на деня от тази страна на Марата.

Роботите доброволци напредваха със строежа много бързо. Шлемът на Антон гърмеше от строителните дейности.

— Как успявате да ги накарате да са толкова усърдни? Все пак не строят град, в който те ще живеят.

— Нито един илдириец не нарежда на кликиските работи, паметителю Антон. Нито са наши пленници, нито сме ги програмирали. Правят го по собствен избор.

— Добре, че инсталираха осветление за нас — обади се един от курортистите.

Туристите се поуспокоиха сред суматохата от дейности и яркото осветление в централния купол, въпреки че гредите и подпорите мятаха върху земята плътни сенки, които напомняха паяжини.

Антон продължи навътре в куполния град, заслушан в отекващите шумове и загледан в безбройните работи. Никога не бе виждал толкова много от извънземните машини на едно място.

— Кликиските работи са приспособени да работят на тъмно — обясни Вао'сх.

Антон кимна с възхищение.

— И са свършили огромна работа.

100.

КРАЛ ПИТЪР

Кралската сватба беше замислена като по-зрелищно представление дори от коронацията на крал Питър. Унизено от разгрома на Оскивъл, цялото човечество бе зажадняло да възвърне самочувствието си. Поданиците забравиха раздражението си от ограничаващата ражданията прокламация на Питър и се обединиха, вдъхвайки си взаимно увереност, че могат да превъзмогнат трагедията.

Според Базил Венцеслас тъкмо това бе необходимо на всички, за да поддържат духа си. А и по-близките контакти между Терок и Ханзата вдъхваха по-големи надежди.

Доволен да допринесе за въодушевлението, Питър се включи с готовност в сватбените церемонии и празненства, посветени на Естара. Повече го интересуваше да достави удоволствие на нея, отколкото на новинарските медии. След кратките им лични срещи все повече харесваше младата жена. Може би тя щеше да се окаже единственият му съюзник.

Естара се радваше, че родителите ѝ са тук, а Сарейн бе доволна заради сестра си. Чрез зеления жрец в Двореца сутринта на сватбения ден се бе свързала с Рейналд на Терок и с Бенето на Гарванов пристан.

Целият Дворцов квартал бе идеално почистен за церемонията и всяко камъче бе излъскано до блясък. Фонтаните също бяха почистени и напълнени с оцветена вода. Светлини и флагове бяха осеяли високите точки из града. Милион зелени лентички бяха привързани по кабелите и напречните греди на висящия мост над Кралския канал. Щом зърна цялата тази украса, Питър затаи дъх от изумление, след което се усмихна.

Във всяко кътче бяха засадени свежи цветя и дръвчета, за да придадат на Двореца на шепота и целия комплекс наоколо пищно зелен „терокски“ стил, а вечерното великолепие на фойерверките и конфетите символизираше богатството на Ханзейския съюз, напук на надвисналата заплаха от хидрогите.

Измъкнат за спектакъла, застарелият глава на официалната Църква на единството бе облечен в златна мантия и носеше сияен скиптър с аура на върха. Макар никога да не бе виждал краля и кралицата, архиотецът бе отрепетирал многократно церемонията, а гримьорите бяха наставили сивата му брада, за да му придадат помъдър и патриархален облик.

Питър и Естара получиха сценария за церемонията и репетираха своите отговори под ръководството на ОХ и петима министри по протокола. За Базил беше от огромно значение представлението да бъде изиграно без нито една грешка. Когато понякога объркваха репликите си, Питър и Естара се споглеждаха крадешком, сподавяйки пристъпите на смях от напрежение.

Но кралят беше постоянно нащрек. Помнеше, че в деня на коронацията тайно го бяха упоили, за да се подчинява безропотно, затова през целия ден не сложи нито хапка в устата си.

Макар никога да не се бе срещал със стария крал Фредерик, бе сигурен, че предшественикът му е бил глуповат и напълно незаинтересован от политиката. Питър — Реймънд Агуера — беше достатъчно интелигентен. Бе убеден, че с умната си и очарователна кралица може да управлява Ханзата със или без постоянните разпоредби на председателя. Политиката, която провеждаше Базил, беше в полза на успешния бизнес, но не защитаваше интересите на народа и единствено Питър беше в състояние да разбере това.

Щом церемонията започна и специално композираната сватбена симфония гръмна из целия дворецов квартал, Питър и Естара закрачиха по отделни пътеки, покрити с килими — неговият червен, нейният зелен — към пресечната им точка, където върху издигната платформа ги очакваше архиотецът.

Роклята на Естара бе дори по-зашеметяваща, отколкото обещаваха дворецовите шивачи. Парадната униформа на Питър проблясваше със златните си ширити, копчета от скъпоценни камъни и медальони. Дватамата внушаваха идеализираната представа за Ханзата в очите на публиката.

Въздухът ухаеше на цветя и бе изпълнен с възбуденото нетърпеливо бърборене на струпалата се тълпа. Кралят и годеницата му крачеха към мястото, където жизнените им пътища щяха да се пресекат пред архиотеца.

Архиотецът вдигна покритите си с ръкавите на мантията ръце в жест на поздрав и благослов и възторжените викове станаха толкова оглушителни, че Питър престана да чува величествените месингови акорди на симфонията. На всяка крачка имаше гвардейци и часови, поставени за да го охраняват. Да не би сред тълпата да се бе промъкнал някой хидрог? Или се притесняваха от човешки наемен убиец? Или пък трябваше да гарантират неговото подчинение?

Архиотецът произнесе от платформата напевно прочувствено слово, след което покани Питър и Естара да повторят тържествените си клетви. Главата на Църквата събра ръцете им и ги постави един до друг, обявявайки с гръмовния си глас, че двамата вече официално са съпруг и съпруга. Питър погледна Естара право в очите. Не можеше да повярва колко зашеметяващо красива е в този момент. За миг забрави за всичко останало.

След което се целунаха сред обезумелите писъци на тълпите. Щом срещна погледа му, тя примигна с израз на надежда, възхищение и щастие, който оправдаваше всеки миг от непосилната и изтощителна подготовка.

След което двамата минаха покрай архиотеца и закрачиха по една обща пътека, отдалечавайки се от него.

През останалата част от деня и през цялата вечер кралят и кралицата бяха оглушавани от звуци и заслепявани от багри. Пищните тържества и несекващата музика изтощиха новобрачните. От тостовете, угощенията и танците на Питър му се виеше свят.

Даваше си сметка, че очакванията на хората са стигнали кулминационната си точка заедно с гнева и жаждата за реванш над хидрогите. Няколко пъти в открити разговори умишлено сподели загрижеността си по повод „провала на председателя“ да постигне напредък по отношение на врага и тревогата си, че настоящата експедиция до Голген е очевидно пилеене на усилия и средства.

Преди началото на приема в желанието си да постави Базил на мястото му Питър даде категорични инструкции на организаторите на сватбата за подредбата на местата. Обоснова се с уважителното си отношение към желанието на председателя „да остане в сянка“, както обикновено.

Когато всички гости заеха определените им места в просторната банкетна зала, Базил с изумление установи, че мястото му е променено: вместо да седи на челната маса непосредствено до краля и кралицата, той бе изтикан в отдалечен ъгъл на стаята на маса с непочтително незначителни сановници. Председателят не можеше да не си даде сметка за смисъла на това преместване, нито пък можеше да си позволи да се премести, без това да предизвика брожение. Питър бе убеден, че няма да стигне дотам.

Празникът бе в разгара си, танцуващите двойки се носеха под акомпанимента на музиката, кралят седеше до съпругата си, заобиколени от Алекса и Идрис и най-малката им дъщеря Сели, онемяла от вълнение от всичко, което вижда. Дъщеря им Сарейн изглеждаше крайно притеснена от обстоятелството, че Базил не е при тях.

Питър прикани към минута тишина и обяви:

— Нуждая се от кратък отдых от целия този шеметен пир. Бих помолил за разрешението ви да се поразходя в градината на Лунната статуя заедно с новото си семейство. — Той разтвори широко ръце в подканващ жест към Алекса, Идрис, Естара и Сарейн. — Ще се присъединим отново към вас след по-малко от час. Продължавайте да празнувате.

Присъстващите заръкопляскаха. Както бе очаквал, Базил си проби път към тях, вбесен от шегата на Питър с размененото му място.

— Разрешете ми да се присъединя към вас, крал Питър — каза той, опитвайки се да придаде престорена топлота на хладния си тон.

Питър му хвърли снизходителна усмивка и отвърна достатъчно високо, за да го чуят околните:

— Не е необходимо, господин Венцеслас. — Не употреби дори „председателю“. — Вървете и се забавлявайте. Излишно е да ви досаждаме със семейните си проблеми.

След което прегърна Естара и изведе групичката от банкетната зала. Заслуша се в щастливия разговор на Алекса и Идрис с дъщеря им, докато крачеха в прохладната нощ. Бъбреха за пеперудени празници и терокски дървета и споделяха дребните си грижи, и показваха съвсем незначителен интерес към проблемите на цивилизацията на Спиралния ръкав. Въпреки това Питър се преструваше на заинтригуван, докато се разхождаше заедно с тях.

— Трябва да се опознаем, Идрис и Алекса — каза той. — Обещавам да направя всичко по силите си, за да бъде дъщеря ви щастлива.

И погледна към ярко осветения дворец, където бе останал Базил. Беше сигурен, че бившите терокски владетели тълкуват напълно погрешно усмивката на удовлетворение, която бе разцъфтяла върху лицето му.

Базил щеше да се пръсне от гняв. Престореният израз на спокойствие върху лицето му бе толкова крехък, че би се разпаднал дори от кихавица. Бе сигурен, че всички забелязват гневната руменина върху страните му, а той ненавиждаше липсата на контрол.

Доловил потиснатостта на председателя, господин Пелидор се промъкна незабелязано до него.

— Да ги подслушам ли, сър? Те са в обсега на скритите в градината микрофони.

— Не — изсъска Базил през зъби. — Не се опитват да заговорничат зад гърба ми. Това спектакълче беше единствено заради мен.

Той пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Боя се, че нашето красиво кралче става все по-непослушно с всеки ден.

Базил направи пауза, оглеждайки гостите, после промълви с половин уста:

— Май се налага да помислим какво да предприемем.

101.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Магът-император контролираше Империята във всяко отношение... но ако не беше в състояние да контролира най-големия си син, всичко щеше да се обърка. Неподчинението на Джора'х заплашваше да обезсмисли всичките му усилия за благоденствието на тяхната велика раса.

Престолонаследникът узна истината за своята незначителна човешка любовница, но Сайрок'х така и не си даде сметка за сложността на ситуацията, която не можеше да бъде разрешена с утешения и смирено покорство. Изобщо не бе преценил какво голямо значение има тази женска за сина му.

Той не можеше да заповяда на Джора'х да се осъзнае, а глупавият му гняв можеше да разруши неуловимите връзки, които бяха така нужни на владетеля през последните дни на живота му. Обясненията не успяха да убедят неговия идеалистичен и поразен от любовното чувство син, че съществуват неумолими, неприятни отговорности, които би могъл да осъзнае само един маг-император.

Всички други илдирийци инстинктивно усещаха общовалидните внушения на тизма. Всички други илдирийци съблюдаваха заповедите на своя вожд и съзнаваха, че те са продиктувани от Извора на светлината. Но за свой ужас Сайрок'х вече знаеше, че престолонаследникът не е покорен като останалите му поданици. Прекалено дълго бе проявявал снизходителност, разбиране и търпимост към него. Най-големият му син бе сляп за своето предназначение. Илдирийската империя не би могла да се справи с подобна криза, особено в момента.

Проблемът трябваше да намери решение. По какъвто и да било начин. При това много бързо.

Потънал в мрачен размисъл, магът-император седеше в какавидения трон. Разположените му близо едно до друго очи се бяха присвили сред провисналите от мазнина възглавнички, докато

обмисляше кое би било най-мъдрото решение. В този размирен век на своето управление Сайрок'х се бе сблъсквал с какви ли не кризи, но нито една от тях не го бе поразявала право в сърцето.

Налагаше се или да убие най-големия си син, единствения престолонаследник, или да го принуди да съзре светлината.

След спречкването с Джора'х владетелят разпусна приема. От върха на снопа светлина благодушното му холографско изображение продължаваше да гледа към изпадналите в благоговение поклонници, прекосили седемте потока и изкачили стъпалата към Призматичния палат, но Сайрок'х не бе в състояние да застане пред поданиците си, докато мозъкът му се мятеше в тревожни съмнения и нерешителност.

Тъй като Джора'х се бе заклек да отлети на Добро, магът-император забрани всички полети, за да му попречи да замине. Дори забрани на търговските кораби да напускат Миджистра, въпреки щетите, които щеше да понесе илдирийската икономика.

Само че такива мерки не можеха да продължават дълго. Джора'х беше интелигентен, съобразителен и отмъстителен. Неотстъпчивият му син щеше да намери начин да осъществи безумния си и безсмислен план.

Сайрок'х трябваше да действа бързо. Илдирийците щяха да усетят всяко негово по-нататъшно колебание и бавене, което би довело до още по-голям хаос, отколкото евентуална погрешна стъпка. Един маг-император не биваше да си позволява лукса да се чувства безпомощен.

Остриетата на болката раздираха неудържимо нервната му система, сякаш ръфаците го тумори бяха освирепели. Трябваше да преодолее болката и да не я показва. Недопустимо беше един маг-император да приема хапчета и болкоуспокояващи, камо ли стимуланти като шайинг. Макар да притъпяваха болките, те същевременно блокираха контрола му върху нишките на тизма. А това не можеше да си позволи.

Той извика с дрезгавия си глас:

— Брон'н, помагай! Извикай мъниците.

Масивният охранител нададе вик и дребосъците-слуги се втурнаха, за да удовлетворят и обслужат мага-император. Брон'н замръзна на мястото си, стиснал излъсканата ръкохватка на церемониалната си катана. Наточеното като бръснач оръжие

проблясваше като диамант на отразената светлина, която проникваше през прозрачните стени на двореца.

Сайрок'х включи уредите на какавидения трон и той промени формата си по начин, който позволяваше да бъде преместван като носилка. Мъниците се засуетиха около господаря си: размазваха мехлеми по кожата му, почистваха петната от тапицерията на трона, подлагаха възглавнички и одеяла, повдигаха главата на мага-император. Двама нежно замилваха потрепващата му плитка.

Когато привършиха, Брон'н удари с катаната по полирания под и те се дръпнаха настрана.

— Какво ще наредите, господарю?

— Искам да посетя губернатора на Хирилка. — Сайрок'х пое дълбоко дъх, потискайки разочарованието си. — Заведете ме в медицинското отделение.

— Както заповядате, господарю.

Импровизираната процесия пое по сводестите коридори и мина покрай водопадите, които се спускаха по инкрустирани със скъпоценни камъни улеи. Придворни, служители и поклонници се отдръпваха изумени от пътя ѝ.

Слухът ги бе изпреварил и докато стигнат до лечебницата, двама души от медицинския персонал бяха излезли да ги посрещнат, горди и същевременно разтревожени от посещението на мага-император.

— Да не би състоянието ви да се е влошило, сеньор? — попита единият от докторите притеснено и разшири ноздри, за да долови засилени симптоми на болестта.

— Не, тук съм, за да погледна сина си Руса'х.

— Няма никаква промяна в състоянието на губернатора на Хирилка — отвърна лекарят. — Продължава да почива в спокойствие, но мозъкът му си остава заключен. Подтизменият му сън е ненарушим.

— Въпреки това ще го видя. — Той понижи глас. — А колкото до влошеното ми здраве, ако още веднъж се изпуснете на висок глас, ще ви ексукутирам.

Особено в момента илдирийците не трябваше да научават за слабостта на своя вожд.

Като осъзнаха какво са направили, лекарите се спогледаха ужасени. Сайрок'х знаеше, че може да има абсолютно доверие на Брон'н, а що се отнася до групичката мъници, щеше да се погрижи да

бъдат избити веднага след приключването на визитата. Наложителни решения. Тайната за нелечимата му болест не трябваше да излиза наяве. Поне засега. Народът не трябваше да изпада в униние.

Мъниците довякоха какавидения трон до неподвижното тяло на Руса'х, за да може магът-император да се взре в безжизненото лице на третия си син. Губернаторът на Хирилка беше с подпухнали страни и изнежени черти. Видът му бе нездрав и... немощен.

Най-големият Джора'х винаги бе имал горд и доволен вид на мечтател — непрактичен и наивен. Вторият, губернаторът на Добро, беше мрачен и непоколебимо решителен, но лишен от милосърдие. Руса'х беше разглезен и леконравен, без други грижи, освен да се нахрани, да се надрусва и да се забавлява с компаньонките си. Докато хидрогите опустошаваха Хирилка, губернаторът бе пропаднал в някаква бездна и нямаше желанието и волята да се измъкне от нея.

— Винаги си бил мекушав, Руса'х... и безгръбначен.

Запита се дали причината синът му да не излиза от безсъзнание не е просто страхът му да погледне грубата действителност право в очите.

Когато беше млад, все още престолонаследник, Сайрок'х също бе обичал много жени, но зачиташе единствено питомците си от благороднички. Въпреки това едва си спомняше майката на Руса'х. Като правеше толкова много деца, той чисто и просто създаваше оръдия за Илдирийската империя... каквото оръдие беше самият той.

А в момента престолонаследникът Джора'х беше най-важното от всички оръдия.

Само да разполагаше с малко повече време. И ситуацията да не бе така сложна.

Намръщи се, раздразнен от собствената си нерешителност и слабост — пронизващите болки раздираха черепа му отвътре, сякаш ято лешояди разкъсваха плячката си. Трябваше да изтръгне от Джора'х наивната му добродетелност, за да поеме отговорностите на управлението. Беше жестоко, но неизбежно. Магът-император нямаше време за състрадание.

Той кимна отсечено към Брон'н.

— Това, което се случи с губернатора на Хирилка, е предупреждение за всички нас. Империята може да си позволи загубата на един безполезен хедонистичен губернатор... но

първородният ми син е жизненоважен за оцеляването на нашия народ. Не мога да си позволя да изгубя и престолонаследника.

Взе решение да разпореди езекутирането на двамата лекари — за по-сигурно. За да избегне всякакви рискове. Вече нямаше нужда от доктори. Какво можеха да направят за него? Безволевият Руса'х или щеше да се справи сам... или просто щеше да си умре в своя подтизмен сън. Той вече не влизаше в сметката.

— Отведи ме в Небесната сфера, Брон'н. Днес следобед ще дам прием.

— Достатъчно силен ли сте, господарю? — запита един от лекарите.

Сайрок'х го изгледа освирепял.

— Трябва да съм.

Едва след като престолонаследникът се възкачеше на трона и станеше маг-император, всички духовни нишки на тизма щяха да се фокусират в него. Тогава цялата мозайка на замисъла щеше да се разгърне пред скептичното му съзнание. Въпреки своята незрялост той щеше да осъзнае необходимостта от онова, което беше извършил баща му, а преди това и всички магове-императори.

И тогава Джора'х щеше да разбере, че не съществува никаква алтернатива. Абсолютно никаква.

102.

НИРА

Добро не помнеше толкова страховит сезон на урагани и пожари от векове. Вече шеста година Нира наблюдаваше цикъла на гневното време, използвайки наученото като помощник на зелена жрица да разбира метеорологията.

Климатът на планетата беше благоприятен месеци наред — с достатъчно валежи и умерени ветрове. Но след това облаците изчезваха, въздухът ставаше сух и хълмовете се съсухряха като кафява прахан. Плевелите и тревите, които израстваха буйно през дъждовния сезон, се сбръчкваха в сплъстен, леснозапалим килим. Достатъчна беше само искра от светкавица, та съсухрените хълмове да пламнат и над тях се издигаха стълбове черен пушек.

Пожарите плъзваха нагоре към билата на хълмовете и надолу към закътаните долинки и изтощените и почернели от сажди работни екипи нямаха и миг почивка. Хора и илдирийци се бореха с огъня с всичко, каквото им попадне, но пламъците продължаваха да пълзят.

Нира отдавна бе престанала да изпитва болка и изтощение, погълната от непосилната битка. Във въображението си чуваше растенията, тревите, дърветата да надават вопли при приближаването на пламъците, а тя не можеше с нищо да им помогне. С лопатата си отсичаше и изтръгваше сухите шубраци и разчистваше земята.

Приближаващият огън съскаше като змия, докато поглъщаше съсухрените треви. Ветровете свистяха, шепнеха в ушите ѝ и виеха в небосвода, разнасяха искри и пепел. Това бе мелодията на отчаянието. Нира викаше на хората наоколо и сочеше как най-успешно да се справят с пламъците. Познаваше много от тях и особено тези, който донякъде вярваха на историите ѝ за други светове, и сега те се вслушваха в думите ѝ. Огънят бе враг, с който можеха да се справят.

Дробовете ѝ горяха от вдишваните сажди и пушек. От очите ѝ бликаха сълзи и оставяха зелени ивици върху мръсното ѝ лице. Илдирийските надзиратели крещяха на огнеборците да действат по-

експедитивно и ефикасно, макар много от тях да припадаха от жегата и изтощение. Но Нира все още откриваше в себе си неведоми резерви от енергия.

Въздухопланите ръсеха химикали и изливаха вода върху опожарените хълмове и върху свежата трева по посоката на пламъците. Заедно с невероятните усилия на работните групи те успяха да потушат пламъците върху дългия склон и да ги изтласкат към долините, надалеч от лагера за разплод.

И към закърнелите дървета.

Нира си пробиваше път през тревите. Зелената ѝ кожа бе цялата ожулена, обгорена и изприщена. Искрите подскачаха като зловни дяволчета от растение на растение. Пламъците се втурваха от купчина плевели към островче от изсъхнали тревисти, а след това към закътаните в някоя дол инка преплетени шубраци.

Ужасът бе сграбчил сърцето ѝ. Сам по себе си Добро не бе приятен свят, независимо че през дъждовния сезон плевелите, тревите и храсталациите смътно ѝ напомняха за величествените терокски гори. Душата я бодеше, като гледаше пламъците да поглъщат рядката растителност.

Нира полагаше все по-ожесточени усилия, блъскаше с лопатата по тлеещите шубраци, изчерпала силите си докрай. Но не искаше да се предаде.

Един огнен език се метна към близките трънливи дръвчета. Но илдирийските екипи не обръщаха внимание на разкривената горичка. Интересуваше ги единствено спасяването на града, на лагера за разплод и на експерименталните сгради. Естествено щяха да вземат мерки пленниците да не пострадат, ако пламъците почнеха да застрашават живота им.

Но дърветата щяха да загинат. Дърветата! Нира го усещаше.

Тя се разкашля и огледа околността в безмълвен ужас. Преплетените храсталаци сякаш размахваха ръце като обезумял някъде човек. Внезапно изтръпна от неизпитвана досега болка и копнеж да се свърже със световната гора. Съзнанието ѝ бе пусто от толкова време без разговорите с жреците и познанието на разумната гора.

Бръмчащите, натоварени с вода въздухоплани изхвърляха мощни струи. Илдирийските надзиратели се бяха отдалечили, ангажирани с

някаква спешно възникнала ситуация. От пушеците не се виждаше почти нищо.

Никой не я наблюдаваше. Изведнъж тя разбра, че сега е моментът.

Захвърли тежкия инструмент и хукна.

Приведена ниско, тичаше през шептящата обвиняваща трева така, както бе тичала из световната гора. Втурна се към гъстак трънесте дръвчета, сякаш можеха да я спасят или да я измъкнат от това ужасно място. Трябваше да вярва, че ще успее.

Преди да се бе отдалечила на стотина метра, чу викове и ругатни. Не обърна внимание на командите, безразлична към всякакви заплахи. Какво повече можеха да й направят нейните мъчители след всичко, което бе преживяла? Трябваше да стигне до дръвчетата.

Илдирийската стража се спусна след нея — трещеше през сухите, припукващи като съчки плевели, но тя не забави темпо. Едва дишаше, но усети със зелената си кожа лъчите на ръждивото слънце да й вливат силата, от която се нуждаеше. От години не бе изпитвала такава отчаяна решимост.

С вътрешната си сила и порива на сърцето, може би и с подкрепата на извънземните дръвчета, можеше и да успее да предложи някаква надежда на пленниците... да ги спаси. Ако успееше някак си да изпрати съобщение чрез тези далечни роднини на световните дървета, зелените жреци щяха да узнаят какво се случва тук на Добро. Терокците щяха да разпространят новината и да намерят начин да изпратят помощ, за да спасят затворниците. Не само нея, а и всички роби за разплод.

Нира се втурна още по-бързо към рехавата горичка. Тук сред хълмовете беше далеч от оградите и бараките за разплод, от свирепите медицински екипи и илдирийците, на които бе заповядвано да я изнасилват, докато не зачене поредното си дете. Нира не бе планирала бягството и знаеше, че разполага с много малко време, което я караше да полага още по-неистови усилия. Краката и стъпалата й кървяха от многобройните рани, но тя не чувстваше болка. Никаква.

Копоите на губернатора на Добро препускаха след нея, вбесени, че ги е отклонила от по-важната им битка с огъня. Накрая тя стигна до най-близкия гъстак от преплетени дръвчета. Въздухът беше горещ, изпълнен с носеща се като сивкав сняг пепел. Втурна се навътре,

разтваряйки клоните. Тръните и острите вейки раздираха кожата ѝ като хищни нокти. Но тя проникваше все по-навътре сред заплашителното и същевременно облекчително присъствие. Усети бликащата от подземните им корени жизнена сила. Те бяха дървета!

Извика с дрезгав глас:

— Моля ви, чуйте ме. Моля ви!

Промъкна се още по-навътре. Най-накрая, заобиколена от преплетените им крайници, падна на колене, обви с ръце два усукани ствола и се притисна към тях.

— Чуйте ме. Моля ви, чуйте ме!

Опита се с цялото си сърце да изпрати съобщение до мрежата на световната гора, неистов вик за помощ, да каже на външната вселена, че все още е жива. Всяко човешко същество тук зависеше от нея, дори да не го знаеше.

Но не долови никакъв отговор. Абсолютно никакъв.

Притисна чело до грубата кора, стиснала плътно очи. Мозъкът ѝ закрепя, влагайки цялата си енергия в молбата. Помисли си за Осира'х, за другите си четири деца, за всички потомци на „Бъртън“.

Тишина.

Сграбчи едното стъбло с всички сили, без да усеща острите тръни. Не искаше да се предаде. Заблъска чело в кората, докато не усети в очите си кръв.

— Моля те... моля те.

Но то беше най-обикновено дърво, а не частица от световната гора. Обикновено дърво... обречено да бъде изпепелено от огъня.

Нира продължаваше да стиска дървото и да ридае. Накрая охраната дойде. Бяха изсекли горичката и я измъкнаха — безпомощно гърчеща се, тя продължаваше да надава отчаяни вопли с цялото си съзнание... вопли, които не стигаха до никого.

103.

КРАЛ ПИТЪР

След изтощителните сватбени празненства с безконечни танци и музика, вкусни ястия, десерти и напитки крал Питър най-после се оттегли в личното си крило в Двореца на шепота. От внезапно възцарилата се тишина ушите му пищяха, но той беше доволен, че най-после е сам.

С Естара.

Прекрасната млада жена вече му беше съпруга, неговата кралица. Светлоока и свенлива, интелигентна и абсолютно не на мястото си. За него тя си оставаше една интригуваща мистерия.

Когато останаха сами в кралската спалня с личната му охрана пред вратата, Питър се обърна към Естара. Изпитваше огромна неловкост. Докосна брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите.

— Мисля, че ако ми се наложи да застана пред цяла делегация от хидроги, няма да съм толкова уплашен, колкото съм в момента.

Естара го изгледа смаяна и се засмя. Напрегнатостта му мигновено се стопи.

— Уплашен си от мен?

— Не, уплашен съм от нас.

Преди тя да успее да отговори, вратата се отвори и ОХ влезе тържествено като обслужващо компи с поднос, върху който имаше бутилка вино и две свършено прозрачни чаши, сякаш бяха невидими. Корковата тапа бе издърпана лекичко в гърлото на бутилката.

— Съжалявам, че ви безпокоя, крал Питър и кралица Естара. — ОХ сякаш изпита удоволствие от произнасянето на титлите. — Председателят Венцеслас ви изпраща тази бутилка с най-хубавото ханзейско вино. Отлежавало е цяло столетие и има репутация на най-добрата реколта, бутилирана някога.

Доволен да се заеме с нещо, Питър извади тапата и погледна етикета.

— Шираз от Релекер. Сякаш не ни е достатъчно изпитото тази вечер.

— Обзалагам се, че струва цяло състояние! — възкликна Естара. Той наля в двете чаши и разклати лекичко тъмночервеното вино в тях.

— Правило първо: никога не се доверявай на Базил.

Питър пристъпи до една голяма саксия в ъгъла и лисна виното върху пръстта. След това я погледна със смутена усмивка.

— Вероятно е отровено.

Тя се разсмя, но Питър не се присъедини към смеха ѝ. Не беше сигурен, че се шегува.

Докато ОХ изчакваше разколебан, сякаш се надяваше да получи допълнителни инструкции, Питър се усмихна едва-едва на съпругата си.

— От седмици изпитвам желание да останем насаме, но днес цял ден обикалям от едно място на друго, непрекъснато толкова ангажиран с нещо, че не ми остана време да помисля за това... до този момент.

Естара се засмя отривисто.

— Точно така се чувствам и аз. Не, че се... страхувам от теб, Питър, но цялата ситуация е... — опита се да намери точната дума — потискаща.

Питър поглади брадичката си.

— Може би ни е необходимо известно време да се отпуснем. Това, че се намираме в кралското крило зад затворените врати, не означава, че сме длъжни... в смисъл, не веднага, освен ако... в смисъл...

Естара отново се разсмя.

— Значи великият крал на Теранския ханзейски съюз всъщност е едно несръчно свенливо момченце! Сестра ми не го спомена.

Питър не беше напълно лишен от сексуален опит — естествено, Базил се бе погрижил за това. Председателят постоянно се стараяше кралят да е удовлетворен и послушен... а за един млад мъж с бушуващи хормони доставянето на дискретни любовници от време на време би трябвало да е най-доброто средство. Жените бяха красиви професионалистки и Питър никога се срещаше повторно с нито една от тях.

Базил бе дал на младия крал настойчив съвет:

— Никога, абсолютно никога не прави глупостта да се влюбиш в някоя от тях. Те не стават за това.

Питър намираше тези красавици за забавни, а и несъмнено му доставяха удоволствие, но всички бяха инструктирани почти да не разговарят с него и да се оттеглят веднага, след като го задоволят. Дълго време той дори не си даваше сметка, че това е недостатъчно.

А и Естара беше нещо съвършено различно.

Лицето на Питър се проясни от хрумналата му идея.

— Нали ми каза, че искаш да поплуваш с делфините. — Той се обърна към учителското компи. — ОХ, мислиш ли, че можеш да го уредиш дори в този късен час?

— Вие сте кралят. Такова елементарно желание не би трябвало да представлява трудност.

Естара изглеждаше облекчена.

— Да, с удоволствие бих поплувала, но за кратко.

Питър отвори вратата на коридора към кралското крило и стресна стражата. Кралят посочи с категоричен жест и ОХ тръгна най-отпред — маршируваше като навито войниче по коридорите. Зорката охрана се разбърза след тях.

ОХ подаваше сигнали напред. Светлините в бълбукащото езеро със солена вода, построено като пещера върху вулканичен остров, блеснаха. Питър и Естара, все още облечени в сватбените си дрехи, влязоха в отделни съблекални. Подготвяйки се за пристигането на младата жена, Дворецът бе ушил за нея безброй плувни костюми. Докато Питър се преобличаше, се питаше кой ли ще предпочете тя и как ще изглежда в него.

Най-накрая двамата се срещнаха сред влажния въздух на покрития басейн. Щом я видя, Питър престана да диша. Без помощта на съветници по стил и модни дизайнери Естара бе избрала трептящ пурпурнотюркоазен цял костюм, който полепваше по тялото ѝ като люспи на дъгоцветен дракон.

Тъй като я бе виждал само в официални рокли, ешарфи и бижута, досега Питър бе разчитал единствено на въображението си, за да отгатне как изглежда под тях. Сега установи, че Естара от Терок е наистина изключително красива. Стройните ѝ мургави крака бяха силни и гладки от тичането и катеренето по дърветата на световната гора. Имаше стегнати гърди, които изпълваха прилепналия сутиен.

Ръцете ѝ бяха силни и гъвкави. Върху лицето ѝ се появи сияйна усмивка, щом тя забеляза, че я изучава с изумление.

— Аз също мога само да се любувам, кралю мой, но се надявам, че го правя по-дискретно.

Преди Питър да успее да отговори, ОХ разтвори люковете под бълбукащата вода на езерото. Три делфина се измъкнаха през тях като лъскави сиви торпеда и заподскачаха като разбеснели се видри. Търсейки компания, те вирнаха подобните си на бутилки муцуни във въздуха, забърбориха и заподсвиркваха. Естара ахна от удоволствие.

— Хайде — каза Питър. — Водата е топла и делфините са добронамерени.

Скочи и се гмурна в басейна.

Естара прояви по-голяма предпазливост, потопа се внимателно във водата и се с отблъсна от стената. Делфините заплуваха около нея, почукваха краката ѝ, подскачаха и пръскаха лицето и косата ѝ. Естара се разсмя.

Питър се хвана за тръбните им перки и те закръжиха с него по водната повърхност.

Застанал на ръба на басейна, ОХ наблюдаваше търпеливо. От време на време го заливаха водни пръски, които се стичаха по металната му броня, сякаш без да я мокрят.

— Имате ли океани на Терок? — попита Питър.

— Да, но живеем далеч от тях, в недрата на световната гора. Имаме тресавища, ручей, малки езерца, но много по-малки от този басейн. Веднъж отидох с брат си Рейналд до едно селище край Огледалните езера и плувах под звездите.

Питър плуваше до нея.

— Не мога да се състезавам с теб.

— Няма нужда да се състезаваш — просто се забавлявай заедно с мен.

Той се приближи, целуна я бързо по влажните устни и се отдалечи светкавично, без да чака реакцията ѝ. Когато се извърна да я погледне, очите ѝ блестяха развеселени. Сърцето му затупка като побесняло.

— Благодаря — промълви тя, отпусната върху водата в плитката част на басейна. — Тъкмо от това имах нужда. Вече не ми е така напрегнато.

Яхнал един от делфините, Питър ѝ показва как да го хване. Понесоха се един до друг, явно доставяйки удоволствие на разигралите се водни бозайници. Питър се пусна, гмурна се под водата и сграбчи крака на Естара. Тя го срита лекичко и когато той се вдигна да си поеме дъх, видя, че се залива от смях.

Питър не помнеше кога за последен път просто... се е отпуснал, за да се позабавлява. Но това беше брачната му нощ, началото на медения му месец. Нямаше нищо нередно в това да се позабавлява.

Погледна към ръба на басейна и видя учителското компи да държи две огромни хавлиени кърпи. Питър нямаше представа колко е часът.

— Мисля, че ОХ ни дава знак — каза той и Естара погледна нататък.

— В такъв случай да го послушаме.

Този път тя изненада Питър с целувка, малко по-дълга и не така непохватна, както неговата. След което се измъкна от басейна като някаква екзотична пурпурнотюркоазена риба, проблясваща от стичащите се по кожата ѝ ручейчета.

ОХ ѝ подаде хавлията и тя я омота около тялото си, загледана в Питър, който беше все още в басейна.

— Хайде де — или искаш да те чакам?

Облякоха пригответените от прислугата халати. Когато излязоха от помещението с басейна, предвождани от ОХ, кралската гвардия продължаваше да чака търпеливо, без да показва изумлението си от непредвидимото поведение на двойката. Сега Питър и Естара се държаха много по-непринудено един с друг и щом приближиха кралското крило, влязоха в покоите, които щяха да споделят отсега нататък, хванати за ръце...

ОХ се оттегли, като затвори вратата след себе си. Най-накрая бяха останали сами в кралския апартамент и нямаше никакви непредвидени обстоятелства, които да ги разсейват и да им пречат.

С все още мокра от плуването коса, Естара го погледна право в очите.

— Никога не съм си представяла, че ще целуна за първи път съпруга си през брачната нощ. — Тя пристъпи закачливо към него. — Не е ли време да се опиташ да завоюваш сърцето ми след това толкова дълго и романтично ухажване?

Той плъзна ръце около кръста ѝ и я притисна до себе си. Сърцето му заблъска още по-буйно и нервите му се опънаха като струни.

— Не е нужно брачната ни нощ да е краят на едно дълго ухажване, Естара. Защо да не е само начало? — Той повдигна вежди с искрена усмивка. — В края на краищата аз разполагам с всички ресурси на Ханзата, за да те впечатля.

Целуна я още веднъж, преди да изгуби контрол, и Естара се притисна към него. Целувката им този път бе дълга и сладна. Най-напред усети вкуса на солта върху плътните ѝ устни, но скоро започна да усеща само нея, притиснатото ѝ до себе си тяло... и се запита защо Базил ги бе държал разделени толкова дълго. След няколко секунди прекъсна задъхани целувката си, но останаха прегърнати. Естара се разсмя.

— Този път не беше ли, както трябва? — попита Питър.

— Не знам — отвърна тя. — Предполагам, че ще имаме възможност да натрупаме значителен опит.

— Ще съобразя кралската си програма съобразно нашите... практически занятия, кралице моя — отвърна Питър и двамата се целунаха отново, този път по-непринудено.

И много по-продължително.

Много по-късно тя забеляза, че той е осигурил успокояващото присъствие на една от засадените фиданки, които бе донесла от Терок, до леглото им.

Най-после бяха сами. И почна първата им брачна нощ, изпълнена със съкровени мигове, не само защото се любеха за първи път, но и защото за първи път имаха възможност да разговарят откровено насаме.

104.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Най-тежко ранените войници и най-зле пострадалите кораби в битката при Оскивъл бяха закарани в Нова Португалия, най-близката ханзейска колония, оборудвана със съоръжения на ЗВС. Тасия остави деветнайсет ранени членове от екипажа на крайцера. Двайсет и осем вече бяха замразени в контейнерите в моргата на мантата. По-късно на Земята щяха да им бъдат отдадени пълни военни почести. Още десетина души от екипажа бяха погълнати от космическия вакуум, засмукани от пробойните в корпуса.

Оцелелите бойни кораби се прибраха един по един със скорост, каквато можеха да си позволят след приключване на наложителните спешни ремонти. Предстоеше им основен ремонт и пълен преглед на базовите космически докове на ЗВС.

Тасия бе подложена на цялостен медицински контролен преглед и лекарите я обявиха за напълно здрава, като се изключеха няколко пришки и обгаряния, които вече бяха заздравели, доколкото бе в състояние да прецени, до завръщането ѝ на базата на Марс.

Експертите и психолозите на ЗВС интервюираха всички оцелели, което за нея бе чиста загуба на време. Те се опитаха да ѝ обяснят с деликатност и разбиране, че скептицизмът ѝ няма да ускори психическото ѝ възстановяване от преживяната травма. Никой не се бе погрижил да ѝ предложи лечебно възстановяване след убийството на Рос, нито след смъртта на баща ѝ на Плумас. Никой не бе особено загрижен по повод на героичната, но абсолютно безсмислена смърт на Роб Бриндъл.

Генерал Ланиан прояви максимална щедрост и пусна завърналите се военни в едноседмичен отпуск. Тасия получи инструкции да почива.

Вместо това потърси родителите на Роб.

Това не беше особено трудно чрез документацията на ЗВС. Родителите на подполковник Бриндъл бяха офицери от кариерата.

Макар от петнайсетина години да работеха в частния сектор, след избухването на войната с хидрогите и двамата бяха привлечени на военна служба. В момента служеха като инструктори, но ако ЗВС продължаваше да губи офицери толкова бързо, колкото на Оскивъл, родителите на Роб можеха да получат активни бойни отговорности.

Тасия ги откри в някаква антарктическа база, тренировъчно съоръжение в лагер на Южния полюс. Въпреки суровите упражнения и бойни учения, които провеждаха върху ледниците, офицерите разполагаха с уютни бараки. Антарктическият комплекс беше отлично затоплен и не му липсваха удобствата на цивилизацията. На всеки скитник те биха се сторили абсолютен лукс.

Преди да се срещне с майката и бащата на Роб, Тасия облече военната си униформа. Роб Бриндъл несъмнено щеше да получи посмъртно цяла шепа награди и медали за доброволната си героична постъпка. Сякаш това имаше някакво значение...

Лицето на Натали Бриндъл, майката на Роб, бе изтощено и лишено от емоции. Баща му Конрад беше раздразнителен и напрегнат, макар раздразнителността му да не беше насочена към Тасия. Така или иначе, Конрад Бриндъл полагаше явни усилия да контролира нервите си.

— Напразно пристигате чак тук, командващ Тамблин. Вече бяхме информирани, че синът ни е един от загиналите при Оскивъл.

Натали напъха ръце в джобовете.

— Да, получихме съобщение, подписано от самия генерал Ланиан.

— Не пристигам на официално посещение. Просто... Роб ми бе приятел — промълви Тасия. — Най-близкият ми приятел.

Без да даде възможност да я прекъсват, тя разказа как бе настоявал да получи рискованата мисия при минималния шанс да убеди извънземните да го изслушат.

— Какво е зърнал там долу... Последните му думи бяха, че е красиво, много красиво. Никой няма представа нито какво е видял Роб, нито какво е искал да ни каже.

— Ние не сме първото военно семейство, което преживява подобна трагедия — измърмори Конрад Бриндъл. — Нито ще сме последното, разбира се. Синът ни изпълни дълга си. Доброволно и без страх. Гордеем се с него.

— Роб винаги е искал да служи в ЗВС — добави майка му. — За него това бе въпрос на чест.

— Да. И успя — отвърна Тасия. — Просто исках да го знаете.

След като се върна в квартирата си в марсианската база на ЗВС, Тасия научи тревожната вест, че ЕА все още не се е завърнала от тайната си мисия до Рандеву. Очевидно бе успяла да предаде съобщението на говорителката Перони, след като бойната група не успя да забележи укритите скитнически корабостроителници на Оскивъл. Но и очевидно компито не се бе завърнало.

Знаменитият скитнически търговец Ден Перони наскоро бе пристигнал на спешен полет за продоволствия до земната луна. Според попълнените от него документи за полета, Перони имаше намерение веднага да отпътува, тъй че Тасия не разполагаше с много време. Изписа една бърза ремора от базата на Марс и посвети последните часове от отпуската си, за да се срещне с него.

Откри побеснелия Ден Перони в кратерната космическа площадка върху тъмната страна. Застанал във вътрешността на купола, той крачеше нервно пред кораба си и търсеше да скрита нещо или да се заяде с някого.

Тасия го приближи, облечена в работен костюм на ЗВС, и Перони се навъси, забелязал униформата ѝ. Тя вдигна ръка, за да го успокои.

— Аз съм Тасия Тамблин, дъщерята на Брам Тамблин.

Перони примигна, после я позна.

— Да, сестрата на Рос! Чух, че служиш при зевесетата. По-добре стой настрана, защото точно в момента съм готов да застрелям някой от тях.

— Какво е станало?

Перони поклати глава.

— Някаква гадост. Попълних всичките необходими документи, но не са ги обработили правилно. Сега трябва да седя и да чакам до конфискувания си кораб, докато направят „проверка“. Дори не ми казват колко ще продължи всичко това.

Тасия му изказа съчувствията си.

— Голяма гъска — голяма бюрокрация. Бих искала да помогна, но военните нямат нищо общо с търговските разпоредения.

Перони махна пренебрежително с ръка.

— Трябва да те попитам нещо. — Тасия заговори по-тихо. — Изпратих персоналното си компи ЕА до Рандеву с предупреждение до Дел Келъм на Оскивъл.

Перони се ухили.

— Направи огромна услуга на всички кланове. След случилото се с дрогите там, не би ми се искало зевесетата да си изкарат яда на нас.

Тасия се намръщи.

— Но компито ми все още не се е върнало.

Търговецът не изглеждаше особено разтревожен.

— Компитата не са кой знае колко съобразителни, както знаеш. И най-добрите не могат да се измъкват от сложни ситуации. Така или иначе, останах с впечатление, че ЕА няма нареждане да се бави дълго. Би трябвало да спази инструкциите.

— Именно. Но я няма в базата на ЗВС. А и не е отбелязано да се е върнала.

— Напоследък доста скитнически кораби изчезват по трасето — отвърна Перони. — Възможно е ЕА да е пътувала със съд, който се е натъкнал на „непредвидени обстоятелства“.

— Дано не е. — Загрижена, Тасия му благодари. — Късмет с бюрокрацията.

Той се навъси.

— Аман от неприятности.

105.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Бурният океански свят беше необитаем, еднообразен и анонимен. Върху отдавна закупените от скитниците оригинални илдирийски морски карти бе отбелязан само с някаква цифра. На никого не се бе сторил достатъчно привлекателен, за да му хвърли още един поглед.

Но за вентала беше свършен.

Възбуден от присъствието на древното водно създание, Джес маневрираше с кораба през сиви облаци и фучащи ветрове. Светкавиците прелитаха от ураган към ураган, кръстосвайки неспирно мрачната атмосфера. Все пак сравнен със сатанинската система Исперос, където бе откарал навремето Кото Окая, този свят не изглеждаше чак толкова зловец. Скитниците бяха свикнали със суровата красота.

Винаги беше превъзбуден, когато изследваше някое непознато място, но този път тръпката бе още по-голяма. Предстоеше му да направи нещо много по-важно от всичко, което бе правил в живота си. Последствията за целия Спирален ръкав можеха да се окажат потресаващи.

Джес се бе качил на мъглявинния гребач, принуден от обстоятелствата... или просто за да избяга от Ческа, за да излекува ранените си чувства и да остави галактическия конфликт на волята на провидението.

Сега обаче можеше да привлече нов съюзник в играта, съюзник, който би бил в състояние да се противопостави на хидрогите. Ако успееше да възстанови венталите и да ги превърне в могъщи войнизащитници на човечеството... то той — Джес Тамблин — щеше да допринесе за бъдещето на скитниците поне толкова, колкото някакъв си принц от някакъв си горист свят.

Бе обладан от усещане за истинска надежда, от истински оптимизъм. Може би хората най-после имаха някакъв шанс.

Плъзгаше се над огромния океан, който обгръщаше цялата планета. Тук-там над повърхността се извисяваха точиците на пусти скали, блъскани от неспирните пенещи се вълни. Най-голямата трудност беше да открие място за кацане, но щеше да се справи. С всичко.

Венталът шумеше и пулсираше с вътрешната си светлина в контейнера, сякаш готов да се взриви от нетърпение, макар Джес да предполагаше, че никога няма напълно да проумее целите и мислите на извънземното създание. Продължаваше да оглежда с дистанционните корабни сензори и най-после откри достатъчно обширна скална повърхност, за да кацне върху нея. Ето там.

Спусна стабилизаторите и си надяна въздушна маска. Температурата беше в границите на поносимото, но въздухът бе почти само от азот и въглероден двуокис.

Застана пред цилиндъра с потрепваща мъглявинна вода.

— Компанията ти бе странна, но съм доволен, че мога да ти помогна — каза Джес.

Вдигна хладния потръпващ цилиндър с две ръце, пристъпи във вакуумната камера и излезе навън.

Спря в мразовития въздух на блъсканата от урагани планета и огледа навъсените облаци и кръстосващите светкавици. Океанът бе гъст и сив като разтопен метал. Вълните се мятаха и блъскаха с пенливите си гребени. Една огромна вълна се разби в скалата и запрати милиарди водни пръски във въздуха.

— Не демонстрира голямо гостоприемство — измърмори Джес.

„Това е дълго чаканото, жадувано освобождение от продължилата безкрайно дълго разпръснатост сред космическата пустош. — Венталът засия и се завъртя в контейнера. — Излей ни в океана, за да можем отново да растем и да се разширяваме на свобода.“

Джес се изправи на ръба на скалата, загледан към черния океан. Спомни си за морето под ледовете на Плумас, подземните води, превърнали се в костница на Рос. Това място му се струваше студена и лишена от живот пустош, но за венталите тя криеше огромни възможности.

Цилиндърът в ръцете му се загоря. Той усети нетърпение и тревога. Ами ако не успееше? Ако надеждите на вентала се окажеха напразни?

„Не се колебай.“

Мислите му пронизваха съзнанието на Джес.

Разпенената вода беше жива и нетърпелива, сякаш обитавана от странни духове. Джес пое дълбоко дъх през филтърната маска, отмести капака и наклони контейнера. И изля дестилираната мъглявинна вода в очакващото безжизнено море на този извънземен свят.

Резултатът беше мълниеносен и изумителен. Там, където първата капка докосна морската повърхност, разцъфтя бледа фосфоресценция. Сиянието се втурна по водата като огън върху бензин. Яркото петно се разрастваше все повече и повече. Джес наблюдаваше потресен и същевременно с все по-категорична увереност, че е постъпил правилно.

Хладната илюминация препусна като електрически ток, вдъхвайки нов живот на мъртвия океан и взривявайки се в могъща и неконтролируема каскада. Вик на въодушевление отекна в съзнанието на Джес, освободена експлозия на удовлетворение и мощ.

„Родихме се отново.“

Венталът проникна във всички пластове на извънземното море като просмукала се в съсухрена гъба влага.

Джес усети потрепващата от жизненост влажна мъгла по откритите места на кожата си. Вдигна две ръце към покритото с буреносни облаци небе и закрепця от възторг, че е успял да спаси тези създания от изтребване.

„Сега напълни контейнера си с вода — прошепна венталът в съзнанието му. — Всяка капка съдържа цялата ни същност. Това няма да ни прави по-слаби.“

Джес напълни цилиндъра от студения първичен океан, сега вече събуден за нов живот. Моретата на този древен свят преливаха от живот, а оттук той можеше да пренесе венталите и върху други планети. Почувства се като митичния скитнически герой Джони Ябълковото семе.

„Това е само началото. Върни се при своите скитници. Помоли ги да разпръснат венталите в други океани по други светове.“

— Ще го направя — каза Джес.

Вече имаше какво да предложи на клановете. С помощта на венталите хората имаха по-голям шанс да победят в нежеланата от тях

война. Дори Голямата гъска щеше да му е задължена.

Както и... Ческа.

Приключил с първото си задължение, Джес се качи на кораба с контейнера с възкръснала вода. Преди да го остави на мястото му, отсипа в едно мускалче от водата и го пхна в джоба си, за да може да общува с вентала. Имаха да научават толкова много неща един за друг.

Когато се издигна над безименния океански свят сред просветляващите облаци, възкръсналите вентали, изглежда, бяха започнали да оказват въздействие върху климата, изсмуквайки яростната енергия от ураганите и превръщайки океаните в трептящ резервоар на жизнена енергия. Първичната планета сякаш бе започнала да прелива от жизненост като свръхзаредена батерия.

Джес излетя, бързо увеличавайки скоростта, тъй като всичко вече беше различно — не само по отношение на войната с хидрогите, но и в собственото му съзнание и самочувствие. Бе постъпил глупаво, отказвайки се така лесно от Ческа. Въпреки предимствата, които предлагаша Рейналд и терокците, Джес я обичаше и искаше тя да се върне при него. Беше нечестно да я лишава от възможността ѝ да избира. Не можеха ли да се опитат да намерят по-добро решение?

И ето сега Джес можеше да застане до Ческа не просто като някакъв влюбен мъж, а като равностоен партньор на една говорителка на всички кланове.

Макар да бе отсъствал месеци в мъглявинния си загребващ кораб, без да поддържа никакъв контакт, би могъл да се върне на Рандеву преди окончателното приключване на сватбената церемония с Рейналд. Трябваше да накара Ческа да промени решението си. Този път нямаше да се колебае, а публично щеше да оповести любовта си към нея напук на всякакво благоприличие и скитнически традиции. Достатъчно дълго бе страдал. Двамата с Ческа щяха да бъдат силни.

И докато корабът му се носеше в открития космос, Джес се почувства възкръснал като освободения вентал.

106.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Вождовете на най-изтъкнатите скитнически фамилии се срещнаха с Ческа Перони, за да обсъдят предстоящото си сътрудничество с терокците. След като годежните им кораби посетиха тучната световна гора, отец Рейналд отправи официална покана за ответна среща на Рандеву.

Но вождовете на клановете имаха сериозни възражения по повод поканата на чужденци на изолирания им астероиден комплекс. Не бе лесно да загърбят стародавните традиции и предпазливостта си. Особено сега, когато малките скитнически кораби изчезваха по трасетата, клановете бяха по-притеснени от всякога.

— Нашите тайни са твърде ценни, за да ги рискуваме с лекота. — Алфред Хосаки беше представител на голям брой търговски кораби. — Налага се да решим дали терокците възнамеряват да бъдат наши съюзници срещу Ханзата или срещу хидрогите. И двете или нито едно?

— Една от дъщерите на Терок току-що се омъжи за крал Питър — напомни Ана Пастернак. — Това не бива ли да ни притеснява?

Докато Ческа се колебаеше как да отговори, Крим Тайлар добави:

— Какво ще кажете да изпратим скитнически кораб със затъмнени прозорци и да не предоставяме на терокците достъп до навигационните системи и пилотската кабина? Така ще видят астероидите на Рандеву, но няма да придобият никаква представа къде са и как биха могли да ги открият. Това не е ли най-благоприятният компромис?

— Не е редно да им се доверим наполовина — отвърна Ческа. — Не искам да поставим такова начало на сътрудничеството си с терокците. Предстои ми да стана съпруга на техния вожд.

Ихи Окая въздъхна, сякаш си бе припомнила защо бе предпочела да се оттегли като говорителка.

— Вероятно никой няма желание да се срещаме всеки път, когато се налага да вземем решение дали да разкрием някоя несъществена подробност от своето битие. Това би било ужасно обременително. Скитниците са изправени пред фундаментален политически избор. Решението, което вземем по този въпрос, ще предопредели всички по-нататъшни последици.

— Именно — отсеке многозначително възрастната Ана Пастернак. — Тъкмо затова първото ни решение трябва да е внимателно обмислено.

— В такъв случай многото приказки са излишни. — Торин Тамблин въздъхна с явно нетърпение. Четиримата братя бяха хвърлили чоп кой от тях да представлява клана на Рандеву. — По-нататъшното мотаене няма да направи избора по-точен. Какво ни сочи Пътеводната звезда?

Ческа прокара пръсти през гъстата си кафява коса. Едно мятане на ези-тура можеше да им предложи правилния отговор със същата ефективност.

Преди да успеят да стигнат до някакво заключение, един дотърчал пратеник прекъсна обсъжданията със съобщение. Дъхът на Ческа заседна в гърлото ѝ, след като прочете спешното искане на Кото Окая. Тя вдигна тревожен поглед към бившата говорителка.

— Исперос загива. Колонията се разпада. Ихи Окая, синът ти моли за незабавна помощ, тотална евакуация и спасителна група.

Всички вождове на кланове скочиха на крака — даваха си сметка за неотложността на проблема. Сватбените планове и политическите решения можеха да изчакат още някой ден.

— Имам два кораба тук — каза Ана Пастернак.

Крим Тайлар запресмята наум.

— Имам един товарен кораб. Побира само петима пътници, но мога да натоваря голямо количество съоръжения и продоволствие. Исперос... какво отвратително местенце.

Ческа огледа вождовете.

— Добре, вие двамата отлитайте възможно по-бързо. Искам списъка на всички съдове, които се намират на Рандеву — особено на тези, които могат да отлетят незабавно.

Тя отново прегледа съобщението. Много добре си спомняше посещението си на изключително знойната планета.

— Няколко от подземните помещения вече са рухнали. Два от животоподдържащите генератори са спрели да функционират и лавата е започнала да прониква през стените. Кото не разполага с много време.

Главите на фамилиите се оттеглиха. Скитниците отдавна живееха на ръба на бръснача и многократно се бяха сблъскали с подобни ситуации. Въпреки дребните караници, всички кланове се обединяваха, когато се налагаше да помогнат на своите братя и сестри.

Ихи Окая се опитваше да не даде израз на тревогата си за своя най-малък син.

— Кото ще се справи с проблема, докато екипите ни стигнат дотам. Той е гений.

— Никой не се съмнява в това — отвърна Ческа, макар да си даваше сметка, че дори скитническата изобретателност не е в състояние да се справи, когато лавата може всеки момент да разтопи стените. — Ако се плашихме от рискове, нямаше да сме такива, каквито сме.

Ихи Окая се засмя с пресъхнало гърло.

— Ческа, изразяваш се като говорителка дори когато разговаряш с мен насаме. — Тревогата отново се изписа върху лицето ѝ. — И все пак Кото не би искал помощ, ако ситуацията не бе излязла от контрол до такава степен, че да не може да се справи сам.

107.

АДМИРАЛ СТРОМО

Докато ЗВС продължаваха да изчисляват цената на поражението на Оскивъл, бойните флоти от десетте квадранта се опитваха да си дадат сметка по какъв по-различен начин могат да действат, за да се защитят от хидрогите.

Цялата масирана артилерийска мощ имаше нищожен ефект срещу бойните кълба. Новите въглеродни и фрактурнопулсаторни снаряди не свършиха работата, която очакваха оръжейните инженери на ЗВС, макар да бяха причинили известни поражения. Бойните компита-камикадзе бяха унищожили няколко вражески съда, но това беше съвсем недостатъчно.

Междувременно новосформираната разузнавателна флота от компита не изпращаше никакви съобщения, които да потвърждават изтребването на дрогите на Голген от масираните кометни удари на скитниците.

До този момент единственият случай, при който обитаващите дълбоките ядра извънземни бяха пострадали от човешки удар, беше при опита с кликиския факел, и то по случайност.

Така или иначе, ЗВС и Ханзата все по-често обсъждаха повторното използване на факела — този път целенасочено — като крайна мярка, дори без да са наясно с целия мащаб на последиците. След унищожаването на техническата наблюдателна платформа никой не бе проучвал новородената звезда отблизо.

Удовлетворен, че не се е насочил към поредния директен сблъсък, след какъвто бяха последвали пораженията на Оскивъл и Юпитер, адмирал Лев Стромом предвождаше малобройна изследователско-проучвателна мисия към Ансиър. Може би щяха да намерят някакъв ключ, някаква неразкрита слабост на хидрогите.

Генерал Ланиан бе предоставил на Стромом един дреднаут, зелен жрец за бърза комуникация и двойка крайцери манта. Официално Ланиан обяви, че подобна минимална сила демонстрира увереността

на ЗВС, че напълно са унищожили хидрогите на Ансиър, но печалната истина беше, че теранската военна машина не разполагаше с повече кораби. Адмиралът бе принуден да се справи с наличните възможности.

Докато приближаваше новородената звезда, Стромо удвои наблюдателните екипи и изпрати широкообхватно крило ремори да огледа границите на слънчевата система за някаква следа от пъклените бойни кълба. Окаяните му три кораба не биха могли да се възправят срещу хидрогите и той предварително бе решил да предприеме светкавично оттегляне при евентуална заплаха. В края на краищата ЗВС не можеха да си позволят да губят още кораби.

Продължаваше да изстрадва унизителното поражение на Юпитер и години наред бе ръководил паради и се бе занимавал с канцеларска работа, вместо с активни командни действия в квадрант нула. Отлично знаеше, че зад гърба му военните го наричат с присмехулното Домашаря. Сега имаше намерение да възстанови достойнството и честта си.

Знойно бялата топка на Ансиър изпълваше звездното пространство пред тях. Блещукащите отломки на четирите разрушени луни кръжаха в безредица, все още нестабилизирани в пръстен. По замисъл това беше един от най-грандиозните космически инженерни проекти.

Щом забеляза вихрените урагани от йонен газ, Стромо се замисли как бяха ударени изневиделица от факела нищо неочакващите хидроги при унищожаването на тяхното убежище. Но не изпитваше никакво съчувствие към тези чудовища, особено след безмилостните им и безразборни репресивни мерки, които бяха предприели едновременно срещу хората и илдирийците. Вторачен в създаденото от човека слънце, адмиралът го възприемаше като гробница на най-пъклените врагове на човечеството. Проклетите хидроги си го заслужаваха!

— Пристъпете към сондите. Да направим цялостен преглед как гори тази звезда.

От двете манти като метални оси се понесе ято автоматизирани сателити и влезе в орбита около горещото слънце-джудже. Някои от уредите навлизаха в плазмените слоеве и изгаряха, изпращайки данни до края, други само прекосиха развяващата се корона.

Досега учените на Ханзата би трябвало да са натрупали достатъчно данни — бяха минали шест години от раждането на сътворената от човека звезда. Досега земеобразуващите екипи би трябвало да приключат с подготовката на четирите луни за първата вълна смели заселници...

Застанал на мостика на дреднаута, Стромо усещаше нетърпението на екипажа. Външното крило ремори докладва за отсъствие на следи от бойни кълба на хидроги. Той пое дълбоко въздух и издиша съвсем бавно. Рутинна акция за събиране на важна информация. Това беше всичко.

Стромо се бе изкачил по йерархичната стълбица благодарение на ловки политически манипулации, впечатляващи тренировъчни маневри и бюрократични успехи — все важни умения в мирно време, но абсолютно несъществени в момента. Никой не бе подозирал за съществуването на враг като хидрогите.

От мисълта да се изправи срещу обитателите на ядрата усети да му омекват краката. Твърде недостойно поведение от страна на един толкова обсипан с награди герой, потушил бунта на Рамах.

Тогава Стромо беше още майор. Колонистите на Рамах бяха обявили независимостта си от Ханзейския съюз. Бяха скъсали Ханзейската харта и бяха заграбили всички финансови активи на отдалечените светове от планетарната банкова система. Реквизираха товарите на търговски кораби и конфискуваха съдовете, обявявайки ги за ресурси на „суверенния свят Рамах“. Предводителите на бунта бяха надменни и наивни, и се лъжеха, че са независими. Не си бяха дали сметка до каква степен населението е зависимо от медикаменти, храни, техническа помощ и съоръжения.

Стромо просто знаеше как да се справи с тях. Пристигна със сплашваща група бойни кораби, които влязоха в орбита около Рамах, обяви правителствения им съвет извън закона и лиши населението от закрилата на Ханзейския съюз. С мощен рейд окупира с елитните си войски трите главни космодрума на Рамах, където войниците на ЗВС си възвърнаха пленените търговски кораби, като конфискуваха и местните съдове, обявявайки операцията за частична компенсация за незаконно присвоените финансови активи.

След това наложиха блокада и постоянно излъчваха заблуждаващи търговски съобщения за продоволствието и

лакомствата, които ще достави Ханзата само в случай, че Рамах отново започне да търгува. За четири седмици радикалното правителство бе свалено и група послушни политици отново подписа Ханзейската харта. Стромо се гордееше, че е възстановил дипломатическите отношения.

Такъв враг беше понятен на адмирал Стромо. Хидрогите обаче никога не можеха да бъдат победени със залъгалки и пропаганда...

На втория ден от огледа на Ансиър дежурните техници спешно повикаха адмирала от каютата му, където попълваше бордовия дневник и файловете си.

— Нещо се случва долу, сър. Долавяме странни флукуации и аномалии в дълбините на слънцето. Някакво... раздвижване.

— Във вътрешността на планетата? — Стромо навлече командирския си жакет и светкавично излезе от каютата си. — Но там е горещо като на слънце!

— Може би дрогите са измислили азбестова броня.

Застанал на мостика на дреднаута, Стромо заоглежда филтрираното изображение на пламтящата звезда.

— Там долу, адмирале — посочи един от научните сътрудници, приближи развихрените плазмени облаци на екрана и увеличи едно място, което първоначално напомняше слънчево петно. — Вече от около час долавяме силуети в хромосферата.

— И това не е магнитна дейност? И не са пламъци?

— В никакъв случай, сър. Наблюдавайте внимателно.

След няколко мига Стромо с изумление забеляза яркочервена капсула със свършена яйцевидна форма, с малко неясни очертания от светлината и жегата. И тя се движеше! Променяше посоката си, спускаше се през звездните петна, носеше се през пламтящия океан от свръхгорещ газ.

Появиха се и други. Всички заедно започнаха да се надигат от огнените дълбини на Ансиър.

— Бойни станции! — извика Стромо със свито сърце. Корабът се изпълни с воя на сирените и крайцерите се приближиха по-плътно до дреднаута. — Всички ремори да се завърнат. Пригответе се за отстъпление.

Той извика зеления жрец, за да изпрати спешно съобщение на Земята.

Докато дреднаутът се оттегляше, пет пламтящи елипсоида се надигнаха над Ансиър като блеснали комети. Дори през зрителните филтри Стромо едва успяваше да задържи поглед върху тях. Сякаш енергията на цялата корона беше фокусирана в ядрото на всяка от тези капсули.

Петте огнени кълба — или кораби? — приближиха кораба на Стромо с по-голяма скорост от тази, която можеха да развият съдовете на ЗВС. Направиха бавен кръг без никакви забележими агресивни намерения... сякаш единствено от чисто любопитство. Накрая се събраха накуп и отлетяха светкавично в откритото пространство, като оставиха Ансиър зад гърба си.

Адмирал Стромо рухна в командния си стол, целият плувнал в пот. Ръцете му трепереха. После въздъхна дълбоко. Екипажът го гледаше с нещо средно между облекчение и изумление.

Стромо се изкашля, за да прочисти гърлото си, и погледна въпросително сътрудниците си.

— Какво беше това, по дяволите?

108.

БЕНЕТО

Изправен в дъбравата, засадена от Талбун, Бенето се опитваше да успокои тревожните световни дървета. През целия ден усещаше усиливащия се ужас, обладал горската мрежа. Неясният страх го разтърсваше като треска.

Докосваше покритите с люспи стволове и изпращаше въпроси по телевръзката, за да разбере защо дръвчетата са така напрегнати, но съзнанието на световната гора пазеше тайните си... сякаш се опитваше да защити зелените жреци от някакво ужасяващо познание. Бенето обаче не искаше да бъде спасяван от истината.

Целият Гарванов пристан бе стихнал в неестествено безмълвие. Разтърси го остра тръпка, сякаш шибване на камшик по гръбнака. Дъбравата като че ли се притаи и той отдръпна изтръпналите си пръсти. След което вдигна поглед към небето.

Изплуваха четири бойни кълба, покрити с шипове сфери, по-огромни от залязващи слънца. Изпълниха синята пустош и се спуснаха по-ниско, надвиснаха... заоглеждаха. И откриха световните дървета.

Докато Бенето се взираше със страхопочитание в небето, от центъра на най-близкото бойно кълбо изскочи малка колкото капка сфера, не по-голяма от мънисто на фона на гигантския извънземен кораб. Сферичката набра скорост...

Бенето се сети какво е това. Затворен в подобна капсула под високо налягане пратеник на хидрогите бе посетил Двореца на шепота на Земята... и бе ликвидирал крал Фредерик.

Щом сферата се понесе към населените райони, Бенето дочу виковете и вой на сирени откъм сградите в Колониалния град. Кметът Сам Хенди изрева по електронен мегафон всички да потърсят укрытие и да грабнат оръжия. Но никакви защитни мерки не можеха да имат успех срещу нападение на хидрогите.

Извънземният пратеник прелетя над града и се понесе към дъбравата. Световните дървета около Бенето зашушнаха, сякаш

потресени от присъствието на водорога. Сферата с пратеника се спусна сред тях и кацна на мекия горски льос пред Бенето.

Зеленият жрец зачака неподвижно.

От сферата се издигаше пара, сякаш беше облицована с мразовита аура. През прозрачните стени на капсулата се виждаше млечна супа от отровно обагрени облаци. Вътре сместа се въртеше като тесто, докато накрая не се оформи силует с човешки очертания, облечен в скитнически дрехи, същият като пратеника в Двореца на шепота.

Бенето подпря ръка върху най-близкото световно дърво, установявайки телевръзка, по която изпрати мислите си до всички зелени жреци из Спиралния ръкав.

— Какво искаш? Защо пристигаш тук? — попита Бенето.

Хидрогът извърна лъскавото си живачно лице към него. Макар да не можа да разчете израза му, той усети нотка на презрение от страна на извънземния. Разтърси го страх.

Хидрогът проговори:

— Съюзил си се с верданите, нашите врагове. И ти като тях трябва да изпиташ страдание, да се съсухриш и да умреш.

Бенето усети изблик на гняв и уплаха по цялата мрежа на световната гора. Пое дълбоко въздух, за да събере сили.

— Не съм чувал за никакви „вердани“.

Но когато информацията от мрежата на световната гора протече през него, му стана ясно. Дърветата! Разумното съзнание на световната гора хидрогът наричаше вердани.

Пратеникът продължи:

— Усетихме присъствие на противните дървета тук. Смятахме, че световната гора отдавна е изтребена, но сигурно са останали скрити останки... оцелели. Помогнали сте им отново да се разраснат.

— Да, така е — отвърна предизвикателно Бенето.

— Всички те трябва да бъдат унищожени.

Сякаш самата гора нашепваше отговорите в съзнанието му.

— Защо? Дърветата нямат желание да воюват с вас. Може би и вие, и те умишлено сте оцелели в тази ужасяваща война.

Блестящият пратеник остана непреклонен.

— Ти ще ни съобщиш централното местонахождение на оцелелите вердани. Къде е разположена първичната световна гора?

Злокобните бойни кълба плуваха като покрити с шипове юмруци над него. От пирамидалните им връхчета припукваха енергийни проблясъци. Пратеникът добави:

— Кажете ни и ще оставим хората живи.

Почерпил смелост и разбиране от информационен поток в глъбинната база данни на разумната гора, Бенето отвърна:

— Отказвам. Световната гора е по-велика от мен и от което и да било човешко същество.

Усети растящата непоколебимост на дърветата, които усилиха волята му. Вече не усещаше страх, а непоклонима увереност за съпротива. Много, много отдавна световната гора се бе разпростряла върху хиляди планети, но след това почти напълно била изкоренена. Хидрогите били натикани обратно в газовите гиганти. Останалите воюващи също пострадали и били почти напълно унищожени.

— В такъв случай вашата раса ще изпита последиците.

— Ние ще ви победим. — Думите сякаш не излязоха от гърлото на Бенето, а произхождаха от някъде другаде, от съзнанията на други зелени жреци или на световната гора. — Ние притежаваме оръжия, които хидрогите дори не могат да си представят.

Земята под сферата на пратеника се размърда и се сгърчи, сякаш цяло стадо гризачи копаеше тунели под нея. Нещо в Бенето осъзнаваше какво се случва. Той примигна във вцепенено очакване.

Внезапно изскочиха подобни на камшици корени с блещукащи връхчета, по-твърди от всяка материя, която Бенето можеше да си представи. Извиха се като жила и пронизаха стените. Съскайки и цвъртейки, върховете пробиха диамантената бариера и проникнаха във вътрешността на капсулата.

Израстъците на световното дърво запечатаха пробойните, изсмуквайки огромното налягане и отровната атмосфера. Кълбото от корени се разрасна и изпълни извънземната сфера.

Пратеникът-хидрог изгуби човешките си очертания, задушен в прегръдката на змиеподобните корени. Нови върхове проникнаха през дъното на сферата, и я разпукаха.

Задействайки невидими двигатели, пратеникът се опита да вдигне сферата над земята и да отлети, но корените я смъкнаха надолу. Сферата се напрегна да се издигне и опъна вкопчилите се в нея корени,

но те я държаха неумолимо. Върху прозрачните диамантени стени се появиха пукнатини като следи от мраз.

Бенето наблюдаваше битката, по-непоколебимо уверен от всякога.

Хванатият в капан хидрог се съпротивляваше, но изглежда, вече агонизираше. Изгубила формата си, живачната материя се процеждаше като киселина по яростните корени.

Обезумелият гъстак продължи да се разраства и да поглъща хидрога, докато от течнокристалното извънземно не остана само размазано петно. Корените задръстиха кълбото, разбиха го най-накрая на отломки и на земята остана само сплетено кълбо от почернели, умиращи корени.

Но победата бе твърде незначителна и краткотрайна. Бойните кълба над главата на Бенето се размърдаха.

Той погледна към тях и тържествуващото му изражение се смени от вцепенение. Преди беззащитните колонисти да са успели да открият каквито и да било убежища, обитаващите ядрата извънземни подложиха на опустошение цялата планета.

Шипестите сфери се понесоха ниско над Гарванов пристан, като разпръскваха зловещи вълни от смразяваща пара. Вледеняващите вълни съсухриха зърнените плантации и ги превърнаха в черен прах.

Кметът Хенди продължаваше да издава безнадеждни разпореждания за евакуация. Много от жителите се втурнаха към транспортните си средства, отлетяха към отдалечените си домове и се изпокриха в подземни убежища. Сградите бяха построени да издържат на яростни бури, но нищо не можеше да издържи щурма на хидрогите.

Обори и огради се превръщаха в замръзнали трески. Сини светкавични дъги разкъсваха цялото пространство. Подплашени кози се мятаха във всички посоки, врещяха и подскачаха... покосявани при всеки блясък.

Само за броени минути бойните кълба опустошиха хиляди декари земеделски култури и превърнаха грижливо засадените и наторявани площи в пустош. В Колониалния град светкавиците им взривиха десетки постройки. Вълни смразяваща мъгла вледеняваха складове и силози.

Бенето сграбчи най-близката фиданка и предаде всичките си мисли и впечатления на световната гора — отпрати ги като отчаяна

молитва. Единствено той можеше да съобщи случващото се тук. Световната гора, зелените жреци, семейството му и дори Ханзейският съюз трябваше да узнаят. Не бе в състояние да направи нищо друго.

Бойните кълба отново се събраха на едно място, квартет от безмилостни сфери, скупчени в небосвода. След това оставиха пушещите развалини на Колониалния град и опустошените ниви зад гърба си и се насочиха към непокорната дъбрава от световни дървета.

Бенето не изпускаше фиданката от прегръдката си. Притисна буза до кората ѝ и заизпраца мислите си по мрежата. Искаше да се слее с всеобщото съзнание на гората, за да намери душевно убежище.

Всички загинали на Гарванов пристан трябваше да бъдат запомнени, всички дръвчета, които той и Талбун бяха посадили, всички усилия на невинните заселници да опитомят този неприветлив свят. Той стискаше дръвчето и изливаше мислите си по телевръзката. Обхвана далечната гора със съзнанието си и се промъкна в нея. Единственият възможен подслон.

Кълбата мятаха мъгли от мразовити вълни върху обречената горичка. Щом първите дръвчета започнаха да се съсухрят, Бенето изпита усещането, че по — вените му потича леден огън. Дочу със съзнанието си странните вцепеняващи писъци на световната гора, отприщили трупани хилядолетия страх и ужас.

Впрегна всичките си сили да държи очите си отворени и изпращаше последните си съобщения, докато хидрогите приключваха безмилостната разруха.

109.

ОТЕЦ РЕЙНАЛД

Един млад зелен жрец тичаше ужасен по коридорите на вцепенения гъбен риф и крещеше. Дърветата се бяха свили, изтръпнали от ужас. От надвисналите балкони Рейналд долови обхваналото зелените жреци смразяващо отчаяние и страх, които проникнаха до мозъка на костите му.

— Отче Рейналд! — задъхано каза зеленият жрец. — Хидрогите нападат Гарванов пристан.

Седнала в залата за приеми, където двамата с Ютеър съветваха Рейналд по повод предстоящата му сватба с Ческа Перони, Лиа се изправи и промълви с дрезгав глас:

— Бенето е на Гарванов пристан!

Рейналд скочи и погледна невярващо приносителя на съобщението.

— Бенето ни изпраща съобщения по телевръзката — продължи младият зелен жрец, като се мъчеше да овладее паниката си. — Къде има фиданка? Трябва да...

Той се втурна към нежното растение в украсения глинен съд близо до празния стол, запазен за очакваната да пристигне Ческа. Докосна дръвчето, притвори очи, след което отново се обърна към Рейналд.

— Брат ви казва, че хидрогите унищожават земеделските площи. Използват вледеняващи мъгли и син електрически огън.

Задъхвайки се, жрецът описа разрушителната заплаха, отправена от пратеника на хидрогите срещу световната гора — верданите — и човешката раса.

— Как можем да помогнем на Бенето? — попита Рейналд. — И на всички там? Заплашва ги ужасна опасност.

— Цялата световна гора е заплашена! — Жрецът отново затвори очи. — Дърветата на Бенето са се противопоставили и са унищожили пратеника. Но това не е било достатъчно... абсолютно недостатъчно.

Навън в пренаселената терокска гора безброй ужасени зелени жреци закрепяха новината, стискайки огромните стволове в очакване на нова информация от Бенето. Работниците се спуснаха от виещите се растения. Младежи забръмчаха с въздухоплани, разпространявайки дочутото за катастрофата. Всички терокци скочиха като един, но не бяха в състояние да помогнат по никакъв начин на световната гора на далечната планета... нито на Бенето.

Рейналд стоеше заслушан в ужаса и паниката, обхванали гората. Във всяко селище по планетата, от Огледалните езера до крайбрежната ивица, зелените жреци постъпваха по същия начин.

— Хидрогите току-що унищожиха Колониалния град! Всичко е в развалини. Сега се насочват към дъбравата световни дървета. Врагът иска да открие Терок, за да нападне оцелелите останки от световната гора.

Деветнайсетимата доброволци, които помагаша на⁴ Земните въоръжени сили с моментални комуникации, щяха да докладват незабавно на военните от Ханзата. Сестрите му Естара и Сарейн също щяха да научат новината от зеления жрец в Двореца на шепота.

Объркани от шумотевицата, Идрис и Алекса се втурнаха в тронната зала.

— Какво става? Какво се е случило?

Най-малката му сестра Сели също се втурна усмихната в залата, но изражението ѝ моментално се промени.

— Бенето... — понечи да обясни Рейналд, но думите заседнаха в гърлото му. — Хидрогите...

И не можа да каже нищо повече.

Младият зелен жрец стискаше дръвчето и се мъчеше да остане в телевръзка.

— Започнаха да унищожават дъбравата! Дърветата! — Той изстена от болка. — Бенето все още е там. Световните дървета се съсухрят. Такъв студ... Нищо не може да издържи. Не могат да се спасят. Хидрогите продължават да атакуват непрестанно. Още десет дървета загинаха... трийсет. Истинска касапница! Бенето продължава да се държи, но вече са почти отгоре му. Казва, че...

Младият жрец дръпна ръцете си от дръвчето с болезнен вик.

— Блясък... Ужасен блясък!

Стисна слепоочията си и се разтрепери.

Идрис и Алекса се задъхаха от ужас.

— Какво става с Бенето?

Старата Лиа се разрида, а Ютеър стисна ръката ѝ — търсеше и предлагаше утеха. Рейналд докосна рамото на Сели. Не можеше да промълви нищо. Не можеше да направи нищо. Гарванов пристан беше безкрайно далеч.

Младият зелен жрец погледна ръцете си, сякаш бяха обгорели, след това огледа дръвчето, обезпокоен дали не е пострадало.

— Бенето е мъртъв. Всички дървета в дъбравата са мъртви. Целият Гарванов пристан е унищожен. — Той потръпна. — Всичко... загина.

110.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Когато вече не бе в състояние да понася досадното внимание, комплиментите и вторачените в нея очи на изпадналите в телешки възторг посетители, Естара се прибра в кралското крило на Двореца на шепота, за да остане сама със скръбта си. Вече никога нямаше да види бедния Бенето.

От деня на сватбата всички в Теранския съюз се възхищаваха от походката ѝ и от начина, по който се обличаше. На друга жена цялото това внимание би доставило огромно удоволствие, но Естара имаше усещането, че се задушават. Нямаше никакво желание за всичко това, особено в момента — след случилото се на Гарванов пристан.

Дори не ѝ оставаше време да потъгува за брат си. Не я оставяха на спокойствие нито за миг.

Докато траеше ударът на хидрогите, дворецовият зелен жрец Натон препредаваше на изтръпналата Естара и нейния съпруг всеки миг от разрухата. Питър я беше прегърнал. Натон описваше ужасяващите събития, които следеше чрез фиданката — унищожаването на Колониалния град и на цялата дъбрава. Самият той едва успяваше да се владее. Естара се разрида, когато чу последните думи на Бенето, препредадени от мрежата на световната гора. И накрая смъртта му...

Придворните, които изразиха лицемерните си съболезнования, не бяха виждали никога брат ѝ, повечето дори не бяха чували за Гарванов пристан. Но все пак прекият репортаж на Бенето надигна вълна всеобщо негодувание. Хидрогите се бяха разбеснели като освирепели кучета.

Естара си представи последните мигове на Бенето — как е обгърнал най-близкото световно дърво и прелива мислите си и цялата си душа в дърветата, докато древните врагове съсипваха цялата беззащитна горичка. За да продължат след това към поредната си мишена...

Все пак Естара оцени явно искрените съчувствия на обикновените хора. Изпращаха ѝ цветя, стихове и съболезнования, издигнаха импровизирани възпоменателни паметници не само за брата на своята кралица, но и за всички невинни ханзейски колонисти на Гарванов пристан. Бяха се оказали странични наблюдатели на война, която хората не бяха пожелали. А сега ставаха нейни жертви.

Настоящата трагедия и непрекъснатите напомнания за безнадеждното положение на човечеството притъпиха болката от непопулярния указ на Питър за спиране на ражданията в колониалните светове. В момента човешката раса нямаше никакъв избор и поданиците си дадоха сметка за терзанията, които бе преживял Питър, за да вземе подобно трудно решение. Сега хората повече от всякога очакваха от своя крал и своята кралица утеха и подкрепа.

От разузнавателната експедиция до Голген с пилоти-компита нямаше и следа. От газовия гигант не пристигаха никакви съобщения, а разузнавателните полети не откриваха никакви следи от катастрофа в системата. Смятаха флота за изчезнал.

Питър не се изненада.

— След анализа на наблюдателните данни на системата ЗВС стигнаха до заключение, че изчезването очевидно е причинено от хидроги — докладва ОХ.

Срещата на Питър с учителското компи бе в една ниша, където някой средновековен крал би се съветвал с тайните си сътрудници. Винаги, когато имаше да обсъжда тревожни проблеми с ОХ, той използваше дребния робот като изповедник.

— Може да е очевидно за някои — отвърна Питър. — Поначало смятах идеята за изпращането им за нелепа.

Поредният излишен риск. И сега трябва да обявя за още една група мъченици, жертвали живота си — пет човешки същества и огромно количество напразно унищожени ресурси на ЗВС. — Той сведе замислено глава. — А и не мога да се освободя от преследващите ме съмнения. Как така кораби ще изчезнат по непонятни причини? ОХ, ами ако новите бойни компита са причина за провала на Голген, а не хидрогите?

— По този въпрос, крал Питър, разполагам с нови обезпокоителни данни — отвърна ОХ. — В миналото десетина кликиски робота се намираха едновременно на Земята, без да привличат особено вниманието върху себе си. От време на време служеха в наши промишлени и орбитални съоръжения, извършвайки полезна дейност.

— Да, това го знам.

— Но след разглобяването на Джоракс броят на кликиските работи рязко нарасна. Направих обстоен преглед на всеки робот, засечен от наблюдателните ни камери. Макар всички машини да имат идентични конфигурации, те имат достатъчно недоловими различия и обозначения, благодарение на които успях да направя приблизително обобщение. В момента на Земята се намират неколкостотин кликиски работи, вместо доскорошните десетина.

Крал Питър се изненада.

— Как е възможно това?

— Разпръснати са по целия свят и бройката не е прекалено голяма, за да може неочакваната инвазия да бъде забелязана от случаен наблюдател. Но нарастването е смущаващо. Остават поединично, а не на групи. Появяват се на твърде отдалечени едно от друго места.

— Преди известно време установих, че три кликиски робота са се настанили в производствените съоръжения за нашите компита — добави Питър.

— Много повече са, крал Питър. Не бих могъл да обсъждам какво означава това. Кликисите работи наблюдават нашите производствени системи, но вече не дават никакви съвети, а ни оставят да вземаме собствени решения на основата на онова, което сме научили. Само наблюдават.

— Или следят за нещо. Оригиначните компита са програмирани да подпомагат хората. Можем ли да твърдим същото за тези нови бойни компита с кликиски модификации? — Лицето му почервения от гняв. — Ами ако това е подмолен и скрит капан? Инженерите са така въодушевени, че виждат единствено онова, което искат да видят, както и Базил. Той осъзнава въпросите, но изобщо не го е грижа да потърси отговорите.

— Председателят е взел съзнателно решение да не отговаря засега на тези въпроси — обясни ОХ. — Не разполагам с достатъчно

данни, за да преценя какъв ефект биха могли да окажат модифицираните програми върху променливите величини, като например базисните ограничения за компитата. Ситуацията крие твърде много неизвестни.

Питър уморено наведе глава.

— ОХ, понякога ми се иска да разполагам с категорични отговори, за да знам как да постъпя.

Дори да представеше ясни доказателства на председателя Базил, той щеше да ги отхвърли с насмешка. Но след като научи за разрушаването на Гарванов пристан, Базил светкавично отлетя за лунната база на ЗВС, за да се консултира с военните си съветници. Сега шансът бе на страната на крал Питър.

Оставен да се преструва, че управлява ежедневните делови проблеми на Ханзата, той можеше да взема решения без попечителската намеса на председателя. Нисшестоящите чиновници не биха поставили под въпрос разпорежданията му. Можеше да се възползва от ситуацията, ако добре разиграеше картите си.

Идеята бързо се оформи в съзнанието му. Най-после имаше възможност да направи нещо.

111.

КРАЛ ПИТЪР

Предвид рискования характер на онова, което възнамеряваше да предприеме, Питър предпочете да действа сам. Като крал.

Изпита желание само да може да обясни на Естара, да я информира за плановете, които го оплитаха в паяжината си. Но искаше да я предпази. Никога не бе проявявала особен интерес към всичко това... а и току-що брат ѝ бе загинал на Гарванов пристан. Трябваше да ѝ спести грижите. Надяваше се след време сама да го разбере.

В резултат на пищните сватбени празненства крал Питър можеше да управлява всичко. Обличаше яркоцветни дрехи, украсени с призми от скъпоценни камъни и бижута. Усмехнат и вирнал високо глава, винаги бе заобиколен от многобройна свита придворни, чиновници и охрана. Всички се надпреварваха да допринесат за великолепието и славата му.

Той отиде на непредвидена кралска визита в базисния производствен център на компита. Не искаше да предизвиква суматоха, а просто да се увери какво става там. Все някой трябваше да държи очите си отворени.

Въпреки че от протокола настояха визитата да бъде оповестена официално, Питър не се вслуша в ничие мнение. Просто тръгна натам.

— Аз съм кралят и ще отида сам, щом като не сте в състояние да се организирате достатъчно бързо, за да ме придружите.

Избра открит церемониален въздухоплан, за да бъде забелязан от всички, докато прелита над улиците. Кралската охрана се втурна към корабите си, за да го последва. Питър се усмихваше под мустак, развеселен от паниката им. В отсъствието на председателя Венцеслас никой не посмя да го спре.

Слисаните, но изпълнителни сановници побързаха да поканят представители на медиите и да информират управителите на фабриката да организират подобаващо посрещане. Сребърни барети изпълниха улиците, за да осигурят сигурността по трасето. Главната

квартира на Ханзата изпрати свои представители да придружат Питър. Със сигурност бяха съобщили спешно на Базил, но от Луната той не бе в състояние да предприеме никакви своевременни мерки. Питър вече пътуваше.

Възторжени тълпи заляха улиците, за да наблюдават кралската процесия. Цели шест години Ханзата полагаше всевъзможни усилия да превърне крал Питър във всенароден любимец. Поданиците го възприемаха като грижовен управник, принуден да търпи неволи и унижения, когато неговите военни и съветници го проваляха. Той смяташе да се възползва от това обстоятелство.

Пристигнаха в промишлената зона, огромно струпване на производствени съоръжения в покрайнините на града, далеч от океана и хълмовете. Солидна производствена база, преустроена да създава армии от механизирани войници, конструирани от тайнствените кликиски роботи.

Щом процесията кацна на най-просторната площадка, работниците се заблъскаха да го посрещнат с възторжени викове. Кралската гвардия беше нащрек, изправена срещу бурните посрещачи.

Крал Питър размаха благосклонно ръка. Всички тези хора явно бяха убедени, че вършат отлично работата си за Ханзейския съюз, а не участват в някакъв таен съзаклятнически саботаж, независимо какви намерения имаха кликиските роботи.

Управителят на фабриката пристъпи напред, придружен от кралската гвардия. Беше напълно изумен.

— Не сме се надявали на подобна чест, ваше величество. Моите хора се трудят усилено и моля за извинение за условията тук. Не е особено естетично. Ако бях предупреден навреме, щяхме да се постареем поне да почистим...

Питър го прекъсна:

— Това щеше да ви откъсне от належащите ви военни задачи. Няма нищо нередно в това да разгледам един производствен център в неговите естествени условия на работа. Освен това моите лоялни поданици заслужават една кралска визита, която да укрепи духа им.

Неканените сътрудници на Ханзата пристъпиха по-близо до краля с притеснение и любопитство. Без да ги удостои с внимание, Питър закрачи след управителя на фабриката.

Минаха покрай вакуумираните цехове с много ниски температури и завихрени мъгли, където запояваха електронните звена в съединителните вериги. Работници в предпазни костюми управляваха фини командни модули, заимствани от кликиските системи, свалени при разглобяването на Джоракс. Кралят наблюдаваше внимателно, но задаваше съвсем малко въпроси. Управителят се поуспокои.

По време на обиколката Питър забеляза два масивни кликиски робота, сякаш някакви древни извънземни насекоми, да следят производствения процес. Изпита известно безпокойство, без да може да си обясни причината за това. Не вярваше напълно на удобната история, че паметта им е изтрита и че нито една от възстановените кликиски машини не е в състояние да си спомни какво се е случило с техните създатели.

Ако издадеше заповед да бъдат отстранени, дали масивните насекомоподобни машини щяха да се подчинят?

Компонентите на бойните компита бяха изключително сложен технологичен лабиринт и Питър се съмняваше, че дори най-добрите специалисти на Ханзата могат да се ориентират в него. Но в подобни трудни времена инженерите избягваха да задават излишни въпроси.

Когато обиколката приключи, крал Питър скръсти ръце на гърдите си и се усмихна удовлетворено. И изстреля въпроса:

— Кажете ми сега, управителю, вие извлякохте големи технологически и кибернетични усъвършенствания от кликиските роботи, нали така?

— Да, ваше величество. Специфичните подсистеми, които прекопирахме, ни позволиха да постигнем огромен напредък и да придадем на тези устройства много по-висок разряд сложност, отколкото при нашите компита. На най-великите ни компютърни и електронни специалисти би отнело цяло столетие, за да осъществят подобен скок.

Кралят кимна.

— Значи сте разчленили кликиските компоненти и сте изследвали базисните им принципи? Разбрахте ли всичко, което копирате, преди да приложите базисната програма?

— Не... изцяло, ваше величество. — Управителят изглеждаше смутен. — Не разбирам смисъла на въпроса ви.

— Той е съвсем елементарен. Разбирате ли какво създавате? Или просто копирахте цялостните кликиски системни модули, без да ги разбирате?

— Ние... използвахме кликиските работи като шаблон и моделирахме нашите системи на основата на очевидната функционалност на нашите механични партньори. — Управителят на фабриката посочи най-близкия кликиски робот, който следеше разговора на краля с огромен интерес. — Тъй като сме във военно положение, ваше величество, никой от нас не сметна за необходимо да преоткрива колелото.

Питър присви очи.

— Управителю, надявам се, че бих могъл да заявя от името на всички присъстващи, че разбираме как функционира едно колело. — Няколко работници, които следяха разговора, се изкикотиха. — Вие обаче произвеждате и инсталирате изключително сложни компоненти, приспособени от системите на разумни работи, конструирани от извънземна раса — мистериозно изчезнала извънземна раса. Новите модели бойни компита са прикрепени към всеки боен кораб на нашите Земни въоръжени сили, за да управляват най-мощните ни оръжия. Огромен брой ремори и манти са преустроени, за да могат тези машини да действат самостоятелно. И въпреки това ми заявявате, че не разбирате как функционират те? И че никой няма представа от това?

— Прекалено опростявате проблема, ваше величество.

— Управителят се огледа безпомощно за подкрепа. — Нашите кибернетични инженери познават всички основни алгоритми, но в името на експедитивността приспособихме някои съществуващи кликиски компоненти и програми да управляват по-незначителни системи. Направихме го с благословията на председателя Венцеслас.

Питър се навъси.

— Председателят Венцеслас допусна не едно... необмислено и злощастно решение в хода на настоящата война. Известно ли ви е, че пилотираната от компита експедиционна сила на Голген наскоро изчезна безследно?

— Да, да, ваше величество. Истинска трагедия. И все пак бойните компита се представиха великолепно по време на битката на Оскивъл. Сигурен съм, че спестиха огромен брой жертви.

— Не го оспорвам. Но съм обезпокоен от абсолютното доверие в нещо, което продължава да остава абсолютна загадка. Дори кликиските роботи не могат да ни обяснят какво е причинило гибелта на техните създатели.

— Ваше величество, не може да предполагате...

— Не предполагам, а предлагам. И единственото, което предлагам, е разумна предпазливост. Тъй като познавам великолепните умения на технологическите специалисти и кибернетичните гении на Ханзата, съм убеден, че те могат да разглобят и анализират всеки кликиски модул, преди да бъде инсталиран в нашите нови бойни компита. Дотогава, мисля, че е най-добре да преосмислим всичко.

— Ваше величество, имаме важни квоти, постановени от ЗВС. Това, което искате, ще отнеме твърде много време и значително количество...

— Но съм убеден, че напълно си заслужава — прекъсна го кралят и повиши глас: — За доброто на Кралството с настоящата си визита преустановявам дейността на този производствен комплекс, докато не получа удовлетворителни доказателства, че напълно разбираме технологията, която сме възприели. Продължете да произвеждате компоненти и да подготвяте бойни компита, ако е наложително, но престанете да ги активирате, докато не получим отговор на тези важни проблеми.

Работниците се заоглеждаха смутено, но те също бяха чули колебанията на краля и на свой ред изпитваха съмнения.

Едва сега един от официалните представители на Ханзата пристъпи напред.

— Ваше величество, боя се, че това е невъзможно.

Питър изгледа сановника, сякаш вижда насекомо, на което се бе научил от Базил.

— Моля? Кой бяхте вие?

— Пелидор, ваше величество. Франц Пелидор, специална свръзка на председателя Венцеслас. Съжалявам, но не можете да забавяте производството. Това е автономна фабрика.

Питър запази добронамерения си тон, макар всички да забелязаха непоколебимата му решителност.

— Господин Пелидор, дадох израз на основателната си загриженост. Безопасността на Ханзата е моя първостепенна

отговорност.

Кралската охрана поглеждаше ту Питър, ту бизнесмена и не знаеше как да постъпи.

— Въпреки това, ваше величество — не отстъпваше Пелидор, — подобни решения следва да се вземат по съответната процедура. След допълнителни анализи и проверки ще решим този проблем.

— Надявам се — отвърна Питър. — Но междуременно нито едно бойно компи няма да бъде активирано. Това е кралска заповед.

— Ваше величество, нямате право.

Този път Питър не скри гнева си и посочи с широк жест работниците.

— Има ли някой измежду вас, който да допуска, че някакъв — какъв ви беше чинът? — специален свързочник на председателя би могъл да нарежда на краля?

И се изсмя, за да подчертае абсурдността на подобно допускане. Много от работниците също се разсмяха. Чиновниците се заозъртаха притеснено и отстъпиха назад.

Питър се обърна към работната смяна.

— Всички в тази фабрика се трудят усилено и имат право на заслужена гордост от постигнатото. Никой от вас не би се противопоставил на облекчен работен режим през следващите няколко седмици. Разбира се, през това време ще получавате пълно възнаграждение.

Работниците се разкрещяха от въодушевление, а безизразното лице на Пелидор сякаш щеше да се пръсне. Най-накрая Питър се сети, че го познава отдавна. Пелидор беше участник в оперативната група, която го бе отвлякла — тогава все още младия Реймънд Агуера — от опожарения му жилищен квартал. В изкуствено сините очи на Питър проблеснаха гневни искри, но той се овладя.

Господин Пелидор промълви едва-едва, за да го чуе само той:

— Прекрчаваш всякакви граници, Питър.

— Нима? — повдигна насмешливо вежди Питър. — Попитай, когото си искаш наоколо — не съм ли аз кралят?

112.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Председателят бе много недоволен от Питър. Крайно недоволен.

Необмислените и дори глупави постъпки на краля принудиха Базил да прекрати спешните си разговори и да напусне светкавично лунната база на ЗВС. Надяваше се, че не е станало прекалено късно, за да предприеме наложителните контролни мерки.

Питър беше забъркал абсолютна каша, и то не за първи път.

— Нещо трябва да се направи, Пелидор. — Председателят беснееше. Беше прегледал последните доклади и сега крачеше нервно из кабинета си в главната квартира на Ханзата. — Може би нещо решително.

Базил отдавна знаеше, че интелигентният млад крал не е лесно манипулируем глупак като Фредерик, а от това за съжаление възникваха проблеми. Питър чудесно осъзнаваше какво прави и не бе възможно да не си дава сметка за последиците.

Оставаше висящ въпросът дали щеше най-после да се поучи от грешките си... или щяха да са необходими други мерки.

— Дадох му изрично нареждане да стои настрана от фабриките за компита. Предупредих го по недвусмислен начин! Това, че си пъха носа, където не му е работа, ни пречи повече, отколкото би могъл да си представи.

Базил отпи от кардамоновото кафе и в устата му загорча.

— Производствените линии са възстановени и функционират, господин председателю. — Пелидор стоеше прав до вратата, сконфузен и притеснен. — Смените работят извънредно, за да наваксат закъснялото производство.

— Това никога няма да го наваксаме — отвърна Базил. — Загубихме не само темпо, но и доверие. Питър пося коварното семе на съмнението. След като ни разгромиха на Оскивъл, след като изгубихме разузнавателната експедиция до Голген, отчаяно се нуждаехме от

някаква искрица надежда, а какви ги свърши той? Прибави безумното предположение, че тези бойни компита могат да тръгнат срещу нас.

— Но самата идея за това е налудничава, сър.

Базил изгледа навъсено свързката си.

— Всъщност не е. И ти го разбираш. Ако крал Питър не бе повдигнал действително основателен въпрос, той не би оказал особено въздействие.

Той удари с юмрук по прожекционния плот, но обвиняващите числа от извлеченията на база данните продължиха да святкат насрещно му.

— Ние наистина не знаем с абсолютна точност как функционират кликиските подсистеми. Наистина не знаем какво се е случило с расата на техните създатели. Питър не е единственият, когото тревожат подобни въпроси.

Пелидор изглеждаше съвсем объркан.

— Но щом и вие имате подобни съмнения, господин председателю, защо настояхте за възстановяване на производствените линии?

Базил отиде до мокрия бар, изля кафето, оплакна чашката и този път я напълни с някаква тъмнокафява течност. Дори само миризмата беше достатъчна, за да го ободри.

— Тъй като е очевидно, че кликиските работи са по-малката от двете злини. Възстановеното самочувствие на нашия народ е по-важно от притесненията за възможни пъклени планове.

Пелидор се съгласи с мнението на председателя. Това му беше работата.

— В такъв случай какво ще правим с крал Питър, сър?

— Засега си мисля, че бихме могли да го държим в упоено подчинение. Сигурен съм, че фармацевтичните специалисти на Ханзата са в състояние да го направят мек като маджун. Но той ми е нужен реактивоспособен, готов да сътрудничи, да е убедителен. Без чар не става за нищо. — Базил въздъхна и отново погледна докладите. — Твърде много инвестирах в това момче... но от един момент нататък човек не може да си позволява да губи.

Откакто се бе завърнал от лунната база, бе толкова ядосан на Питър, че дори не желаше да разговаря с него. Бе инструктирал

кралската охрана, че кралят трябва да бъде ограничен в покоите си. Всички официални срещи бяха отложени.

— Ако продължава да се държи като момченце, ще го заключа в стаята му.

За късмет скорошната сватба предлагаше удобно извинение. Питър и прекрасната му съпруга Естара се бяха оттеглили на неколкодневен частен меден месец в кралското крило. Различни неотложни ангажименти бяха по-отложили това, но сега те се бяха уединили в „щастливо усамотение“. Широката публика би се радвала да си представя заниманията на кралската двойка в разкошните спални и известно време никой нямаше да задава излишни въпроси.

Но дълбоко обезпокоеният Базил поклати глава.

— Ханзата предложи на този младеж всичко на сребърен поднос. Без нас и досега щеше да си остане един гладен уличник, който живее в кочина с огромното си семейство. — Той стисна зъби. — Защо толкова упорито иска да ухапе ръката, която го храни?

Базил отпи от кафето и си припомни растящата нетолерантност и съпротива на Питър, особено след декрета за абортите. Бе стигнал чак дотам, че да унизи председателя публично по време на кралската сватба. А унижението не бе нещо, което властен мъж като него можеше да понесе. Да, кралят бе имал предостатъчно възможности за избор.

Самонадеяната акция в производственото съоръжение за компита беше отвъд възможностите на Базил за точна преценка. Вярно, че Ханзата бе направила изявление относно безопасността на бойните компита — твърдеше, че повдигнатите от краля въпроси са решени и производството може да продължи. Но съмнението вече бе посято.

Пелидор мълчеше. Базил се взираше в данните по екраните и обмисляше хиляди проблеми. Докато Спиралният ръкав водеше война с явно непобедим противник, той просто нямаше време да се занимава с недодяланото неподчинение на Питър.

— Свикай основните планетарни представители и служителите от висшия ешелон на Ханзата. Време е за нова тайна среща. Направи така, че крал Питър да не разбере.

Пелидор кимна.

— Да приготвя ли досиетата на други кандидати? Разполагаме с голям брой млади мъже. Някои от тях изглеждат твърде приемливи.

Базил беше съгласен.

— Няма никакво съмнение, че крал Питър е твърде популярен и това в повечето случаи е било в наша полза, отколкото обратното. Ако народът в момента изгуби своя крал, моралният удар ще е твърде съкрушителен. — Той присви очи. — И все пак ми се ще да имам още един коз в ръкава си.

След три дни всички ханзейци бяха едновременно изненадани и доволни да прочетат изявлението на Двореца на шепота. Крал Питър бе още по-изненадан, но не чак толкова доволен.

В „нов дух на откритост“ Ханзейският съюз имаше честта да представи на своите поданици принц Даниъл, многообичания и способен по-млад брат на крал Питър и втори син на стария крал Фредерик, който — също като Питър — бе отрасъл в спокойното уединение на двореца. След широко оповестената сватба на Питър и Естара сега бе най-подходящият момент принц Даниъл също да бъде представен на широката общественост. Все пак се намираха във военно положение и можеха да се случат много неща.

Базил проследи обществената реакция. Нововербуваният „Даниъл“ беше нешлифован камък и твърде зле подготвен, но свърши чудесна работа. Беше красив и народът лесно можеше да бъде убеден да го заобича... ако нещата продължаваха да се влошават.

Питър трябваше да разбере истинското си място в управлението, вместо да вярва на официалната пропаганда. Кралят и кралицата щяха да изпълняват обществените си задължения, но под много строг контрол. Питър беше достатъчно интелигентен, за да схване, че е прекалил по отношение на председателя. Заплахата бе достатъчно недвусмислена: „Дръж се прилично или ще те сменя“. Базил бе убеден, че Питър ще осъзнае грешката си и вече ще се държи подобаващо.

В противен случай... Ханзата просто щеше да короняса Даниъл.

113.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Наблюдаван от кометната ареола далеч над Оскивъл, газовият гигант не представляваше нищо повече от ярко и кротко петно светлина. Опасващите го пръстени бяха природно чудо, което отразяваше златистата слънчева светлина и хвърляше тъмна сянка по продължение на екватора. Вледенените лунички блещукаха около тях.

Възстановените съоръжения на корабостроителниците също проблясваха със своите работилници, топилни и сухи докове.

Зет Келъм се съмняваше дали системата ще възстанови изцяло производствения си капацитет, но скитниците както винаги се справяха с препятствията и трудностите, отпразни поглед към бъдещето, вместо да оплакват минали трагедии. Пътеводната звезда й показваше, че народът й има достатъчно причини за печал.

Кометните водородо-извличащи съоръжения бяха приведени в действие първи. Щом се измъкнаха от убежищата, Дел Келъм изпрати екипаж смелчаци към отдалечения Куипъров пояс. Макар да имаше още огромна работа по възстановяването на корабостроителниците, разгрошаването на кометите осигуряваше жизненонеобходимото космическо гориво.

Докато прекарваше първия товар екти, произведено от започналите отново да действат кометни съоръжения, Зет приближаваше пръстените. Количеството беше символично, но щеше да въодушеви изтощените скитнически бачкатори. Космическото гориво отсега нататък щеше да се прекарва с ескорт — в разтърсения от военни действия Спирален ръкав всяка капка имаше значение.

Зет бе включила основната работна честота. Работните екипи си разменяха застъпващи се съобщения, разпореждания и новини. Пръстените отново гъмжаха от активна дейност. Фермите и херметическите камери бяха измъкнати от укритията си сред скалните отломъци и космическите площадки бяха възстановени парче по парче. Възстановени бяха и основните компоненти на частично готовите

космически кораби и конструкторите работеха денонощно, за да наваксат изоставането.

Някои от скитниците бяха предложили на баща ѝ да вдигнат и преместят корабоработилниците на друго място, да намерят друга планета с пръстени или астероиден пояс и да започнат всичко отначало.

Зет не го бе виждала толкова гневен.

— Да захвърлим всичко? — изрева той. — След като всички до един пълзахме и лазехме седмици наред, за да скрием всяко съоръжение и да защитим работата си и инвестициите си, напъхвайки се в миша дупка? Видяхме как направиха зевесетата на пух и прах, задигнахме разбитите им кораби и сега, когато почти се изправяме на крака, искате да побегнем някъде другаде?

Зет се безпокоеше, че ханзейските военни ще се върнат. Бе въпрос единствено на време, но кланът Келъм щеше да фалира, ако загубеха корабоработилниците на Оскивъл.

— Просто си отваряйте очите — изръмжа баща ѝ и ги прати обратно на работа.

Дел Келъм наблюдаваше работата на всички работни групи от контролния си център в една масивна куха луна като истински тиранин.

— Искам поне един завършен нов кораб до края на седмицата. Ако го довършите по-рано, за всеки има премия.

— Никакъв проблем, Дел — отвърна нечий неприветлив глас. — Просто ще се откажа от всичките си кафе паузи.

— Шиз, тук вече падаме от изтощение — добави друг работник. — Може би трябва да се науча да бачкам и насън.

— Ще чуете ли какво искам? — отвърна Дел. — Искам един от нашите собствени кораби да достави следващата пратка кометно екти в разпределителния център в Рандеву.

Зет чукна бутона на предавателя и ги стресна.

— Ей, по-добре побързайте — нося екти.

Докато кацаше в контролния комплекс и паркираше товарния кораб, слушаше нескончаемите спорове, изстреляните разпореждания и развойните доклади. Обичайната работа.

Влезе енергично в контролната стая, където баща ѝ преглеждаше аналитичните карти на системите на съоръженията, топилните и

суровинните запаси. Пунктирани линии и параболи отбелязваха притока на преработени материали. Помощните екрани показваха ситуационните доклади и графици за бъдещи проекти.

— Всичките ти работници ще хванат язва, тате — подхвърли Зет и го целуна по бакенбарда. — Как вървят нещата с компитата, които прибрахме от разрушенията на зевесетата?

Келъм се извърна и погледна към ярко осветената шумна товарителница.

— Почти приключихме с препрограмирането. Скоро ще ги включим в работа. — Той се усмихна кисело. — Поне те няма да се жалват от свръхнорменото работно време.

Зет погледна редиците дребни механични служители, компетентни компютъризирани компаньони, оцелели сред експлозиите и декомпресията, ликвидирали толкова много войници на ЗВС.

— Изглежда, са пет различни модела. — Някои бяха все още деформирани и повредени, други бяха излъскани и ремонтирани. — Никога не съм виждала тези, които приличат на военни.

— Бойни компита — отлично пригодени за тежък труд, ако питаш мен. С механичните изменения ще справим лесно. Може да се наложи да заменим някои части и компоненти, за да направим от тях пълноценни функционални машини. Изглежда, Голямата гъска е по-напреднала в това производство от нас.

— Можем да се научим, тате. — Зет беше работила с компита в корабостроителниците, но никога не бе имала собствено компи.

— Разбира се, ще се наложи да изтрием паметта им и особено на бойните — добави Келъм. — Няма съмнение, че зевесетата са ги наблъскали с всевъзможни странни програми. Дори моделите „приятел“ и „слушател“ може да са със специални системи за спешни случаи. Нямам им доверие.

— На нищо не можем да имаме доверие, тате. Ще превърнем компитата в лоялни съюзници с малко ремонт и с много любов.

Дел Келъм се начумери.

— Това е по-лесно от проблемите, които възникват с другите ни пленници. Как да препрограмираме трийсетината зевесета в лазарета?

Зет му отвърна с усмивка.

— Може би със същата тактика.

И излезе с енергична крачка.

Патрик Фицпатрик III се бе възстановил достатъчно, за да се надигне от леглото в тясната стаичка. Огледа със смъртно любопитство аквариума пред вътрешната стена, — акулките се стрелкаха в него, непрестанно изследвайки ограничения си свят. Чу стъпки и с инстинктивна бдителност се обърна, но щом позна Зет, се успокои.

— Виждам, че си на крака и се разхождаш.

Тя му се усмихна, но Фицпатрик не отвърна с добронамерено отношение.

— Доколкото ми позволява тази килийка — отвърна той.

— По-широка е от животоспасяващата ти капсула. Можех просто да те оставя да се носиш в пространството с развалената ти животоподдържаща система.

— Да, можеше. Все пак си чергарка.

Тя се ядоса.

— Много съм слушала за безпardonността на зевесетата и ти си съвършено доказателство за това. Всеки порядъчен човек би ми благодарил, че съм го спасила.

— Зависи какво смятате да правите с мен.

— Всичко по реда си. Повтаряй след мен: „Благодаря, Зет, че ми спаси живота“.

— Така ли се казваш? Зет?

Тя вдигна пръст и смръщи вежди. Мъчеше се да не се издаде, че той я забавлява.

— За офицер не реагираш адекватно на заповеди. Както вече казах: „Благодаря, Зет, че ме спаси“.

— Благодаря — измърмори той.

— А сега ми кажи как ти се нрави гостоприемството ни.

— Престани да ме разиграваш.

— Тогава престани да се държиш като обиден. Знам, че си преживял сериозно изпитание, затова ще бъда по-мека. И знам, че си объркан.

— Не съм.

— Добре. В такъв случай си пъзльо. Много ти отива.

Той я изгледа изненадано.

— Виж какво, мантата ми бе разрушена от дрогите. Нямам представа колко кораби сме загубили и колко жертви сме дали, но със сигурност ни направиха на кайма. Трябва да се върна на Земята и да докладвам за случилото се.

— Довери ми се, че вече знаят — отвърна Зет. — Значителна част от вашите се измъкнаха. Побягнаха и оставиха ранените си, без дори да се опитат да спасят капсулите. Оставиха на скитниците да ви приберат и да ви лекуват. — Зет метна тъмната си коса върху рамената и го погледна право в блесналите очи. — Имаш адски късмет, че те намерихме.

Фицпатрик присви очи.

— А какво точно правите на Оскивъл? Според нашите сведения тази система е необитаема. Дрогите, които нападнаха Буунов брод, се прибраха тук.

— Съжалявам, но не мога да ти отговоря — отвърна Зет. — Голямата гъска ни създава предостатъчно проблеми. Ако им се даде и най-нищожния шанс, ще се опитат да откраднат производството ни или да ни натресат невъзможни такси, или да изпратят зевесетата, за да ни турят военно управление. Не щем. — Тя отстъпи към вратата. — Мисля, че ще е по-добре да си легнеш и да си починеш.

— Чакай! — Фицпатрик явно бе жаден за новини. — Колко войници спасихте?

— Съвсем малко — отвърна тя. — Повярвай ми, че се грижим за тях според силите си. Не биха могли да се надяват на по-добро медицинско обслужване.

Фицпатрик се навъси, но кимна.

— Признавам, докторите на ЗВС не са особено любезни с болните.

— Ще откриеш доста изненадващи и приятни неща при нас — добави Зет. — Само почакай.

— Не искам да чакам. Трябва да се върна на Земята.

— Командващ Патрик Фицпатрик III, твоят кораб бе унищожен, екипажът ти загина, а ти самият се броиш за мъртъв. ЗВС побягнаха от Оскивъл с подвити опашки. Никой не те очаква да се завърнеш. Никога.

И излезе, скрила усмивката си, предизвикана от опуленото му изумление. Добре бе да остави младия офицер да си поблъска главата

сам известно време. По-късно може би дори щеше да успее да го научи на полезни скитнически умения.

114.

КОТО ОКАЯ

Претоварени свръх всички допустими граници, облицованите с керамични плочи тунели на Исперос най-накрая поддадоха и рухнаха. И нахлулата лава разтопи животоподдържащите системи.

Кото Окая не можеше повече да чака спасители. Подземната база щеше да се срути след броени часове. За нещастие хората нямаха подобър шанс да оцелеят върху повърхността.

Скитническите миньори вече бяха пренесли продоволствието и снаряжението в няколко непокътнати до този момент помещения, но горещината бе станала непоносима. Неконтролируемите топлинни струи се издигаха от най-ниските катакомби нагоре. Екипите нямаха никакъв друг шанс, освен да облекат скафандрите и да се измъкнат върху напуканата повърхност с надеждата да достигнат сенчестата страна навреме.

В горните нива на тунелите жегата бе ужасна. Металните стени изгаряха при докосване, а всяка следваща секунда температурата се покачваше. Работниците навлякоха огледалните костюми и животоподдържащите устройства, закопчаха уплътнителите, за да не проникне някое пламъче.

— Побързайте или ще се изпечем тук — подкани ги Кото и добави успокоително: — Не се притеснявайте. Спасителните кораби пристигат. Разчитам на това.

— Има ли някакво съобщение? Колко кораба са тръгнали? Кога ще са тук? — занарежда с тъничкия си глас един от инженерите и привлече презрителния поглед на една по-възрастна жена, която нагласяваше шлема си върху защитната яка.

— Шиз, откъде можем да знаем? — срязва го един техник по поддръжката. — Нашите кораби стигат дотук по-бързо от съобщенията.

— Всички разполагаме с предаватели в костюмите — поясни Кото. — Животоподдържащите ни резервоари могат да издържат

почти цял ден, а регенераторните пакети би трябвало да поддържат охлаждащия поток в костюмите.

— Да... при оптимални условия — измърмори един от инженерите.

— Искаш да кажеш, че в момента не са оптимални ли? — опита се да прояви чувство за хумор Кото. — Значи така: имаме на разположение достатъчно наземни ровери и минни превозни средства, за да се придвижим. Ако подскачаме от сянка в сянка, можем да се доберем до неосветената страна и да се крием там цяла седмица.

— Въздухът няма да ни стигне за толкова време, Кото.

— Всичко по реда си, ако обичате.

Издигнаха се на групи по петима върху изпепелената повърхност на Исперос. Яростните езици на слънчевите урагани ближеха планетата. Звездата над главите им беше врящ котел от жегга, заобиколен от несекващи огнени изригвания. На Кото му мина през ума, че е получила плазмено разстройство.

Три натоварени със снаряжение, провизии и евакуирани ровера вече се отдалечаваха, буботейки върху опърления терен. Тежките керамични гъсеници оставяха в меката скала дълбоки коловози.

— Да вървим. Седмина от нас могат да се вместят в следващия ровер. Тръгвайте!

Той забута инженерите към очакващата ги машина и сам седна зад пулта. При нормални обстоятелства колегите често не разрешаваха на разсеяния инженер да управлява ровер, тъй като Кото обръщаше повече внимание на геологическите особености и минералните ресурси, отколкото на най-безопасната посока.

Сега обаче Кото не поглеждаше встрани. Опитваше се да спаси хората си.

Овалът на хоризонта се извиваше недалеч. Наближиха висока скална могила, чиято сянка беше с отрязани като с бръснач очертания, ширнала се като езеро от разлято мастило. Кото зави рязко към дълбоката сянка, в която температурата рязко спадна. Топлинните вълни се отразяваха в хладната скала, макар жеггата да се стичаше от заобикалящата ги напечена земя, но все пак бе малко по-поносима.

— Ще останем десетина минути, за да може системата да се поохлади. Ако роверът се стопи, ще се наложи да вървим пеша до най-близката сянка.

— Логично, Кото.

Когато отново потеглиха, яростната жега като че ли се стовари още по-безмилостно отгоре им. Слънцето бе надвиснало като зловещо око, кипеше и блестеше яростно, сякаш готово всеки миг да експлодира.

Първият скитнически спасителен кораб пристигна, когато Кото и бегълците се намираха все още на десетина километра от тъмната страна на Исперос. Останалите ровери вече бяха навлезли в по-хладния мрак и скитниците бяха направили площадка, на която да могат да кацат спасителните кораби.

По пътя Кото загуби връзка с един от роверите. Водачът изпрати сигнал за помощ, но не можа да посочи координатите.

— Системите рухват... управлението отказва... пробойни по корпуса, вероятно...

Последният звук — надигнал се ужасяващ рев — потъна в състрадателното пукане и писукане на атмосферните смущения.

Кото стисна зъби, но продължи напред. Всички миньори, инженери и техници бяха наясно с рисковете тук. Скитниците щяха да увековечат паметта на всеки загинал, но само след като бъдат спасени колкото е възможно повече работници от Исперос. Засега Кото трябваше да направи така, че никой друг да не пострада.

Ана Пастернак, язвителна възрастна търговка, предвождаше първата група спасителни кораби към сенчестата страна на Исперос, но се наложи да се откаже от кацане, тъй като слънчевите урагани повишиха активността си и бомбардираха навигационните системи и контролните устройства като побеснели. Останалите спасителни кораби се вмъкнаха в сенчестия конус на планетата и се опитаха да организират план за изтегляне на оцелелите.

Роверът на Кото стигна убежището на тъмната страна — пет превозни средства с бегълци бяха спрели върху плосък кратер, чиято повърхност се бе разтопявала и втвърдявала безброй пъти. Един от роверите бе достигнал площадката, но бе получил пробойна на въздушния резервоар и в момента въздухът му изтичаше. Кото можеше да преразпредели минимални допълнителни резерви от други два ровера, но това би отложило катастрофата само с около час.

— Чуйте ме, трябва да кацнете веднага — изпрати съобщение до корабите той. — Ако не ни спасите до няколко минути, само ще сте си

загубили времето и горивото нахалост.

Когато го докара за първи път тук преди шест години, безумно храбрият Джес Тамблин бе приземил кораба си, като се измъкна от активността на короната и пренебрегна рисковете на нестабилното слънце. Тъкмо тази проучвателна експедиция бе убедила Кото, че е възможно да построи действащо съоръжение на Исперос. Оттогава слънчевите урагани бяха станали много по-ярошни, сякаш във вътрешността на слънцето се случваше нещо ужасно.

— Така да. Ще направим или голямо тържество, или голямо погребение. Лично аз предпочитам тържествата — предаде Ана Пастернак на останалите капитани. — Всички правите редовна поддръжка, нали? Хайде да проверим колко добри са ни корабчетата.

Групичката оцелели окаяници на Исперос бяха плувнали в пот от страх и горещина в скафандрите си; вдишваха последните остатъци въздух от въздушните резервоари.

— Зарежете цялото снаряжение и провизии — нареди Кото. — Е, някои базаданници ще са доста ценни, ако можете да ги вземете.

Спасителните кораби се спуснаха от небето като ангели — търсеха да налучкат безопасно местенце за кацане. Комуникационните канали отекваха от възторжени възгласи. Още преди първият кораб да се приземи върху неравния терен, Кото разпредели екипите на групи: организира евакуацията така, че тези с най-увредени животоподдържащи системи да се качат най-напред.

— Нищо не причинява по-голяма загуба на време от паниката. Дайте да не си пречим сами.

Кото и без това бе достатъчно опечален, че мечтата му за производствена колония окончателно се е провалила. Не бе успял да я постигне.

Докато се качваха на спасителните кораби, Кото ужасен установи, че е загубил двацет и един от хората си. Още един ровер се бе повредил на нажежената страна — гъсеничните му вериги бяха затънали в тресавище от разтопени камъни, горещината бе проникнала в горивните клетки и последвалата експлозия бе убила бегълците, преди някой да успее да се върне, за да им помогне. Последната жертва бе една жена, чийто скафандър се бе повредил броени минути преди кацането на първия спасителен кораб. На мразовитата тъмна страна на Исперос тя бе починала от замръзване за по-малко от минута.

Със зачервено и изприщено лице и изтощено и обезводнено тяло, Кото крачеше към пилотската кабина на Ана Пастернак. Възрастната жена му хвърли поглед през рамо и пресече думите му на благодарност:

— Засега недей да ми благодариш, Кото. Все още ни предстои да се измъкнем от този звезден ураган. Всичките ни кораби са претоварени. Нямахме време да организираме евакуационен екип.

— Радвам се, че не изчака — каза Кото. — Макар да се надяхах да удържа рухващата колония по-дълго.

— Вселената обича да си прави шеги. Винаги съм си мислела, че дъщеря ми Шарийн ще ме надживее и ще ми даде възможност да разглезя поне десетина внуци, но дрогите бяха решили друго и превърнаха небесната ѝ мина на Велир в купчина боклук.

— Няма ли скитниците поне една щастлива приказка? — попита сякаш сам себе си Кото и въздъхна.

Пастернак изведе кораба от сенчестата страна на планетата и в следващия момент самото слънце сякаш им обяви война. Дъговидни пламъци отскачаха на огромна височина в пространството, като че ли се опитваха да захаят Исперос. Залповете на короната разтърсваха отлитащия кораб като удари на тояга.

— Никога не съм виждала подобна активност! — изкрещя Пастернак. — Да не би да избухва свръхнова?

— Не, разбира се — отвърна Кото. — Не е този звезден вид...

Стрелките на екраните на ситуационните контролни уреди бяха достигнали червените зони. Пастернак водеше битка със системите, но претовареният спасителен кораб се въртеше като пощурял. Някои от другите скитнически съдове бяха изпаднали в още по-тежко положение. Мощните потоци на слънчевия вятър ги връхлитаха яростно. Пламъците трещяха като камшици.

— Ще е голям резил да спасим хората ти и да изгорим на обратния път.

— Да, това вече ще е истински нокаут.

По комуникационната система избухна пукотевицата на атмосферните смущения, после се чува разменяните между скитническите капитани съобщения за неочаквани повреди, спрели двигатели и блокирали животоподдържащи системи. Спасителните

кораби се движеха плътно един до друг, но безпомощни да си помогнат.

Ана Пастернак захапа долната си устна.

— Всеки трябва сам да се погрижи за себе си. Вече не мога да помогна на никого. — Внезапно тя вдигна ужасен поглед. — Шиз! Дръжте се!

Към тях се носеше страховит пламък — движеше се с по-голяма скорост, отколкото можеха да вдигнат двигателите на кораба.

— Наоколо е пълно с боклуци и не мога да включа на свръхкосмическа! Всяко камъче ще ни направи на палачинка.

— Или някое от нашите кюлчета — обади се Кото. — Което всъщност е по-възможно.

Комуникационната пукотевица се усили.

— Вижте звездата! Вижте звездата!

Кото се обърна и с изумление видя как от звездната повърхност се изстрелват гигантски горещи яйцевидни снаряди. Блестящите обекти се устремиха по дирята на страховитите пламъци, за да засекат отлитащите скитнически кораби.

— Какво е това? — възкликна Кото. — Та те са изкуствени!

— Само хидроги ми липсваха — изръмжа Пастернак.

— Не са хидроги — отвърна Кото. — Формата им е различна, по-елипсовидна. Спектралните върхове са много по-интензивни.

Скитническите спасителни кораби достигнаха най-високата си скорост. Единайсет огнени топки се приближаваха с рев към тях с невероятна бързина. Всяка беше с размерите на малка луна, способна да погълне пет-шест дреднаута на ЗВС. Гледката бе толкова неописуема, че мина известно време, преди изумлението на Кото да прерасне в разтърсващ страх. Огнените обекти от яростната звезда още повече усложняваха тежкото положение, в което и без това се намираха.

— Ако имах свястно оръжие, щях да изстрелям няколко залпа — подхвърли Пастернак. — Или да метна срещу тях няколко ледени кубчета.

Междувременно пламтящите топки се събраха зад отлитащите скитнически кораби така, че неясните им ръбове да съвпаднат. Образуваха непроницаема бариера, ослепително ярка и ужасяваща, но

все пак по-търпима от ревящите огнени урагани на слънцето на Исперос.

Кото провери системите на спасителния кораб и с учудване забеляза, че нивата на опасната горещина и радиация рязко спадат.

— Капитане, те... блокират слънчевия поток! Виж, показанията са в поносимите граници.

Скитническите кораби продължиха да се отдалечават. Зловещите огнени кълба се носеха на безопасно разстояние, скупчени в ослепителен щит.

— Те... ни предпазват от пламъците. Откъде са разбрали, че сме тук? И защо... Защо ги е грижа какво ще стане с нас?

Пастернак отново включи междукорабния комуникационен канал.

— Не задавайте въпроси. Просто продължавайте напред.

— Лично аз нямам намерение да се оплаквам — възкликна някой.

— Двигателите ми се задъхват от свръхтовар — обади се друг капитан. — Какви са тези неща, по дяволите?

Сърцето на Кото блъскаше като пощуряло, а той продължаваше да гледа втренчено. Тези изумителни... съдове? същества? създания?... които обитаваха плазмените дълбини на слънцето, ги спасяваха.

Огнените обекти по някакъв начин бяха разбрали, че слънчевите изригвания ще убият хората. Нажежените елипсоиди продължаваха да блокират яростната слънчева буря към корабната флотилия, докато тя не се отдалечи на безопасно разстояние.

След което своенравните огнени кълба отново запърхаха насамнатам като огнени мухи с размерите на планети. Пикираха през магнитните клупове на слънчевите огнени езици и танцуваха сред коронарните вълни, за да се гмурнат най-накрая като помътнели въглени в самата супергореща звезда.

— Това се казва приятна изненада! Извънземни, които нямат желание да ни свестят маслото — обобща Ана Пастернак.

Избърса изпотеното си чело и взе курс към Рандеву.

115.

ЕСТАРА

Щом се оттегли в покоите си в двореца, където можеше да се отдаде на размисъл, далеч от натрапчивото внимание и глупавите задължения, Естара попадна на придружен с крясъци спор между съпруга си и председателя Венцеслас. Застана до вратата, заслушана в изумено безмълвие.

— Нямах никакво право да изненадваш по този начин нито мен, нито народа — каза разгорещено Питър. — Хората изобщо не са чували за този Даниъл. Аз ще го разоблича.

— За теб също не бяха чували, Питър — отвърна Базил със смразяваща усмивка. — Всичко е под контрол. Ако погледнеш изследванията на общественото мнение и видиш новинарските емисии, ще се убедиш, че хората приемат новия принц без никакво безпокойство. Дори се чувстват по-спокойни, че има още един кандидат за крал, който чака зад кулисите... в случай че стане нещо нежелателно. — Той понижи глас. — Тъй че, ако не проявиш по-голяма готовност за сътрудничество, Ханзата разполага... с други възможности.

Питър се намръщи.

— Не ме заплашвай, Базил.

— Плаши ли те истината?

Кралят се разсмя горчиво.

— Откога истината стана фактор за решенията ти? Не можеш да ми пречиш да се появявам пред народа, защото ако ме криеш, няма да съм в състояние да изпълнявам задълженията си. А как стоят нещата с този Даниъл? И неговото семейство ли избихте?

Естара слушаше от ъгъла с широко отворени очи; опитваше се да проумее чутото. Изобщо не можеше да схване смисъла му.

— Пълен аматьор си по отношение на заплахите, Питър — отвърна невъзмутимо Базил. — Може би ще е интересно да проверим

колко дълго можем да заблуждаваме публиката със стари холограми на речите ти. Така или иначе, никой не се заслушва в думите.

Питър поклати глава, сякаш знаеше неща, които председателят не бе в състояние да проумее.

— Ти сам създаде този мит, Базил, но все още не разбираш какво точно означава крал за населението.

В този момент най-после забеляза Естара и на лицето му грейна сияйна усмивка.

— Или по-точно казано — крал и кралица. Не подценявай обичта на хората към техния справедлив владетел.

Сепнатиет Базил изгледа навъсено Естара.

— Провеждаме лично заседание, кралице Естара. Бихте ли ни оставили за малко, за да приключим?

Преди Естара да успее да се оттегли, Питър вдигна ръка.

— Няма нужда, Базил. Можеш да говориш пред моята кралица.

Естара бе смутена и разтревожена. Питър явно криеше нещо от нея — нещо съществено, — но тя се приближи, застана до своя съпруг и сложи ръка върху рамото му. Тази сватба ѝ беше предложена от председателя и Сарейн и осъществена чрез брат ѝ Рейналд. Естара бе изпълнила своето задължение и сега бе свободна да избира сама. Макар да не искаха от нея нищо повече, освен да демонстрира публична подкрепа за краля, Естара по-скоро би се доверила на Питър, чието сърце бе започнала да опознава и разбира, отколкото на председателя.

— Бих била щастлива да помогна по всеки възможен начин. Достатъчно е моят съпруг и крал да ме посъветва.

Застанала до него срещу председателя, тя отлично си даваше сметка за постъпката си, която би могла да причини доста неприятности, ако подозренията ѝ се окажеха правилни.

Базил започна да събира документите си. Гледаше намръщено. Пооправи костюма си, огледа тапицирания в плюш апартамент и отбеляза, че едно от растенията в ъгъла е започнало да пожълтява и да съхне. После каза:

— Тук нямам повече работа.

Стражите отвориха вратата на председателя и я затвориха, след като той излезе. Застанаха на пост отвън — привидно да охраняват

краля и кралицата, но по-вероятно за да не присъстват там, където не им е мястото.

Щом останаха сами, Естара погледна съсредоточено Питър. Скръсти ръце и въздъхна дълбоко.

— Налага се да ми дадеш някакво обяснение.

Той отмести поглед, видимо притеснен.

— Мисля, че е по-добре, ако... ако не чуеш останалото.

— Не желая да бъда защитавана, Питър. Мога сама да се погрижа за себе си.

След като той отново не отговори, Естара реши да действа по друг начин.

— Знаеш ли, когато брат ми Бенето замина за Гарванов пристан, обеща да се върне. Очакваше се задачата му да е спокойна. Искаше да помогне на колонистите и да се погрижи за световната гора. Много го обичах. — Лицето ѝ стана сериозно и тя изостави преструвките. — Тъй че не разбирам защо прикриваш присъствието на брат си. Защо не съм се срещала с Даниъл? Защо той не присъстваше на кралската сватба? Много съм притеснена, че не познавам дори брата на собствения си съпруг.

— Даниъл не ми е брат — отговори Питър и това обезсмисли всичките ѝ следващи въпроси.

— Какво искаш да кажеш? Аз започнах да се разкривам пред теб, Питър. А сега научавам, че...

— Освен това аз не съм Питър — добави той. — Това е дълга история...

По-късно лежаха голи един до друг, отпуснати удобно върху меките чаршафи в осветената от потрепващите пламъци на далечните факли стая. Естара се бе притиснала до Питър и мислеше за всичко, което ѝ бе казал, и за загиналия Бенето.

Питър я галеше като съпруг и любовник, а не като крал. Разговаряха много дълго, щастливи, че имат с кого да споделят. Питър прокара пръст по лявата ѝ страна, през веждите и след това до брадичката. Испитваше отчаяна нужда да има доверие на някого сред цялата византийщина на ханзейската политика.

Естара не можеше да повярва на всичко, което ѝ разказваше, но и не можеше да го лиши от доверието си. Слушаше прегракналия му глас, видя сълзите в очите му — изкуствено сините му очи според разказа му. Той ѝ разкри как преди години е бил отвлечен и държан на тайно място, докато Базил го е подготвял да стане следващия крал.

— Много по-късно разбрах, че Ханзата умишлено е ликвидирала семейството ми.

Тя го гледаше с широко отворени очи.

— Мислиш ли, че сме в опасност?

Той целуна топлото ѝ рамо.

— Да. Базил отпрати завоалирана заплаха срещу теб, за да ме държи в подчинение, и директно срещу мен. Никога не съм допускар, че ще стигне дотам, но след като представи Даниъл, не съм сигурен. Може би вече съм създал твърде големи неприятности. Базил разполага с достатъчно власт, за да ни отрови или да инсценира злополука винаги, когато си пожелае.

Естара го притегли по-близо до себе си — предлагаше му силата си и усещаше топлото му тяло до своето. Може би трябваше да поговори със Сарейн за всичко това... или не.

— Значи трябва да сме нащрек.

Изпита усещането, че е нищожна мушичка, оплела се в огромна паяжина.

116.

ОСИРА'Х

Дори нощно време на Добро прожекторите и вътрешните осветителни гирлянди осветяваха резиденцията на губернатора с целия блясък и сигурност на дневната светлина. Осира'х никога нямаше от какво да се притеснява.

Сезонните опустошителни пожари бяха угасени от преданите лагерни работници, но във въздуха продължаваше да се носи тежката миризма на пушек и пепел. Глеещите въглени в изпепелената, опустошена зона от време на време просветваха с оранжеви проблясъци в сенките.

Малкото момиче със смесена кръв стоеше до един прозорец в резиденцията на Удру'х, единствения дом, който познаваше, и гледаше дантелата от светлини, които очертаваха бараките за разплод.

— Тук ли си била? — каза Удру'х с плътния си силен глас. — Трябваше да се сетя, че пак ще те намеря да гледаш през прозореца.

Осира'х му се усмихна с грейнал поглед.

— И да мисля.

„И да се опитвам да разбера странното присъствие, смътните, изпълнени с копнеж мисли, които сякаш извираат някъде от лагера.“

Преди час бяха вечеряли само двамата в малката трапезария. Губернаторът не обичаше пищните церемонии и помпозните украси. Често предпочиташе да вечеря с Осира'х, особено когато се бе справила отлично с упражненията си през деня.

Никога не беше груб с нея, но и никога не я глезеше. От момента, когато бе проговорила, я обучаваеше и насърчаваше, полагаше усилия да я накара да осъзнае с цялото си същество, че съдбата на Илдирийската империя един ден може да се окаже зависима от нейните способности да обедини илдирийците и хидрогите. Тя знаеше, че не бива да го разочарова.

Пое дълбоко въздух и усети, че се изпълва с гордост. Най-силно от всичко искаше той да е доволен от нея.

— Обичам да гледам натам, докъдето мога да виждам. Това ме кара да мисля за далечни неща. Ще отидем ли някога в Илдира, за да посетя моя дядо, мага-император? Искам да видя Призматичния палат.

Губернаторът на Добро ѝ отвърна с едва доловима, но многозначителна усмивка.

— В подходящия момент ще ти покажем цялото великолепие на Империята, Осира'х. — След което се навъси.

— Но ако сега двамата с теб не успеем, няма да остане никаква империя, която да видиш.

Той постави ръка на рамото ѝ. Двамата се загледаха в отраженията си и в блещукащите високо в небето звезди.

— Там далеч, Осира'х, хидрогите продължават да воюват, без да разбират кои от нас са им врагове и кои съюзници. Те не могат да разберат точно какви сме и какво мислим. Те вече не искат да останат в своите газови гиганти, но самите хидроги не осъзнават целите си.

Той стисна по-здраво рамото ѝ, след което се отдръпна смутено.

— Току-що получих доклад, че бойни кълба са унищожили един пустинен свят върху територията на Илдира. Дуларикс. Тази планета не е била колонизирана никога нито от хората, нито от илдирийците. Там не е имало никого, но въпреки това илдирийците са я унищожили.

— Но защо? — попита Осира'х. — Защо не ни оставят на спокойствие?

— Тъкмо това трябва да ги попиташ ти, Осира'х, когато си готова. Ти можеш да спуснеш мост над пропастта между нашите две раси в името на разбирателството и избавлението на всички илдирийци. Твоето съзнание може да изпрати такова послание заедно с убедителните емоции, които трябва да им предадем. Може би това е единственият начин, по който хидрогите биха могли да ни разберат истински.

Осира'х стисна устни, несигурна дали трябва да каже на губернатора... но никога не бе пазила тайни от него.

— Преди два дни усетих призив в съзнанието си — като вик, вик за помощ. Не разбрах какво е, но мисля, че съм го усещала и по-рано.

Губернаторът ѝ се стори обезпокоен и навъсен.

— Кой беше? Как чу това телепатично съобщение?

Осира'х повдигна раменца.

— Беше по времето на пожарите. Усетих връзка. Някой... някаква жена? Тя викаше, много отчаяна и много тъжна. Стори ми се близка.

— Близка? Искаш да кажеш наблизко до теб?

Губернаторът се извърна от прозореца, за да погледне Осира'х в очите.

Бухналата ѝ бледокафява коса потрепваше сама.

— Беше тук на Добро... но и близо в съзнанието ми, сякаш някой, когото би трябвало да познавам добре.

Дълбоко разтревожен, Удру'х отдалечи момиченцето от прозореца.

— Не се безпокой излишно. Това не е важно и няма отношение към нещата, върху които трябва да се съсредоточим.

— Разбира се.

Осира'х бе изключително мъдра за годините си благодарение на особения си произход, умствените си способности и изключителното си обучение, но въпреки това понякога губернаторът се държеше с нея като с малко дете.

— Имаме да свършим много работа за много кратко време.

Момичето го последва натам, където възпитателите щяха да я обучават часове наред през цялата нощ, докато слънцето отново не изгрееше и не окъпеше небето в благодатна светлина. Но на момиченцето отново му се прииска да погледне лагера за разплод. Кой я бе повикал? Тази тайнствена жена беше така безнадеждна...

Осира'х усети, че това е нещо, което трябва да узнае. Един ден може би щеше да разбере.

117.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Брон'н носеше ужасяваща новина. Болният Сайрок'х усети чрез тизма настоятелността на телохранителя си. Вече бе сигурен, че най-лошото ще се случи, въпреки че дни наред се бе опитвал да държи Джора'х под строг контрол.

Великият вожд почиваше в какавидения трон под Небесната сфера, където даваше прием от няколко часа, обграден от раболепието на поданиците си. Изтегляше духовни нишки светлина от тях, за да получи струйка сила. Макар да изпитваше невероятна болка от туморите в мозъка и гръбначния стълб, магът-император не желаше да се крие от поклонниците и молителите. Повече не.

Брон'н избута с кристалното острие на катаната двама плувци, които възхваляваха управника от няколко минути, и каза тихо:

— Престолонаследникът е намерил кораб, господарю. Има намерение да отлети във всеки момент.

Магът-император заби поглед в него.

— Да, Брон'н, почувствах го. Джора'х не може да се скрие от мен. Той знае, че виждам всичко, което прави, но въпреки това възнамерява да потегли.

Сайрок'х вдигна меката си ръка и отпъди плувците. Те заотстъпваха благоговейно към дъното на залата за приеми.

— Корабът му ще отлети за Добро след около час, господарю — продължи Брон'н с дрезгав, настоятелен глас. — Да повикам ли още охрана? Мога да го спра насила.

— Не. Ако престолонаследникът се противопостави, за теб би било много зле да не изпълниш директните му заповеди. — Магът-император въздъхна дълбоко. — Един час ми е достатъчен.

Сайрок'х вдигна двете си ръце за благословия и използва почти цялата си енергия, за да приседне. Разтърсващата, пулсираща болка в черепа му не стихваше. Той огледа цялата зала — попиваше всяка подробност от дошлите да го зърнат илдирийци. В терариума на

Небесната сфера над главата му пърхаха птици и шарени насекоми. Блажени, спокойни... но точно в този момент Изворът на светлината му се стори много, много далеч.

Като маг-император в продължение на цял век Сайрок'х бе управлявал Илдирийската империя по пътеките на съдбата и бе заслужил мястото си в Сагата за седемте слънца. Черепът му щеше да почива до останалите, блещукайки хиляда години в костницата. Това беше достатъчно.

Но ако продължаваше да се бави, всичко, което бе постигнал, щеше да се разпадне. Това не биваше да се случи.

— Сега ще се оттегля в личната си съзерцателна стая — обяви той на слушателите в залата. — Раздал съм на своя народ всяко късче от уменията си и илдирийците доказаха, че са достойни за моето управление. Отплатиха се за моите усилия с високи дела. Помнете винаги, че одобрявах всичко, което народът правеше в мое име.

После даде сигнал на мъниците, които се втурнаха към какавидения трон. Брон'н ги последва послушно, но разтревожен от думите на мага-император. Щом влязоха в съзерцателната стая, вождът отпъди мъниците, които се разстроиха и замолиха с пискливи гласчета да им бъде разрешено да масажират кожата му, да срещат дългата му прекрасна плетка, да намажат с масло ръцете и краката му. Но той повтори:

— Оставете ме сам, абсолютно сам.

Брон'н им махна да излязат, след което застана до вратата. Магът-император му се усмихна уморено.

— Ти си най-верният ми слуга, Брон'н. Изчакай отвън. Заклучи вратата и не пускай никой да влиза — с изключение на Джора'х.

— Да извикам ли престолонаследника, господарю?

Магът-император му се усмихна някак особено и поклати глава.

— Няма нужда. Той сам ще дойде.

Брон'н не зададе повече въпроси и излезе.

Магът-император сам трябваше да вземе решението си.

Сайрок'х вече знаеше, че Джора'х в същия този момент се подготвя да открадне кораб и да се втурне в необмислен опит да спасява своята любовница на Добро, така че нямаше за какво да се колебае. Нямаше повече време за колебания.

Той отвори едно малко чекмедже в какавидения трон и извади мускал с яркосиня течност. Беше наредил да му я приготвят още преди няколко дни. Това беше последното му поръчение за лекарите, които го бяха попитали за какво му е нужна тази страховита течност. Тогава се бяха уплашили, че има намерение да умъртви изпадналия в кома губернатор на Хирилка. Но магът-император грабна отровата от ръцете им, без да им отговори. След това заповяда на Брон'н да организира бързо и тихо убийство на лекарите, за да предотврати всякакви по-нататъшни въпроси.

Сега той държеше мускала и се любоваше на прекрасния цвят на течността — червеникавата светлина я обагреше в пурпурно. И я изпи на една глътка.

Усети изгарящия ѝ вкус върху езика и в гърлото си. Притворил очи, магът-император се отпусна в покритата с възглавнички утроба. Отровата действаше бързо...

Усети разрушителната струйка да го пронизва целия, да разрушава нервите и мускулите му и да превръща разкъсващата болка, която му причиняваха туморите, в хладно безчувствие, а после в прилив на бурно въздигане към висините на Извора на светлината.

Джора'х много скоро щеше да се изправи пред отговорностите си, независимо дали го искаше, или не. Тизмът щеше да го принуди.

Магът-император нямаше друг начин да убеди своя наследник. Когато издъхнаше, мрежата на тизма щеше да се разкъса и нишките щяха да се прекъснат. Тъканта щеше да започне да се разплита. Джора'х щеше да е принуден да заеме мястото му. Да направи необходимото. Сайрок'х вярваше, че синът му ще направи правилния избор.

Трябваше да вярва.

Дългата му плитка потрепна и се сгърчи, сякаш за да си поеме дъх. Сайрок'х се опита да отвори очи, за да зърне за последен път седемте слънца, но Изворът на светлината в него беше много по-сияен.

Ръцете и краката му се разтресоха от действието на отровата. Болката от туморите се бе вцепенила. Сякаш отровата бе поразила най-напред разрастващия се рушител в мозъка му. Това все пак бе някакво облекчение. Светлината в дъното на очите му сияеше все по-ярка, сякаш слънчево ядро бе проникнало в костите му.

Поел въздух за последен път, магът-император издъхна с усмивка на херувимското си лице.

118.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Болката от загубата го разтърси, докато стоеше на площадката за излитане на върха на един от дворецовите куполи, вече приключил подготовката за бягството си.

Като престолонаследник, Джора'х тайно бе назначил един готов да му се подчини капитан и бе осигурил достатъчно голям кораб и екипаж за светкавичен полет до Добро. Болката, че е изоставил Нира да страда толкова години, бе нетърпима. Магът-император го възпрепятстваше вече дни наред по всички възможни начини, но Джора'х не можеше да отлага повече.

Длъжен бе да спаси Нира... и отново да я прегърне, да я помоли за прошка за всичко, което бе преживяла. Джора'х знаеше, че трябва да действа светкавично, преди магът-император да е усетил какво възнамерява да направи.

Когато видя охраната да се появява от асансьорите в дъното на площадката, разбра какво ще поискат от него. Връзката му с тизма се бе скъсала и баща му отново щеше да го спре, но той се закле, че този път няма да изостави Нира.

— По-бързо! — викна той и наетият екипаж се втурна по рампата към кораба...

И в същия миг сърцето му се разкъса от болка.

Джора'х се олюля и извика, пронизан от разтърсващо страдание. Никога през живота си не бе затрупван от такава лавина от празнота и разруха, която сграбчи душата му.

Замаяният престолонаследник се опита да запази равновесие. Капитанът на кораба залитна и рухна на колене. Всички членове на екипажа едва дишаха, някои бяха паднали на площадката и безпомощно се гърчеха.

Цялата илдирийска вселена се сгромолясваше.

От балконите на Призматичния палат поклонници, служители и благородници надигнаха отчаян вопъл на потрес и недоумение.

Стражата, която маршируваше по площадката към Джора'х, неочаквано се олюля стъписана.

Тизмът се бе разкъсал. Сложно преплетените духовни нишки, които държаха цялата илдирийска раса в една огромна мрежа, се изопнаха... и се скъсаха. Изворът на светлината помръкна.

— Не! — изкрещя Джора'х, внезапно осъзнал какво се е случило. — Магът-император е мъртъв!

И се запрепъва с несигурни крачки към Призматичния палат. Дългата му коса се мяташе като побесняла. Той не забелязваше никого, не мислеше за нищо, освен по-скоро да стигне до съзерцателната стая на баща си...

Противният Брон'н се бе изправил до заключената врата със зловещото си копие. Но се бе превил и се подпираше на оръжието си като старец, сякаш и неговите жизнени нишки бяха прекъснати. Злобните му очички гледаха Джора'х укорително. Острите му зъби блещукаха през зейналата му уста.

— Какво става? Къде е баща ми?

— Заповяда ми да стоя тук и да ви чакам. — Брон'н пое мъчително въздух. — Каза ми да не пускам вътре никого, никого, освен вас. Знаеше, че ще дойдете.

Джора'х гледаше стража и не можеше да повярва.

— По собствено желание ли го направи? Ти си знаел какво възнамерява и не си го...

— Аз служа на мага-император — отвърна Брон'н, сякаш думите бяха последното му спасение — Не задавам въпроси.

Джора'х се втурна в стаята и видя отпуснатото бледо туловище на баща си в какавидения трон. Мъртвият Сайрок'х приличаше на сивкав плужек с провисналите гънки тлъстина върху мускулите му. Беше ясно, че магът-император е изразходвал огромно количество енергия, за да издържи до самия край. Сега обаче плътта му бе победена от неумолимата гравитация.

Джора'х грабна отпуснатата му ръка, сякаш все още имаше някаква надежда, но отекуванията на разпокъсания тизм му нашепваха, че баща му е мъртъв. Магът-император се бе върнал при Извора на светлината.

Джора'х грабна празния мускал и се вгледа в последната капчица яркосиня течност.

— Но защо? — допита той безжизненото тяло. — Защо постъпи така, татко? Аз се нуждаю от твоите напътствия. От твоите съвети. Сега как ще управлявам народа? Не съм готов.

В същия момент разбра всичко и се хвана за края на какавидения трон, за да не падне. Баща му беше осъществил отчаяния си план. Щом нишките на тизма се фокусираха върху него, щом Джора'х поемеше сам мрежата и се свържеше с потоците на Извора на светлината — едва тогава щеше да осъзнае много повече, отколкото би могъл да го научи той.

— Трябваше да му попречиш, Брон'н.

Стражът стоеше съкрушен до вратата.

— Аз служа на мага-император — отново изрече като мантра той.

— Аз съм магът-император сега!

— Не още — отвърна Брон'н. — Не и преди да извършите церемонията и да поемете контрола над тизма. Дотогава нямаме маг-император.

Съкрушен и объркан, Джора'х започна да осъзнава всичко, което предстоеше да се случи, и всичко, което му предстоеше да направи. Докато нямаше маг-император и тизмът оставаше разкъсан, илдирийската раса щеше да е разединена, объркана... и с времето положението щеше да се влошава. Народът щеше да изпитва невероятни психически страдания. Всички дори можеха да се побъркат.

Нямаше никакъв избор, освен да поеме ролята си колкото е възможно по-скоро, макар че щяха да са нужни няколко дни, за да събере всички губернатори в Миджистра. Така или иначе, дължен бе да го направи.

Джора'х пак стисна ръката на баща си. Сайрок'х бе умрял съзнателно, но това внезапно решение, което принуждаваше престолонаследника да застане начело на Илдирийската империя, бе прекалено тежко.

Ужаси се — даде си сметка, че със съпротивата си по въпроса за Нира и настойчивостта си да отлети за Добро въпреки строгата забрана на баща си, сам го бе подтикнал към този фатален акт.

Сега вече не можеше да отиде да й помогне. Дължен бе да остане и да положи всички усилия да спаси Империята.

Докато престолонаследникът скърбеше над тялото на великия владетел, Брон'н стоеше на пост пред стаята.

Бе спазил нарежданията, бе изпълнил задълженията си... но си даваше сметка за своя дял от вината. Обърна катаната и насочи кристалния връх срещу себе си. Внимателно го допря до долния край на гърдната си броня. Натисна достатъчно силно, за да може върхът да прониже ризницата и да проникне през кожата му. Бликна кръв и той усети остра болка.

Спря, колкото да се увери, че е избрал точното място.

Опрял дръжката на копието в стената, Брон'н натисна напред с цялата си животинска сила. Изкашля кръв през устата, после натисна още по-силно, докато острието на катаната не прониза сърцето му. Непоколебимата му решимост и напрегнатите му мускули не го изоставиха, докато окървавеният връх не изскочи през гърба му.

Щом чу шума от падането му в коридора, Джора'х изскочи от стаята. Видя какво е направил Брон'н и вдигна умолително очи към блесналите в небето слънца.

Но не видя светлина и не усети топлина.

119.

АДАР КОРИ'НХ

Цялата кохорта бойни лайнери на Слънчевия флот напусна тлеещата пустош на необитаемата планета Дуларикс. Седем манипули и триста четиридесет и три кораба бяха под командването на адара, но въпреки това претърпяха поредното поражение.

Цялата растителност на Дуларикс бе съсухрена и замразена, а континентите и земята — изпепелени. Планините бяха раз ломени, целият пейзаж бе заприличал на пустиня.

Според данните от стари проучвания Дуларикс бе покрит с приятни първични гори. Илдирийците никога не бяха възнамерявали да го заселят, а хората не бяха зървали този красив свят досега. И въпреки всичко хидрогите бяха нанесли съкрушителен удар върху планетата и бяха унищожили абсолютно всичко.

Нямаше никаква видима причина за нападението. Патрулиращите илдирийски бойни кораби навлязоха в системата тъкмо в момента, в който извънземните бойни кълба се отдалечаваха след безсмисления погром. Кори'нх стоически оглеждаше опустошения свят от командния си център.

— Кой би могъл да разбере тези хидроги, адаре? — попита тал Зан'нх, който стоеше до Кори'нх в командния център на предвождания боен лайнер. — Трябва да докладваме в Илдира. Може би чрез тизма дядо ми може да обясни постъпката на врага.

Слънчевият флот бе само наблюдател, тъй като заповедите на мага-император държаха вързани ръцете им и не им позволяваха да тръгнат след хидрогите. Кори'нх стискаше парапета на командната площадка от безсилен гняв.

— Единственото ни задължение е да наблюдаваме... и да се оттеглим без бой.

Думите засядаха в гърлото му.

Зан'нх го погледна разтревожено.

— Знаем, че Слънчевият флот не разполага с ефикасно оръжие срещу хидрогите. Какъв е смисълът да ги нападнем и да бъдем размазани?

— На Кронха Три постигнахме известен успех — отвърна адарът и погледна талантливия си помощник.

— Но... на Кронха бяхме абсолютно разгромени.

— Въпрос на гледна точка, тал. Не забравяй, че успяхме да им нанесем щети. Въпреки че не бяхме подготвени за това сражение, кул Аро'нх все пак унищожи едно бойно кълбо и повреди други две.

Знаеше, че целият му екипаж долавя недоволството му, макар всички да бяха убедени, че гневът му е насочен срещу хидрогите. Той въздъхна и заповяда кохортата да се оттегли от системата. Космическите двигатели се задействаха и гигантските бойни лайнери се понесоха със зашеметяваща скорост към междузвездната бездна, на път към следващата безцелна среща...

И в този миг магът-император издъхна на далечната Илдира.

Всички, които се намираха върху стотиците кораби, го усетиха — от адар Кори'нх и тал Зан'нх до най-низшия техник и докер. През целия тизм като гръм се разрази внезапна пустота и разкъса ярките духовни нишки, ослепи всеки илдириец за Извора на светлината. Разедини ги. Остави ги в самота. И безнадеждност.

Кори'нх се люшна и се подпря на парапета на площадката. Не виждаше почти нищо, сграбчен от парализиращата болка. Зан'нх нададе отчаян вопъл. Всички членове на екипажа стиснаха слепоочията си и застанаха.

Шоковата вълна мина по отделенията, палубите, каютите на целия Слънчев флот. Всички престанаха да обръщат внимание на задълженията си и корабите се понесоха сами по предварително уточнените траектории.

Адар Кори'нх с неимоверни усилия успя да се посъземе. Никога не бе изпитвал подобна... празнота. Писькът в главата му и обладалото цялото му съзнание отчаяние призоваваха за помощ, но той се напрегна и викна на екипажа на мостика:

— Внимание! Обявете тревога.

Думите му прозвучаха дрезгаво, но той ги повтори с по-голяма сила и настоятелност.

Тъй като всички продължаваха да се гърчат и да вият, той се завлече до пулта, и сам включи сигнала. После викна с цяло гърло:

— Тал Зан'нх! Събери всички кулове и септари. — Пое дълбоко дъх. — Искам всички подкомандващи да дойдат при мен. Ситуацията се промени много рязко. Налага се незабавно да обсъдим нещата.

Корабите следваха неотклонно курса си... но всичко останало в илдирийската вселена бе претърпяло промяна.

— Но, адаре, магът-император е мъртъв! — извика офицерът по комуникациите. — Всички го усещаме.

— Ние обаче продължаваме да сме Слънчевият флот! — викна Кори'нх. — Илдирийският слънчев флот. Какво би си помислил магът-император, ако узнаеше, че сте се превърнали на хленчеща пихтия?

Сирените продължаваха да бучат. Войниците бавно — много бавно — започнаха да се окопитват от объркването и вцепенението си. Заеха се отново с обичайните си задължения, както удавник се хваща за сламка.

Кори'нх извади кристалния церемониален кинжал от колана си. Вторачи се в извитото бляскаво острие, вцепенен от пронизващата сърцето му болка. Усети в него да се надига расовият инстинкт да спази неумолимата илдирийска традиция. Вдигна острия нож до главата си и замахна светкавично с ритуална грациозност — и срязва изопнатата си плитка почти до кожата, но без да бликне капка кръв. Вдигна отрязаната коса в ръката си, сякаш държеше мъртвец. И я запокити на пода с отвращение.

Всички мъже по корабите извършваха инстинктивно същия акт — отбелязваха дълбоката загуба. Никой от тях не бе преживявал кончината на маг-император. Воините на Слънчевия флот стенеха, отрязвайки косите си, за да отбележат края на управлението на Сайрок'х и да се подготвят за нов вожд.

За Кори'нх ужасяващата празнота и изолираност бяха потресни... но докато очакваше пристигането на подкомандирите, внезапно се сепна от мисълта, че за първи път в живота му никой не контролира решенията му. Сайрок'х вече не бе в състояние да усети намеренията му или да го укорява за постъпките му.

Да, адарът се почувства изоставен без успокоителните напътствия. Но, от друга страна, можеше да си позволи самоинициатива. Можеше самостоятелно да предприеме нещо. Също

като великите главнокомандващи Макартър, Агамемнон, Кутузов. Изпита някакво опиянение.

Безброй възможности.

Огледа насъбралите се разтревожени и скърбящи талове и кулове в заседателната зала. Всички бяха обръснали теметата си. Целият екипаж на Слънчевия флот беше потресен, но адарът трябваше да докаже, че все още може да заповядва. Неговите офицери щяха да го последват с по-голямо усърдие от всякога, след като бяха останали без никакво друго упование.

Той много пъти не се бе съгласявал с цялостната стратегия на мага-император. Но се бе подчинявал. Много пъти се бе чувствал страхливец, тъй като получаваше заповеди да отстъпва и да се спотайва, само и само за да не дразни обитаващите ядрата извънземни. Но както и да постъпваше Слънчевият флот, хидрогите не преставаха да вилнеят безмилостно.

А той беше върховният главнокомандващ на Слънчевия флот. Разполагаше с най-могъщия боен флот, който бе изграждала Илдирийската империя, но магът-император се страхуваше да го използва.

Земните въоръжени сили нееднократно се бяха възправяли срещу хидрогите и бяха създали усъвършенствани нови оръжия. Дори циганите скитници без никаква собствена военна сила бяха измислили безстрашни тактически прийоми и иновационни производствени технологии, за да поддържат незначителни поточета гориво по търговските трасета. Съвсем сами бяха успели да разрушат газов гигант на хидрогите чрез кометна бомбардировка.

А Слънчевият флот не бе постигнал нищичко.

На адар Кори'нх му бе писнало да го побеждават. Може би бе настъпил моментът удивителният му флот да възтържествува над врага. Магът-император вече не бе в състояние да го спре.

Кори'нх оглеждаше преценяващо тал Зан'нх и подчинените си кулове и септари. Познаваше служебните им досиета и бе наясно с потенциала и уменията им.

Зан'нх изглеждаше дори по-объркан от останалите офицери. Магът-император бе негов дядо. Престолонаследникът Джора'х, неговият баща, скоро щеше да заеме мястото на Сайрок'х. Самият Зан'нх бе първороден син на престолонаследника, макар и не от

благородническо потекло, поради което по-малкият му брат Тор'х щеше да е следващият престолонаследник. И все пак нишките на тизма в Зан'нх бяха здрави и силни. Надареният тал би следвало да се чувства по-изоставен, по-неспокоен от всеки друг илдириец във флота.

Така или иначе, въпреки че Зан'нх по всяка вероятност бе най-добрият воин в цялата бойна група, адарът бе длъжен да го изпрати у дома.

— Тал Зан'нх, искам да предвождаш по-голямата част от кохортата до Илдира, с изключение на една манипула бойни лайнери. Отведи корабите у дома, за да гарантираш спокойствието на нашия народ в тези несъмнено смутни времена. — Около масата се понесе кратък вопъл, но Кори'нх не му обърна внимание и продължи непоколебимо: — В момента, в който се съберат всички губернатори, баща ти ще извърши церемонията по възкачването и ще стане новия маг-император. Щом придобие всички нишки на тизма, мрежата ще бъде възстановена и нашата раса отново ще се почувства цялостна.

Зан'нх се поклони.

— Да, адаре. Това е мой дълг.

Един от септарите взе думата:

— А какво ще прави останалата част от кохортата, адаре?

Кори'нх огледа втренчено подкомандващите. Съзнаваше, че не може да оповести решението си.

— Ще поведе една манипула на по-различна мисия. Не мога да разкрия подробностите.

Насочи погледа си към един възрастен кул със стоическо изражение, казваше се Бор'нх. Беше образец офицер, изключително стриктен при изпълнение на служебните си задължения. Той щеше да се справи най-добре.

— Кул Бор'нх, избрах твоята манипула да ме придружи. Ще изпълняваш ли заповедите ми, без да задаваш въпроси?

Бор'нх изглеждаше изненадан, но на лицето му се изписа гордост.

— За мен ще е чест, адаре.

Усетил угризения на съвестта, Кори'нх продължи:

— Настоявам за минимални оперативни екипи. Освободи всички войници, които смяташ за излишни за една светкавична акция, и ги пусни да се върнат в Илдира с другите кораби.

Бор'нх не попита какви са причините.

— Слушам, адаре.

Обезпокоен, тал Зан'нх погледна своя командир, но не превиши правомощията си.

— Ще се съгласите ли за кратък разговор насаме, адаре?

— Не. В момента основното ти задължение е да отведеш корабите на Илдира.

За да осъществи онова, което смяташе за правилно, Кори'нх трябваше да действа светкавично, докато все още разполагаше с независимост, преди престолонаследникът да се възкачи като маг-император. Имаше на разположение няколко дни, не повече. Щом Джора'х възстановеше връзката с тизма, ръцете му отново щяха да са вързани. И щеше да стане много късно.

Кори'нх освободи офицерите и се върна в командния център. По интеркомуникационните системи течаха заповедите, които нареждаха на маловажната част от екипажа да се оттегли от четиридесет и деветте бойни кораба на кул Бор'нх и да се прехвърли на останалите кораби.

След като се увери, че инструкциите му се изпълняват точно, Кори'нх се обади на тал Зан'нх:

— Сигурен съм, че ще служиш на баща си така, както аз служих на мага-император.

— Ще посветя всички свои умения да изпълня задълженията си, адаре. Като теб.

Кул Бор'нх се присъедини към адара в командния център, докато единствената манипула се отдалечаваше от останалата част от кохортата. Другите шест манипули отлетяха към седемте слънца на Илдира, а четиридесет и деветте бойни кораба в пълно бойно снаряжение и с минимален екипаж се събраха на едно място и зачакаха заповедите на Кори'нх.

Накрая адарът издаде заповед да потеглят.

— Най-после ще се изправим срещу врага.

120.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Естара стоеше на ВИСОКИЯ балкон и оглеждаше района на двореца, из който бяха разпръснати градини със статуи, блеснали езерца и причудливо оформени храсти. Висящият мост проблясваше над Кралския канал, който обикаляше около Дворцовия квартал.

Като продължение на празниците по повод сватбата на краля — изцеждат всички възможности от събитието, бе подхвърлил Питър, — Ханзата подготвяше „юбилей на медения месец“, който щеше да се състои след няколко дни. Още празници, още приеми, още специални ефекти, за да отклонят вниманието от истинската криза.

Съгласно грижливо изготвения план за събитието Естара и Питър щяха да обиколят в пищно украсена лодка целия Кралски канал, за да може всеки поданик да им помахва. Щеше да е пищно представление, което да покаже величествените владетели на народа и същевременно да отстрани всякакви съмнения относно способностите на Естара да заеме ролята си на кралица в обществото.

Жестът беше несъстоятелен и помпозен, особено след смъртта на Бенето, разрушаването на Гарванов пристан и унизителния разгром на ЗВС на Оскивъл. Ханзата всъщност се подиграваше с паметта на мъртвите.

Сарейн се приближи без предварително известяване зад Естара. Изглеждаше измъчена — под тъмните ѝ очи имаше сенки, сякаш не се беше наспала. Винаги стриктно спазващата ханзейския стил на обличане и гримиране, сега Сарейн бе с необичайно неугледна външност.

— Базил не знае, че съм тук, сестричке.

В гласа ѝ се долавяха напрегнати нотки.

— Какво ме интересува дали председателят знае къде си? Ти си посланичка на Терок.

— Питър прекали — продължи настойчиво Сарейн. — Наистина прекали. Смята, че е незаменим.

— Естествено, че е незаменим. Той е кралят.

Сарейн се намръщи неодобрително.

— Не бъди глупаво, наивно момиченце. Би трябвало да се ориентираш досега. Председателят винаги си запазва няколко възможности. Току-що разбрах сериозността на... опасностите. — За момент Сарейн като че ли се поколеба, но накрая избухна: — Естара, налага се да разговаряш с Питър! В добри отношения ли си с него?

Естара кимна объркано.

— Да... Да, разбира се. Той е мой съпруг и е благороден човек.

Сарейн стисна ръката на сестра си, което я разтревожи още повече. Подобен жест беше съвсем необичаен за нея.

— В такъв случай те умолявам, Естара, да му кажеш да се смири. Направи го, преди Базил да направи нещо, което няма да може да се поправи. Направи всичко възможно, за да помогнеш на Питър да бъде по-добър партньор. Неговото бъдеще, твоето бъдеще и съдбата на Ханзата зависи от това. — Сарейн се приведе по-близо към нея. — Естара, не искам да те видя да страдаш. Независимо дали ми вярваш, или не, аз наистина се грижа за теб. И двете току-що загубихме Бенето...

Естара внезапно осъзна защо се чувства така обидена.

— Затова ли от деня, в който хидрогите убиха Бенето, не дойде да ме видиш нито веднъж? Не е ли редно сега повече от всякога да се поддържахме като сестри? Но предполагам, че си била прекалено... заета.

Сарейн настръхна.

— Бенето беше и мой брат. Не ме учи как да скърбя. — Тя отстъпи крачка, като не откъсваше поглед от лицето на Естара. — И не искам да ми се налага да скърбя отново. Внимавай. Кажи на Питър да промени поведението си и всичко ще се оправи.

Разстроена, Естара отново хвърли поглед към окъпания от слънцето площад, по който се разхождаха обичайните туристи, а няколко кликиски робота стояха като часови. В небето се носеха дирижабли. Групи посетители разглеждаха с гидове покритите с мъх мозаечни градини. Тя копнееше да се върне на Терок при своите дървета, при семейството си и при свободата си.

— На чия страна си, Сарейн?

Очите на сестра ѝ блеснаха от гняв.

— Не става въпрос за страна, Естара. Ние всички си вършим работата и всички имаме един и същи враг? Не е ли така?

Естара я погледна изпитателно.

„Не е ли така?“

За разлика от краля, Естара нямаше почти никакви задължения, дори символични. Вече бе изиграла ролята си, омъжвайки се за Питър и циментирайки по този начин съюза с Терок. А и Сарейн бе успяла да привлече като доброволци зелени жреци в ЗВС.

Но след като жреците вече бяха предоставени и сватбата бе свършен факт, Ханзата, изглежда, не знаеше какво да прави с новата кралица. Да се вози в лодка и да маха с ръка на тълпите ли беше най-същественото, което можеше да върши? Пищната флотилия би могла да впечатли малката ѝ сестра Сели, но щеше ли тя да помогне на някого с публичното си появяване?

От основното ниво на Двореца на шепота тя тръгна към кея да види церемониалната яхта. Охраната я следваше — както винаги, стражите бяха изнервени, когато не можеха да разберат къде е решила да отиде. Служители по протокола се занадпреварваха да ѝ предлагат да я придружат и в отговор тя кимна утвърдително.

— Искам да погледна парадната яхта. Толкова съм... развълнувана от предстоящото събитие.

Удовлетворени от обяснението ѝ, сановниците я придружиха по коридорите, като не спираха да бърбят. Разклоненията на Кралския канал позволяваха на лодките да се появяват изпод извитите арки на Двореца на шепота.

След секунди към тях се присъедини словоохотливият началник на протокола и се раздърдори като жена за очарователната флотилия, вината и ястията, които щели да бъдат сервирани на борда на кралската яхта, и за традиционната музика, която щяла да звучи по цялото продължение на канала.

Естара се усмихваше дежурно и кимаше на всяко вълнуващо описание на женствения началник на протокола. Той пък беше извън себе си от щастие, че кралицата одобрява вкуса му. Застанаха на вълнолома под вълнообразния таван на навеса за лодки.

На Естара ѝ хареса голямата яхта, предназначена за бавно церемониално плуване. Пищно украсена, тя щеше да обикаля в бавни кръгове около Дворцовия квартал. Почетният ескорт от малки бойни корабчета щеше да се движи пред и зад нея, а сребърните барети в пълна парадна униформа щяха да стоят на пост по цялото продължение на канала.

Забеляза група работници, които прикрепваха ленти и флагове на яхтата. Художници украсяваха корпуса на масивния съд. Някои от работниците бяха облечени във водонепроницаеми костюми и плуваха в тесния канал — лакираха всеки милиметър над ватерлинията.

— Ще бъде наистина прекрасно — каза тя.

— Определено, определено — избърбори началникът на протокола. — Това е любимата яхта на крал Питър, нали разбирате.

Питър ѝ бе казал, че почти не е стъпвал на нея.

— Хляб и зрелища — бе подхвърлил председателят, когато преди два дни им обяви с категоричен тон за планираното събитие. — Да отвлечете вниманието от действителните ни проблеми.

— По-скоро бих се заел да реша действителните проблеми — отвърна Питър, скръстил ръце пред гърдите си.

Въздухът се бе сгъстил от напрежение.

— Нямам нищо против — изсумтя председателят, — но преди това ти и очарователната ти кралица ще се повозите по канала. Сватбено пътешествие.

— Както наредиш, Базил.

Все пак Питър не му бе отвърнал със смирен тон. Естара не можа да разгадае израза му, но знаеше, че ненавижда да го насилват по подобен начин... както при обявяването на неумолимия декрет за ограничаване на раждаемостта.

Докато разглеждаше яхтата, от машинното отделение изскочи някакъв механик в работни дрехи. Целият беше в петна и носеше чантичка с инструменти. Беше рус, с безизразно лице. Движенията му бяха пъргави и някак необичайно напрегнати. След като излезе от машинното отделение, той мина бързо по трапа и тръгна към едно от работните помещения.

Всичко това не беше чак толкова необичайно и Естара едва след няколко минути си го припомни — беше русолявият мъж, когото бе зърнала в новинарските репортажи за необмислената визита на Питър

в производствените съоръжения за компита. Специалният агент за свръзка на председателя. Един от хората на Базил. Беше го запомнила, защото бе поставил под въпрос авторитета на Питър.

Със сигурност не беше механик. Тъмните ѝ очи се присвиха. Този човек нямаше никаква работа на борда на кралската яхта и особено в машинното отделение... при това облечен като обикновен работник.

По гърба ѝ полазиха мравки. Сарейн я бе предупредила да е много внимателна... а и според думите на Питър председателят вече доста пъти бе цапал ръцете си с кръв. Какво ѝ бе казал Питър през сватбената им нощ? „Правило първо: никога не се доверявай на Базил“.

Началникът на протокола не спираше да дърдори, ухилен до уши, а Естара се преструваше, че го слуша. Постара се да не издаде с нищо, че е познала усърдния помощник, за да не предизвика подозрения, благодари на охраната, на сътрудниците и на началника на протокола и тръгна към двореца.

Трябваше веднага да намери Питър.

121.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Докато летеше към Рандеву с надеждата да пристигне навреме, за да спре Ческа, Джес държеше мускалчето с водата с вентали до себе си като талисман. След като видя със собствените си очи възкръсването на водните същества на океанския свят, имаше усещането, че е успял, и се гордееше с направеното.

Големия контейнер остави в корабното хранилище, за да раздаде съдържанието му на други скитници, които имаше намерение да завербува, за да го разпространят. Можеха да разпръснат живата вода по други планети и скоро венталите щяха да станат много и щяха да се изправят срещу хидрогите.

Джес погледна навигационните карти и коригира курса. След един ден щеше да стигне астероидния куп Рандеву. Сърцето му биеше от нетърпение, докато обмисляше хиляди начини, за да обясни всичко на Ческа.

Когато зърнеше красивото ѝ лице, когато застанеше пред нея, за да разкрие сърцето си окончателно и напълно, думите сами щяха да дойдат. Щеше да ѝ признае каква глупава грешка е направил, като е повярвал в единствено възможното решение. Щеше да ѝ каже, че самопожертвувателното и достойно решение невинаги е най-доброто. Че човешкото сърце трябва да е силно, за да оцелее човешката раса.

Усещаше се въодушевен и самоуверен, сякаш във вените му пулсираше нова енергия. Защо бе чакал толкова дълго? Сам бе издигал непреодолими прегради с неточни решения и съобразяване с мнението на другите... а всички скитници от години бяха знаели за любовта им. Баща му го бе възпитал да бъде упорит и да защитава интересите на клановете — но когато трябваше да обвърже щастливо живота си с Ческа, той се провали.

Оказа се, че пътят пред тях е бил широк и отъпкан.

Бяха отлагали ненужно. Нито един от двамата не се бе възползвал от възможностите, които имаха. В името на любовта не

трябваше да пропускат дори ден.

Джес пак провери навигационните карти и отбеляза поредния облачен свят с девствени океани и недокоснати морета. Добро място за създаване на втори свят на вентали.

Тъкмо го отбелязваше в корабния дневник, когато странната вода реагира с тревога и ужас. През нервите му премина вълна от страх.

— Какво има?

В същия момент се включиха корабните сензорни аларми — бяха засекли огромен мощен съд, който се понесе насреща му от периферията на системата — бойно кълбо. Хидрогите го застигаха с невероятна скорост и с явни агресивни намерения. Джес инстинктивно увеличи тягата и корабът му полетя напред с повишена скорост.

От няколко години десетки скитнически кораби така и не пристигаха до местоназначенията си — изчезваха безследно. Някои обясняваха загубите със злополуки сред суровата безкрайност на пространствата. Други, по-склонни да вярват в конспирации, обвиняваха Ханзата и ЗВС.

Колко ли от изчезналите кораби бяха унищожени от връхлитащи хидроги?

С разрастването на военните действия дали обитаващите ядрата извънземни не бяха решили да атакуват всеки човешки кораб, който срещнат?

Хрумна му още нещо. Джес докосна мускала с водата в джоба си.

— Да не би да са те усетили? Знаят ли, че венталите са се завърнали?

„Не, но не бива да ни открият. Не бива да те хванат, за да не разберат, че сме живи. Още е твърде рано.“

— Наоколо няма кой знае колко много места за укриване.

Стиснал зъби, Джес полетя към безименната облачна планета, като използваше всичките си летателни умения. Тасия бе по-добър пилот, но тъкмо двамата с Рос я бяха обучили на маневри за измъкване и сега му се налагаше да си припомни как да направи всички тези трикове. Не само неговият живот бе заплашен, но и на възкръсналите водни същества, които можеха да победят ужасяващите врагове.

— Кажете ми как да ги победя? Как да се измъкна?

Венталът не предложи никакво решение.

„Прекалено слаби и прекалено малко сме засега. Не можем да победим бойно кълбо.“

Докато злокобните хидроги скъсяваха разстоянието, Джес стигна до усамотения облачен свят. Надяваше се да се скрие от преследвачите си в атмосферата. Изстиска възможно най-високата скорост от двигателите, но корабчето му бе конструирано за мъглявинен гребач, пригодено за местоживеене и наблюдения, както и за производствени цели, и предназначението му бе да бъде носено от космическите ветрове, а не да воюва.

Притвори очи, опитвайки се да види Пътеводната си звезда, след това ускори двигателите над допустимата максимална граница и се гмурна почти отвесно в тънкия горен атмосферен пласт на планетата.

Но бойното кълбо го последва. Издължените му шипове метнаха сини светкавици и йонизиращите експлозии изтрещяха наблизо, образувайки тъмен облак. Взривната вълна повреди няколко от системите на Джес.

Пръстите му затанцуваха по контролните уреди — той се мъчеше да възстанови повредените системи и прекъснатите вериги. Но корабчето се понесе през развихрилата се атмосфера, изгубило контрол. Корпусът се тресеше, сякаш щеше да се разпадне всеки момент.

Настойчивите думи на вентала прозвъннаха в съзнанието му:

„Не бива да те хванат. Хидрогите не бива да узнаят за венталите.“

— Старая се!

Джес правеше внезапни маневри, за да се измъкне, но корабът се придвижваше все по-тромаво.

— Ако това те успокоява, дрогите, изглежда, нямат намерение да ме хванат жив.

Бойното кълбо изскочи съвсем наблизо и метна синя светкавица, която изсвистя като змия в пустото небе. Джес дръпна рязко лостовете и корабът се завъртя в лупинг към по-дълбоките облачни слоеве. Ударът на хидрогите отлетя встрани и каскадата от сини остриета облиза върховете на, облаците.

Джес заскърца със зъби.

— Май няма да се измъкна от тази каша, но вие не бива да пострадате. — Той вдиша хладния въздух. — Ще освободя товара...

Не ме е грижа за снаряжението и провизиите, а цилиндърът с венталите може да попадне през облаците в океана отдолу. Това ви е достатъчно, нали?

И без да чака отговора на потрепващата вода, заключи пилотската кабина и освободи аварийния изход на товарното помещение. Корабът изхвърли товара си, осейвайки облаците с всевъзможни дреболии, и продължи напред. Хидрогите ревяха по следите му, без да обърнат внимание на разпръснатите останки. Без да обърнат внимание и на цилиндъра с венталите.

„Вземи мускалчето и го изпий — каза венталът от джоба му. — Ти трябва да оцелееш.“

Джес измъкна мускалчето от джоба си.

— Но как това ще ми...

„Не се бави.“

Хидрогите отново го обстреляха. Един от кърмовите му двигатели експлодира, но пожарогасителната система загаси огъня. Корабът обаче стана абсолютно неуправляем, докато навлизаше в ниските слоеве на атмосферата. Сякаш за да подпомогнат врага, ураганните ветрове го замяха във всички посоки. Един от хидрогите вече беше съвсем близо.

Джес отвори капачето на мускала и изля населяваната от духове вода в гърлото си.

Корабът се запремята с пушещи двигатели и разнебитен корпус... но бойното кълбо не беше удовлетворено. Прелетя ниско и отново откри огън.

Щом погълна венталната есенция, Джес усети да го пронизва ядрена енергия. Венталът изпълни тъканите му — втурна се като цунами от големите кръвоносни съдове до най-незабележимото капилярче и проникна чак до протоплазмата на клетките му.

Джес се задъха, пръстите му се свиха от мускулни спазми. Вече дори не можеше да докосне контролните уреди, тъй като от върховете на пръстите му изскачаха електрически искри. Той нададе страховит крясък и от болка, и от изумление, и от върховна възбуда.

Разнебитеният му кораб се носеше към неотбелязания върху нито една карта извънземен океан. Смъртоносният хидрог отново се приближи и изстреля последен съкрушителен залп. Корабчето на Джес

избухна сред взрив от отломки и разтопени парченца, които полетяха като падащи метеори през разпокъсаните облаци...

Бойното кълбо се повъртя още известно време в атмосферата, оглеждайки пълното разрушение. После отлетя.

122.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО

Той прокара острието по черепа си и отрязва и последните остатъци от онова, което доскоро беше короната от коса, с която се гордееше. Беше се намазал с мазнина и острието отстраняваше и най-незабележимите косъмчета като бръснач. Макар косата му да бе като живо същество и да помръдваше като наелектризирана, губернаторът на Добро не изпитваше никаква болка, а единствено непоколебима решителност да извърши ритуала, както всички мъжки поданици в цялата Империя.

Всички, освен престолонаследника Джора'х.

Магът-император, неговият баща, бе мъртъв. Удру'х усети отчаянието да го захапва като леден зъб. Знаеше, че здравето на великия владетел се влошава, но не очакваше да издъхне така скоро.

Цялата Империя бе обхваната от такова вцепенение и смут, че илдирийският народ не можеше да бъде оставен без владетел и без тизма, който ги обединяваше в едно цяло. Твърде много планове бяха стигнали решителната си фаза, както и собствената му работа тук на Добро със сладката Осира'х и нейните специални умения.

Нямаше време за отлагане!

Удру'х остави ножа и се огледа в отразяващото стъкло, заобиколено от пламъчета. Имаше красиви черти, но жилави и сурови. Познатите устни и брадичка, които излъчваха такава кротост върху отнесеното лице на Джора'х, върху неговото бяха абсолютно категорични.

Какво щеше да се случи с Империята?

Магът-император се бе опитал да подготви Джора'х, да го обучи в изкуството на политиката и да му разясни някои свои проекти, но не всички. Капризният престолонаследник се разгневи, когато научи истината, която би трябвало отдавна да подозира, ако просто бе обърнал внимание на историята и на недвусмислените улики. Джора'х

отказа да проумее реалностите и задължението да се върши всичко в името на илдирийската раса. А сега ставаше водач на Империята.

Можеше ли Удру'х да се довери на по-големия си брат?

Все пак трябваше да е сигурен, че магът-император не би поверил илдирийското царство на някой, когото не смята достоен за тази работа. Но пък Удру'х знаеше колко болен бе баща му. Нищо чудно ужасната болка и телесната разруха да бяха разколебали непоколебимостта му и замъглили мислите му. Тогава какво?

Със смъртта на мага-император и разпадането на тизма братята бяха откъснати един от друг, неспособни да долавят мислите си. Губернаторът на Добро трябваше да се надява, че щом тизмът се свърже с Джора'х, цялото необходимо разбиране и просветление — а и приемане — ще го обладаят. Така трябваше да стане!

Но дори тогава, макар и проумял всичко, Джора'х можеше да не се примири. Като маг-император той щеше да разполага със свободата да заповядва, каквото пожелае... и да помете векове планиране. Това би било най-ужасното нещо.

А ако Джора'х наистина ненавиждаше тази дейност до такава степен, какво би го спряло да накаже Добро и нейния губернатор? Джора'х можеше да унищожи всичко заради цялата тази глупава измислена любов към зелената жрица, чиято генетична наследственост съдържаше ключа към създаването на оръжие, жив мост, който би могъл да ги избави от хидрогите.

Подобни тежки мисли витаеха в съзнанието му, докато се обличаше в рядко използваните официални мантии. Смръщил чело, Удру'х отново се огледа в отражателното стъкло. Предпочиташе обикновени дрехи, защото винаги имаше много работа, докато неговият ранен брат, губернаторът на Хирилка, предпочиташе пищни облекла, които ставаха само за приеми и пирове. Удру'х оставяше глезотиите на другите. Такива неща не бяха за него.

За жалост, имаше церемонии, на които се налагаше да присъства — като погребението на баща си, пренасянето на блещукащите му кости в костницата... и най-накрая, възкачването на Джора'х. Не бяха изпратени никакви покани, тъй като всеки губернатор знаеше, че трябва незабавно да се отправи към Призматичния палат на Илдира. Удру'х щеше да остави малката Осира'х и програмата за разплод без надзор за известно време, защото така трябваше.

Така трябваше.

Но пък поради прекъснатата телепатична връзка му се предоставяше неочаквана възможност да осъществи някои планове... и да ги запази в тайна от Джора'х в случай, че възникне нужда от тях.

Щом напусна покоите си, Удру'х се почувства абсолютно сам, неспособен да зърне дори искрица от Извора на светлината. Но основните му убеждения си оставаха непоклатими. Не можеше да очаква от брат си да взема трудните, наложителни решения. Следователно той, губернаторът на Добро, трябваше да се погрижи тези решения да бъдат вземани.

Събра охраната в резиденцията си и даде ясни инструкции какво трябва да правят, докато отсъства. Нира Кали беше нерешен случай, какъвто дълго време беше и изоставеният кораб „Бъртън“. Удру'х не можеше да позволи брат му да я вземе. Това би унищожило абсолютно всичко.

123.

ОСИРА'Х

Телепатичният повик беше толкова мощен, че разтърси сърчицето на момиченцето, сграбчи мозъка му и го събуди в най-спокойните среднощни часове на Добро.

Осира'х се почувства изтощена и самотна. След внезапната смърт на мага-император губернаторът на Добро бе отлетял за Илдира и бе заповядал на инструкторите да работят по-усилено от всякога върху обучението и тренировките ѝ.

— Не знаем с колко време разполагаме. Осира'х трябва да е готова за отговорностите си.

Но тази нощ, докато бе сама в резиденцията на губернатора, нечий изпълнен с копнеж глас заля съзнанието ѝ със същия копнеж. Беше вик на кръвта, обичта и вярата, какъвто подсилените ѝ телепатични способности не бяха долавяли досега. Неотдавна бе усетила чуждото присъствие — по време на най-яроствните пожари, но губернаторът я наблюдаваше отблизо и не ѝ остави достатъчно време за съсредоточаване и изследване.

Но сега, когато безопасната трептяща мрежа на тизма бе разрушена, Осира'х можеше да схваща и мисли по-ясно. Странното съобщение беше по-силно и по-разбираемо. И размърда в паметта ѝ нещо отдавнашно — ръце, които я бяха носили, които се бяха грижили за нея.

Настойчивото усещане се върна като отекване на далечен гръм и привлече Осира'х така, както никога не ѝ се бе случвало.

Осира'х не можеше да чака, за да попита губернатора за това след завръщането му от погребалната церемония и възкачването на новия маг-император. Трябваше сама да намери отговора. Веднага. Трябваше да разбере какво е това... кой е това.

Употроби интелектуалните си умения, за да разреши проблема. Удру'х и съветниците я бяха научили как да използва знанията си, а сега Осира'х се нуждаеше от уменията си повече от всякога.

Съсредоточи телепатичната си енергия, която бе наследила от смесения брак — от една страна, способността да се свързва с тизма чрез илдирийските си гени, а от друга — да използва телевръзката на човешките зелени жреци. Само тя можеше да управлява тази комбинирана енергия.

Заобиколена от успокояващите светлини, Осира'х седна в леглото си и огледа ярко осветената си стая и мрака навън. Навън. Тя проследи призива, усети копнежа... близък, физически.

Идваше от лагера за разплод. Отговорът беше ясен и очевиден. Някой... някой, който почти бе изгубил надежда.

Осира'х се приближи до прозореца, но успя да види съвсем малко от осветеното пространство. Светлините за безопасност огряваха ослепително бараките и прогонваха и най-мъничката сянка на нощта. Трябваше да излезе навън и да разбере. Тази непозната искаше нещо така отчаяно, че бе способна да скъса сърдечните струни на Осира'х като конец.

Преди да замине, губернаторът категорично ѝ бе забранил да напуска резиденцията и да посещава лагера. Изтръпнала от изненадващата я независимост, Осира'х взе решение. Облече се набързо в проста дреха, промъкна се кротичко покрай нищо неподозиращата охрана и забърза по добре осветените улици.

Звездите над главата ѝ блещукаха като диаманти на фона на черно кадифе, безчет мънички светлини. Навсякъде имаше сажди и пепел от скорошните пожари и миризмата им изпълваше въздуха. В комплекса нямаше много охрана и всички човешки семейства спяха в общите бараки. Осира'х успя да се промъкне натам, без да я забележат.

Никога не си бе задавала въпроса какво става в тези сгради. Губернаторът я уверяваше, че всичко това е необходимо, че самата тя е продукт на провеждани поколения наред проучвания, междурасови експерименти. В последна сметка нейните способности оправдавали абсолютно всичко.

Осира'х зърна силует на жена, която се бе спотаила до оградата. Поколеба се — изпита моментен страх. Ясното и необикновено усещане се излъчваше точно от тази непозната. Цялото ѝ тяло бе в рани, а главата я болеше. Очите ѝ бяха възпалени от взирането в резиденцията на губернатора. За да я открие.

Щом се приближи, Осира'х почувства близка връзка със затворничката... с тази човешка жена.

Със своята майка!

Вцепени се от връхлетелите я мисли на зеленокожата жена — на тази жена, която живееше зад оградата, работеше като роб, забременяваше от илдирийци и раждаше още деца.

Осира'х се втурна към нея, едновременно объркана и развълнувана. Майка ѝ беше слаба и жилава, заобиколените ѝ от тъмни кръгове очи гледаха втренчено, страните ѝ бяха хлътнали. Но щом видя момиченцето, погледът ѝ грейна.

— Моята принцеса! Моята дъщеричка!

От очите на момиченцето бликнаха сълзи.

— Защо си тук? — попита Осира'х. — Ти си майка ми. Не трябва да си в бараките за разплод. Защо не ми помагаш в обучението заедно с губернатора?

Нира протегна загрубялата си зелена ръка през оградата и погали дъщеря си по бузата.

— Толкова си красива... малкото ми момиченце. Джора'х би се гордял с теб. — Лицето ѝ се натъжи. — Може би дори не знае, че има дъщеря.

— Аз съм създадена да спася Илдирийската империя.

— Не. Ти си зачената с любов, но ме плениха и ме захвърлиха тук. Позволиха ми да се грижа за теб само няколко месеца като бебенце... а след това те отнеха от мен. Исках да съм с теб, но ме затвориха тук, принудена да преживея... ужасяващи неща. Теб те мамят.

— Това не е вярно — отвърна Осира'х. — Нищо не разбираш.

Лицето на Нира се озари от бегла, но искрена усмивка и тя отново погали момиченцето по бузката. Осира'х усети, че връзката между тях става все по-здрава, в съзнанието ѝ възникваха мисли и мъчителни спомени, които не бяха нейни.

— Разбирам те, милото ми дете. Но губернаторът ти казва само онова, което той иска да знаеш, а не истината. Не цялата истина. Ти си негово оръдие, негова жертва.

Осира'х се ядоса. Никога досега не бе усещала толкова мощно, толкова активно телепатичните си способности, но не искаше да повярва в това.

— Моята цел е да спася Илдирийската империя! Аз съм единствената, която ще може да се разбере с хидрогите и да постигне продължителен мир.

Нира я изгледа недоверчиво. Лицето ѝ бе татуирано с тъмни линии, които приличаха на белези.

— Мир и за хората, и за илдирийците, и за хидрогите ли? Или само съюз за спасяване на Империята за сметка на моята раса? — Тя поклати глава. — Защо ли ти говоря? Ти си още дете. Все още нищо не знаеш.

— Мога! Години наред съм поглъщала знания от най-съвършените учители. Мозъкът ми е развит от най-изтъкнатите интелектуалци. Губернаторът казва, че съм два пъти по-интелигентна, умна и зряла за физическата си възраст. Това се налага, тъй като вече няма време.

Говореше така, сякаш повтаряше заучени фрази.

Нира сведе глава и се намръщи разочаровано.

— Така съжалявам, Осира'х. Когато разбрах, че съм бременна, бях сигурна, че престолонаследникът ще иска да пораснеш в Призматичния палат. Не допусках, че ще се наложи да изгубиш детството си и че ще те използват по такъв начин. О, каква ужасна съдба! Та ти дори нямаш представа колко ужасни неща са направили с теб и защо.

Осира'х усещаше, че майка ѝ не лъже, но все още не можеше да повярва в онова, което ѝ казваше Нира, нито да се усъмни в абсолютно всичко, на което я бе учил губернаторът. Гласчето ѝ се разколеба.

— Но аз съм... великата надежда на мага-император.

— В такъв случай ме чуи, Осира'х. Щом предназначението ти е да изпълниш такава важна роля, би трябвало да съзнаваш последиците от всичко, което правиш. Ако наистина си избавителка на илдирийците, не позволявай да те превърнат в безмозъчен войник, който само изпълнява заповедите на пазителите на тайните.

Осира'х неохотно протегна малката си ръчица през оградата.

— Вече мога да чуя някои от мислите ти. Нека... нека да разбере всичко.

Нира примигна, вторачена в лицето ѝ.

— Нима можеш да изтеглиш цялата информация от мен? Направо?

— Мисля, че притежавам тази способност. Отчасти от теб, отчасти от баща си.

Жената се усмихна някак странно.

— Предполагам, че това е като достъп до информацията на световната гора... но нямаме дръвче, което да ни помогне. Налага се да се задоволим с връзката ни като майка и дъщеря.

Осира'х докосна бузата на майка си, веждите, слепоочията.

— По-различно е от друг път, но губернаторът винаги е искал да постигна тъкмо това — да отвори различен канал за комуникация. — Тя пое дълбоко дъх и заговори, сякаш изричаше мантра. — Нека знанията, спомените ти, информацията, натрупана в съзнанието ти, се превърнат в хладна вода, а аз да се превърна в жадна гъба. Нека науча истината от твоето сърце и тя да стане моя.

Сякаш уплашена дъщеря ѝ да не промени решението си, Нира сграбчи ръчичката ѝ и я притисна с все сила до черепа си. И разтвори съзнанието си, освобождавайки спомените и мислите си, а Осира'х бе готова да ги приеме...

Щом контактът се установи, Осира'х запоглъща жадно всяка подробност: образа на Джора'х, прекрасните дни, които баща ѝ и Нира бяха прекарвали заедно в Призматичния палат. Винаги бе искала да научи повече информация за Илдира, но губернаторът на Добро винаги ѝ бе пречил с обяснения, че е несъществуваща.

Осира'х усети споделената любов между Нира и баща си, чу обещанията, които си бяха разменяли... и най-накрая научи за подлата постъпка на мага-император и губернатора на Добро. Дватама бяха ликвидирали старата Отема, защото вече не можеше да ражда. Бяха затворили Нира в тъмна килия и я бяха държали в изолация, докато не научат, че носи детето на престолонаследника — нея, Осира'х. А след успешното раждане, след като Нира няколко месеца бе отглеждала детето си с обич, ѝ го бяха отнели, за да го възпитават... за да промият мозъка му.

Все по-неутолимото ѝ съзнание поглъщаше още и още, възприемаше всеки ужасяващ спомен от неспирните насилствени зачевания. Осира'х внезапно осъзна скритата зад суховатите обяснения на Удру'х истина, макар да не ѝ се искаше да го повярва.

Научи за радостта да служиш на световната гора, за тръпката да се включиш в разумната мрежа, за чудните неща, които Нира бе видяла

на Терок и в Миджистра. Накрая усети любовта и щастието, които Нира бе изпитала някога, и всичко, което майка ѝ бе изгубила, когато я бяха затворили на Добро, превръщайки я в жертва на опитите на губернатора.

Когато и последната мисъл се просмука като капчица, изпълвайки като с екот съзнанието ѝ, Осира'х вече знаеше всичко за майка си, всичко, което тя бе преживяла и премислила. Всяко ново откритие отекваше в съзнанието ѝ като гръм.

Илдирийските владетели не бяха прекрасните герои, които я обучаваха да боготвори. Задачата ѝ да се свърже с хидрогите и да спаси Империята не беше алтруистичната цел, към която ѝ бе обяснявал, че се стреми губернаторът на Добро.

Изцедената и напълно изтощена Нира се свлече на колене, но върху лицето ѝ разцъфтя усмивка на радост, че най-после е успяла да свърши нещо толкова важно. Осира'х стоеше, без да помръдне, ръката ѝ все още бе на главата на майка ѝ.

Преди момиченцето да успее да каже нещо, майка ѝ неочаквано се задъха и отскочи встрани. Осира'х видя страха върху лицето ѝ и се обърна.

По ярко осветения плац към тях бързаха двама охранители.

— Нира Кали, ела с нас — каза единият. — Заповед на губернатора.

От външната страна, по улицата, към момиченцето се приближи трети страж.

— Осира'х, не ти е позволено да напускаш резиденцията без охрана — каза той. — Опасно е. Може да пострадаш. Ела да се приберем.

Момиченцето заби предизвикателен поглед в плещестия войник.

— Нищо ми няма. Какво може да ме заплашва на Добро?

Той я хвана за ръката.

— Ние не задаваме въпроси на губернатора. И ти не трябва да го правиш.

И откъсна Осира'х от майка ѝ, а другите двама сграбчиха Нира за кльоцавите китки. Зеленокожата жена не оказа никаква съпротива.

— Оставете я! — Вече разбрала всичко, Осира'х инстинктивно не каза нищичко за онова, което бе научила. — Не ми е направила нищо.

— Изпълняваме заповедите на губернатора.

Докато войниците дърпаха Нира към бараките, тя извика на Осира'х:

— Помни... само помни.

Третият страж бързо поведе Осира'х по осветените улици към високата блеснала в светлини резиденция. Макар вече да не виждаше майка си, Осира'х продължаваше да усеща връзката с нея със съзнанието си. Сърцето ѝ тупкаше от страха, обладал и нея, и Нира. Детето усети покорството на майка си. Внезапно зелената жрица започна да се бори и почти успя да се измъкне...

Врълхлетя я внезапна болка, много по-силна от това, което можеше да понесе. В гърдите я прониза ледена стрела и ѝ отне дъха. Осира'х се олюля. До слуха ѝ достигна далечен болезнен вик и звук от последвал удар.

Същото като онова, което бяха направили с посланик Отема! Същото!

Обезумяла, Осира'х изскубна ръката си от хватката на изненадания пазач и се спусна към оградата.

— Спрете! Какво направихте?

Тичаше по-бързо от всякога и щом стигна до оградата, видя охранителите да влачат отпуснатото зелено тяло на майка ѝ към една от бараките. На ярката светлина зърна върху гладкия ѝ зелен череп кърваво петно.

Никакви мисли не пристигаха от майка ѝ, абсолютно нищо.

Осира'х изкрещя и се опита да се промуши през теловете, но дотичалият пазач я сграбчи. Момиченцето се извърна към него.

— Какво ѝ направиха? Защо я биете?

— Опита се да избяга — отвърна той, докато другите двама теглеха тялото на майка ѝ към сенките. — Губернаторът ни предупреди какво може да направи. Нира Кали е опасна.

— За кого? — настоя Осира'х.

— За всички.

На мястото на присъствието на майка си Осира'х усети празнина, огромна загуба. Но вече бе събрала всяка мисъл на майка си в собственото си съзнание и сърце и си даваше сметка за опасностите, с които щеше да се сблъска, ако губернатор Удру'х или някой друг научеха за онова, което бе разбрала.

Трябваше да пази тайните си, докато не реши как да постъпи, докато не научи още.

Току-що бе срещнала майка си за първи път, а сега трябваше да се сбогува с нея. Нейната непозната майка ѝ бе дарила повече от живот. Тя събуди в нея истината и бе разобличила лъжите на наставниците ѝ. Нима бе възможно всичко, което бе научила — фактите за самото ѝ съществуване, — да е лъжа?

Осира'х пусна скръбта си да изтече и скри чувствата си зад детинско бърборене.

— Питам я защо кожата ѝ е зелена — каза тя, вдигнала очи към животинското лице на пазача, докато той я отвеждаше непоколебимо към резиденцията. — Защо, а?

— Не е твоя работа — отсече пазачът.

„Благодаря ти, мамо — помисли си тя. — Благодаря ти за всичко.“

В тялото си на шестгодишно момиченце Осира'х носеше огромно знание и зрялост. Сега бе станала по-силна, изпълнена с тайни и замисли, много, от които бяха само нейни.

Докато пазачът я отвеждаше към резиденцията на губернатора, мислите бушуваха в главата ѝ. Осира'х не искаше да мрази губернатора на Добро, но знанието за всичко, което бе сторил на Нира, вече бе посято дълбоко в паметта ѝ. И семенцето на гнева пусна коренче и започна да никне.

124.

КРАЛ ПИТЪР

За огромна изненада и задоволство на чуруликащите служители от протокола крал Питър проявяваше определен интерес към парада по повод на медения месец. Истината бе, че след като Естара му сподели подозренията си относно кралската яхта и завоалираните предупреждения на Сарейн, Питър реши да изиграе ролята си и да си държи очите отворени.

Хванал Естара за ръка и придружен от предания ОХ, кралят тръгна в бавната процесия към кея доста време преди определеното за отплаване време. Служителите от протокола моментално привикаха представителите на медиите, които бяха във възторг от неочаквано предоставената им възможност. Кралят и кралицата им се усмихваха с необичайна готовност.

Питър обаче не смяташе, че това ще е достатъчно за умилюваването на Базил.

Всичко блестеше от чистота. По водата се носеха розови и бели божури, напоени с тежки парфюми.

Кралят се усмихваше благосклонно. Работниците и дворцовите служители просто не бяха на себе си от одобрението му. Кралица Естара махаше на народа, притиснала се до Питър. И двамата отлично се справяха с ролите си на току-що женени млади влюбени...

Предишната нощ се бяха любили с повече страст и всеотдайност от всякога. Той я целуваше по страните, по притворените клепачи, искрено изненадан от силните си емоции. Шепотът му в ухото ѝ я галеше като истински целувки.

— От момента, в който ме отвлякоха и ме докараха в Двореца на шепота, винаги съм се чувствал заплашен. Не можех да не изпитвам съмнения към всеки, който се кълнеше, че ми е приятел.

Тя го притисна към себе си.

— Все трябва да се доверяваш на някого, Питър.

— Да. Сега вече мисля, че има на кого.

На Естара.

Тя беше интелигентна и възприемчива и не се чувстваше пощастлива от положението, в което се бе озовала, също като него. Притиснал я плътно до себе си, Питър продължи да ѝ шепне за малките си братя, за трудолюбивата си майка и дори за скъсалия със семейството им баща, който бе избягал на Рамах. Всички те бяха избити, за да се прекъснат всички следи за произхода му... Сълзите му капеха по възглавницата. Естара избърза лицето му с пръсти...

Двамата стояха на вълнолома и се любуваха на празничните знамена.

— ОХ, качи се на яхтата — каза Питър на учителското компи и то послушно мина по мостчето.

Няколко работници бяха застанали мирно на носа на церемониалната яхта. Питър се обърна да помахна на тълпите. Докато сбирщината надути сановници се канеше да се качи с краля и кралицата, Питър докосна долната си устна и се престори, че му е хрумнала внезапна идея. Обърна се към началника на протокола и каза високо:

— С Естара бихме искали да се качим сами на яхтата, за да я огледаме.

— Ваше величество, това е крайно неочаквано...

Питър се усмихна успокояващо.

— Обещавам, че всички ще се присъедините след броени минути. Сигурен съм, че никой от присъстващите не би попречил на краля да остане няколко мига насаме с красивата си младоженка, нали? Утре по време на церемониалната процесия няма да ни се удаде възможност дори за една-единствена открадната целувка, не съм ли прав?

Естара се засмя и се притисна до ръката му.

Всички се разсмяха и заръкопляскаха. Някои храбреци дори засвиркаха и задюдюкаха от задните редици. Публичната демонстрация на взаимната им обич имаше въздействието на въздишка на облекчение в тези трудни времена.

Питър погледна умоляващо началника на протокола. Той изглеждаше сащисан от промяната в разписанието, но усети несъмненото одобрение на тълпата. Беше удобен момент за печелене на точки.

— Добре... но само за няколко минути. Вие сте кралят, ваше величество, и би следвало да спазвате определени условности на публично поведение.

Питър му намигна и се усмихна.

— Няма да се забавим скандално дълго.

Екипажът слезе от борда и капитанът каза:

— Бъдете наш гост, крал Питър. Ще се уверите, че всичко ще ви удовлетвори.

— Сигурен съм, след като такива всеотдайни мъже и жени като вас са се посветили на това.

Кралят поведе уверено кралицата си по мостчето. ОХ вече бе потънал в машинното отделение на долната палуба.

През първите няколко мъчителни минути, докато оглеждаше горната палуба, Питър се възхищаваше престорено на знамената, блестящата златиста полировка и дървените инкрустации. После обгърна кръста на Естара и я привлече към себе си — знаеше, че всички ги наблюдават. В следващия миг двамата се скриха от погледите на публиката.

Но веднага се разделиха и бързо и съсредоточено започнаха да отварят вратите и да оглеждат каютите, да тършуват из шкафовете, да надничат под леглата и масите.

— Не знаем какво е правил Пелидор, но доста хора са проверявали яхтата — каза Питър. — Каквото и да е направил, няма да е лесно за откриване.

Следвайки инструкциите, ОХ претърсваше машинното отделение, аналитичните системи, оглеждаше апаратурата и контролните уреди. Предишния ден Питър тайно бе качил подробна програма в и без това претоварената памет на учителското компи и сега ОХ познаваше отлично точните спецификации на кралската яхта и имаше представа как да различи саботажни действия.

Питър следеше времето, тъй като им оставаха броени минути. До слуха му достигаха добронамерени и възторжени дюдюкания и свиркания. Той подвикна тихо, но настоятелно:

— ОХ, откри ли нещо?

Компито излезе от машинното отделение.

— Направих подробна и цялостна проверка на безопасността на системите. В една от горивните бобини е инсталирано опасно

възпламенително устройство.

Питър не се изненада.

— Какъв вид?

— Плазменозапалителна бомба, малка, но изключително мощна. Може да взриви яхтата и да изпепели всичко на борда ѝ. Нямахте да оцелеете.

— Мръсното копеле Базил! Дезактивира ли я?

— Да. Сега яхтата е абсолютно безопасна.

— Благодаря, ОХ.

На Питър му отне само момент, за да възстанови спокойното си изражение.

Учителското компи продължи:

— Още една озадачаваща подробност. Системната конструкция на плазменовъзпламенителното устройство има някои лесно идентифицируеми сигнатурни шипчета в молекулярния строеж. Такъв тип мунициии произвеждат скитниците. Конфигурацията напълно съвпада с някои от изделията, намерени на пиратските кораби на Ранд Соренгаард, които ЗВС конфискуваха преди шест години.

— Скитниците ли? — възкликна Естара. — Брат ми се жени за тяхната говорителка след няколко месеца. Защо биха искали да ни причинят нещо лошо?

— Скитниците нямат нищо общо — отвърна Питър. — Просто Ханзата умишлено използва позната скитническа технология, за да имат основания след това да арестуват някой нещастен търговец като изкупителна жертва. — Той се обърна към ОХ. — Ханзата или ЗВС предприемали ли са необичайни акции или да са задържали скитнически кораби напоследък?

ОХ направи пауза, за да прегледа последните новинарски емисии в база данните си.

— Да, скитнически търговски кораб е задържан на лунната база след доставка на провизии на Земята. Капитанът се казва Ден Перони.

Естара се намеси:

— Но това е бащата на годеницата на Рейналд!

— И важен вожд на скитниците — добави Питър. — Какви са обвиненията?

— Неясни — продължи ОХ. — Твърди се за някакви дребни неточности в документацията и превозвания товар. Но аз прегледах

документите и не открих нищо нередно.

— По дяволите! Значи ще го задържат до „трагичния инцидент“. След което ще открият веществени доказателства и ще предявят обвинения срещу него. Няма съмнение, че ще бъде „ликвидиран при опит за бягство“. — Питър стисна зъби от гняв. — Отлично знам как решава проблемите Базил.

Естара не можеше да повярва на ушите си.

— Значи Ханзата ще използва предполагаемия опит за убийство като мотив да обяви война на скитниците, за да конфискува тяхното екти и продоволствията им, така ли? Как би се отразило това на бедния Рейналд и сватбата му с говорителката?

— Накъдето и да се обърнем, е заредено с мини — изсумтя Питър. — Като тръгва срещу скитниците, Базил си избира враг, когото смята, че ще победи лесно — за разлика от хидрогите, срещу които няма никакъв напредък. По същата причина беше толкова неотстъпчив на Ирека. Да не мислиш, че тази нищожна колония си заслужаваше битката за нея?

— Трябва да предупредим бащата на Ческа — каза Естара. — Трябва да го освободим. Не мога да си представя какво ще се случи, ако...

— Спокойно. — Питър вдигна ръка. — Едно по едно. Все още имам известно влияние като крал, забрави ли? Мога да обявя кралска амнистия. — Той се замисли за миг и на лицето му се появи усмивка. — Да, мога да обявя, че „в нов дух на добронамереност“ — не само Базил може да изрича подобни фрази! — моята съпруга желае да установим по-тесни връзки със скитниците, които стават част от голямото й семейство на Терок. Ще заявя, че е излишно да се създават бюрократични усложнения за честни скитнически търговци като Ден Перони. Ще обявя амнистията едновременно с нашето „сватбено пътешествие“, когато никой няма да прояви особено внимание. — Той се обърна към учителското компи. — Всъщност, ОХ, искам лично ти да го съобщиш. Никой няма да постави под въпрос мотивите ти.

Естара размаха пръст на старото компи.

— Но Перони трябва да замине възможно най-бързо — веднага след като го освободят.

— Ще се погрижа за това, кралице Естара — отвърна ОХ.

Питър си пое дъх и привлече Естара до себе си.

— Вече се забавихме достатъчно дълго. Трябва да излезем и да застанем пред всички. Усмехнати. Можеш ли да скриеш това, което знаем, за да не усети никой подозренията ни?

— Когато съм до любимия си съпруг, мога да покажа удовлетворението си от всичко, което ме заобикаля — отвърна Естара. — Но не трябва ли лично да обявим на председателя Венцеслас онова, което сме разбрали? Той няма да има къде да се скрие след подобен опит за покушение срещу нас. Народът ще го разкъса на парченца.

Питър присви очи и за момент се замисли. После каза:

— Не. Засега двамата с теб само ще се повозим по време на великолепия си парад, точно както е заплануван. Да видим как ще реагира Базил. Искам, след като замислите му претърпят провал, да го погледна право в очичките. — Той я целуна. — От днес започва истинската война между нас двамата. Да се надяваме, че народът иска истински крал, а не скрита зад сянката на трона власт.

125. ОТЕЦ РЕЙНАЛД

След като унищожиха всичко на Гарванов пристан, на хидрогите им бяха необходими по-малко от две седмици, за да открият основния масив на световната гора. Никой на Терок не бе подготвен за това.

Отец Рейналд се бе качил върху удобна платформа на върха на горския балдахин за Празника на пеперудите. Веднъж в годината десетки хиляди какавиди се излюпваха едновременно. Пеперудите се измъкваха от пашкулите, разтваряха деликатните си аметистовопурпурни и сапфиреносини крилца и се издигаха на рояци в единствения си полет — който траеше само един ден.

Едновременно с масовото излюпване на пеперудите десетки видове епифити разтваряха чашки, за да бъдат опрашени, и изпълваха въздуха с упойващи аромати. Птичките връхлитаха първите вълни пърхащи пеперуди и се тъпчеха до насита.

Много терокци бяха заели места върху сплетените клони, за да наблюдават спектакъла. Дървотанцьори подскачаха от клон на клон и правеха салтоморталета и пируети — представяха трогателния първи и последен полет на пеперудите. Деца се смееха и играеха, като внимаваха да не паднат от високите клони, докато припкат подир пеперудите.

Зелените жреци гледаха внимателно и запомняха всяка подробност, за да преразкажат видяното на световната гора. Бабата и дядото на Рейналд бяха седнали един до друг и изпълняваха някаква мелодия на саморъчно направените си музикални инструменти...

И в този момент се появиха хидрогите.

Макар да нямаше достъп до телевръзката, Рейналд усети разтърсването по цялата световна гора. Съсредоточените зелени жреци вдигнаха очи към небето и замръзнаха от ужас при гледката на спускащите се диамантени кълба. Хидрогите се носеха ниско и излъчваха зловеща самоувереност, като хищници, открили нова плячка.

Рейналд реагира светкавично и инстинктивно — изкрещя с всички сили, за да надвика ужасеното бърборене на зрителите:

— Всички да слязат на земята! Скрийте се.

Алекса погледна най-големия си син — единствения оцелял — и автоматично тръгна да слиза, сякаш винаги бе изпълнявала заповедите му. По пътя заизбутва няколко деца към стълбите и малките асансьорни платформи.

— Хайде! Слушайте какво ви казва отец Рейналд.

Ютеър погледна Рейналд и каза тихо с дрезгавия си глас:

— Това ще помогне ли? Знаем на какво са способни хидрогите.

Рейналд изправи рамена и заприлича на истински вожд.

— На Терок има повече световни дървета, отколкото на всички из Световния ръкав заедно. Да се молим силата и интелигентността на тази гора да ни осигурят някаква защита. Долу може някои от хората да оцелеят.

Старата Лиа стисна съпруга си за лакътя.

— Хайде, не е добре да оставаме тук.

Всички вече бързаха надолу по клони и листа, спускаха се по люспестите кори.

Цялата световна гора потръпна отново, едновременно ужасена и очакваща. Клоните заскърцаха и листата зашумоляха и се скупчиха, сякаш се подготвяха за защита.

Зелените жреци стенеха и стискаха листата, за да почерпят сила и увереност.

— Отче Рейналд, хидрогите са над всичките ни континенти. Това е тотална атака.

Той сграбчи най-близкия зелен жрец.

— Свържи се с Натон в Двореца на шепота на Земята и изпрати съобщение на сестра ми Естара. Или на Сарейн! Да кажат на краля, че имаме нужда от бойни кораби, колкото е възможно по-скоро. Свържи се с Росия и Ярод в бойните групи на ЗВС. Извикай всички на Терок. — Той примигна, обмисляйки отчаяно други възможности. — Дори скитниците! Свържи се, ако можеш, и с тях. Разбери дали могат да предложат помощ. Имаме ли... имаме ли зелени жреци в Илдирийската империя?

— Ще изпратим съобщение навсякъде. — Зеленият жрец изстена отчаян, щом три кълба прелетяха над тях. — Но никаква помощ не би

могла да пристигне навреме.

Дърветата се залюшкаха като упорити зверове, забиха корените си още по-дълбоко в земята, преплетоха здраво клони и се подготвиха за най-лошото.

Пурпурносините пеперудки пърхаха и пиеха нектар от ароматните епифити, без да обръщат внимание на небесните пришълци.

Рейналд следеше продължаващата евакуация. Повечето хора бяха долазили до основата на гората под убежището на дебелите преплетени клони. Той се надяваше те да ги защитят, но с цялото си сърце знаеше, че Терок не разполага с ефективна защита срещу подобен враг. Както и никой друг. А като отец на терокския народ той щеше да проследи нападението със собствените си очи.

Хидрогите започнаха атаката. Електрически сини светкавици и вледеняващи бели вълни се спуснаха над световната гора като размятани коси.

Зелените жреци около Рейналд изкрещяха от рефлекторната болка.

— Кажете ми какво става на другите континенти на Терок — викна Рейналд на зелените жреци, докато наблюдаваше как хидрогите опустошават световната гора. — Кажете ми какво се случва с моя свят!

В дървеното селище до дълбоките Огледални езера зелени жреци, дървотанцьори и заселници се втурнаха да бягат от провисналите червейни кошери. Яростните хидроги ревяха над главите им с ненаситна жажда за разруха. Вълните на мразовитата мъгла докосваха горския балдахин и всеки леден полъх сгърчваше листака и го превръщаше в мъртви буци.

Сините светкавици изпепеляваха дебелите стволоче. Световната гора не беше в състояние да извлече достатъчно енергия от почвата.

Алмари, младата зелена жрица, която бе предложила брак на Рейналд, наблюдаваше с ужас носещите се над овалните езера хидроги. Сграбчи кората на най-близкото дърво в напразен опит да узнае някаква защитна тактика за спасението на гората и народа си. Но дърветата не й предлагаха нищо.

Щом хидрогите долетяха, хартиените червейни кошери се превърнаха в ледени смъртоносни капани за обитателите си, които не бяха успели да излязат. Много хора изпопадаха от високите клони, докато се опитваха да слязат на земята. Слугите тичаха към дълбините на гората, промъквайки се през храсталаците.

Алмари наблюдаваше вцепенена от отсрещния бряг на езерото.

Първият удар бяха мразовитите ледени вълни, след това над гората се размятаха сини енергийни камшици — трошаха замръзналите стволоче на трески. Червейните кошери рухваха и се превръщаха в снежен прахоляк.

Алмари гледаше като парализирана как мразовитите залпове превръщат овалното езеро в грапави буци лед. Хидрогите се приближаваха към нея... и накрая и тя се превърна във вледенена статуя, сякаш символ на отчаянието и безнадеждността.

От другата страна на континента в града на гъбения риф дърветата се опитаха да сплетат по плътен защитен балдахин от нападението откъм небето. Дебелите клони се сплетоха като ръце и образуваха барикада срещу обстрелващите ги хидроги. Масивните стволоче се тресяха, но не помръдваха, удържайки на първия удар мразовити вълни и електрически залпове.

Поставил длан над очите си, Рейналд наблюдаваше как още една диамантена сфера прелита ниско над върховете на дърветата и разпръсква студени вълни, от които се сгърчваше всичко. Сграбчи зеления жрец до себе си и викна:

— Дърветата трябва да ни помогнат! Ако не го направят, всички ще измрем!

Жрецът притвори очи: събираше воля да включи отново съзнанието си в гората.

— Дърветата не са готови за тази битка...

— Никой не е готов, но трябва да се преборим. Животът има силата да стимулира и живота на другите. — Световната гора сякаш се бе предала на отчаянието, но Рейналд не можеше да приеме това. — След като векове наред разговаряме с тях и им четем, дърветата би трябвало да научат нещичко за нас.

Двамата жреци затвориха очи, съсредоточиха се и изпратиха мислите си в наранената гора. Заедно събудиха силата, натрупана дълбоко в мрежата на корените, и я изтеглиха към стволите и шумолящите листа. Рейналд виждаше изпънатите им до скъсване вратни жили и измъчените им лица — жреците срещаха упоритата съпротива на световната гора.

А после Рейналд видя как гората под него се размърдва. Унищожителната ледена вълна от поредния хидрог удари и разцепи масивните стволове, но веднага я последва вълна от зелено възкръсване, като прилив на зелен океан. На мястото на изпепелените и рухващи дървета, от разкривените им и наранени стволове бликваха гейзери от нов листак, който заместваше съсухрените потъмнели клони.

Взривът от свежа зеленина напомняше някакво причудливо яростно плодородие поради някаква грешка на времето. Новата ярка растителност моментално покриваше причинените от хидрогите рани като с един замах на четката. Свежата зеленина омекотяваше черните белези почти със скоростта на появяването им.

Бойното кълбо отлетя, без да обърне внимание на опитите на гората да излекува причинените от неговите залпове рани.

Рейналд изпита въодушевление и окуражен от демонстрацията на жизнена енергия и проблесналата надежда, викна на жреците да опитат още нещо. Но те едва стояха на краката си от изтощение.

— Не можем да продължим.

Рейналд погледна към по-гъстите зелени части на горския покров, които до момента не бяха пострадали от разрухата. Като потрепваше, сякаш съсредоточавайки зелената енергия на милиарди листа, един дял от горския масив се изкоруби и се надигна. Приличаше на укрепено убежище от плътно преплетени клони и дълбоко забити в пръстта корени. Гръмотевичният грохот на рухващите около него дървета отекваше под небосвода.

Рейналд не откъсваше поглед от това място. Питаше се дали гората не се опитва да спаси едно парченце от себе си... подготвяйки се за най-лошото. Нима се предаваха вековните дървета? И можеше ли това малко убежище да помогне на неговия народ?

Бойните кълба нанасяха удар след удар, кръстосваха на зигзаг без никакъв друг план, освен да унищожат всички световни дървета.

Огромни площи от изложената на ударите им световна гора вече бяха опустошени от мразовитите вълни. Толкова много дървета, толкова много жертви...

Рейналд осъзна, че с всяка секунда става все по-тежко. Макар да се чувстваше изложен на опасност и лесно уязвим върху наблюдателния си пункт, той знаеше, че терокците долу на земята загиват със същата скорост като тези по върховете на дърветата. По целия континент. Световните дървета и цялата природа бяха подложени на систематично заличаване, а милиони хора — на избиване.

Нито той, нито гората можеха да се противопоставят на унищожението.

126.

АДАР КОРИ'НХ

— Илдирийците трябва да постигнат победа — обърна се адар Кори'нх към минималния екипаж на командваната от него кохорта. Неговите воители... неговите герои. Той поглади с длан наболата коса върху обръснатия си череп. — Нуждаем се от нея повече от всякога.

Бойните кораби бяха най-мощните съдове в Слънчевия флот, снабдени с най-доброто оръжие, което бе създала Империята, и украсени с шарени слънчеви стабилизатори и отражатели, които изплющяваха при всяка промяна на курса. Той знаеше, че би могъл да събере десет пъти повече илдирийци за тази акция, но знаеше и че не е единственият илдириец, който се чувства безсилен пред врага.

Всичко беше готово и той само трябваше да направи така, че усилието да си заслужава.

Замаяни от смъртта на мага-император, всички илдирийци — дори самият Кори'нх — се чувстваха като носени от течението. Скоро, може би още утре, престолонаследникът Джора'х щеше да възстанови контрола, да съедини отново духовните нишки и да обяви посоките на Извора на светлината.

Но Кори'нх бе върховен главнокомандващ на Слънчевия флот и имаше свои собствени идеи как да бъде водена тази война. Сега, най-после освободен от бариерите на тизма, той можеше да действа.

— Пълна скорост към системата на Кронха — каза той и четиридесет и деветте бойни лайнера се подредиха в съвършена формация. — Наш ред е да нападнем хидрогите. И да ги унищожим.

Екипажът заликува. Адарът се бе изправил гордо в командния център на бойния лайнер на кул Бор'нх. Отново бе закачил върху официалната си униформа всички великолепни медали, значки и ордени — всички връчени му лично от мага-император. Да, той трябваше да бъде запомнен така.

— Днес всички ние печелим своето безсмъртие в Сагата за седемте слънца.

В самия център на системата Кронха, недалеч от Илдира, малка жълта звезда обикаляше толкова близо до червен гигант, че гравитацията на голямата звезда изсмукваше газовете ѝ. Кронха Три — единственият газов гигант в системата — някога бе място на най-старата построена от Империята облачна мина. Макар скитниците да бяха наложили вето над небесноминната промишленост навсякъде другаде, гигантският ектикомплекс на Кронха Три си оставаше символичният бастион на илдирийците. Когато хидрогите разрушиха съоръжението и убиха хиляди работници, те всъщност обявиха война на Илдирийската империя.

Сега беше ред на Слънчевия флот да нанесе изненадващ удар точно там, където бе започнал конфликтът.

Газовият гигант се издуваше като мехур пред тях, докато кохортата намаляваше скорост, готова да влезе в бой.

— Хидрогите са някъде там — каза Кори'нх. Кул Бор'нх седеше изправен до него, готов да издаде традиционните заповеди за начало на операция. Септарите, под чието командване бяха седмиците кораби, бяха готови с оръжията.

— Трябва да ги открием и да ги ударим. Трябва да покажем и на хидрогите, и на нашия народ, че сме в състояние да го направим — продължи адарът. — Никой командващ досега не е имал толкова важна отговорност.

Пое дълбоко въздух и се съсредоточи. Без тизма празнотата продължаваше да отеква в съзнанието му. Щом Джора'х възстановеше тизма, адар Кори'нх вече нямаше да може да действа самостоятелно. Знаеше, че разполага с много малко време. Бойните кораби трябваше да ударят веднага.

Кори'нх нареди на корабите да проникнат в горния слой на Кронха Три и да продължат към по-топлите и плътни дълбочини. При първата битка тук Слънчевият флот бе постигнал една-единствена частична победа... но тя бе подсказала тактиката.

Този път адарът имаше намерение да постигне повече.

Докато бойните лайнери проникваха навътре, Кори'нх си припомни една велика битка от историята на Земята: поражението на

един вдъхновен, но в края на краищата претърпял неуспех генерал, наречен Наполеон. Ватерлоо.

— Бъдете нащрек, но спокойни.

Кохортата се вряза в ръждивите облаци и воалите от сиво-жълтеникави мъгли. Небесата трещяха от скоростта им.

Кори'нх нареди всички да излъчат безапелационни, заплашителни съобщения:

— Хидроги, ние си възстановяваме правата над тази планета като част от Илдирийската империя. Настояваме незабавно да напуснете този свят.

Кул Бор'нх се обърна към него.

— Адаре, да не би да очаквате врагът да обви капитулация?

— Ни най-малко — отвърна Кори'нх хладно. — Искам да ги провокирам.

Докато летяха все по-надолу, той заповяда всичките четиридесет и девет кораба да останат във формация, но на максимална стандартна раздалеченост един от друг. Напред излетяха разузнавателни кораби.

Когато бойните кълба най-после се появиха, Кори'нх бе напълно подготвен и дори изпита облекчение. „Започва се“.

— Атакувайте врага!

Илдирийските бойни лайнери изстреляха зашеметяващ огнен вал от кинетични залпове и високоенергийни режещи лъчи, които улучиха извънземните кълба. Йонизационните блясъци и облаците пушек превърнаха бойното поле в бъркотия от сигнали и мишени. Обратната връзка на сензорите помръкна.

Хидрогите светкавично отговориха — изстреляха серия синкави електрически заряди.

Кори'нх остави размяната на огнени изстрели да продължи няколко минути — примамваше още и още хидроги да се надигнат от дълбините. Когато оръжията на извънземните улучиха двигателите на един от лайнерите, той разбра, че е настъпил моментът за смяна на тактиката.

— Дойде време за кулминацията на нашето участие във великата история — предаде адарът до всички. — Разполагаме с цяла кохорта бойни лайнери, всеки готов да нанесе съкрушителен удар срещу враговете на Илдирийската империя. Сега ще покажем какво можем.

— Той се обърна към офицера до себе си. — Кул Бор'нх, издай заповед.

Бор'нх нареди съвсем спокойно:

— Всички септари да координират мишените. Разполагаме с потенциал да разрушим четиридесет и девет бойни кълба. Гарантирайте безпогрешната точност на всеки наш кораб. — Всички бойни лайнери потвърдиха готовност, заглушавайки се един друг. — Инженерите да включат космическите реактори на свръхскорост.

Кори'нх сграбчи перилото на командния мостик и се огледа. Усети мрачната непоколебимост на екипажа. Бяха преживели разгром, но сега виждаха възможност най-после да отвърнат с ефикасен контраудар.

Беше дал строга заповед на една-единствена септа разузнавателни кораби да остане встрани от касапницата, за да документира решителната битка. След това тя моментално щеше да отлети за Илдира и да опише на новия маг-император какво е успял да постигне Слънчевият флот.

Кори'нх отправи последното важно обръщение към малобройния екипаж на всеки боен лайнер:

— Тук и сега ние завинаги ще заслужим мястото си в Сагата. Нима би могъл да се моли за по-достоеен край някой илдириец?

Зад гърба му космическите двигатели ревяха на максимална степен — реакторите вече достигаха мощността на свръхнова. Температурата в командния център бе станала нетърпима.

Бойните кълба се носеха срещу тях.

— Нека врагът засвидетелства собственото си безумие — промълви той.

Проследи върху монитора как първият огромен боен лайнер с нажежени до бяло конуси на кърмовите двигатели се забива в челното бойно кълбо. Двата кораба изригнаха в невероятен огнен смерч, толкова ярък, че челните сензори на флагмана гръмнаха. Сякаш пред очите им се разкри входът към висшето ниво на Извора на светлината. И всички го съзряха.

Вдясно над тях следващата експлозия с мощта на свръхнова унищожи второто бойно кълбо. Извънземните все още не бяха проумели опустошителната финална тактика на Кори'нх.

— Този път ги изненадахме.

Неговият боен лайнер се понесе напред и Кори'нх дори престана да мига, вторачен в целта. Облаците свистяха като камшици покрай кърмата. Избраното от него бойно кълбо се надигна срещу тях, огромно и със съвършени геометрични форми. Адарът зърна полупрозрачния корпус и цял град зад непроницаемите му стени.

Бор'нх го погледна и каза все така спокойно:

— Остават само секунди, адаре.

Кори'нх наблюдаваше как извънземният кораб става все по-голям. Електрическите залпове подскачаха от един пирамидален шип към друг, но неговият кораб бе набрал достатъчно висока скорост и не можеше да бъде отклонен. Двигателите бяха достигнали върховата си мощност.

Нищо не бе в състояние да го спре.

В последния миг той се усмихна и изтри от съзнанието си всички съмнения и разочарования, които бе натрупал през кариерата си на военен. Това беше самото съвършенство.

Бойният лайнер удари огромното кълбо точно в момента, когато двигателите щяха да се взривят от претоварването. Кори'нх не мигна до самия край — когато цялата вселена потъна във взрив от ослепителна бяла светлина.

127. САРЕЙН

Застанала до Базил Венцеслас на наблюдателната платформа, издигната специално за дългоочаквания парад по повод на медения месец, Сарейн усещаше въодушевляването на тълпите. Изключение беше единствено Базил. Председателят изглеждаше по-разсеян от обикновено, погледът му беше отнесен, а отговорите — резки и къси.

— Какво има? — попита тихо тя, без да сваля усмивката от лицето си за евентуалните наблюдатели. Тромпети засвириха тържествените акорди от запомнящата се мелодия на симфонията, композирана за сватбата на Питър и Естара. Възбудената врява на тълпите тътнеше като неспирен фон.

Председателят я погледна. Винаги приветливото му лице този път бе намръщено, сякаш бе притеснен от присъствието ѝ. За момент ѝ се стори безкрайно чужд. Накрая той каза:

— Някои проблеми просто никога не би трябвало да възникват. От нас се очаква да бъдем партньори в един отбор и да имаме една и съща цел, но половината от провалите ни се дължат на вътрешни слабости в собствения ни лагер. — Той отново погледна към Кралския канал. — Това е непростимо.

Зрителски дирижабли кръжаха с VIP гости над Двореца на шепота и предлагаха първокласна гледка към канала, който се виеше в продължение на мили около Дворцовия квартал. Официалните говорители обявиха, че церемониалната яхта и нейният ескорт са готови да потеглят.

Площадът бе покрит с цветя. Градинарите специално се бяха погрижили в чест на Естара зеленината да е в изобилие. Искаха младата кралица от Терок да се почувства като у дома си.

Продавачи на храна и сувенири си проправяха път през тълпите и предлагаха стоката си. Дворцови представители мятаха от платформите шепи възпоменателни монети с лика на Питър и Естара

от едната страна и символа на Ханзата с обкръжената от концентрични кръгове Земя от другата.

Възрастният брадат архиотец на Църквата на единството, чийто образ показваха всички екрани около площада, отново благослови кралската двойка и обяви грандиозния празник по повод медения месец за открит.

Излъскан военен водоплан ревеше по канала за окончателна проверка на сигурността, въпреки че тълпите вече бяха проверени и всички възможни оръжия бяха иззети и деактивирани.

Сарейн се притисна по-плътно до Базил. Той наблюдаваше съсредоточено канала, без да поглежда към Двореца, откъдето в момента се появяваше кралската яхта. Лентичките и знаменцата пърхаха като многобагрена дъга.

Облечени в най-екстравагантните си дрехи, крал Питър и кралица Естара стояха на носа и махаха. Щом яхтата се приближи, тълпата започна да крещи и да ръкопляска. Сарейн усети огромната популярност и искреното възхищение на хората от сестра ѝ и Питър и сърцето ѝ изтръпна. Поданиците на Ханзата се бяха събрали в подкрепа на своя крал, надявайки се на някакво чудо. Многообичаният стар Фредерик бе умрял при първия военен удар и сега всички се надяваха да ги спаси крал Питър.

Сутринта кралят бе направил демонстративен опит за сближаване с Базил в присъствието на Естара. Двамата бяха безупречно облечени в празничните си дрехи и, изглежда, нямаха търпение празненството да започне. Напоследък Питър имаше безукорно поведение и Сарейн се надяваше, че завоалираното предупреждение, което направи на сестра си, е подействало. Тя поздрави официално краля, истински щастлива за сестра си, макар отчасти да съжаляваше, че не тя е избрана за кралица.

Питър заяви с усмивка:

— Базил, бих искал да ти отправя покана. Аз съм кралят-марионетка, а ти си председателят на Теранския ханзейски съюз. Ти вземаш важните решения и ръководиш деловите проблеми в Спиралния ръкав. Би трябвало да празнуваш заедно с нас.

Базил го изгледа с изненада и подозрителност, но младият крал изглеждаше искрен.

— Кралица Естера и аз много бихме искали да се присъединиш към нас на яхтата. Защо не застанеш на кърмата на яхтата, а ние да бъдем на носа?

На Базил му трябваше един момент, за да възвърне самообладанието си.

— Няма да е подходящо, особено в този момент, Питър.

— Защо не? — присъедини се любезно Естара. — За нас присъствието на най-достойния мъж на Земята би било истинска чест, а и чудесна демонстрация на връзката между председателя на Ханзата и краля.

Сарейн забеляза странно потрепване върху лицето на Базил.

— Не мисля — отвърна той. — Програмата е уточнена до най-малката подробност, а и ти, Питър, достатъчно притесни протокола през последните седмици.

Питър се разсмя.

— О, ще им мине, Базил. Хайде, ела с нас. Какво има да губиш?

— Моля ви, господин председателю — добави Естара.

Сарейн се учуди защо Базил е толкова неотстъпчив.

Тъкмо на подобна готовност за сътрудничество от страна на краля се бе надявал.

— Предложението е съвсем основателно, Базил — обади се тихичко тя. — Защо не се съгласиш?

— Казах не — отвърна рязко Базил. — Сега вървете да се подготвите.

— Ела, Естара — въздъхна кралят. — Базил много мрази да се нарушават програмите.

Разочарован — прекалено разочарован, помисли си Сарейн, — Питър пое ръката на кралицата. Те излязоха, а на Сарейн пак ѝ се стори, че изражението на председателя е твърде странно...

Облечена в красивата си посланическа пелерина от терокски тъкани в богати зелени багри, сега тя стоеше до Базил и други представители на Ханзата на наблюдателната площадка.

Кралската яхта и ескортиращите я съдове се носеха бавно по канала, за да могат зрителите да помахат и да дадат израз на въодушевлението си, да направят снимки и може би да бъдат забелязани лично от краля. Доколкото можеше да прецени Сарейн, всичко се развиваше идеално.

Но Базил продължаваше да е изключително напрегнат.

Група дворцови стражи се втурна от дъното на тълпата да направи път на зеления жрец Натон към наблюдателната площадка. Един от стражите му помагаше да носи засадената фиданка. Натон тичаше паникьосан.

Представителите отстъпиха, за да може жрецът да се качи на платформата. Гласът му прозвуча пронизително и пискливо, не защото беше останал без дъх, а поради новината, която съобщи.

— Хидрогите атакуват Терок! Точно в момента! Унищожават световната гора!

Сарейн ахна. Не можеше да повярва. Нейният дом! Терок!

Базил настоя за подробно обяснение и Натон набързо разказа как бойните кълба методично замразяват и обстрелват световните дървета. Няколко главни терокски селища вече били сринати напълно.

— Хората са слезли на земята, но и там нямат никаква защита. Световните дървета се съпротивляват, но без никакъв успех. Отец Рейналд е поискал помощ от всички. Можем ли да изпратим ЗВС?

Базил изгледа разсеяно зеления жрец, сякаш се чудеше как да постъпи. Сарейн го сграбчи за ръкава.

— Базил, колко кораба можеш да изпратиш? Защо се колебаеш?

Той я погледна смръщено, разгневен, че го разсейват, когато се е съсредоточил.

— Сарейн, ако познавахме някаква ефективна защита срещу атаките на хидрогите, отдавна са сме се възползвали от нея. Какъв е смисълът да изпращаме нашите сили за едно безумно и безсмислено упражнение? Те не могат да направят нищо.

Заля я вълна на безсилие и отвращение.

— Безсмислено? Ти предложи на моя народ защита и партньорство със Земята. Деветнайсет зелени жреци се присъединиха към ЗВС. Сестра ми се омъжи за краля. — Сети се как би могла да го накара да действа. — Базил, ако световната гора бъде унищожена, няма да разполагаш с никаква — телевръзка.

Председателят кимна енергично.

— Добре тогава. Натон, свържи се с всички зелени жреци на бойните кораби на ЗВС. Тези, които се намират най-близо до Терок, да полетят с максимална скорост натам. — Той погледна Сарейн. — Съмнявам се все пак да пристигнат навреме дори да можеха да постигнат нещо срещу бойни кълба. Знаеш колко са безпомощни в това отношение нашите оръжия.

— Клидия докладва — обади се Натон, — че нейните кораби са на един ден от Терок. Те са най-близо.

— Цял ден? — изкрещя Сарейн. — Но това е прекалено много! Знаеш колко бързо хидрогите съсипаха Гарванов пристан.

— Въпреки това да ги изпратят — заповяда Базил. — Освен ако нямаш по-добра идея, Сарейн.

Тя си спомни колко силно искаше да напусне Терок, с каква насмешка се бе отнасяла към провинциалните си родители заради отказа им да разширят търговските възможности с Ханзата. Сега обаче можеше да мисли единствено за опустошаването на прекрасната световна гора, за страданията на семейството си... Беше ли загубила вече родителите си, баба си, дядо си? Малката си сестричка Сели? Брат си Рейналд?

— Трябва да прекъснем празника — заяви тя. — Трябва да съобщим на крал Питър... и особено на сестра ми. Семейството ни е в опасност.

Базил се навъси.

— Не, парадът ще продължи, както е планиран. Ще следим новините и ще пуснем информация, каквато преценим за нужно. За това ще имаме достатъчно време по-късно.

— Но Естара трябва да научи! — настоя Сарейн.

— Нека да се радва на спокойствието и щастието си. В момента тя трябва да изиграе своята роля. Не бива да я прекъсваш.

Сарейн отново го сграбчи за ръката, смачквайки великолепия делови костюм.

— Базил, вече загубихме Бенето на Гарванов пристан. Сега Рейналд се е изправил срещу хидрогите. Родителите ми може да загинат всеки миг. Какво още бих могла да понеса? Прояви мъничко състрадание.

— А ти малко благоразумие. Това е война. Умират хора. — Базил я погледна. — Просто ще се наложи да понесеш, колкото и скръб да те връхлети, Сарейн. И може би е по-добре, ако стане наведнъж, за да можеш да продължиш нататък.

Сарейн подозрително присви очи. Базил не откъсваше очи от кралската яхта, която се носеше покрай тях. Питър прегърна Естара през кръста и му помахаша. Базил повдигна вдървено ръка и помахаша в отговор.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сарейн и усети да я залива нова вълна от страх.

Кралската яхта приближи близкия завой на канала и Базил сграбчи парапета на наблюдателната платформа, без да ѝ отговори. Сарейн също наблюдаваше, ужасена, че може би е разбрала смисъла на думите му.

— Да не би да очакваш някакъв „инцидент“, Базил? Какво си направил?

Но празникът продължи без инцидент. Кралят и кралицата махаха на тълпите. Яхтата продължаваше да се носи невъзмутимо по канала.

— Нищо — промълви Базил. Раменете му сякаш увиснаха от безсилие, макар Сарейн да не забелязваше никаква причина за подобна реакция. — Нищо няма да се случи, разбира се. Никаква трагедия, никакъв инцидент. Всичко е под контрол.

Той продължаваше напрегнато да следи процесията по Кралския канал.

Зеленият жрец Натон продължаваше да предава подробностите за ужасяващата разруха на Терок. Сарейн слушаше потресаващото описание със сълзи в очите, но Базил сякаш почти не го чуваше. Като че ли преживяваше някакво лично свое, тайнствено поражение.

128.

ОТЕЦ РЕЙНАЛД

Световните дървета на Терок загиваха. Новината се разпространяваше светкавично между разпръснатите из Спиралния ръкав зелени жреци.

Но никой не беше в състояние да се притече на помощ навреме.

Татуираният зелен жрец вдигна очи към Рейналд и по мрачния му израз той моментално разбра смисъла на полученото съобщение.

— Според Клидия и Натон най-близкият боен кораб на ЗВС е на един ден път дори при максимална скорост.

Едно бойно кълбо се понесе над гората като метеор, разпръсквайки ледени вълни. Балдахинът на световните дървета потъмня и запуска тънки бели струйки пара, които замръзваха като призраци. Двамата зелени жреци до Рейналд рухнаха на колене, неспособни да понесат мъките на световната гора.

— Нищо друго ли не могат да направят дърветата? — попита Рейналд. — Щом хидрогите са техни древни врагове, значи някога са воювали успешно с тях. Как са успели да се защитят?

И стисна един лист, сякаш би могъл да влезе в контакт със съзнанието на гората чрез силата на волята си.

— Да — промълвиха жреците в злоещо съгласие, — време е за удар.

Някаква бликнала наново енергия мина през гъстата гора, щом огромното обединено съзнание на дърветата се напрегна, съсредоточи силите си и породи живото си оръжие.

Стволове зейнаха и се видяха грамадни купища твърди като желязо черни сачми с големината на юмрук. Щом летящото бойно кълбо се приближи, унищожавайки върховете на дърветата с вледеняващите вълни, дърветата замяха пороища от черните снаряди, покрити с гъст лепкав сок.

Семенните сачми се вдигнаха във въздуха като пясъчна буря. Затракаха оглушително по корпуса на кълбото. Лепкавият сок ги

прикрепи към извития корпус... и те успяха да пробият диамантените стени и се взривиха.

— Как е възможно семе да прояде такава броня? — възкликна Рейналд.

— Корените на дърво могат да съборят планини, ако разполагат с достатъчно време — отвърна единият жрец.

— Но ние нямаме толкова време.

Пред погледа на Рейналд вътрешността на най-близкото бойно кълбо се промени, изпълни се със сумрак и сенки... зелени сенки. Възлестите израстъци набъбнаха в изумителна маса от горска растителност, яростни корени и стъбла, и разтварящи се с невероятна жизненост листа. Бойното кълбо се люшна, завъртя се и се понесе без посока.

След което се взриви в небето. Сгърчената растителна маса разцепи сферата сред белезникав облак от изпарения. Хидрогът рухна върху парче изпепелена гора и новата растителност се нахвърли върху опустошената земя, забивайки корени в нея.

Второ поразено от семената кълбо се заби във върховете на дърветата. Останалите сфери се вдигнаха по-високо, извън обсега на черните сачми. И продължиха да сеят разруха.

Тъй като вече не можеха да достигнат хидрогите, световните дървета предприеха акт, доказателство както за несломима жизненост, така и за капитулация и отказ от надеждата за спасение. Стволовете отново зейнаха и изстреляха още семена, но този път черните сачми се разпиляха върху горския килим като скъпоценни камъни, стаили надеждата, че може пак да израстат.

Само че нищо не можеше да помогне на терокските жители тук и сега.

Щом съзнанието на световната гора направи своя избор, хората под балдахина й осъзнаха, че подобни мерки са последната й надежда. А щом дърветата бяха обречени, човешките същества оставаха без шанс да оцелеят.

Рейналд изкрещя от безсилие срещу извънземните врагове. Не виждаше никакъв начин да спаси дърветата и народа си...

И тогава, прекосявайки небосвода като оранжева комета, се появи блестящо огнено кълбо. Яйцевидна маса сред нажежени до бяло пламъци, която направи маневра, променяйки курса си, и се насочи

директно срещу бойните кълба. Огненото видение се движеше, сякаш бе самоуправляващ се кораб или разумно същество със собствена воля. Зад него се носеха още десетки такива огнени кълба — като рояк пламнали стършели — и всяко се бе насочило към конкретна мишена — бойна хидрогска сфера.

— Какви са тези? — попита Рейналд. — Какво искат?

Първото огнено кълбо порази една от сферите с ослепителен залп. Пламъците обгърнаха в задушаваша огнена прегръдка диамантената сфера и тя потъмня. Поразеното бойно кълбо отвърна със синя светкавица, която одраска пламтящия нападател. Но огнената топка запрати втори, а след това трети блестящ залп с все по-интензивна мощ и корабът на водорога се разцепи.

От него бликна струя сгъстена под високо налягане атмосфера и диамантеният корпус се пръсна на парчета.

Елипсовидното огнено кълбо продължи да обстрелва сферата, докато тя не рухна върху горския балдахин.

— Това са фероите — каза един от зелените жреци, едновременно въодушевен и уплашен.

Още и още огнени кълба връхлитаха хидрогите и ги унищожаваша мигновено. Замаяни, бойните кълба най-после прекратиха яростната си атака срещу световната гора.

Сграбчил един клон до себе си, зеленият жрец се разкрещя:

— Фероите нападат по цялата планета! Отблъскват хидрогите!

Пламтящите нападатели продължиха да изстрелват нови потоци пламъци, но те отскачаха от кристалните корпуси и обливаха беззащитната гора като лава. Огнените езици попадаха върху съсухрените и омаломощени от ледените вълни на хидрогите клонки и стъбла, те се подпалваха и огънят започна да се разраства.

— Тези неща може и да нападат хидрогите — обади се Рейналд, който все още не можеше да проумее какво точно представляват фероите, — но могат да направят не по-малко поразии.

Зеленият жрец сведе поглед.

— Тази битка предхожда човешката цивилизация с хиляди години, а непостоянните фероии са сменяли позицията си много пъти.

Световната гора също не изглеждаше особено въодушевена от намесата на новите воители.

Бойните къмба полагаха усилия да се защитят и мятаха все повече светкавици. Плътните облаци пара от ледените вълни обградиха една от огнените капсули, изгасиха пламъците и тя рухна от небето като ледена буца.

От кръстосания огън в небесата към дърветата продължиха да отскачат огнени езици. Още и още бойни къмба се срутваха върху горския килим. Съсухреното бойното поле постепенно се превърна в плъзнал във всички посоки пожар. Титаничната битка на стихииите продължаваше да се вихри в небосвода.

В основата на гората съскаха по-малки пожари и пламъците подскачаха към кората на световните дървета. Огнената стихия помиташе шубраците и ставаше все по-силна и по-яроствна. Терокците, които бяха напуснали червейните кошери и гъбените рифове, сега се изправиха пред връхлитащите ги пламъци.

Кондоровите мухи прелитаха от дол инка към дол инка и от храсталак към храсталак, усетили настъпващата опасност, но не можеха да избягат. В небето се стрелкаха обезумели уайверни. Някои от чудовищните драконови мухи дори нападаха бойните къмба в самоубийствени набези.

Млади мъже прелитаха насам-натам с въздухоплъзгачи, за да избягат от пламъците. Въздухоплъзгачите ставаха само за забава, но сега младите пилоти качваха и бегълци в отчаяните си усилия да отведат оцелелите надалеч от огнения вал.

Щом пожарът обкръжи централното селище в гъбения риф, Сели, най-малката сестра на Рейналд, скочи от един балкон и запълзя по близкия клон. Успя да запази равновесие благодарение на уроците по дървотанци, но усещаше надигащите се вълни от жегата и пушека на все по-силно разгарящия се пожар. Ужасена осъзна, че не може да слезе на земята: пламъците вече се катереха нагоре по люспестата кора. Сели усети по-скоро безсилие, отколкото страх, че се е озовала в капан.

На края на клона приклепна, стегна мускулите си и скочи върху друг клон. Тупна върху едно жилаво листо, но не можа да избяга от настъпващия огън.

Гладният огън пращеше и съскаше, поглъщайки шубрака отдолу. Сели извика за помощ. Гласчето ѝ потъна във всеобщата шумотевица.

Един млад зелен жрец прелетя покрай нея на въздухоплъзгач, сграбчи тъничката ѝ китка и пъстрите крила от кондорови мухи ги издигнаха нагоре, далече от пламъците. Тя изкрещя в ухото на младия мъж нещо като благодарност.

Плъзгачът се люшкеше във въздуха като пиян, но жрецът продължаваше да се носи напред, търсейки място за кацане. Сели се бе вкопчила в него, за да не падне. Не беше останало почти нито едно безопасно кътче, където да потърсят убежище...

Изправени наред една полянка, Идрис и Алекса наблюдаваха как ненаситните пламъци подскачат от клон на клон като огнен демон. От кадифените застъпващи се дипли на гъбения риф се носеха викове и писъци — не всички бяха успели да избягат...

Хидрогите се завръщаха и огнените кълба на фeroуите ги обстрелваха. Една зловеща сфера се приближи и Рейналд изви глава, за да я огледа, стиснал юмруци, сякаш справедливият му гняв можеше да я спре.

Преди да успее да запрати унищожителния си енергиен залп обаче, един фeroу се спусна отгоре ѝ. Хидрогът отвърна с вълна от ледена пара, която се блъсна в ослепяващата жегата и спря връхлитащото огнено кълбо. Титаничните врагове се вдигнаха нагоре и се завъртяха като обезумели, а около тях полетяха пламъци и струи лед.

Взривната вълна от смъртоносния им дуел се спускаше точно върху Рейналд. Враговете се вкопчиха един в друг във вихрушката на мъртва хватка, без никой да може да надделее над другия.

Накрая рухнаха към дърветата, под които бяха застанали Рейналд и зелените жреци.

Рейналд изкрещя и се хвърли встрани, но бойната сфера и огненото кълбо се блъснаха в горския покров, разсякоха най-горния му пласт и заподскачаха през преплетения листак.

Рейналд затисна очите с ръце. Ревящите пламъци и яростните ледени вълни връхлетяха отгоре му, опустошавайки всичко по пътя си.

След продължила повече от час несекваща разруха фероите най-после успяха да отблъснат диамантените корпуси. Оцелелите кристални кораби се оттеглиха към космоса.

Без да промълвят нито дума, жителите на Терок не откъсваха погледи от изпълнените с пушеци небеса, в които се отдалечаваха и фероите. Бяха успели да прогонят хидрогите, но след себе си оставяха голяма част от световната гора в пламъци.

Войната бе станала още по-ужасна.

129.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Дворцовите музиканти думкаха барабаните, които тътнеха като гръмотевици. Други изпълняваха на странни инструменти едновременно приповдигнати и траурни мелодии, които съчетаваха скръбта от загубата на мага-император Сайрок'х и тържествеността от възкачването на Джора'х. Най-талантливите певци на Илдира бяха застанали един до друг и извисяваха пронизителните си гласове, които свиреха по нервите на публиката като по струни на музикални инструменти.

Потънал в дълбока печал, Джора'х пристъпи още една крачка напред. Миналото го заобикаляше от всички страни, преливащо от спомени и пропуснати възможности... а бъдещето се опитваше да го обърка с безброй многото си въпроси без отговори.

След броени минути с приключването на церемонията щеше да настъпи краят на дните, изпълнени със секс и романтична любов. Но копнежът на Джора'х да зърне отново Нира не можеше да бъде прерязан с един замах на сребристото острие на лекаря. Той се запита дали някой от предишните владетели някога се е влюбвал. Обеща си с мрачна решителност, че не всичко ще се промени. Не всичко.

Как бе копнял да се втурне към Добро, за да спаси Нира. Но бе невъзможно, особено сега, когато Империята бе изтръпнала от ужас и от очакване отново да има владетел. Трябваше да свърши първо с това.

А после...

Огромни телохранители го придружаваха при всяка бавна крачка пред очите на всички зрители в палата. Барабаните заблъскаха още по-силно, сякаш в ритъма на собственото му сърце. Пъстрите проблясъци на подобните на факли осветителни тела се отразяваха в кристалните стени и цветните стъкла.

Джора'х се изкачваше към платформата под надвисналата небесна сфера, пълна с птици, растения и цветя. Над главата му на върха на колоната от светлина се носеше пуст облак мъгла без

холографското изображение на Сайрок'х, чийто благосклонен лик вече не гледаше надолу към молителите в залата за приеми.

Скоро ликът на мага-император Джора'х щеше да обгърне с взора си цялата Илдирийска империя.

Един философ-свещеник бе застанал сам в дъното на площадката. Трима лекари стояха в триъгълник около празния какавиден трон. Бяха облечени в безукорни бяло-сребристи роби. Върху една маса бяха подредени украсените им със скъпоценни камъни инструменти, чиито остриета проблясваха на светлината. Джора'х втренчи поглед в злокобните ножове, след което вдигна поглед напред. И се съсредоточи.

Всеки мъж в Илдирийската империя бе отрязал косата си при смъртта на мага-император, с изключение на Джора'х, чиято коса в момента се мяташе на всички страни, възбудена и тревожна. През всичките години на неговото управление тя щеше да продължава да расте, за да я сплете в един момент в едно-единствено дълго въже, както беше постъпил баща му.

Той пристъпи върху платформата и спря. Изпъна рамене и вдигна поглед към небесната сфера. От слънчевата светлина ирисите му засияха като звездни сапфири, но той не видя тизма, духовните нишки, които извираха от Извора на светлината. Още малко.

Успя да потъне в абсолютно спокойствие. Империята го наблюдаваше.

Публиката не откъсваше очи от Джора'х в трепетна надежда. Илдира и всички отломъчни колонии бяха потресени, а хората — изгубени без сигурността на телепатичната мрежа, която ги съединяваше. Всички губернатори, синове на починалия маг-император, бяха пристигнали в Илдира от своите разпръснати планети. Представители на всички съсловия се бяха струпали в сгради и по площади, жадувайки необходимата хармония. Цялата раса се намираше на косъм от безумието и хаоса и много скоро щеше да бъде обхваната от всеобща летаргия или пълно безумие, ако не се извършеше церемонията по възкачването.

Станеше ли маг-император, Джора'х отново щеше да свърже нишките на тизма. Независимо от собствените си чувства и страхове, не можеше да се осмели да отлага. Дори и заради възможността да зърне отново Нира.

Джора'х вдигна ръце и барабаните, певците и музикалните инструменти стихнаха. Той се обърна бавно, все още без да промълви дума. Втренчи се в трона, който му се стори неприветливо празен без отпуснатото масивно тяло на баща му.

Огромният трон го уплаши. Щеше ли да стане негов затвор? Той взе твърдо решение да не се превръща в хром владетел като баща си. Традицията повеляваше стъпалата на мага-император никога да не докосват земята... но един маг-император имаше право да променя традициите. Безмълвно си обеща да остане здрав и активен, а не да тъне в самолюбование и самозалъгване. Да, той непременно щеше да промени много неща.

Все пак всичко, което проумяваше в момента, можеше да се промени щом станеше център на тизма. Изворът на светлината щеше да му разкрие много истини.

Джора'х заговори. Гласът му звучеше силно и уверено. Всички затаиха дъх, заслушани в страхопочитание.

— Империята се нуждае от нов маг-император. Тизмът трябва да бъде възстановен и народът отново да се обедини. Вече дни наред се носим по течението и това е достатъчно дълго. Прекалено дълго. Като се възкачвам днес, аз ще се превърна във ваша сила. Ще съзря пътя и ще ви поведе по него в тези тежки времена.

Той свали робата и се изправи гол пред своя народ. Скоро щеше да познае всички до един, потайните им мисли, страховете им, мечтите им. Не изпита никакъв срам. Изпълняваше съдбовно важен ритуал.

Цялата Империя трябваше да е съпричастна. Престолонаследникът щеше да докаже, че родът му е силен.

Синът му Тор'х се бе завърнал от възстановителните дейности на Хирилка. Младият мъж бе останал достатъчно дълго в разрушената колония, зает с множество наложителни ремонти и строителни проекти. Сега Тор'х щеше да остане в Призматичния палат и да облече официалната мантия на престолонаследника.

Джора'х бе разпоредил нови лекари да се погрижат за Руса'х, който не се събуждаше от дълбокия си подтизмен сън. Престолонаследникът — вече маг-император — имаше много братя и много синове, но не би позволил лесно да му отнемат дори един-единствен от тях. Включително достойния за презрение Удру'х, който бе отвлякъл и измъчвал Нира толкова много години. Сега всеки от тях

щеше да застане на нова позиция, да поеме нови отговорности в съответствие със своя чин и в съгласие с илдирийските обичаи и закони.

Джора'х се облегна в огромния трон. Стори му се, че той го прие с благоразположение: изпитваше едновременно и нови, и познати усещания.

Лекарите се приближиха и го прегледаха, отбелязаха с лека линия мястото, където щяха да направят прореза. Джора'х трепна, но си наложи да се съсредоточи върху най-близките наблюдатели.

Най-големият му син тал Зан'нх бе застанал сред тях в безупречната униформа на Слънчевия флот. Джора'х току-що бе научил с изумление за самоубийствената атака на адар Кори'нх на Кронха Три. Една септа бързи кораби пристигна с изображения, които показваха как кохортата на адара изменник успешно унищожава почти петдесет бойни кълба на хидрогите с цената на много жертви.

До сина си Джора'х видя губернатора на Добро — сериозен и решителен. Удру'х се усмихваше самоуверено. Може би си мислеше, че новият маг-император ще разбере и ще се съгласи с плановете за разплод, след като получи пълен достъп до тизма...

Превъзмогнал гнева си, Джора'х отново си даде обет, че щом стане маг-император, ще спаси Нира и ще освободи всички затворници на Добро. Ще сложи край на ужасните опити и ще върне изгубените човешки синове на Теранския ханзейски съюз, макар че след толкова много поколения надали някой от тях помнеше произхода си.

Лекарите едновременно взеха ножовете и металните остриета тихичко прозвъннаха. Публиката моментално стихна и се напрегна, сякаш всички се превърнаха в статуи.

Джора'х се изопна и потърси със съзнанието си разпокъсаните нишки на тизма, за да ги хване и свърже и да възстанови по този начин целостта на илдирийската раса. Знаеше, че ще боли и че болката е част от ритуала. Пое дълбоко дъх...

Разрезът беше светкавичен и уверен и яркият взрив на бляскавото сияние в очите му му помогна да се съсредоточи, да издигне съзнанието си на ново ниво на просветление — бе зърнал най-после Извора на светлината. И мислите му се понесоха като снаряди.

Джора'х нададе неволен вик от болка, който внезапно премина в задъхано изумление. Пътеките на тизма се очертаха ясно и златистите

духовни нишки го обвиха от всички страни като подухвани от вятъра.

Той пое всички разкъсани краища и ги събра във великолепна бродерия. Издърпа ги здраво, за да свърже съдбите на милиарди и милиарди илдирийци от всички съсловия и раси, достигайки назад до дълбините на историята и познанието. Неговото познание. Истината.

Лекарският екип работеше експедитивно. Джора'х не помръдваше, парализиран и замаян от всичко, което нахлу в съзнанието му. Спряха кръвотечението, затвориха раната и отнесоха отрязаното.

Постигнал невероятното докосване до колективното съзнание на всички илдирийци и цялата наследена памет от предците си, Джора'х съзря сложната плетеница на усуканите марионетни нишки. Едновременно с това прозря очертаните от мага-император и всичките му предшественици стратегии... И най-после проумя.

Ритуалната кастрация бе твърде малка цена за подобно откровение. От неизброимите планове и преплетени кроежи дъхът му спря.

Възторжените възгласи и въздишките на облекчение едва достигаха до слуха му. Неговият народ — всички илдирийци из цялата Империя — беше отново цял. Всички усещаха със сърцата и умовете си, че магът-император е заел мястото си върху трона, че тизмът е непокътнат, че всички са единни и в безопасност. Изворът на светлината отново грейна над илдирийската раса.

Както преди.

На Джора'х му бе трудно да възстанови някакво усещане за себе си и своя морал. Откровенията го връхлитаха едно след друго, по-светкавично, отколкото бе в състояние да осмисли узнатото. Толкова много неща бяха укривани от него! Толкова много причини, толкова много ужасни принуди! Съзнанието му се замая и Джора'х лежеше в какавидения трон зашеметен, неспособен да промълви и дума.

И едва накрая — безпомощно — се втренчи безизразно в тълпата, осъзнал, че и той е лишен от избор.

130.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Макар на астероидния куп Рандеву да нямаше точно разграничение между ден и нощ, скитниците съблюдаваха земните стандарти на цикъла дейност/почивка. Дежурните светлини все още мъждукаха по коридорите на свързаните космически скални отломки. Корабите пристигаха по всяко време и винаги имаше работни групи, които да разтоварят продоволствието и да посрещнат посетителите.

Но все пак няколко часа през нощния цикъл бяха относително тихи и спокойни. Когато не можеше да заспи, говорителката Ческа Перони често се разхождаше по свързващите тунели от един астероид до друг. Мислите ѝ летяха много по-надалеч, отколкото можеха да я отведат краката ѝ. Повечето входове към частните жилищни помещения бяха заключени под жълтеникавите дежурни светлини. Никой не помръдваше, само тя бродеше, забила поглед пред себе си и с препълнена от тревожни мисли глава.

Като говорителка непрекъснато трябваше да решава хиляди възникващи проблеми, повечето от които банални, но някои бяха достатъчно сериозни и се нуждаеха от задълбочено проучване и умение да претеглиш безброй възможности.

През днешния следобед тя проведе официална среща с лъчезарния и абсолютно невъзмутим Кото Окая, който пристигна при нея с нов пакет планове. Бе изминала едва седмица, откак бе спасил кожата си от погълнатите от лавата останки от съоръжението си на Исперос, и върху лицето му все още имаше червени белези и пришки от повърхностните изгаряния, но вече бе скицирал нов проект.

— Ако отидем на планета извън системата, която е достатъчно студена — започна той и включи екрана, върху който изникна космически сектор, — там газовете ще са кондензирани до течно или дори твърдо замръзнало състояние. Не само воден лед и въглероден двуокис, които можем да извличаме от кометите и да ги разлагаме на водород и кислород, но цели езера от метан, а може би чист и втечен

водород. Те са неизмеримо по-плътни от газовете, които събират нашите небесни мини! — Той чукна един бутон и планетите грейнаха върху звездната карта като украса. — Естествено трябва да помислим как ще живеем и работим при абсолютната нула, а и не съм сигурен как да накарам машините да функционират при такива условия... но ектиппроизводството би било много по-ефикасно. Поне така мисля.

Той ѝ се ухили с изприщеното си лице изпод разчорлената си коса.

— Ако има някой, който да го направи, Кото, това си ти. Така че направи цялостен проект и предложение.

Всеки път, когато нас, скитниците, някой ни събори, ние веднага се изправяме.

Като почти танцуваше при ниската гравитация на Рандеву, Кото хукна да продължи работата си...

Напоследък Ческа рядко си позволяваше лукса да остане насаме с мислите си, тревогите, нерешените проблеми. Много често прекомерната ѝ ангажираност с деловите проблеми на скитниците бе добре дошла, но сега беше нощ и тя имаше нужда да обмисли нещата, които бе научила. Всички тези лоши новини.

Запъти се към една издълбана скала в периферията на Рандеву. През дневния период гувернантското компи УР водеше младежки групи да се забавляват в залата без гравитация, но през тихите нощни часове астероидът бе пуст и тъмен.

Тъкмо от това се нуждаеше Ческа.

Притвори вратата зад себе си и се улови за металната дръжка, за да запази равновесие. След това изключи и приглушеното дежурно осветление и помещението потъна в абсолютния мрак на пространството.

Пусна се, отблъсна се лекичко с крак от стената и се понесе в топлата пустош. Летеше като слепец, разперила ръце и крака в удобна, разтоварваща поза. Въздухът не помръдваше, нито една светлинка не я разсейваше. От липсата на гравитация се почувства като някакъв изгубен дух, неродено дете в мрака на утробата. Беше без значение дали очите ѝ са отворени, или затворени.

Тя просто се носеше... и се замисли.

Един скитнически търговец бе пристигнал наскоро с ужасяващи новини за опустошителната атака на хидрогите над Терок. Сред

многобройните жертвите бе и самият Рейналд — мъжът, на когото бе обещала да му стане съпруга.

Тази връзка щеше да укрепи съюза между скитници и терокци... но в момента не я занимаваха политическите аспекти. При наличието на добронамереност между техните два народа винаги би било възможно да се споразумеят. Нямаше друг начин.

Джес бе убеден, че съюзът е правилното решение. Ческа също разбираше необходимостта от него. Но поводът за това нямаше да е сватбата ѝ с Рейналд. Бедният отец Рейналд.

Той бе добър и благороден човек и обичаше искрено народа си. Сигурна бе, че щеше да е отличен съпруг въпреки нейната загърбена любов към друг. Бе я посрещнал сърдечно и бе направил всичко, което би могла да иска една жена.

Но Ческа не разкри сърцето си и Рейналд не се досети. А тя дори не се постара да разбере нещо повече за него, въпреки че принцът на Терок ѝ бе разкрил сърцето си. Сега осъзна, че всъщност не го бе заслужавала.

Но това вече нямаше никакво значение. Хидрогите бяха убили Рейналд и бяха опустошили световната гора. Терокците се нуждаеха от помощта на скитниците повече от всякога и тя щеше да направи всичко по силите си, за да им я предоставят по някакъв начин. А и вече нямаше никакви предизвикани от странични обстоятелства задължения към нито един мъж.

Най-после можеше да потърси Джес.

Егоистично ли бе да мисли толкова скоро за това? Тя го обичаше. И винаги го бе обичала, но бе действала прекалено мудро след смъртта на Рос на Гол ген. По странните пътища на предопределението хидрогите отново бяха погубила мъжа, за когото се бе сгодила.

И отново бе останала сама и все още влюбена в Джес. Но нещо я караше да изпитва мъка. Имаше ли все още някакви пречки пред тях?

Трябваше да се оженят много отдавна. И двамата наивно вярваха, че разполагат с всичкото време на галактиката. Сега Ческа знаеше, че не е така. Беше готова да се съберат веднага. Нямаше нужда от никакви годежи. Щяха да се изправят пред скитническите кланове и да положат клетва. За нея това не беше предателство към Рейналд. Нито към Рос.

Просто трябваше да го направи.

И тъкмо сега научи от мъглявинните гребачи на Дел Келъм, че Джес е изчезнал. Без никакви обяснения бе изоставил бавното си грациозно платно и бе отлетял. Бе оставил другите гребачи зад гърба си и бе изчезнал безследно.

Ческа можеше да изпрати съобщение, да го повика по мрежата на скитниците да се върне възможно по-скоро. Но Джес бе изчезнал и никой не знаеше къде да го търси...

В тъмното тя се блъсна в отсрещната стена, сепна се и се върна в реалността. Протегна ръка, плъзна пръсти по един от металните лостове за придържане и го стисна, преди рикошетът да я запрати обратно във въздуха.

Държеше се здраво и мигаше с невиждащите си очи сред абсолютната чернилка. Тялото ѝ бе леко, но сърцето ѝ тежеше. Но макар сама и изоставена, тя се държеше.

Скитниците винаги намираха изход благодарение на безкрайната си находчивост и изобретателност. Тя също щеше да намери начин да върне Джес.

131.

ДЖЕС ТАМБЛИН

След като корабът му бе разрушен над неотбелязания на нито една карта воден свят, след ослепителната експлозия и безкрайния порой отломки, Джес изпита усещането, че се носи във въздуха цяла вечност. И усети прилив на такава невероятна сила, че не можеше да я задържи вътре в себе си...

Насочи вниманието си върху тялото си... и установи, че се носи върху плитко, топло, заобиколено от брегове море. Синьо-сивата вода миришеше на полюляващия се около него планктон чак до злоещо далечния хоризонт.

Но Джес не се разтревожи. Изпитваше необичайна пълнота и жизненост, каквато не бе усещал никога, презареден с енергията на някакво древно, непонятно същество. Дълго време последният вентал бе съществувал в някаква дифузно разпръсната мъглявина сред звездите и бе оцелял. Дори бе станал по-силен. Сега, носейки се по вълните, Джес имаше успокояващото чувство, че морето се плиска около него като утробна течност.

Бе преживял някакво превращение... бе се превърнал в нещо много по-съществено от това, което бе преди. Не можеше да го проумее, но щом се огледа с грейналите си очи, всяка подробност му се стори по-ясна и категорична. Реакциите му бяха по-бързи, дори светкавични, инстинктите му се бяха разраснали неимоверно.

Изхвърленият товар и масивният контейнер с венталите бяха цамбурнали в извънземното море. Венталът, който бе проникнал в тъканите на тялото му, сега се разпростираше през порите му, сливаше се с новата оплодена среда. Съществото се бе изляло в непознатия океан с взрив от светлина и жизненост, които се излъчваха от тялото на Джес, прониквайки в гладната вода като преродена енергия.

Щом венталът се изцеди от клетките му, оплождайки безкрайния океан, Джес сам се превърна в частица от него. Това бе най-чудното

усещане, което би могъл да си представи. Поради неочакваната атака на хидрогите той отново бе разпространил същността на вентала.

Би могъл да пренася населената с духове вода от свят на свят като някакъв странен проповедник и да умножава бързо и ефикасно съюзниците на хората срещу обитаващите ядрата извънземни... Стига да можеше да се измъкне оттук...

Докато плуваше, Джес се огледа и се учуди на съвършените си ръце, на необикновената лъчезарност на кожата си... Сиянието се засили, щом се съсредоточи, и водата помътня. Не му бе ясно в какво се е превърнал, нито какво трябва да прави с живота си.

И в същия момент реалността проникна в него, обладавайки кротките му мисли. Разбра къде се намира и какво е. В съзнанието му изникна образът на самотната Ческа и в него се надигна тъга.

Въпреки възбудата от новите обстоятелства Джес осъзна, че е загубен — носеше се върху някакво незнайно море със съвсем трансформирано тяло. Бе попаднал в капан. Вече просто не беше човешко същество.

Макар да продължаваше да изпитва любов към Ческа, той никога нямаше да се върне при нея. Това вече бе безвъзвратно минало.

132.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

НИЩО Друго не разстройваше така председателя Венцеслас, както осуетяването на добре обмислени планове. Да вдворява ред сред обхванатия от бъркотия Спирален ръкав бе единственото, което му осигуряваше усещането за увереност и сигурност. Разписанията следва да се спазват, начинанията трябва да се довеждат до успешен завършек и деловата дейност на Ханзата трябва да продължава — това беше кредото му.

Но понякога и най-прецизно подготвените замисли рухваха и от най-лекия полъх на вятъра. Крал Питър трябваше вече отдавна да е покойник, скитниците да бъдат натикани в бърлогите си и Ханзата да продължи да си върши работата, непритеснявана от безвредния Даниъл.

Базил отпи от кардамоновото си кафе и се замисли. Все още не можеше да разбере как Питър бе предотвратил опита за покушение. Плазменото взривно устройство бе неутрализирано. Изкупителната им жертва скитникът Ден Перони набързо и без много шумотевица се бе отървал от добре забърканата бюрокралична каша, чиято цел бе да го задържат под арест, докато „непростимият инцидент“ ликвидира краля и кралицата.

Господин Пелидор бе подготвил доказателствата грижливо и хитро бе обвързал покушението със скитниците. На Базил му се наложи спешно да анулира подписаните заповеди, които бе разпратил до бойните групи на ЗВС. Вече не можеше да ги изпрати да проследят и да задържат всички скитнически съдове, та насила да постави циганските кланове под контрола на Ханзата.

Очертаваше се лесна победа, която би укрепила Ханзата и целия човешки род. Но кралят отново провали всичко.

Тъкмо затова бе крайно наложително Питър да бъде сменен с по-предвидим наследник.

Но за момента председателят нямаше никакъв друг избор, освен да поддържа илюзията, което го вбесяваше повече от всичко. За да може да си върши работата безпрепятствено, му се налагаше да се сработи с крал Питър.

Загледан в отразената от куполите на двореца слънчева светлина, той закопня за дните, когато „кралстваше“ старият Фредерик. Понякога Базил се бе държал зле с него, унизяваше го при частни срещи и не му обръщаше дължимото внимание. Въпреки всичко старият крал бе приел ролята си и с готовност му служеше като фигурант, което вдъхваше успокоение на тълпата.

За разлика от Питър.

Уличният хитрец Реймънд Агуера му се бе сторил съвършеният кандидат, но готовността му да е послушен се бе изпарила. Базил не можеше да проумее къде бе сгрешил. Питър го бе провокирал безброй пъти, опитваше се открито да подрони властта му, опитваше се да си измисли въображаеми основания да налага волята си и да приписва отговорности.

Базил хвърли поглед на блесналия, украсен с месингови куполи Дворец на шепота. Хората толкова лесно се заслепяваха от видимостта. Единствено посветените схващаха, че реалната власт е съсредоточена в деловата държавна сграда на Ханзата, а не в пищния Дворец на шепота.

Председателят знаеше, че трябва да направи нещо, да постигне нещичко — дори в края на краищата това да се окажеше пирова победа.

Непреклонен, но и неспокоен, Базил бе издал най-накрая заповед за конструиране на нов кликиски факел и за избор на следващия газов гигант. Разгромът на ЗВС на Оскивъл и последвалите непровокирани набези на хидрогите срещу Гарванов пристан и Терок окончателно го убедиха да захвърли всякакви задръжки.

Кликиският факел беше единственото ефикасно оръжие, с което разполагаха хората, дори ако след това настъпеше Страшният съд. Използването на древната извънземна технология гарантираше заличаването на един цял свят на хидрогите. Но и действията на врага не му бяха оставили никакъв друг избор...

По интеркома се чу сигнал. Беше Франц Пелидор:

— Господин председателю, току-що пристигнаха двама души от земния космодрум. Твърдят, че с готовност ще ги приемете.

— Не им липсва смелост, щом смеят да заобикалят предписаните канали. — Базил се навъси. „Особено днес“.

— Те наистина имат вашите пълномощия, сър — добави Пелидор. — Жената е търговката Рлинда Кет, а мъжът — някой си Дейвлин Лотце. Отказват да ми съобщят какво...

Базил тресна чашата си върху прожекционния плот на бюрото.

— Прати ги при мен. Може би носят добри новини. Може би ще настъпят по-добри времена.

Той включи поляризационния слой на прозорците и скри гледката на Двореца на шепота. Точно сега не му се занимаваше с Питър. Самодоволният млад крал бе направил цяло представление, за да го покани на церемониалната яхта, като знаеше, че Базил е сигурен в бомбата. Да, знаеше за бомбата! И председателят се бе хванал на уловката. Наистина беше унижително.

Все пак добрата новина бе, че Питър отлично разбра, че Ханзата иска да се отърве от него. Предупрежденията на Базил не бяха вече празни заплахи. Може би това най-после щеше да го направи послушен и мирен... или пък това бе сложило началото на подмолна студена война? Във всички случаи бе сигурен, че Питър и Естара не разполагат с достатъчно власт и връзки, за да тръгнат срещу него.

Чу приближаващи се стъпки. Едрата тъмнокожа Рлинда Кет стигна до вратата първа. Усмиваше се широко. Зад нея бе високият екзосоциолог Дейвлин Лотце. Търговката и шпионинът носеха обикновени удобни дрехи. Нищо чудно. Нито един от двамата не се опитваше да го впечатли. Добре.

Базил не бе виждал Лотце, откакто го бе изпратил на изоставения илдирийски свят Крена. Шпионинът изглеждаше отслабнал и добре отпочинал. Лицето и очите му излъчваха ентусиазъм.

— И какво научихте? — попита Базил. — Забавихте се доста по-дълго, отколкото очаквах.

— Почакайте, докато разберете какво открихме! — обади се Рлинда. — И очаквам в отговор да ме възнаградите дяволски добре. Надявам се да имате подръка чисто бельо. Сигурна съм, че щом разберете за какво става дума, направо ще се надрискате от кеф.

Базил изгледа с недоверие Дейвлин Лотце.

Шпионинът кимна.

— Тя не преувеличава, господин председателю. Това откритие ще промени напълно Ханзейския съюз.

Базил повдигна вежди. Лотце никога не бе проявявал склонност към хиперболи.

— Разбрахте ли какво се е случило с Маргарет и Луис Коликос?

Лотце докладва с потиснат тон:

— Установихме, че Луис Коликос и зеленият жрец Аркас са убити. Не открихме никакви следи от трите кликиски робота, компито на екипа и самата Маргарет Коликос. Все пак допускаме, че тя е избягала в неизвестна посока.

— Избягала? А къде е отишла? Оставила ли е някакви записки?
— попита Базил.

— Председателю Венцеслас, защо не го оставите просто да разкаже всичко? — изсумтя Рлинда. — Изчезването на някаква жена съвсем не е най-същественото в момента!

Дейвлин Лотце я изгледа продължително и каза:

— Всъщност тъкмо изчезването на Маргарет Коликос ми помогна да разкрия порталната система.

Базил скръсти ръце пред гърдите си от нетърпение.

— Каква портална система?

Лотце даде пояснения за извънземната транспортационна мрежа, която свързваше кликиските светове и изоставените градове на напълно обитаеми планети.

— Това е система от моментално прехвърлящи входове, които свързват десетки, а може би и стотици потенциални колониални светове. Всички до един празни, всички до един очакващи. А от онова, което успях да видя, повечето са съвсем лесно приспособими за човешко заселване. Колонизирали сме много по-лоши.

Рлинда Кет се наведе изчакващо напред, но не видя реакцията, на която се надяваше.

— Не схващате ли, господин председателю? Добрете ли се веднъж до портал, може да се прехвърляте от планета на планета за миг — без екти!

Базил внезапно обхвана мащаба на откритието. Стотици недокоснати светове, вече отчасти опитомени от древна и отдавна изчезнала цивилизация.

— Това отново ще направи възможно пътуването между планетите! Местоназначенията ще бъдат различни от предишните, но разширяването на Ханзата може да стане толкова светкавично, колкото самите ние успеем да го осъществим.

— А щом анализираме технологията, ще разполагаме с възможността да програмираме тези входове така, че да ни пренасят на собствените ни колониални светове и обратно тук на Земята — добави Лотце. — След една първоначална експедиция за изграждане на система и включване на нов портал в мрежата, вече няма да се нуждаем от екти, за да пътуваме.

Базил погледна чашата си с кафе, но видя, че е празна.

— Тази новина действително променя всичко. — Той закрачи из стаята, опитвайки се да сдържи възбудата си. — Ще публикуваме указ и апел! Ново начало! Хората трябва да се отправят към мащабни проучвания... а след това и към колонизиране на тези празни светове.

Един постоянен поток от дръзки първооткриватели щеше да тръгне към най-близките изоставени светове и да премине през кликиските портали, за да изгради нови аванпостове.

— Успяхте да схванете голямата идея, господин председателю — обади се Рлинда Кет, — но не мислите ли, че малко избързвате?

— Госпожо Кет, мога да ви уверя, че е чудесно от време на време да се мисли оптимистично за бъдещето. — Той тропна по плота. — Това ни предоставя огромна перспектива за заселване и експлоатиране. Вече нищо не може да ни спре.

Той се засмя, изключи филтъра на прозорците и те отново станаха прозрачни, за да може да погледне към хоризонта.

— Хидрогите и скитниците да вървят по дяволите! Вече няма защо да воюваме с тях за безценното им екти. Пред Ханзата се разкриват съвсем нови перспективи.

133.

АНТОН КОЛИКОС

По време на дългия седмици залез над Прайм туристите и курортистите се подготвиха да напуснат куполния курортен град и да се приберат у дома под безопасната дневна светлина. На планетата остана само най-безстрашната група илдирийци, за да поддържат комплекса, докато трае тъмната нощ.

Антон и Вао'сх оставаха с малката група от обслужващ персонал, инженери и дизайнери, за да разказват истории и да изучават Сагата за седемте слънца.

— Това е трогателно.

Вао'сх наблюдаваше една от последните совалки да се издига над космодрума към огромния пътнически лайнер, който бе влязъл в орбита над Марата.

Антон също се взираше в небето и се усмихваше доволно.

— Също като листенце на изсъхнал цвят, което вятърът издухва надалеч...

Всъщност той очакваше с нетърпение предстоящите по-спокойни дни, за да може да продължи научните си занимания и анализирането на Сагата, докато Вао'сх му я разказва и обяснява на откъси. Даваше си сметка за невероятната възможност, която не бе предоставяна на никой друг човешки учен, и нямаше търпение да стигнат до края.

След смъртта на мага-император с огромна изненада и загриженост забеляза, че обикновено жизнерадостните жители на Прайм станаха странно отчуждени и уплашени — страдаха от някаква депресивна мания. До този момент младият учен не бе разбирал истинското значение на тизма за извънземната раса. Вао'сх също не можеше да му даде задоволително обяснение, но Антон забеляза симптомите със собствените си очи. Илдирийците — поне повечето от тях, така или иначе — бяха много сходни с хората, но имаше и съществени различия.

С енергия и повишен ентузиазъм Антон им разказа толкова повдигащи духа жизнерадостни истории, колкото можеше да си припомни — правеше всичко възможно да им помогне през тези трудни дни. Не беше наясно колко добре се справя, но осъзнаваше, че Вао'сх подкрепя полаганите от него усилия.

Докато наблюдаваше забързаната подготовка на гостите, които стягаха багажа си, купуваха сувенири и бързаха да не изтърват полетите на совалките, Антон възприемаше залеза и изпразването на града като метафора на помръкващата слава на Илдирийската империя. Не смяташе, че на Вао'сх ще му стане приятно да чуе това.

— Това място започва да ми прилича на кликиски развалини, като онези, които изследват родителите ми.

— Прайм може да е станал по-спокоен, паметителю Антон, но все още не е мъртъв и пуст. А след една година, когато и Секда бъде готова, Марата вече никога няма да бъде мъчително стихнала.

— За някои от нас, Вао'сх, шумните тълпи не са непременно нещо приятно. Не бих имал нищо против да живея тук в усамотение, стига да имам възможност да изучавам Сагата. Тъкмо затова съм дошъл.

— Никога няма да проумея защо хората обръщат толкова незначително внимание на партньорството — отвърна Вао'сх.

Антон се засмя.

— За мен дори един ценен приятел като теб е предостатъчен. — Той протегна ръка и потупа кокалестото рамо на паметителя. — Ние двамата можем сами да се погрижим за себе си, Вао'сх... каквото и да се случи.

Предстоеше му да свърши толкова много работа...

Сега най-накрая бяха останали само с малката работна група, която нямаше да отпътува. Наблюдаваха отлитация пътнически лайнер, който отнасяше посетителите към обичайното им ежедневие в пренаселената Илдирийска империя. Вао'сх оглеждаше помръкващите багри върху небето, стихването на ярката дневна светлина, докато нощната сянка продължаваше да пълзи към тях.

Във вътрешността на куполния град светлините и блясъците прогонваха всеки намек за мрака. Със спускането на нощта Прайм щеше да потъне в ярко сияние, изпълнен със светлината и удобствата на цивилизацията.

Антон Коликос си помисли, че оставането му тук да разказва истории под звездния покров през дългия период на мрака е възможно най-добрият сценарий — все едно да разказваш приказки край открития огън. Както всъщност бе редно да се прави.

— Двамата с теб ще си прекараме чудесно тук, Вао'сх.

На противоположната страна на планетата безмълвните работни екипи на кликиските роботи продължаваха работата си, преследвайки собствените си цели...

134.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

След неочакваната атака на огнените кълба срещу хидрогите на Терок генерал Ланиан и адмиралите му съзряха възможността да привлекат тези същества като преки партньори в битката. При всички стълкновения оръжията на ЗВС бяха доказали незначителната си ефикасност срещу врага, докато фeroуите (както ги наричаха зелените жреци) бяха успели да унищожат значително количества бойни кълба и дори да отблъснат неприятеля.

Тъй като Тасия Тамблин многократно бе доказвала уменията си при екстремни обстоятелства, Ланиан избра тъкмо нея да открие огнените същества с мантата си. Тасия прие задачата със задоволство, макар да се запита дали генералът не предпочита да жертва една обикновена скитничка, отколкото някой от другите бойци.

След зашеметяващото поражение на Оскивъл, където бяха загинали огромен брой офицери и войници, Тасия отново бе получила повишение. Сега имаше капитански чин. Под нейно командване бяха още шест манти, но генерал Ланиан нямаше намерение да изпраща твърде много бойни кораби при „дипломатическата“ мисия на Тасия.

— Не искаме да уплашим тези същества — каза ѝ той. — Ако подходим с един-единствен символичен съд, вероятно огнените същества биха били по-склонни да се свържат с нас.

Тасия одобри инструкциите, но ситуацията ѝ напомняше за Роб Бриндъл и неговата посланическа капсула. След смъртта на Роб бе станала раздразнителна, но бе длъжна да се държи, да следва Пътеводната звезда и да намери някакъв изход от обърканото си състояние. Както винаги изпитваше желанието да успее на всяка цена и да надхвърли очакванията. Макар да знаеше, че следващия път ще вдигнат летвата още по-нависоко.

Може би трябваше да намери някаква нова стратегия за установяване на контакт със съществата от огнените кълба и да докаже стойността на скитническата изобретателност. Хората и фeroуите

имаха един и същи враг. Дрогите бяха стигнали прекалено далеч в своята отмъстителност, доколкото това засягаше лично нея.

Бе прегледала разузнавателната информация, която адмирал Стромо бе донесъл от Ансиър при първата среща с мощните огнени същества. Изкуствено възпламененото слънце Ансиър ѝ се струваше ключова стратегическа точка в цялата тази война. Сега мантата ѝ се носеше в същата тази система, която беше убежище на фероуите. Не можеше да се сети за по-подходящо място за начало на издирванията си.

След Оскивъл бяха назначени в екипажа ѝ много нови офицери, но тя се надяваше, че новите ѝ колеги ще се справят с отговорностите си и стриктно ще изпълняват заповедите ѝ.

Хората трябваше да са единна бойна сила и да забравят политическите си различия в тази война. Скитници, терокци, ханзейци. В това отношение поне нещата биха могли да имат добро развитие... ако всички преценяха правилно цялостната ситуация.

Макар да пращаха един-единствен крайцер, ЗВС смятаха задачата ѝ за достатъчно важна и ѝ дадоха един зелен жрец. Сега Росия стоеше на мостика като жива телеграфна станция и чакаше да започне да докладва, щом забележат огнените същества. Ококорените му очи сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите от изумление или може би боязън.

Генерал Ланиан не искаше да повтори грешката, допусната с изпращането на екипаж от компита на разузнавателна мисия до Голген — тогава те бяха изчезнали безследно. Макар ЕА да ѝ липсваше и Тасия често да изпитваше желание слушателското ѝ компи да бъде намерено и да се върне при нея, сега разполагаше изцяло с екипаж от хора.

— Странни показания, капитан Тамблин — докладва сензорният оператор.

— Чудесно. — Таисия се опита да си спомни името на младата жена... Мае? Терен Мае? Май така беше. — Покажете, младши лейтенант.

Новата звезда Ансиър като че ли бе започнала да примигва и да се променя.

— Адмирал Стромо беше тук само преди месец, но сега тя е неколкочратно по-бледа от последните известни отчитания.

— Увеличете изображението, младши лейтенант.

— Слушам, капитане.

Малката звезда Ансиър приличаше на тлеещ въглен и излъчваше оранжева, вместо ослепителната жълто-бяла светлина. Беше осеяна със ситни петна, сякаш от неудържимо привлечени от яркото сияние пърхащи нощни пеперуди.

Тасия се обърна към навигационния офицер:

— Повишено внимание, лейтенант Рамирес. Приближаваме се кротко — никакви съобщения засега.

Стомахът ѝ се сви. Това бе очаквала най-малко.

Росия потрепна, щом забеляза странните проблясъци около рязко охлаждащата се сътворена от човешка ръка звезда. Мантата намали скоростта.

Скоро се приближиха достатъчно, за да установят, че проблясващите огнени пеперуди са рояци бойни съдове — огнените кълба на фероуите и диамантените сфери на хидрогите. Дрогите обстрелваха фероуите с непонятно оръжие и нанасяха дълбоки рани върху самата плазмена обвивка на звездата. Ансиър, изглежда, издъхваше и знойната му енергия изтичаше в студеното пространство.

— Също като при битката на Терок — обади се Росия. — Фероуите и хидрогите са смъртни врагове. Засега.

— Шиз, това тук е много по-лошо, отколкото на Терок — отвърна Тасия. — Този път дрогите са се захванали с цяла звезда! Ако питате мен, тези диамантени копелета си позволяват твърде много.

Членовете на екипажа замърмориха притеснено.

— Изпрати съобщение, Росия. Хората из Спиралния ръкав очакват да чуят какво става тук.

— Но аз всъщност не знам какво става.

Все пак зеленият жрец докосна фиданката си и предаде новината по телевръзката.

Тасия наблюдаваше пърхането на ярките точки. Всяка от тях беше или огнено кълбо, или бойна сфера — достатъчно огромна, за да погълне десет манти.

— Колко фероуи и колко хидроги има там? — попита тя.

Младши лейтенант. Терен Мае направи бърз преглед с компютъра.

— Показанията сочат по повече от хиляда от едните и от другите. И това е само, което виждаме от тази страна на звездата.

Бойните сфери и огнените кълба се биеха като оси. Няколко хидроги се гмурнаха към повърхността на изкуственото слънце. Върху Ансиър се появиха по-тъмни петна, което бе знак, че плазмата се е охладила под температурното ниво на останалите газове. Очевидно Ансиър се свиваше, блещукайки като въглен, който изхвърля последните си искрици. Фероите търпяха поражение.

— Ако ще се съюзяваме с тези огнени кълба, капитан Тамблин, не е ли редно да им се притечем някак на помощ? — попита Мае.

Таисия си даде сметка, че младши лейтенантът не е виждала сражение. Бе участвала само в учения на марсианската база на ЗВС.

— Имаме само една манта. — Тасия махна с ръка към екраните и агонизиращата звезда. — Какво бихме могли да направим? Отлично знаем, че дрогите могат да взривяват луни, а сега са на път да угасят и цяла звезда. Съмнявам се, че ще се уплашат, ако нищожният ни крайцер ги връхлети като грахово зърно.

— Съжалявам, капитане — отвърна смутено младши лейтенант Мае.

Зад демонстративното си хладнокръвие обаче Тасия бе разтърсена до дън душа. Как биха могли Земните въоръжени сили да спечелят една война, в която залозите бяха цели планети и звезди?

Преди няколко седмици, когато най-близката група на ЗВС се бе втурнала към Терок, пристигнаха половин ден след поражението на хидрогите, а фероите се бяха оттеглили тихомълком след тях. За късмет екипажите успяха да помогнат на обезумелите терокци, като потушиха яростните пожари, погълнали почти две-трети от световната гора.

Но макар че фероите бяха успели да се наложат в онази схватка с хидрогите, тук на Ансиър май щяха да се окажат надиграни... и победени.

За щастие титаничните воюващи сили не обръщаха никакво внимание на самотната манта. Битката се вихреше вече часове в непосредствена близост до помръкващата звезда-джудже и бройката на фероите се топеше като светлинките на въгленчета под пороен дъжд...

Тасия не помръдваше в командния си стол и наблюдаваше битката със страхопочитание и ужас.

— Хората непрекъснато си мислят, че са център на вселената, и ги занимават единствено собствените им интереси, но имам усещането, че тази война няма нищо общо с нас. Нашето участие е без никакво значение — ние сме само наблюдатели, които не влизат в сметката. — Тя поклати глава. — Също като полски мишки върху огромно полесражение.

По-малко от ден след пристигането на крайцера в системата новороденото слънце Ансиър мигна за последен път и угасна.

135.

КРАЛ ПИТЪР

Изправени един до друг на най-високия балкон в кралското крило, крал Питър и кралица Естара се бяха загледали в нощния мрак. Бяха вдигнали глави към звездите — ярки потрепващи светлинки, близо една до друга като дървета в гъста гора.

Следобед бяха пристигнали изключително тревожни новини, изпратени от няколко разузнавателни кораба на ЗВС по телевръзката. Измъчен от трагичните съобщения, които му се налагаше да препредава, Натон разказа за страховитите стълкновения около слънцата на различни системи — за щастие все необитаеми, засега — в развихрящия се военен конфликт между фероуи и хидроги. Новороденото слънце Ансиър бе угасено при ответния удар на хидрогите, а сега и други звезди бяха подложени на атаки.

— Оттук всичко изглежда толкова спокойно — промълви Естара и хвана ръката на Питър.

— По нищо не личи, че настъпва краят на света.

Той усети да го залива студ. Беше щастлив, че Естара е до него, за да посрещнат заедно несигурното бъдеще.

Нападението срещу Терок бе опустошително. Според неокончателните изчисления над един милион жители бяха загинали, брат й Рейналд също. Но родителите й, баба й и дядо й и Сели като по чудо бяха оцелели.

След като научи за смъртта на Рейналд, последвала така скоро кончината на Бенето, крал Питър полагаше всички усилия да успокоява Естара. Световната гора бе наранена смъртоносно, но величествените мъдри дървета бяха разпръснати и на много други планети и със сигурност щяха да оцелеят. Зелените жреци бяха уверени, че с огромните си усилия и грижи за оцелелите масиви ще помогнат на световната гора огромният й ботанически разум отново да разцъфти на Терок.

Освен това терокците възнамеряваха да предприемат по-активни действия, за да разпръснат разумните дървета и върху други планети. По този начин световната гора нямаше да е така заплашена от загиване при една-единствена атака и щеше да избуи още по-могъща. Идрис и Алекса, печално възстановени като отец и майка на Терок, бяха публикували това възвание.

Сред изпепелените горски площи ЗВС откриха отломките на няколко разрушени бойни кълба на хидрогите и по-малки сфери, свалени при неочакваната атака на фeroуите. Може би тяхното изучаване щеше да позволи на учените на Ханзата да конструират ефективни оръжия срещу непобедимия досега противник.

Естара изстрадваше мъките, които бе понесла родната ѝ планета, и искаше да посети останките на световната гора. Питър можеше да уреди двамата да заминат, но не искаше да напуска Земята — опасяваше се от това, което би могъл да направи Базил Венцеслас по време на отсъствието му.

Сарейн се бе опитала да посредничи като помирител, за да намали напрежението между председателя и Питър. Но кралят вече не бе склонен да сваля гарда, след като Базил се бе опитал да извърши покушение срещу него — както и срещу невинната Естара. Ханзата изобщо не криеше, че принц Даниъл в момента се обучава някъде из лабиринтите на Двореца на шепота, за да се подготви за негов заместник.

Сега за Питър и Естара всеки ден бе въпрос на оцеляване.

— Има една надежда — каза Питър. — Възможностите за нови колонии през кликиските портали силно въодушевяват всички. Не можем да се оплачем от липса на доброволци.

Естара се облегна на него.

— Да, всички искат да се измъкнат оттук.

Позовавайки се на вдъхновения апел на крал Питър — макар изобщо да не си бе направил труда да го предупреди, — Базил Венцеслас издаде указ за ново колонизиране и експанзия чрез използването на древната извънземна транспортационна система и отправи призив за набиране на дръзки първооткриватели, които да проправят пътя за масивна колонизаторска вълна през най-близко стоящите портали.

Като следваха указанията и откритията на Дейвлин Лотце, изследователите вече бяха проникнали на няколко изоставени кликиски планети и бяха открили само развалини. С известни усилия и първоначален разход на екти тези места можеха да се превърнат в удобни поселища за хора. Инженери и строителни предприемачи щяха да изградят инфраструктура и да подготвят масовото пристигане на първата вълна заселници. Зелените жреци нямаха търпение да отнесат със себе си възможно по-голямо количество фиданки и да ги разпространят успоредно с новата колонизаторска вълна.

До този момент порталите се бяха оказали съвършено средство с неизчерпаеми възможности — пространствени проходи, които изискваха умерени количества енергия. Изследователите на Ханзата все още проучваха технологията, но председателят Венцеслас не искаше да изчаква. Още докато инженерите се опитваха да разчетат устройствата на порталите, първата вълна колонисти без съмнение можеше да се възползва от тях. Тъкмо от това се нуждаеха хората, за да се измъкнат от военната заплаха и произтичащите от дефицита на екти ограничения.

Естара погледна Питър с големите си тъмни очи.

— При тези засилващи се атаки на хидрогите и опожаряването на световната гора... всички тези хора, които бързат да се измъкнат през порталите, приличат на плъхове, които напускат потъващ кораб.

Тя отново погледна напомнящите на забодени топлийки светлинки в нощното небе.

Питър я привлече към себе си.

— След толкова много неуспехи, поражения и провали изпитваме нужда да постигнем нещо. Може би това е единственият шанс на човечеството да оцелее.

Дали поради препятствията, които се бяха изпречили насреща им по стечение на бурните обстоятелства, или защото бяха предопределени един за друг, двамата изпитваха дълбока взаимна любов. Целият Ханзейски съюз водеше срещу тях подмолна битка, невидима за почти всички хора. Питър изпита огромно удовлетворение, че вселената му е предоставила съюзник като Естара.

— Там някъде — промълви тя, — толкова надалеч, че няма да го видим и след безброй години, звездите една по една угасват.

Не устоял на порива си, Питър я притисна в прегръдките си.
— А други в момента се раждат.

КОМАНДНА СТРУКТУРА НА ЗЕМНИТЕ ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ

Председател на Ханзата Базил Венцеслас (върховен главнокомандващ на Земните въоръжени сили)

Великият крал Питър (церемониален вожд)

Генерал Кърт Ланиан (главнокомандващ)

Операции квадрант нула (Земята и близкото пространство, офицер за свръзка по военни и политически въпроси) Адмирал Лев Строммо

ДЕСЕТИМА АДМИРАЛИ ПО КВАДРАНТИ, ВСЕКИ КОНТРОЛИРАЩ ОПРЕДЕЛЕН КОСМИЧЕСКИ СЕКТОР:

Квадрант едно — адмирал Питър Табегуаче

Квадрант две — адмирал Зиа Сан Луис

Квадрант три — адмирал Крестоне Ву-Лин

Квадрант четири — адмирал Зебулон Чарлс Пайк

Квадрант пет — адмирал Костас Еолус

Квадрант шест — адмирал Франклин В. Виндом

Квадрант седем — адмирал Шейла Уилис

Квадрант осем — адмирал Хаки Антеро

Квадрант девет — адмирал Естебан Диенте

Квадрант десет — адмирал Табита Хумболд

ДЕЦА С БЛАГОРОДНИЧЕСКО ПОТЕКЛО НА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКА ДЖОРА'Х (БЪДЕЩИ ГУБЕРНАТОРИ)

Зан'нх — най-големият, със смесена кръв^[1]

Тор'х — най-големият с чисто потекло, бъдещ престолонаследник

Язра'х — най-голямата дъщеря

Даро'х — бъдещ губернатор на Добро

Пери'х — бъдещ губернатор на Хирилка

Силар'х — бъдещ губернатор на Колуса

Рол'х — бъдещ губернатор на Скотия

Мир'х — бъдещ губернатор на Алтурас

Куон'х — бъдещ губернатор на Галт

Андру'х — бъдещ губернатор на Камин

Естри'х — бъдещ губернатор на Шонор

Терам'х — бъдещ губернатор на Хийлд

Шофа'х — бъдещ губернатор на Вондор Ке

Граци'х — бъдещ губернатор на Хрел-оро

Цзир'х — бъдещ губернатор на Дзелуриа

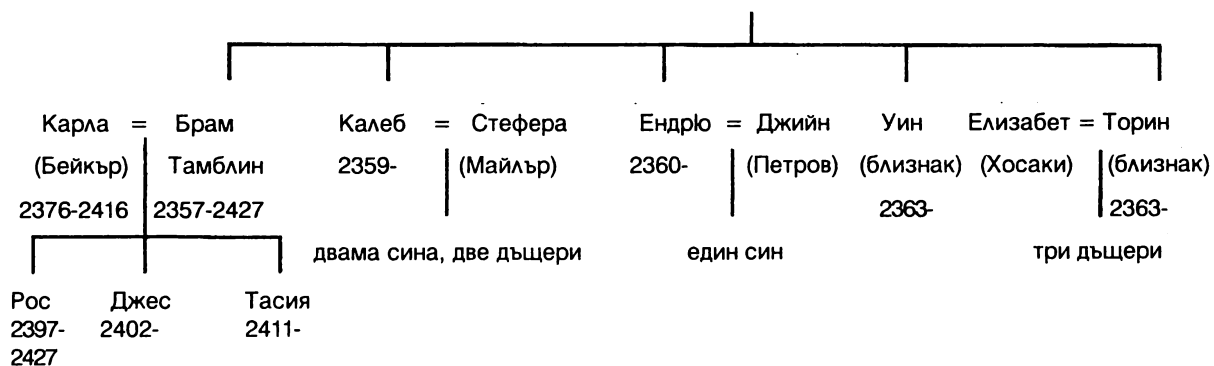
---

[1] Първото дете на Джора'х би трябвало да е дете на благородничка, но бременността приключила с аборт, след като от престолонаследника вече била бременна жена от военно потекло. Поради това първото действително дете на Джора'х е от смесено военно-благородническо потекло. ↑

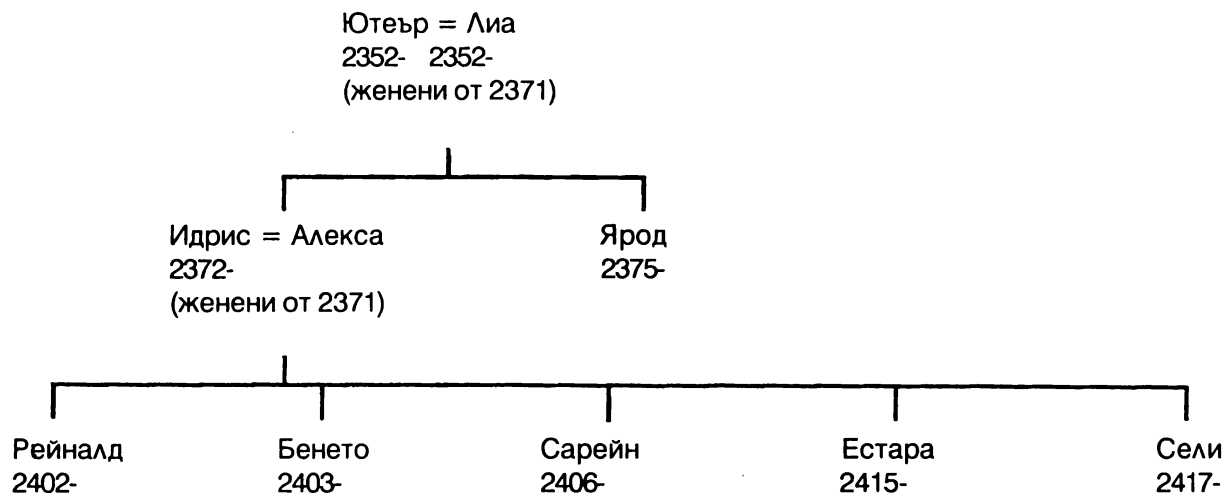
ИЗВЕСТНИ КЛИКИСКИ ПЛАНЕТИ В НОВАТА КОЛОНИЗАТОРСКА ИНИЦИАТИВА НА ХАНЗАТА

Корибус, Ларо, Пим, Рейндик, Ко, Дийнвар, Кжелдре, Алинтан,
Шолд, Зед, Кел, Раджапар

Мария (Ковалски) = Алфонс Тамблин

КЛАНЪТ ТАМБЛИН

УПРАВЛЯВАЩОТО СЕМЕЙСТВО НА ТЕРОК

РЕЧНИК

Агуера, Реймънд — израснал на улицата младеж от Земята
адар — най-високият военен чин в илдирийския слънчев флот

Алекса, майка — владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис

Алмари — зелена жрица от терокско крайезерно селище

„Амундсен“ — един от единадесетте заселнически кораба,
шестият излетял от Земята

Андекър, Уилям — човешки учен, специалист по роботика

Ансиър — газов гигант, експериментален обект на кликиския
факел Аркас — зелен жрец

Аро'нх — офицер от илдирийския слънчев флот, предвождал
учудващо успешна самоубийствена защита срещу бойните кълба на
хидрогите на Кронха Три

архиотец — символичен глава на земната Църква на единството

базаданник — устройство за значителен обем база данни

„Балбоа“ — един от единадесетте заселнически кораба, вторият
излетял от Земята

Бартоломю — велик крал на Земята, предшественик на
Фредерик

Бейкър — скитнически клан

бекх — илдирийска ругатня, „по дяволите“

Бен — първият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма
луна на Ансиър

Бенето — зелен жрец, вторият син на отец Идрис и майка Алекса

БиБоб — прякор, използван от Рлинда Кет за Брансън Робъртс

Бор'нх — кул в илдирийския Слънчев флот

Бриндъл, Конрад — бащата на Роб Бриндъл, бивш офицер

Бриндъл, Натали — майката на Роб Бриндъл, бивш офицер

Бриндъл, Роб — подполковник от ЗВС, приятел на Тасия

Тамблин

бронестъкло — прозрачен защитен материал, силно устойчив на
удар

Брон'н — телохранител на мага-император
Буунов брод — ханзейски колониален свят
„Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораба,
четвъртият излетял от Земята; изчезнал по време на полета
велик крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз
въглероден разрушител — нов модел оръжие на ЗВС, което
разпада въглеродни спойки
Гарванов пристан — ханзейски колониален свят, главно
селскостопански, добиват се и някои полезни изкопаеми
говорител — политически лидер на скитниците
Голген — газов гигант, експлоатиран от Синята небесна мина
„Голиат“ — първият модернизирани дреднаут от флота на ЗВС
Голямата гъска — скитнически презрителен прякор на Теранския
ханзейски съюз
губернатор — син на мага-император, владетел на илдирийски
свят
гъбен риф — гигантско образуване върху световно дърво на
Терок, издълбано и превърнато в жилище
Гъската — скитнически презрителен прякор на Теранския
ханзейски съюз
Дайм — син супергигант, едно от илдирийските „седем слънца“;
име на първичния газов гигант, място на изоставено илдирийско
ектипроизводство
Даниъл — нов принц, избран от Ханзата
Дасра — газов гигант, вероятно обитаван от хидроги
Дворцовия квартал — правителствена зона около Двореца на
шепота на Земята
ДД — компи, изпратено на ксеноархеологическите разкопки на
Рейндик Ко
Декик — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на
Рейндик Ко
Джак — четвъртият велик крал на Теранския ханзейски съюз;
голяма луна на Ансиър
Джоракс — кликиски робот, често виждан на Земята
Джора'х — престолонаследник на Илдирийската империя, най-
големият син на мага-император

Джордж — вторият велик крал на Теранския ханзейски съюз;
голяма луна на Ансиър

Добро — илдирийски колониален свят

дреднаут — клас големи бойни кораби в земните въоръжени
сили

Дремен — терански колониален свят, мрачен и облачен

дрог — презрителна дума за хидрог

Дуларикс — необитаем свят в илдирийското пространство, място
на безсмислено нападение на хидрогите

духовни нишки — връзки на тизма, които проникват от Извора
на светлината; магът-император и свещениците-философи могат да ги
виждат

държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда до Двореца
на шепота на Земята

ЕА — личният компи на Тасия Тамблин

„Ейбъл-Уекслър“ — един от единадесетте заселнически кораба,
десетият излетял от Земята

екти — алотроп на водорода, използван в илдирийските
космически двигатели

ескорт — средно голям кораб от илдирийския слънчев флот

Естара — втората дъщеря и четвъртото дете на отец Идрис и
майка Алекса

ЗВС — земни въоръжени сили

зевесета — жаргонна дума за войниците на ЗВС

зелен жрец (жрица) — слуга на световната гора, способен да
използва световните дървета за установяване на мигновена връзка

земни въоръжени сили — теранската космическа армия с щаб на
Марс, но с юрисдикция в целия Терански ханзейски съюз

Идрис, отец — владетел на Терок, съпруг на майка Алекса

Изворът на светлината — илдирийската версия за небето,
царство на по-високо ниво, съставено изцяло от светлина;
илдирийците вярват, че малки струйки от тази светлина проникват в
нашата вселена, събират се в мага-император и се разпределят по
цялата им раса чрез тизма

„Изгубени времена“ — забравен исторически период;
предполага се, че случилите се през него събития са описани в
липсваща част на Сагата за седемте слънца

Илдира — родната планета на Илдирийската империя под светлината на седемте слънца

Илдирийска империя — голяма извънземна империя, втората по големина цивилизация в Спиралния ръкав

Илдирийски слънчев флот — космическият флот на Илдирийската империя

илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни расови типове

Илкот — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко

исикска котка — дива котка на Илдира

Исперос — гореща планета, експериментална колония на Кото Окая

„Кайли“ — един от единадесетте заселнически кораба, петият излял от Земята и първи открит от илдирийците; колонистите от „Кайли“ били отведени на Терок

какавиден трон — накланящият се трон на мага-император

Кали — фамилното име на Нира

Кали, Нира — зелена жрица, любовница на Джора'х и майка на неговата дъщеря със смесено потекло Осира'х; затворничка в лагерите за разплод на Добро

Камаров, Рейвън — капитан на скитнически товарен кораб

„Канака“ — един от единадесетте заселнически кораба, последният излял от Земята; от тези колонисти произхождат скитниците

Келъм, Дел — вожд на скитнически клан, управлява корабостроителницата на Оскивъл

Келъм, Зет — осемнайсетгодишната дъщеря на Дел Келъм

Кет, Рлинда — търговка, капитан на „Ненаситно любопитство“

„Кларк“ — един от единадесетте заселнически кораба, седмият излял от Земята

кли — гореща напитка от смлени семена на световно дърво

Клидия — една от деветнайсетте доброволки зелени жрици на корабите на ЗВС

кликиси — древна насекомообразна раса, отдавна изчезнала от Спиралния ръкав; останали са само пустите ѝ градове

кликиски факел — оръжие/механизъм, разработен от древната кликиска раса за взривяване на газови гиганти и създаване на нови слънца

Коликос, Антон — син на Маргарет и Лиус Коликос, преводач и специалист по епоси

Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос, специалист по древни кликиски артефакти

Коликос, Маргарет — ксеноархеолог, съпруга на Луис Коликос, специалист по древни кликиски артефакти

Колониалния град — главното селище на Гарванов пристан

Компетентен компютъризиран компаньон — интелигентен робот, наричан „компи“, разпространен в дружелюбен, учителски, гувернантски, слушателски и други модели

компи — съкратена форма на „Компетентен компютъризиран компаньон“

Комптор — илдирийски колониален свят, място на легендарен горски пожар

компторски лилии — едри месести цветя от Комптор с червено-розови ядовити венчелистчета

кондорова муха — пъстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

корабен град — огромен жилищен комплекс на хидрогите

коралови яйца — ядовит подводен организъм на Илдира

Корибус — изоставен кликиски свят, на който Маргарет и Луис Коликос откриват кликиския факел

Кори'нх, адар — командващ Илдирийския слънчев флот

костница — помещение в Призматичния палат, в която се пазят блещукащите черепи на бившите магове-императори

Котопакси — ханзейски колониален свят

кохорта — бойна група на Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем манипули или триста четиридесет и три кораба

Кралски канал — декоративен канал около Двореца на шепота

Крена — илдирийска отломъчна колония, евакуирана поради епидемия

Кри'л — легендарен, белязан от звездите плувец от илдирийската митология

Кристофър — третият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма луна на Ансиър

Кронха — бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“; състои се от две обитаеми планети и газовия гигант Кронха 3

куил-дръвче — растение с остри шипове на Илдира; използвано от Сай'ф за експерименти да отгледа бонзай

кул — илдирийски военен чин, командир на манипула или четиридесет и девет кораба

Ланиан, Кърт, генерал — командващ земните въоръжени сили

Ларо — изоставен кликиски свят

Лиа — бивша владетелка на Терок, майка на Алекса

Логан, Криста — последният капитан на изчезналия заселнически кораб „Бъртън“; довежда заселниците на Добро

Лотце, Дейвлин — ханзейски екзосоциолог и шпионин на Крена

Лунната градина — парк със статуи и фигурално оформени храсти около Двореца на шепота

люспи (люспести) — илдирийска раса, пустинни обитатели

маг-император — богът-император на Илдирийската империя

Мае, Терен — лейтенант при Тасия Тамблин

Майер — червено джудже с местонахождение на Рандеву
манипула — бойна група в Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем септи или четиридесет и девет кораба

манта — клас средно големи крайцери в ЗВС

Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг денонощен цикъл

Марата Прайм — първият куполен град на един от континентите на Марата

Марата Секда — град-сестра на срещуположната на Прайм страна на Марата, в момента в строеж

„Марко Поло“ — един от единадесетте заселнически кораба, третият излетял от Земята

мармот — едро стадно животно на Илдира с дебела сива козина и тремави движения

Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя

мъглявинни гребачи — огромни платна, използвани за събиране на водород от мъглявинни облаци

мъници — миниатюрни лични помощници на мага-император
Натон — придворен зелен жрец на Земята, служи на крал Питър
Нг, Триш — скитнически пилот

небесна мина — ектиппроизвеждаща в облачния слой на газовите
гиганти, обикновено управлявана от скитници

Небесна сфера — централен купол в илдирийския Призматичен
палат; в нея се помещават екзотични растения, надвиснали над
тронната зала на мага-император

ниалия — насекоморастение на Хирилка, от което се произвежда
наркотикът шайинг

Нова Португалия — ханзейски аванпост със съоръжения на ЗВС;
сорт вино

облачна мина — огромно, неефикасно съоръжение за
производство на екти

Огледалните езера — група дълбоки овални езера, място на
дървено селище

огнена треска — древна илдирийска епидемична болест

Окая, Бернд — внук на Ихи Окая, шеф на небесната мина на
Ерфано

Окая, Ихи — много стара скитничка, бивша говорителка на
клановете

Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък изобретател,
проектирал колонията на Исперос

опалесцентни кости — скъпоценни вкаменелости на Добро,
често обработвани в ценни бижута

„оранжево петно“ — епидемия, покосила човешките колонисти
на Крена

Осира'х — дъщерята на Нира Кали и Джора'х, възпитавана да
развие необикновени телепатични способности

Оскивъл — газов гигант с пръстени, място на тайна скитническа
корабостроителница

Отема — възрастна зелена жрица, терокска посланичка на
Земята; по-късно изпратена на Илдира

отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на
минималните изисквания за брой на населението

ОХ — учителско компи, един от най-старите земни роботи;
служил на борда на „Пири“; в момента инструктор и съветник на крал

Питър

Палаву, Хауард — главен научен съветник на крал Питър

Палисада — ханзейски колониален свят

паметител — представител на илдирийската раса историци

Париж Три — ханзейски колониален свят

Пастернак, Ана — вожд на скитнически клан, корабен капитан, майка на Шарийн

Пастернак, Шарийн — шеф на Велирската небесна мина; сгодена за Дел Келъм, но убита при едно от първите нападения на хидрогите

Пелидор, Франц — помощник на Базил Венцеслас

Перони, Ческа — говорителка на всички скитнически кланове, обучена от Ихи Окая

Пим — изоставен кликиски свят

„Пири“ — един от единадесетте заселнически кораба, първият излетял от Земята

Питър, крал — наследник на крал Фредерик

платком — платформен командир, висок офицерски чин, командващ буреносна оръжейна платформа в ЗВС

плоскогеми редки скъпоценни камъни, поставяни върху короната на великия крал

Плумас — замръзнала луна с подземни течни океани, място на вододобивната промишленост на клана Тамблин

престолонаследник — най-големият син и наследник на илдирийския маг-император

Призматичен палат — резиденция на илдирийския маг-император

прихващач — малко работно средство, използвано в корабостроителницата на Оскивъл

Пторо — газов гигант, експлоатиран от небесната мина на Крим Тайлар

Рамах — терански колониален свят, заселен главно от мохамедани

Рамирес, Ели, лейтенант — навигатор на Тасия Тамблин

Рандеву — обитаем астероиден куп, таен център на скитническото правителство

Реджак — терански колониален свят, известен с рифовите мини за перли

Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса
Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, място на големи ксеноархеологически разкопки от семейство Коликос
Релекер — терански колониален свят, популярен курорт
ремора — малък атакуващ кораб в земните въоръжени сили
Робъртс, Брансън — бивш съпруг на Рлинда Кет
Робинсън, Мадлин — древна планетна изследователка; заедно с двамата си сина открива кликиските руини и активира работи на Ларо
Род'х — син на Нира Кали и губернатора на Добро
Росия — ексцентричен зелен жрец, оцелял след нападение на уайверн
Руса'х — губернатор на Хирилка, третият син на мага-император
Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация
Сайрок'х — илдирийски маг-император
Сай'ф — една от любовниците на Джора'х, представител на расата на учените, прави опити с дръвчета бонзай
Сандова — скитнически клан
Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, терокски посланик на Земята и любовница на председателя Венцеслас
Сархи, Падме — велик управител на колонията Ирека
световна гора — свързана в мрежа полуразумна гора на Терок
световно дърво — отделно дърво от свързаната в мрежа полуразумна гора на Терок
Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса
септа — малка бойна група от седем кораба в Илдирийския слънчев флот
септар — командир на септа
Синя небесна мина — небесна мина на Голген, управлявана от Рос Тамблин
Сирикс — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко
скитници — свободна конфедерация от независими човеци, главно производители на екти
„Сляпа вяра“ — корабът на Брансън Робъртс
Соренгаард, Ранд — скитнически отстъпник, пират

Спиралния ръкав — частта от галактиката на Млечния път, заселена от Илдирийската империя и теранските колонии

сребърни барети — отлично обучени от ЗВС специални сили

Станис, Малкълм — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, служи при управленията на крал Бен и крал Джордж по време на първите контакти на Земята с Илдирийската империя

„Строганов“ — един от единадесетте заселнически кораба, деветият излетял от Земята

Стромо, Лев, адмирал — адмирал от земните въоръжени сили

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и теранските колонии

товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

фероуи — разумни огнени същества, обитаващи звездите

Фестивал на пеперудите — масово излюпване на пеперуди в горите на Терок, празнувано от терокския народ

филтърна маска — защитно покритие за очите, използвано от илдирийците

Фицпатрик, Морин — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, баба на Патрик Фицпатрик III

Фицпатрик, Патрик, III — капризен командир от земните въоръжени сили, протеже на генерал Ланиан

флейтово дърво — клонесто растение на Крена с твърда кора и дупки по нея, които „свирят“ от вятъра

Фредерик, крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз

фрак — жаргонна дума за фрактурен пулсатор

фрактурен пулсатор — нов модел оръжие на ЗВС, наричано за краткост „фрак“

Ханза — Теранският ханзейски съюз

Хенди, Сам — кмет на Колониалния град на Гарванов пристан

Хиджонда — ханзейски колониален свят

хидроги — извънземна раса, обитаваща ядра на газови гиганти

Хийлд — звездна система в Илдирийската империя, място на известна „призрачна история“ от Сага за седемте слънца

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, на която за пръв път са открити кликиски роботи

Хоризонтен куп — голям звезден куп до Илдира
Хосаки — скитнически клан
Хосаки, Алфред — вожд на скитнически клан
храна супа — илдирийско ядене
хромова муха — сребристо летящо насекомо на Терок
червеен кошер — голямо гнездо, изградено от терокски кошерна
червеи, достатъчно просторно, за да се използва за човешки жилищен
комплекс
чергари — презрителна дума за скитници
черни борове — иглолистни дървета, отглеждани на Буунов брод
за дървообработващата промишленост, присадка между земни борове
и местни растения
ч'канх — бронирани анемониеви растения в сенчестите каньони
на Марата
шайинг — наркотик, произвеждан от насекоморастението ниалия
на Хирилка
шана рей — легендарни „създания на мрака“ от Сага за седемте
слънца
шиз — скитническо възклицание, ругатня
Шонор — илдирийска отломъчна колония
„Юпитер“ — мощен дреднаут от ЗВС, флагман на бойната група
в квадрант седем под командването на адмирал Уилис
Ява — колониален свят, някога обитаван от предшественици на
скитниците
язер — енергийно оръжие, използвано в земните въоръжени
сили

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Гневът на хидрогите

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ИК „Бард“, София, 2003

ISBN 954-585-469-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.